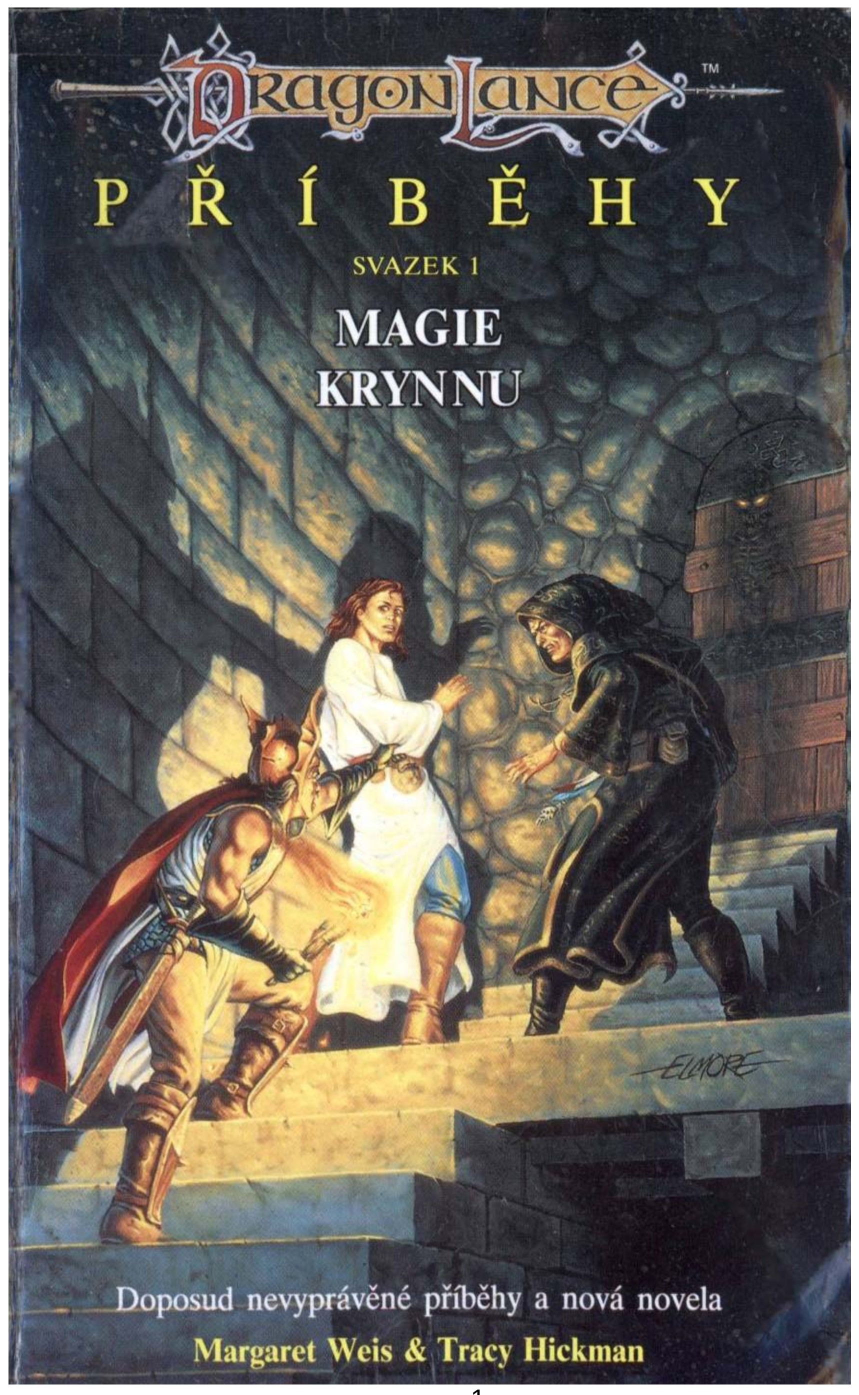

DragonLance
TM
PŘÍBĚHY
SVAZEK 1
MAGIE KRYNNU
ELMORE
Doposud nevyprávěné příběhy a nová novela
Margaret Weis & Tracy Hickman



P Ř Í B Ě H Y

SVAZEK 1

MAGIE KRYNNU

editoři
Margaret Weis & Tracy Hickman

obsahuje novelu
Dědictví

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1996

DRAGONLANCE™ TALES

Volume One

THE MAGIC OF KRYNN

Cover Art by LARRY ELMORE
Interior Art by STEVE FABIAN
Czech translation by OLDŘICH ŠEVČÍK

ISBN 80-7174-338-0

Předmluva

„NE! NE! PROSÍM, NEODCHÁZEJTE," VYKŘIKL Tasslehoff Bosonožka, a než jsme ho mohli zastavit, vzal nám ten šotek kouzelný přístroj, který by nás odnesl z Krynnu, a utíkal s ním pryč!

Takže jsme zase zpátky, připraveni na další dobrodružství. Jestli jste jedním z našich starých spolucestovatelů, znovu vás vítáme. A jestli jste s námi ještě nikdy necestovali světy DRAGONLANCE™, doufáme, že vám tato antologie poslouží jako zajímavý a vzrušující úvod.

Oblíbeným tématem fantasy literatury jsou kouzla a ti, kdo je provozují. Na těchto stránkách najdete příběhy kouzel z Krynnu. Některé z nich jsme napsali my, jiné naši staří přátelé, a ještě jiné napsali noví přátelé, které jsme potkali cestou.

Řekyvan a křišťálová hůl je výpravná báseň, která popisuje tajuplné pátrání po magické holi.

Co by kamenem dohodil je příběh nepoddajného šotka, Tasslehoffa Bosonožky, a jeho humorných i nebezpečných dobrodružství s prstenem, který má kouzelné schopnosti.

Netvor Krvavého moře vypráví o úlovku, který nakonec unikl. *Sny zlé, sny dobré* jsou příběhem Viléma s prasečí tváří a jeho magické mince.

Hostinský Otik má neobyčejné potíže v povídce *Láska a pivo*. Mladý čaroděj Raistlin čelí nebezpečí ve Věži Vysoké magie v povídce *Zkouška bratrství*. V příběhu *Ztracené děti* se oddíl drakoniánů ocitne v tajemné elfí vesnici.

Najít víru je dobrodružný příběh elfí dívky Laurany a jejího pátrání po proslulém dračím jablku v hradu na Ledové stěně. Mladý Tanis a jeho přítel Flint poznají lásku, která vysvobozuje, i lásku, která zabíjí, v povídce *Sklizně*.

A konečně v příběhu *Dědictví* musí mladý mág Palin čelit svému zlému strýci, arcimágovi Raistlinovi, který se snaží uniknout věčným mukám tím, že uloupí duši svému synovci!

Margaret Weis, Tracy Hickman

OBSAH

Řekyvan a křišťálová hůl

MICHAEL WILLIAMS

I

Zde v pláních, kde vítr svírá v náručí
světlo a nepřítomnost světla,
kde vítr je hlas
bohů, kteří sestoupili na zem,
zvěst písně před zpěvem začíná.

Zde Lid pod větry
bloudí vždy směrem domů,
navždy v pohybu, kterému zpívá starý muž
píseň nepřítomné země,
krásné, nelítostné jako sluneční paprsek,
chladné jako vítr v představách
za okem deště,
a daleko před námi, moji synové a otcové,
píseň země se snáší, střemhlav
jako jestřáb ve spící zemi,
narozený do hladu a tepla,
navěky zpívající, zpívající:

Nebylo to vždy,
po válce byl
jednou čas, kdy oheň
nepovstal sám
z mrtvé trávy, čas vody
a pomíjivého světla,
kdy jsme si nepředstavili
povstat novou zemi,
v koncích dlouhého přeludu,
zemí pamatujících
z matky na dceru
v nebezpečném snu,
který by nenechal,
aby se to stalo,
ani tanec měsíců,
otevřená srdce jestřábů,
ani skutečný vítr sám
předvídat ohně
teplé jako dračí krev

v žilách země
dovršující náš sen,
zatímco my na naší cestě spíme,
zatímco tyto věci se staly.

Předběžci nalézají
dítě mezi vlnami
trávy a temnotou,
v noci, kdy měsíc s měsícem
se vzali a zrušili své světlo
a obloha byla černá,
mimo stříbrný klín
zářící jako čepel
v srdci oblohy.

A noc, kdy ho našli,
byla nocí, kdy dostal jméno,
a léta nepojmenovaná
byla ta léta za ním,
čas mezi leopardy,
kteří ho museli vychovat
na vlnách trávy a temnoty,
i když si to nepamatoval,
nepamatoval si ty hroby a hroby,
kterým dal svoje rané dětství,
kde pohřbil první slůvka
svého dětství.

A noc, kdy ho našli,
byla nocí, kdy dostal jméno.
Řekyvan, to jméno si vypůjčil,
vypůjčil pro něho
od trávy a temnoty pohyblivé,
od jejich strachu z oblohy
a od čepele spolknutého měsíce.

Ctěný byl mezi rodinami,
jako zdroj krve,
byl ztracen v lidu,
když se stezka antilop,
ječivé jestřábí zavolání
pohřbilo ve slovech
a dlouhý vítr umřel
zasut v jeho hlavě,

když byl stále na pochodu,
když ho Que-šu pohltila,
stávajíc se jeho zemí,
když se sen Que-šu
zasnoubil s jeho sněním
jako temno s měsícem
až do tehdy, kdy si pamatoval
pouze pláně a vítr
a putování.

II

Řekyvan, vypůjčen z noci,
rostl jako oči Lidu
čtoucího vzduch, sestupující vítr,
rub jeho mysli,
prorok, šakal, zatímco křik leoparda,
neslyšený Lidem
s výjimkou toho místa,
kde se svět převrhuje, ozývající se
v týle jeho hlavy.
A jeho ruka, s půvabem
ruky sokolníka,
anebo sokola samotného,
nespoutané plovoucího vzduchem,
byla rukou Lidu,
levá ruka, ruka která
svírá luk.
A tak by to bylo, moji synové a otcové,
až do noci
tančících měsíců,
kdy nebesa na východě
byla stříbrná a černá,
červená nebesa na západě,
té noci, kdy přivedeme naše dcery.
Oděné do přátel Lidu,
oděné do antilop, oděné do lišek,
do sokolích dlouhých per
počítajíc deset zim,
přišly dcery vojvodů,
dcera neprovdaná za muže nebo utrpení,
nespojená s věcmi, kterými nemohla být.
Ušlechtilost otců
se jí hnala žilami

jako vítr, který svět poslouchal.

Srdcem lovce byla
v srdci putování,
zlatem v očích představ,
zlato z měsíce sestoupilo na ni
v noci, kdy dostal jméno,
a Řekyvan věděl, že cesta,
že příměří s horizonty skončilo
ve světle a v příslibu světla.
Svaté dny, kdy se jí přibližoval,
svatý vzduch, který nesl
jeho milostné písně,
ta země za ním,
píseň jako sbor včel
na pokraji slyšení, říkajíc mu
zde je skvělá sladkost,
zde je bolest
a ty se o tom budeš muset dozvědět.

Let sedm,
ve kterých mu unikala, zim,
ve kterých chlad a země
se zhroutily na slovech Vojvodovy dcery.
Rozpůlené srdce antilopy
sálalo z roztočené země pod ním.
Starý muž, děd,
Poutník, čtenář oblohy,
čtoucí tvář muže povstávající
ze tváře hocha,
tak jako spojení měsíců
v noci, kdy dostal jméno,
opakuje ta slova jak zaříkadlo,
jako na ochranu,
Vojvodova dcera, ten starý, trvající
příběh lásky a odloučení,
hranic, na kterých se srdce skloní.

Ale ty oči Poutníka,
ty osamělé oči sledující,
když se tyto věci přihodily,
v očích dcery
leopardí oko odrazilo zrcadlení,

nežli zrcadlo samo sebe navěky,
 jako myšlenky dlouhé síně
ty osamělé oči sledující
a oči Zlatoluny,
neboť Vojvoda přihlížel
tanci očí a šepotů,
přihlížel z místa soudu
rozhoduje, že toto nemůže být,
a určil Řekyvanovi
tři nadlidské úkoly, řka:
Dvoř se mojí dceři pouze,
až se budeš moci navrátit
k mému krbu,
drže měsíc ve svých rukou,
hvězdy na zabarvené dece,
a až budeš moci přijít z východu,
přinášeje Křišťálovou hůl,
paži bohů v zapomenuté zemi,
zdroj kouzel.

A Poutník toto uslyšev,
slyšel *Ne* a opět ono *Ne*
v srdci těch slov
a věděl, že to kouzlo
bylo zlomené světlo,
světlo v srdci krystalu
samo se ohýbajíc a ohýbajíc,
rozplývajíc se do nicoty.
Věděl, že to kouzlo bylo zlomené světlo,
když Řekyvan rozprostřel
svůj plášť na rosu,
když se vody shromáždily, poseté hvězdami,
a lovec nasbíral vodu,
ve světle do dlaní svých rukou,
a navrátil se k Vojvodovi, maje
měsíc ve svých rukou, hvězdy polapené
na zabarvené dece.
A potom ten třetí úkol,
to byl ten úkol strašlivý,
neboť ty ostatní byly snadné, hádanky
předložené dětem,
předložené lovcům,
předložené těm,

které si Vojvoda nemohl nikdy pamatovat,
a srdce a mysl
Poutníka se ohnuly jako světlo,
toho jednoho pravého krystalu, měníce se
ve slova a šepoty,
v radu, kterou Řekyvan slyšel
té noci na počátku své cesty,
a cestuje na východ
pod vrávorajícími měsíci
ke zdroji světla
v srdci hole,
a opět tato noc byla
nocí jeho jména.

III

Pláně jsou dlouhé jako myšlenky, mí otcové,
jako vzpomínky, kde putující
vidí na okraji oblohy
mrtvé děti kráčející,
a blíže, když obloha ustupuje,
děti přijímají jeho jméno,
ve strašlivém prachu
stávajíce se, jak obloha ustupuje,
kůžemi jeho samého,
jeho, opuštěného při putování.

Nebo toto je, jak se to vždy stane,
příběh, který nám řeknou,
příběh o slepotě
v zemi leopardů,
když naše oči již nic neřeknou,
říkají — *skončili jsme s díváním,*
s dětmi,
s kůžemi a s prachem a se vzpomínkami.
Čas Hole ale nebyl žádným časem,
jak mu řekl ten Starý muž,
věda, čta srdce jestřábovo,
čta směr zimního větru,
věda, že Hůl povolávala,
měníc zemi,
měníc srdce a způsob,
jakým vzpomínky putují srdcem.
A měsíce přešly

v nemožném úhlu,
Solinár, aby odpočíval ve zdroji Slunce,
Lunitár, aby odpočíval u draků.

Takže Řekyvan viděl,
když se k němu leopard přiblížil,
kůži plnou světla, temnoty,
temnoty vřící ve světle,
kost a sval udávající cestu
v tunelech představ,
plání a pohybů.
Něco za ním
zpívalo s leopardem,
jeho levé oko zářící
přímo skrze leoparda
k okraji světa,
a za ním něco říkalo:
Lehni si, toho se hned zřekni,
vzdej to, než to začne,
náš synu, náš mladý,
neboť se z toho tajemství
nemůžeš dozvědět nic,
nic z tohoto tajemství,
jen suchá tráva jen temno jen touha
jen hroby tvého dětství
otevřené svitu luny,
a mrtví
ti nemluvní mrtví, které vidíš,
kde se obloha střetává s planinami,
bude vždy tvoje vlastní, přibližující se.

A on ví, že sní
o příběhu putování,
o příběhu noci a dlouhého zpěvu, který udržoval
pryč od Lidu,
od Zlatoluny, od Vojvody,
od Starého muže samotného,
toho tkalce krve,
sen, který si nemůže pamatovat,
kde jestřáb chvátá po povrchu
táhna svoje křídlo jako trofej, kořist,
pokořený vítr v jeho očích.
A když se přiblíží k leopardu,
ten jestřáb se rozplývá jako voda,

odraz měsíce odražený na měsíci
v srdci tohoto příbytku Hole.
Následuje vše mizící
a *Starý muži*, očekávaje pasti měsíce,
šeptá, *Starý muži,*
začínám poznávat tuto nezmapovanou zem.

Ten poutník ale cestuje
skrze útoky hladu,
skrze žízeň té země,
která odhání vědění a znalosti,
a slova Starého muže
vysvětlují zemi za ním,
ale země před ním,
to jsou zvěsti vody,
je povstávající krystal
pokroucený svitem luny,
myšlenkou a nepřítomností myšlenky,
a voda před ním vyvěrá
jako modrý krystal.
Tentokrát snění skončilo, myslí si,
a tentokrát a tentokrát
ale ta voda mu uniká
nesouc měsíce
v hlubinách jako vzpomínky,
jako spekulace bohů,
až do chvíle, kdy voda stojí
před ním
a dole ve vodě vidí
sám sebe, dívajícího se na horu,
spojené měsíce na svých ramenou,
a pokleknuv, aby se napil,
pije příliš dlouho,
neboť ven z vody
jeho paže se zvedají,
strašlivé, chladné jako vítr,
a táhnouce ho dolů
k měsícům a k temnotě,
k míru až za hranice paměti,
k míru, který šeptá:
Přidej se ke mně, můj bratře,
můj dvojníku
přes jeho mizející tvář

a slova Poutníka
vracející se, táhnoucí se vzhůru,
vítr ve slovech
podporující ho poté, co víra
padne ke dnu
vod, které nikdy nebyly,
neboť někde Starý muž říká:
Víra je ploška na krystalu,
která když se natočí, zachytí světlo
a ohne ho do tvarů a přízraků,
ohne ho do záře světlušek,
která leží v srdci krystalu,
kde není nic jiného než světlo,
které je poškozené a zlomené,
mimo tyto věci si pamatuj,
můj synu, pamatuj si,
a Řekyvan, zmáčený a zachráněný
těmito slovy, zachraňujícím vzduchem,
říká: *Starý muži, i toto jsem překonal,*
poznávám tuto nezmapovanou zemi.

Poznávaje až do chvíle, kdy červeň měsíce
a stříbro smíchané ve vzduchu
a světlo bylo zlaté
jako provoněné svíce z Ištaru,
zapomenuté, možná strašné,
a leopardí chůze Zlatoluny
tam na hranici slyšení a víry
řkoucí: *Lehni si, toho se hned zřekni,*
vzdej to, než to začne,
náš drahý, náš mladý,
neboť vše, co se z tohoto tajemství
můžeš dozvědět, je
jen suchá tráva jen temno jen touha
zdroj rozkvětu dětí v zimě
pro tebe.
Lehni si, má lásko, lehni si.

On stále kráčí k dceři Vojvodově,
a ona stále ustupuje,
příběh dní a let
kroužící jako proudící voda
a *Starý muži*, on šeptá, *Starý muži,*
poznávám tuto nezmapovanou zemi,

ale ona stále ustupuje
ke zbraním a k chování syna,
Vojvodova syna,
povstávajíc jako kůže mrtvých
navěky posetých hvězdami před ním,
navěky ji objímajícími, když se otočí
její oči zelené věže světla,
její oči jeho oči ve zkrouceném měsíci,
když se směje, když ho dává válečníkům,
a *Starý muži*, on šeptá, *Starý muži,*
vzdávám se této znalosti,
tento strašný sen o Holi
je strašlivým snem, kde se hůl vzdává,
a pod měsíci on následuje
svoje ztráty až do té doby, kdy se
jeho kůže obrátí proti němu,
se skvrnami zlato černo zlatými,
jeho silné ruce se rozpomenou na sadu nožů
a jeho čelo se ukloní
horkému větru, zpěvu leopardů
a v jejím zlatém hrdle,
v hrdlech jejich nespočetných náčelníků
krev tancuje, zvedá se
jako fáta morgana, jako horký pramen
a slov se pro to nedostává,
když on sní tento sen a hrdla se rozmotají.

Kupředu se pohybuje, nic si nepamatuje,
žádný pohyb, žádný křik Lidu,
žádní lovci na čele tohoto pohybu,
žádné horizonty, žádné přecházející měsíce
o nocích jeho jména.
Nechal je úplně za sebou,
vzdávaje vše kůži plné světla,
temna, temnoty vařící se ve světle,
kost a sval udávající cestu
v tunelech představ,
plání a pohybů.
Něco za ním mu zpívá do ucha,
jeho levé oko lesknoucí se
přímo skrze přízraky
na okraji světla,
a vůně krve povadá
proti vůni skal, proti vůni vody

a proti věcem, jež jsou pod skálou
a vodou,
moudré a smrtící a nad pomyšlení dobré.
Vzpřímeně, z leopardího spasení
vykračuje do světla,
jeho první a jeho poslední kůže
odvolána a vzdávající se,
oděn opět jednou v dlouhý zářivý sen.
Tam ve skalní svatyni,
chladné, nehmotné jako déšť,
chladné jako mlčení kamene,
leží Hůl, zpívá, zpívá:
Povstaň, vysloužil sis tento mír
na pokraji světa,
za tebou je mizící země.
Popadni mne jako trofej,
jako třetí měsíc na nebi důvěrně známém,
a místo abys byl zbraní Vojvodovou,
staň se náčelníkem sám,
pánem země leopardů
a Řekyvan chladný
jako mlčení kamenů,
vzpomínaje na okraj oblohy,
na kráčející mrtvé děti,
a Hůl září náhle
v dosahu jeho ruky, odmítajíc.
Zde v jeho sevření se převrátí svět,
vzadu v jeho hlavě hlas leopardův
sestoupí do slov zpívaje:
Lehni si, toho se hned zřekni,
vzdej to, než to začne,
náš synu, náš mladý,
neboť se z tohoto tajemství
nemůžeš dozvědět nic,
nic z tohoto tajemství,
jen suchá tráva jen temno jen touha
jen hroby tvého dětství
otevřené svitu luny
a mrtví
ti nemluvní mrtví, které vidíš,
kde obloha se střetává s planinou,
bude vždy tvoje vlastní, přibližující se.

Ve světle Hole on Hůl odevzdá.

Jasněji ona hoří,
když září na zemi utrpení,
na tři měsíce, nyní v rovnováze,
v noci, dávaje ji do srdce noci
vytvořiv modré světlo, světlo krystalu,
přinesené rukou válečníka
vně rodokmenu leopardů,
dlouhé srdce lidí
si pamatovalo dávnou vzpomínku,
ale Řekyvan, chladný jako ticho kamenů,
se poprvé směje,
poprvé od doby, co západ zmizel,
neboť toto je ta země, o které on ví,
že ji výhrou zklamal,
neboť pod pláněmi neleží nic,
a vítězství kráčí v kůžích dětí
skrze zničující léta světla.

IV

Zbytek příběhu je vám znám,
jak Řekyvan, nesa tu hůl,
se vrátil k Lidu,
temnost kamenů v jeho očích,
co Vojvoda přikázal
(já byl tam, abych to viděl,
moje slova je tentokrát
nemohla zastavit)
co ta hůl v ruce Zlatoluny dokázala.
Ale toto možná nevíte:
že v cestách světla,
jedouc z plání do Posledního domova,
ona mu řekla: *Nyní jsi hoden*
nejenom v mých očích,
ale v sokolích očích světa
navždy ten příběh půjde
navždy je ten příběh.

Ale Řekyvan znovu říká *Ne*
Ne zlomenému světlu hole,
neboť uvadalo držení světla v jeho ruce
skrze další a další plošku na krystalech,
až do srdce světla
a ne z této země povstával třetí měsíc,

a srdce Hole
byla to jeho noc, noc jeho jména.

Zde v pláních, kde vítr svírá v náručí
světlo a nepřítomnost světla,
kde vítr je hlas bohů,
kteří sestoupili dolů,
zvěst písně před zpěvem začíná,

zde Lid pod větry
bloudí vidy směrem domů,
navždy v pohybu, kterému zpívá starý muž
píseň nepřítomné země,
krásné, nelítostné jako sluneční paprsek,
chladné jako vítr v představách
za okem deště,
a daleko před námi, moji synové a otcové,
píseň země se snáší, střemhlav,
jako jestřáb ve spící zemi,
narozený do hladu a tepla,
navěky zpívající, zpívající.

Netvor Krvavého moře

BARBARA SIEGEL a SCOTT SIEGEL

BĚŽEL JSEM BEZ DECHU - A TÉMĚŘ BEZ naděje — přes mokrý písek a hledal místo, kde bych se mohl schovat. Po té hrozné bouřce, která zuřila během dne, se běhání po rozbláceném břehu podobalo běhu v obrovské míse plné husté kaše. Ale stejně jsem utíkal, protože Tlustý krk Nick, místní pekař, mě chtěl dostat. S Tlustým krkem nebyly žádné žerty.

Setřásl jsem ho, když jsem rychle proklouzl mezi dvěma budovami a zamířil k moři. Věděl jsem, že si mohl všimnout, kudy jsem běžel; pak jsem ale spatřil svou spásu: podél pobřeží byla zakotvena dlouhá řada rybářských lodí.

Stále jsem svíral ukradený bochník chleba. Ohlédl jsem se přes rameno a viděl, že Tlustý krk naštěstí ještě nedoběhl na břeh. Využil jsem příležitosti a skočil hned do první lodi.

Přikryl jsem se hustou sítí a snažil se popadnout dech. Věděl jsem, že jestli se sem Tlustý krk Nick dovlekl, musí mě slyšet.

Nevím, kolik uběhlo času. Když jste vyděšení a leží přes vás těžká rybářská síť, která nepropouští ani trochu světla, nic se nepohybuje pomaleji než čas. Absolutně nic.

Ale pulz mého srdce začal nabírat tempo, když jsem zaslechl rychle se přibližující kroky. Skrčil jsem se na dně lodi. Dešťová voda mi sahala až nad ústa. Musel jsem dýchat nosem.

Kroky se přiblížily.

Bylo to zbytečné. Vystrčil jsem ústa z vody a ukousl si chleba. Jestli mě má Tlustý krk zmlátit, chtěl jsem mít alespoň něco v žaludku, ať se mi to vyplatí. Přestože jsem měl sucho v ústech, začal jsem usilovně žvýkat.

Kroky se přiblížily. Všiml si pohybující se sítě? Slyšel můj těžký dech? Slyšel, jak žvýkám jeho chléb? Přestože jsem ještě nepolkl první sousto, ukousl jsem si znova a pak znova, a pak ještě jednou, až byly moje tváře nafouknuté jako balony. Tedy, možná že ne tak velké, ale v ústech jsem měl víc chleba, než ho zbylo v mé ruce — a já jsem nespolkl ani trochu. Totiž, ještě ne.

Kroky se zastavily přímo vedle lodi. Zavřel jsem oči a chleba se mi vzpříčil v hrdle. Začal jsem se dusit!

Kdosi ze mě shodil síť. Snažil jsem se nadechnout, chránit přitom obličej a ještě jsem doufal, že odvrátím pekařovy rány.

Ale žádné rány nepřišly.

Vykoukl jsem zpod svých paží a vyplivoval přitom velké kusy chleba.

„Copak to je?" ptal se jakýsi z míry vyvedený muž. „Mladý elf, a úplně sám..."

Neodpověděl jsem. Pořád jsem kašlal a na dno lodě vyplivoval kousky napůl požvýkaného chleba. Starý muž potřásl podrážděně hlavou a začal mě bouchat zad.

Když jsem zase konečně chytil dech, podíval jsem se za starce a viděl, že břeh je prázdný. Tlustý krk Nick nebyl v dohledu.

„Máš nějaké potíže, elfe?" zeptal se muž, když si všiml mého kradmého pohledu.

Přikývl jsem a rozhodl se hrát na jeho soucit. „Tlustý krk Nick mě nemá rád," řekl jsem.

„Ten nemá rád nikoho," souhlasil starý muž s povzdechem. Pak se na mě podíval s prohnaným úsměvem a dodal: „Zvlášť nesnáší jednoho elfa, který má ve zvyku krást mu chleba."

Zrudl jsem.

„Jak se jmenuješ, elfe?" zeptal se.

„Strašák," řekl jsem.

„To je celé? Jenom Strašák?"

„To stačí," opáčil jsem, protože jsem se nechtěl na to téma nijak zvlášť vybavovat. „Jak se jmenujete vy?"

„Lidi mi říkají Šestiprstý Fiske."

Okamžitě jsem se podíval na jeho ruce.

„Nemysli si, že uvidíš jeden prst navíc, elfe," řekl muž a drsně se zasmál. „Na svět mi pomáhal jeden opilý doktor. Ten blázen si myslel, že vidí o jeden prst víc. Moje matka neuměla počítat ani tak, aby se sama přesvědčila, a přezdívky se rychle ujmou. Víš, co myslím."

Přikývl jsem. Co jiného jsem mohl dělat?

Bez výstrahy mě ten starý, ošlehaný rybář vzal za ramena a postavil na rozbláceny břeh. „Jsi legrační chlapík," řekl. „Tady kolem se nevidí moc elfů. - Ale jestli chceš, můžeš zůstat na mé lodi. Vyplouvám teď na moře."

„Jdete rybařit?" zeptal jsem se překvapeně. „Všichni zůstali v přístavu kvůli bouři. A teď už je příliš pozdě na vyplutí. Za pár hodin bude tma."

„Ryby berou nejlíp po silném dešti," odpověděl Šestiprstý Fiske. „A kromě toho," dodal tajemně, „musím chytit ještě jednu rybu — a můj čas je pomalu u konce."

Nevěděl jsem, o čem mluví. Abych pravdu řekl, vlastně mě to ani nezajímalo. Jediné, o co jsem se zajímal, bylo držet se z dohledu Tlustého krká; nelehká věc, když jste v tak maličké rybářské vesnici.

„Půjdu s vámi," nabídl jsem se. „Když vyrazíte na Krvavé moře tak pozdě, bude tma, až se budete vracet. Mám opravdu dobrý zrak. Pomůžu vám najít cestu zpátky do přístavu."

Starý muž se zasmál. „Nepotřebuju, abys mi pomáhal navigovat na Krvavém moři," řekl. „Rybařil jsem v těchto vodách dřív, než ses narodil."

Bylo mi šedesát dva let — na elfy pouhý mladík — a nepochyboval jsem, že Šestiprstý Fiske je o dobrých deset nebo patnáct let starší než já. Musel jsem najít jiný způsob, jak ho přesvědčit, aby mě vzal s sebou na moře.

„Jestli rybaříte už tak dlouho, jak říkáte," řekl jsem vychytrale, „potom nemůžete být tak mladý, jak vypadáte." Na rozdíl od většiny elfů umím překrucovat pravdu tak, až je celá zkroucená. „Ale jestli je vám tolik, jak říkáte, pane Fiske," pokračoval jsem, „pak bych vám rád nabídl své služby u vesel za skromnou odměnu deseti procent vašeho úlovku."

„Ty máš za ušima, elfe," řekl rybář se stopou obdivu v hlase.

„Říkejte mi, prosím, Strašáku."

„Dobrá, Strašáku. I když nevypadáš, že bys uměl pořádně veslovat, tvá spole-

nost by mi za tmavé noci mohla pomoct udržet mé unavené oči otevřené. Ale jestli opravdu chceš jet se mnou, musíš také vědět, že vyrážím na moře, abych ulovil Netvora Krvavého moře."

Nemohl jsem si pomoct — rozesmál jsem se.

„Takže ty jsi taky jeden z těch, kteří nevěří, že existuje," řekl bez hněvu.

„Slyšel jsem o tom pohádky," přiznal jsem. „Ale víc na tom není. To ví každý. I šotci."

„Ať si říkají, co chtějí," řekl starý muž umíněně, „to, co chci dnes chytit, je Netvor Krvavého moře. Pořád chceš jet se mnou?"

Rozhodně jsem nechtěl zůstat na břehu a setkat se s Tlustým krkem Nickem. Takže jsem se jen kousl do jazyka, abych se nemusel smát, a řekl jsem: „Ano, pořád chci jet."

Dříve, než mohl cokoli říct, začal jsem tlačit rybářskou loďku na vlny Krvavého moře a doufal jsem, že si to nerozmyslí.

Náhle na mě zavolal: „Strašáku?" „Ano?"

„Dostaneš dvě procenta z mého úlovku. A to je moje poslední slovo." Usmál jsem se. Jel jsem na ryby!

Opíral jsem se do vesel rybářské loďky, než se břeh začal ztrácet z dohledu. Ale postupovali jsme pomalu, protože Krvavé moře stále vířilo bouří.

Myslel jsem si, že se mi udělá špatně, jak se loďka neustále nořila do údolí mezi vlnami. Šestiprstý musel vidět moje utrpení, ale dohoda byla dohoda; vesel se nechopil. Nabídl mi jedinou útěchu. „Žádné strachy," řekl, „voda se se soumrakem zklidní. Vždycky to tak je."

Měl pravdu. Když slunce zapadalo do Krvavého moře, jiskřilo na jeho hladkém povrchu oslňující rudé světlo. Moře bylo klidné a uklidnil se i můj žaludek. Tedy, ne, že by v něm něco bylo.

Najednou jsem si uvědomil, že Šestiprstý nevyhodil vlasec. „Těžko něco chytíte — kromě hrozné rýmy — když nevyhodíte háček do vody," řekl jsem.

„Už to tu chce velet?" zavrčel starý muž. „Už jsem tu rybařil a vím, že se Netvor tady poblíž chytit nedá."

Jak se můj žaludek uklidnil, dostával jsem hlad. Už dřív jsem jedl syrové ryby, tak jsem se zeptal: „Můžu si vypůjčit váš vlasec a zkusit něco ulovit? Koneckonců," připomněl jsem mu, „mám dvě procenta z úlovku."

Pokrčil rameny. „Jestli chceš rybařit," řekl nevrle, „dej mi vesla." Šestiprstý se chopil vesel a zadíval se na druhou stranu do soumraku.

Můj vlasec šplouchl do vody a táhl se za lodí, která se vzdalovala na otevřené moře. Zavřel jsem oči a hověl si na lodi, rytmicky poháněné veslováním starého muže.

To by byl život, říkal jsem si. Mít někoho, kdo by za mě vesloval, a večeři, která jen jen čeká, aby se nechala chytit.

Ale potom, jako vždycky, začal jsem snít dál: měl bych celou flotilu rybářských lodí a spousta starých rybářů by přivážela každý den veliké úlovky. Já bych byl štědrý a dával jim deset procent ze zisku. Pak jsem se zarazil a řekl si, ne, dal bych

jim jenom dvě procenta.

Usmál jsem se pro sebe a spokojeně vzdechl.

Znali by mě jako Strašáka, kapitána Krvavého moře. Byl bych nejbohatší elf na světě. Ostatní elfové by mi záviděli, litovali by, že se ke mně chovali tak špatně. Byl jsem vyhnán ze své rodné země, potrestán za svou mladickou nerozvážnost; všichni mě opustili a já musel chodit po světě úplně sám — jak já jsem nenáviděl osamělost! Ale kdyby elfové potřebovali moje ryby, potřebovali mé peníze, potřebovali mou moc a vliv... pak by přišli za mnou a řekli: „Strašáku Basillarte, odpusť nám. Vrať se domů." A já bych se jen usmál a řekl jim —

„Ouha!" Rybářský vlasec se mi skoro vytrhl z rukou. Oči se mi rozšířily a já sevřel vlasec pevněji. Přestože moje snění skončilo, pomyslel jsem si, moje večeře právě začínala.

„Vypadá to, že jsi chytil něco velkého," řekl starý muž, když mě pozoroval, jak tahám za vlasec.

„Říkal jsem vám, že se vyplatí mít mě s sebou," vychloubal jsem se. „Tahle ryba přinese spoustu peněz. Nezapomeňte," dodal jsem, „dvě procenta jsou moje."

„Pamatuju si."

Začal jsem postupně vytahovat vlasec. Počítal jsem peníze, Které dostanu, ještě než se můj úlovek dostal nad vodu. Když se ale objevil, přestal jsem se snažit. Chytil jsem mrtvolu.

„To mě nepřekvapuje," řekl Šestiprstý, když mi pomohl vytáhnout utopeného námořníka na okraj lodi.

„Nepřekvapuje?" zeptal jsem se s údivem. „Copak vy chytáte mrtvoly na vlasec každý den?"

Na jeho staré tváři nebylo vidět velké pohnutí. „Existuje stará povídačka o bouřích v těchto vodách," řekl. „Kdykoli nastane bouře, vždycky to nějakou loď vtáhne do víru uprostřed Krvavého moře."

Při tom pomyšlení jsem se otřásl; za svých osamělých cest jsem viděl nad těmito vlnami tolik bouří!

„Je to smůla, že naše rybářská výprava musí skončit takhle," řekl jsem smutně, protože jsem měl za to, že zamíříme zpět k pobřeží, abychom tam dopravili tělo.

„Neblázni," řekl rybář. A s těmi slovy přeřízl vlasec a nechal mrtvolu sklouznout zpět do vody.

„Co to děláte?" vykřikl jsem.

„Správné místo pro hrob námořníka je mořské dno," vysvětlil klidně. „A kromě toho, už celý život jdu po jedné rybě. A možná, že dnes v noci konečně tu nestvůru chytnu."

A teprve až tehdy, když jsem viděl to mrtvé tělo, jak se vzdalovalo od lodi, tehdy jsem plně pochopil zoufalství toho starého rybáře. Byl unavený — vyčerpaný — a věděl, že už nebude mít mnoho možností, aby se utkal se svým bájným netvorem.

Šestiprstý se ani neohlédl, když se tělo mrtvého námořníka potopilo ve vlnách.

Nedlouho potom, co jsem zase vzal vesla a začal veslovat, spatřil jsem trosky plovoucí blízko lodi mrtvého námořníka. Kolem ve vodě byly rozptýleny polámané

a rozbité kusy dřeva. A pak jsem uviděl destičku, která musela dřív viset na přídi lodi. Ve slábnoucím světle jsem přečetl slovo *Perechon*. A pak se přes ni převalila vlna a zmizela.

Byla to velká loď? Zemřelo mnoho námořníků? To se nikdy nedozvím. Pro mě to byla prostě další loď, která už nikdy nespatří přístav, další posádka, která už nikdy neuvidí slunce, další náklad duší, který už nikdy nedorazí domů... jako já.

Vypadalo to, jako by mě každý další den odváděl dál od domova. A teď jsem se ocitl v malé lodi, daleko od pevniny, někde v temnotě uprostřed Krvavého moře, v noci plné smrti. A co bylo ještě horší, byl jsem na lodi se starým rybářem,

který si opravdu myslel, že chytí stvoření, které existovalo jenom v lidské mysli.

Nejsem od přírody krutý, ale myslel jsem si, že si z Šestiprstého vystřelím. Zatímco jsem vesloval, zeptal jsem se: „Jak vypadá ten váš Netvor?"

„Nevím," odpověděl muž. „Nikdo, kdo Netvora viděl, nepřežil."

„Jak potom víte, že existuje?" uculil jsem se.

„Existuje," trval na svém. „Vím to. Přestože ho nikdo přímo neviděl, existuje spousta příběhů — stovky příběhů — o velikém Netvoru Krvavého moře." Zadíval se mimo mne, kamsi do vody.

„Někdo říká, že je velký jako tisíc rybářských lodí. Jiní říkají, že ne na velikost toho netvora, ale na délku jeho zubů a drápů si musíš dávat pozor. Ale nikdo to neví přesně. Znal jsem ale jednoho člověka, který tvrdil, že viděl obraz té bestie v zrcadle. Říkal, že měla šupinatou, krví potřísněnou tvář, která mokvala černým hnisem. Ale na tom, jak ten netvor vypadá, vlastně nezáleží. Záleží na tom, že ho chytím."

„Proč?"

Jeho oči se zúžily a hlas se zastřel hněvem. Ale nebyl jsem to já, na koho se hněval. Jeho nenávist byla namířená proti netvorovi, kterého hledal. „Zabil mého otce," řekl. „A taky jeho otce. Zabil mého jediného bratra, mé syny, mé synovce — rybáře, všechny — zahubil je na tomto Krvavém moři.

Nakonec zemřela moje žena... tím, že jsem se o ni nestaral... ze žalu. Teď jsem zůstal sám. Bez rodiny. Beze všech. Starý muž, který má v srdci jenom pomstu." Zvedl hlavu a díval se na nebe s ohněm v očích. „Ale já se pomstím!" zařval do noci. „Přísahám!"

Jestli chce Šestiprstý takhle řvát dál, vyplaší všechny ryby. Už se mu podařilo vyplašit mě.

Na všechen jeho vztek jsem zapomněl, když mi nabídl jednu pšeničnou placku. Zhltl jsem ji tak rychle, že mi nabídl ještě kousek ovoce ze své brašny.

„A co vy?" zeptal jsem se, protože jsem nechtěl, aby to vypadalo, že mi nezáleží na mém hostiteli (a také proto, že jsem nechtěl, aby myslel na Netvora). „Vy nebudete jíst?"

„Už nemám tu chuť k jídlu jako dřív," řekl s povzdechem. „Nesním ani polovinu toho, co si s sebou vezmu. Většinou hodím zbytky přes palubu, aby se najedly ryby. Člověk nemůže z Krvavého moře brát, aniž by do něj něco vracel," řekl s úctou. „Když ryby žijí a množí se, budou žít a množit se i rybáři."

Byla to hezká myšlenka, ale já jsem doufal, že té noci nic přes palubu nevyhodí,

protože já jsem byl příšerně hladový.

Musel mi číst myšlenky, protože si vzal pro sebe koláč, pak podal tašku s jídlem mně a řekl: „Vem si, kolik chceš."

Vzal jsem si všechno.

Měsíc už urazil polovinu své cesty, když jsem dojedl. A potom konečně hodil starý muž svůj rybářský vlasec do vody.

Loď se houpala na mírném moři, nikdo z nás nemluvil. Přemýšlel jsem, jak dlouho tu noc zůstaneme na moři, než se stařec unaví a vzdá svůj boj. A taky jsem myslel na to, co udělám, až dosáhneme pobřeží. Půjdu zase ukrást chleba jinému pekaři v jiném městě? Od života jsem očekával víc než jen další drobky. Měl jsem nepokojnou touhu po... zážitcích. Proto jsem tehdy doma ukradl medailon vůdce elfů. Doufal jsem, že ten medailon ukrývá tajné zaklínadlo, které mi dá moc a moudrost. Místo toho mi přinesl jenom neštěstí. Když se na mou krádež přišlo, byl jsem vypovězen z domova. Byl jsem vyhnán, stal jsem se temným elfem, odpadlíkem. Ale kam jsem to utíkal?

Loď i noc se hnaly spolu s mými myšlenkami. Neměl jsem ponětí o čase. Tohle se mi na moři líbilo. Ta bezčasovost. Stařec se soustředil na svoje rybaření a já se soustředil na své sny — než jsem zaslechl šplouchání ve vodě!

„Něco mám!" vykřikl Šestiprstý.

Vlasec se napjal. Příď lodi se vnořila do vody, jak se to zvíře na druhém konci vlasce ponořilo i s hákem v tlamě.

Přece si nemohl myslet, že opravdu chytil Netvora Krvavého moře! Nebo ano?

Starý rybář znalecky dal potápějící se rybě volnost a nechal ji táhnout. Potom, když ryba povolila, rybář škubl vlascem a vytahoval ji z vody. Když pak ryba zase táhla, stařec trpělivě celý postup opakoval. Přesto jsem viděl, že stařec bojuje ze všech sil. Ať už bylo na druhém konci vlasce cokoli, bylo to něco silného, co se jen tak bez boje nevzdá.

Ale Šestiprstý tu rybu držel, než konečně vyplula na povrch při zádi lodě.

„Je to velké!" nechtě jsem vykřikl, když jsem viděl stín v měsíčním světle.

Starý muž se jen zamračil. Věděl, co chytil — a nebylo to to, co chytit chtěl. Pořád však navíjel rybu do lodi. Vzal jsem jeho síť a pomohl jsem mu to dostat na loď.

Když jsem složil toho živočicha na dno loďky, uviděl jsem, co stařec chytil: vzácnou — a velmi bojovnou — rybu, které se říká *bela*. Už jsem o nich slyšel, ale nikdy jsem žádnou neviděl, protože rybáři je vždycky hodili zpět do moře. *Bela* totiž chutná příšerně a nikdo ji nekupuje. Také přináší smůlu, když zabijete *belu*, protože je to jedna z mála ryb, která umí mluvit se suchozemskými bytostmi.

A tahle rozhodně nebyla skoupá na slovo...

„Ten hák bolí!" vykřikla. „Vyndejte mi ho z tlamy!"

Ihned jsem si k ní klekl a opatrně hák vyndal.

„Děkuji," řekla ryba. „Kdybys teď mohl být tak laskav a hodit mě zpátky do vody..."

Neváhal jsem. Chytil jsem oběma rukama tělo ryby, ale starý muž mě pleskl přes zápěstí. „Nech toho," řekl. „Myslím, že si ji necháme. Bude z ní dobrá návnada."

Když to ryba slyšela, začala se okamžitě pleskat přes celé dno lodi a zoufala se snažila dostat přes okraj. Ale k ničemu to nevedlo. „Prosím," žadonila ryba, „nechte mě!"

Byl jsem ohromen. Nemohl jsem věřit tomu, že by stařec mohl být tak krutý. Jak se může člověk v jedné chvíli tak štědře podělit o jídlo a hned nato trápit nevinné stvoření?

„Nechtě ji žít," požádal jsem ho. „Jestli se brzo nevrátí do vody, umře."

„No tak umře," odpověděl Šestiprstý pevně. „Ale dám té rybě jednu šanci zachránit si život. Jenom jedinou šanci."

„Jakou?" vykřikla *bela*. „Udělám cokoli!"

„Řekni mi, kde najdu Netvora Krvavého moře," chtěl vědět stařec.

Bela se podívala na mě a pak na starého rybáře. „Vy to nechcete vědět," řekla.

„Ale ano, chceme," trval na svém Šestiprstý. „Jestli chceš žít, řekneš mi to. A řekneš mi to hned!"

„A jestli vy chcete žít, obrátíte se nazpět," odsekla ryba.

Oči se mi rozšířily nad významem jejích slov. „Takže ty říkáš, že něco takového existuje?" vykřikl jsem.

„Existuje, ano, nepochybně ano," řekla *bela*. „A řeknu ti, že když my ryby zaslechneme, že se to blíži, plaveme pryč co nejrychleji."

„Proč?"

„Chceš říct, že to nevíš?"

„Ne."

Ryba se chtěla zasmát, ale rychle ztrácela sílu. Slabým hlasem řekla: „Existuje důvod, proč nikdo nikdy neviděl Netvora a přežil. Pohybuje se vodou jako temný stín. A voda, kterou za sebou zanechává, je studená, prázdná... Je mrtvá."

„Tomu nerozumím," řekl jsem zmateně.

„Pochopíš to až moc dobře, jestli budete pokračovat ve vašem bláznivém pátrání," odpověděla. „Prosím vás, ne—"

„To stačí!" vybuchl rybář, přerušil rybu uprostřed slova, vzal ji do rukou a řekl: „Kde je ten Netvor? Buď odpověz, nebo tě sním já sám, ať si chutnáš, jak chceš!"

„Snažila jsem se vás jen zachránit," zalapala ryba po dechu. „Ale jestli to chcete tolik vědět, řeknu vám to."

„Tak mluv a neprotahuj to," řekl rybář drsně a nahnul se blíž, aby slyšel slova té ryby.

„Ta bestie, kterou hledáte, je nedaleko, blízko středu Krvavého moře, tam, kde byla do víru maëlstromu vtažena ta cizí loď. To ocas toho netvora, který se neustále točí, působí vodní vír! To pára, která stoupá z jeho těla, působí zuřivou bouři, která ze středu moře nikdy nemizí."

Otřásl jsem se, když jsem si vzpomněl na to mrtvé tělo a dřevěnou destičku se jménem Perechon.

Stařec odfrkl zadostiučiněním. Slova mluvící ryby nevystrašila Šestiprstého Fiskeho tak, jako vystrašila mě. Konečně, po všech těch letech, jeho pomsta byla na dosah.

Aby splnil, co slíbil, hodil stařec belu přes palubu. Pak vzal Šestiprstý vesla a ho-

rečnatě začal veslovat směrem ke smrtícímu středu Krvavého moře. Ale i když vesloval, *bela* připlavala blízko k boku lodi a varovala ho znovu: „Děláte chybu. Obraťte se! Nejezděte dál!"

Když ji starý muž ignoroval, ryba se obrátila ke mně a vykřikla: „Tys byl ke mně laskavý. Chci ti pomoct. Poslouchej dobře, co říkám, a skoč přes palubu. Zachraň se!"

Mořští elfové jsou bratranci našich, ale to neznamenalo, že bych uměl plavat jako ryba. Byli jsme na míle daleko od pobřeží a myšlenka, že bych měl skočit doprostřed Krvavého moře, vypadala skoro jako sebevražda. Přestože jsem se bál, rozhodl jsem se zůstat se starým rybářem.

Ale byl bych zůstal tak jako tak. Něco na starcově zuřivé odhodlanosti na mě silně zapůsobilo. Byl si tak jistý sám sebou, tak nebojácný, že to inspirovalo moji důvěru. Ta starcova jistota na lodi na mě udělala velký dojem — jak chytil belu a jak ji tak zkušeně vtáhl do lodi. Ale především jsem myslel na to, jak báječné by bylo, kdybych byl svědkem toho velkého činu, kdyby stařec opravdu chytil netvora. Šestiprstý Fiske by byl slavný, ano, ale já také! Byl bych účastníkem největšího dobrodružství naší doby; byl bych nejslavnější elf na světě, kdybych pomáhal chytit Netvora Krvavého moře.

Stařec už vesloval dlouho a začal těžce dýchat.

„Nechte mě chvíli veslovat," nabídl jsem mu, „budete potřebovat své síly, jestli se ten netvor chytí."

„To je pravda," souhlasil Šestiprstý. „Jsem rád, že jsi jel se mnou."

Usmál jsem se nad tím schválením. Ponořil jsem vesla do vody a vesloval tak vytrvale, jak jsem jen dokázal.

Zanedlouho se měsíc i hvězdy skryly za vířícími mraky. Dostali jsme se do okraje bouře, která se vznášela přímo nad středem moře. Foukal drsný a studený vítr. A voda pod člunem začala bouřit. Přibližovali jsme se k víru... blíž k netvorovi.

„Vytáhni vesla," přikázal rybář. „Vyhodím vlasec tady."

Byl jsem už unavený veslováním, takže jsem rád přestal. Třel jsem si bolavé paže a pozoroval, jak stařec nahazuje vlasec do temně šarlatového moře.

Upřeně jsem sledoval vlasec, houpající se u lodi, a myslel jsem si, že něco určitě hned zabere. Ale moje oči se brzy unavily stejně jako mé paže a já se svalil do lodi a zavrtal se do sítí, aby mi bylo tepleji. V závětří jsem se cítil lépe, bezpečněji. Jak ubývalo nadšení, zmocňovalo se mě vyčerpání a já usnul.

Nevím, jak dlouho jsem podřimoval, ale když jsem otevřel oči, slyšel jsem rybáře kašlat a chrčet. Bylo mi ho líto, když jsem ho tam viděl sedět v té chladné, vlhké noci, jak se snažil udržet při životě svůj sen o tom, jak před svou smrtí chytí tuhle velkou rybu. Vypadalo to, že se mu tenhle sen nesplní, protože noc ubíhala a jeho vlasec se ani nepohnul.

Ani se nepohnul.

Zadrhl se mi dech v hrdle. Nebylo možné, aby se za celou tu dobu starcův vlasec ani nehnul. Jedině že by tyhle vody byly mrtvé. A jestli opravdu byly mrtvé, pak...

Sevřel mě příšerný strach a já jsem mu chtěl říct, aby vlasec vytáhl. Ale už jsem nedostal příležitost. Přesně v tom okamžiku zařval: „Zabral!"

Rybářský vlasec se napjal skoro k prasknutí. A přestože stařec uvolňoval stále více vlasce, aby ryba na druhém konci mohla plout, nedělal to dost rychle.

Loďku to táhlo skrze vlny!

Nejprve jsme se pohybovali přes rozvlněné moře loudavě, ale pak to táhlo loďku pořád rychleji, až jsme se jako letící drak vznášeli nad vrcholky vln.

Stařec věděl, že nemůže udržet vlasec pouhýma rukama. Chytře vzpříčil veslo na lodní přídi a omotal vlasec kolem něj.

Chytré, ale ne dost chytré. Vlasec se propálil dřevem, jak nás tvor na druhém konci vlasce táhl stále dál.

Starý rybář, který se bál, že vlasec bude příliš krátký a jeho úlovek mu uteče, uvázal konec provazu kolem svého těla a nastoupil k závěrečné bitvě.

Když jsem viděl rybářovu odvážnou akci, skočil jsem na příď, abych mu pomohl. Jestli má přijít sláva, chci svůj podíl. Vzal jsem za lano u jeho boku a táhl za něj, jak jsem se snažil zastavit postup té ryby.

Šestiprstý Fiske si mého úsilí nevšímal. Místo toho křičel vzhůru k nebesům: „Chytil jsem Netvora Krvavého moře! Mám ho, a nikdy ho nepustím!"

Podíval jsem se vzhůru, ale viděl jsem jen těžké, zlověstné mraky. Ta nestvůra táhla naši loď přímo do maëlstromu! Jestli brzy nezměníme směr, budeme vtaženi do víru a zahyneme na dně Krvavého moře.

„Musíme se otočit!" volal jsem. „Podívejte se, kam nás to vleče!"

Stařec mě uslyšel a pochopil, co myslím.

Silně se nadechl a táhl za vlasec každým kilogramem svého letitého těla. A já jsem táhl s ním.

Vlasec znenadání ochabl. Fungovalo to!

„Vyhráli jsme!" zařval Šestiprstý Fiske radostí. „Nevidíš? Už nemůže, je uštvaný! Tuhle bitvu už vzdal!"

Starci docházel dech. Ale přestože byl slabý a jeho hruď po boji namáhavě dýchala, začal spěšně tahat netvora do lodi.

Já jsem ustoupil a s radostí pozoroval, jak do člunu vtahoval jeden metr lana za druhým. Dokázali jsme to! Stařec bude legendou. A až přivlečeme netvora na pobřeží, budu tam vedle Šestiprstého Fiska stát já! Lidé řeknou: „Podívejte, Strašák Basillart byl zlodějský temný elf, ale vidíte, co vykonal teď? Pomohl tomu starému rybáři chytit Netvora Krvavého moře!"

Nahnul jsem se přes okraj lodi, dychtivý spatřit náš úlovek. Konečně, měl jsem nárok na dvě procenta. Nepochyboval jsem o tom, že dvě procenta z téhle ryby vydají za celý majetek.

Když jsem tak zíral do vody a vyhlížel úlovek, voda začal bublat. A pak jsem zaslechl řev, který jako by vycházel zpod lodě. Ať jsem se podíval kamkoli, všude moře začínalo pěnit a vířit

„Co se děje?" zařval jsem.

Stařec neřekl ani slovo. Přestal navíjet vlasec a seděl tam s výrazem úzkosti ve tváři.

Moře pod námi začalo nepokojně bouřit a tehdy jsem věděl s příšernou jistotou, že to nebyl ten starý muž, kdo chytil Netvora Krvavého moře. Bylo to naopak.

„Přeřízněte vlasec!" zařval jsem. „Pusťte ho!"

Stařec vypadal nerozhodně. Jeho touha po pomstě bojovala s jeho touhou po životě.

Moře začalo zuřit a loďka se zmítala od vlny k vlně. A stařec se stále nerozhodl. Myslel na svého otce? Na své bratry? Na svého syna? Nebo na svou nebohou, nešťastnou ženu? Nevěděl jsem, co ho drželo na místě; věděl jsem jen, že jestli budeme ještě chvilku vyčkávat, určitě se setkáme se svými předky v temnotě smrti.

Řev, který jsem slyšel zpod lodi, ještě zesílil a v oblaku se objevila pára, která nás přikrývala jako rubáš.

Řev netvora a obklopující bělost asi konečně probudila starce k činu. Sáhl po noži a chtěl přeříznout vlasec. Ale ruce se mu třásly a on upustil nůž na dno lodi.

V té chvíli moře na přídi vybuchlo v mocnou tříšť. Něco příšerného se vynořilo z hlubiny. Mnoho jsem z té příšery neviděl, protože z jejího těla stékaly miliony galonů krvavě červené vody. Obrovská mávající křídla způsobila tak silný vítr, že jsem se proti té síle sotva dokázal nadechnout. Neviděl jsem nic než veliký, kovově se lesknoucí hák Šestiprstého Fiska, který vězel mezi dvěma silnými zuby na hlavě toho netvora, která byla jinak temná a nezřetelná.

Bez nože nemohl stařec přeříznou vlasec. Jeho jedinou nadějí bylo vytáhnout hák z té nestvůry. Stařec škubal vlascem, jak jen mohl. Když jsem slyšel zuřivé řvaní nestvůry, rozhodil jsem rukama, zakryl si tvář a skrčil se na dně lodi. Slyšel jsem, jak vedle mě něco zarachotilo, ale byl jsem příliš vyděšen, abych se podíval, co to bylo.

A jsem rád, že jsem se nepodíval, protože nad hromovými zvuky netvora a moře jsem slyšel něco, co jsem určitě nechtěl vidět. Byl to ten stařec, který šílel, který volal na netvora, jako kdyby ho znal! Šestiprstý se doopravdy smál — hořkým smíchem. „Jenom blázen by tě hledal, než přijde jeho čas — a já jsem takový blázen!" křičel. A potom tiše, jako kdyby odpovídal na otázku, kterou slyšel jenom on, řekl: „Ano, měl jsem to vědět. To jsem nebyl já, kdo hledal tebe. To ty jsi hledal mě." A potom náhle zvolal: „Světlo!"

Stále byla tma. Nevěděl jsem, co tím myslí. Ale popravdě řečeno, bylo mi to jedno. Staral jsem se jen o sebe. A v té chvíli jsem si myslel, že mi nezbývá příliš života.

„Ještě nepřišel tvůj čas," zarachotil nervy drásající hlas v mé hlavě, jako v odpověď na můj strach. Byl to hlas, který v sobě nesl váhu nekonečných let.

A v další chvíli jsem slyšel obrovské šplouchnutí, z moře vyrostla gigantická vlna a sebrala naši loď. Já jsem se přilepil k prknům paluby, protože jsem se bál, že se prese mě vlna převalí a spláchne mě do moře. Ale loď visela na hřebeni vlny a překotně se hnala míli za mílí, až se vlna nakonec sama rozplynula.

Když se loď konečně zastavila, odvážil jsem se otevřít oči.

Stařec byl pryč. Zmizel.

Ve strachu a zmatku jsem prohlížel vodu všude kolem lodi a doufal, že najdu nějakou stopu po Šestiprstém Fiskovi. Ale nenašel jsem nic. Byla stále tma a já byl naprosto, úplně sám.

„Nepřišel můj čas," šeptal jsem a slova toho netvora mi zněla v hlavě.

Jak jsem seděl na dně loďky, mé prsty nahmataly něco ostrého. Ucukl jsem, ale stejně jsem se řízl hluboko do palce. Rychle jsem zvedl ruku k ústům, abych vysál krev a uklidnil ránu.

Když jsem se podíval dolů, co mě řízlo, užasle jsem objevil obrovský, popraskaný zub, který ležel vedle mé nohy.

Nejprve jsem se bál k němu přiblížit. Veslem jsem ten zub odtlačil na druhý kraj lodi. Samotná myšlenka na otevřené čelisti, které nesly ten zub, mě roztřásla strachy.

Chtěl jsem uniknout z toho prokletého Krvavého moře a ze vzpomínky na tu hroznou noc.

Byla ještě tma, ale podle hvězd jsem věděl, že noc bude brzy u konce. Zoufale jsem toužil po slunci, které by zahřálo mou duši.

Truchlil jsem za Šestiprstým Fiskem; opravdu. Nemohl jsem přestat myslet na něj a na jeho podivná slova, než zmizel ve vlnách. Ale musel jsem se postarat sám o sebe, takže jsem určil svou polohu podle hvězd a začal veslovat k pobřeží. A čím dál jsem vesloval, tím jsem byl radostnější a vděčnější, že jsem naživu. Přežil jsem. A jak jsem tak pomalu vesloval k té malé rybářské vesnici, kde celé dobrodružství začalo, začal jsem přemýšlet...

Všechno jsem si to dokázal představit. Já, Strašák Basillart, jsem se střetl s Netvorem Krvavého moře a přežil, abych o tom vyprávěl. Trpaslíci, minotaurové, šotci, — všichni — budou přicházet ze všech koutů světa, aby si poslechli, jak jsem se udatně snažil chytit tu mocnou mořskou nestvůru; jak jsem celou svou silou táhl za lano a odklonil bestii od jejího směru. Jak jsem se snažil zachránit starce tím, že jsem na něj křičel, aby přeřízl vlasec. A řeknu jim o té příšerné nestvůře a jejích křídlech a drásajícím hlase. Ano, řeknu jim, jak na mě mluvila. Jak mě ušetřila pro mou statečnost. Ano, to jim řeknu.

A kdo o tom bude pochybovat?

Koneckonců, copak jsem neměl zub té nestvůry? Existovala někde na světě jiná nestvůra s takovými zuby? Ne, měl jsem důkaz o svém zázračném dobrodružství a má budoucnost byla nyní zabezpečená. Více než to; byla dokonalá!

Nemohl jsem si dovolit ztratit zub Netvora Krvavého moře. Uvědomil jsem si, že bez něj bych byl ničím. Místo abych se ho teď bál, pevně jsem ho sevřel a použil zbytek vlasce, abych si ho přivázal na krk. Byl tak dlouhý, že se mi houpal a pasu. Nic mě nesmělo odloučit od mého slavného nálezu. Nic.

Tolik mě myšlenky na mou budoucnost vzrušily, že jsem vesloval do přístavu ještě rychleji. Za svítám mě očekával zcela nový život. A pak jsem vesloval ještě silněji a myslel přitom na všechny ty dary, které dostanu, na dobré jídlo, které mi budou nosit. Budou litovat, že mě vyhnali, že ze mě udělali temného elfa. Ano, budou litovat, protože moje jméno budou s úctou vyslovovat miliony. Nikdy žádnému elfovi, který kdy chodil po Krynnu, nezáviděli tak, jako budou závidět mně!

Nebe začalo blednout, pomalu přicházel úsvit. Na obzoru jsem viděl temnou šmouhu, která nemohla být ničím jiným než pevninou.

Vesloval jsem rychleji a rychleji, moje mysl žhnula myšlenkami na slávu — a pak moře kolem mě začalo náhle vířit a pěnit. Vlny stoupaly a klesaly a loďka se vymkla z mé moci.

Ne! Prosím! Pevnina byla tak blízko!

Ztratil jsem jedno z vesel. Vyklouzlo mi z ruky a pláclo do vzdouvající se vody poblíž okraje člunu. Musel jsem se dostat na pevninu! Potřeboval jsem to veslo! Naklonil jsem se přes okraj — a spatřil Netvora Krvavého moře, jak se vynořuje z hlubin přímo přede mne.

„Teď, teď přišel tvůj čas!" slyšel jsem stejný rezavý hlas uvnitř svého srdce.

Podíval jsem se mu do tváře — a užasle jsem zjistil, že v ní vidím svůj vlastní odraz. Obraz se rychle měnil. Byl mladý, pak starý, pak zpustošený časem, až zbyly jenom kosti a prázdné oční důlky. A přesto jsem to byl já. Pořád já.

Chtěl jsem odporovat, bojovat, utéct. Ale ten hlas v mém srdci řekl: „Někdo zemře starý, spokojený se svou moudrostí. Někdo zemře mladý s hlavou plnou hloupých snů. Já přicházím pro všechny."

Sevřel jsem zub; měl změnit můj život. A změnil ho. Naklonil jsem se příliš daleko přes okraj, a když loďka padala z vln, váha zubu kolem mého krku mě strhla přes okraj.

A tehdy jsem spatřil to jasné, oslepující světlo.

Nyní vidím všechno. A nic.

Co by kamenem dohodil

ROGER E. MOORE

MÁGOVA TVRZ SE ROZKLÁDALA NA Největrnějším vrchu v celém Krynnu. Na nebi nad tvrzí se vznášel černý bouřkový mrak a holé svahy kopce bičovaly blesky. Chabé známky života i prach, který se usadil na kamení, byly zmítány studeným, nepolevující vichrem.

Už tři sta let nepřišel žádný živý poutník k tomuto vrchu blíž než na dohled, neboť jejich kroky i zvědavost vždy odradila zuřící bouře. Vznešení páni i králové odvrátili svou pozornost jinam; velicí čarodějové zkoumali méně nebezpečná tajemství.

Proto když pán té tvrze objevil ve svém hradu vetřelce, byl zároveň zmatený, rozlícený i užaslý. Nařídil svým neživým sluhům, aby přivedli vetřelce do jeho pracovny k výslechu, a pak se tam odebral, aby vyčkal jejich příchodu.

Polapení vetřelce nebylo snadným výkonem, protože měl zřejmě značné zkušenosti v unikání pronásledovatelům. I tak ale zanedlouho dva z automatonů, které sloužily Mágovi, vstoupily do jeho pracovny a mezi sebou vedly za paže nezvaného návštěvníka.

Pán hradu si pozorně prohlédl vetřelce, který sotva Mága uviděl, přestal kolem sebe kopat a zvědavě se na něj zadíval. Vetřelec byl hubený a sotva čtyři stopy vysoký; měl jasné hnědé oči a tvář desetiletého lidského dítěte. Úzké špičaté uši se tiskly proti světlehnědým vlasům, které byly na temeni staženy do jakéhosi copu. Mágus v něm poznal jednoho ze šotků, příslušníka toho obtížného malého plemene, které s ním sdílelo svět.

Mágus byl zvyklý, že se ve tvářích jeho zajatců zračila hrůza, proto ho hodně překvapilo, když zjistil, že na něj zajatec zírá s pusou otevřenou překvapením a s živou zvědavostí. Pak se vetřelec usmál jako chlapec, kterého přistihnou tajně mlsat moučník.

„Hej," řekl zajatec, „vy musíte být jeden z těch chlapíků ze záhrobí, nekromantů, divotvůrců, nebo jak se jim vlastně říká." Natáhl krk a přehlédl pracovnu, jako kdyby to byl obývací pokoj jeho přítele. „Máte to tady hezký."

Mágus přikývl, mírně znechucen. „Už dlouhá léta jsem tu neměl hosty. A dnes jsem tě našel tady, uvnitř mé pevností. Abych učinil zdvořilosti zadost, zeptám se tě nejdřív na tvé jméno, než tě požádám o vysvětlení, jak ses sem dostal."

Vetřelec se chvíli vzpouzel, ale proti sevření osm stop vysokých hlídačů ničeho nedosáhl. S povzdechem se vzdal možnosti, že se z téhle situace dostane svou výřečností.

„Mé jméno je Tasslehoff Bosonožka," začal živě. Skoro by dodal: „Přátelé mi říkají Tas," ale rozhodl se s tímhle neobtěžovat. „Mohly by mě vaše stráže postavit na zem? Bolí mě paže."

Mág ignoroval jeho žádost. „Tasslehoff. Nepříliš běžné jméno, i když Bosonožka je jméno mezi šotky obvyklé. Jak ses dostal do této pevnosti?"

Tasslehoff se usmál, ztělesněná nevinnost; bylo mu ale jasné, že jeho paže budou

plné modřin. „Já vlastně ani nevím, šel jsem prostě kolem a viděl tady to stavení, tak jsem si řekl, zajdeš na chvilku, zeptáš se, jak se mají -"

Mágus zasyčel jako zmije, když na ni šlápnou. Tasslehoffův hlas se vytratil. „To asi nezabírá, že ne?" dokončil větu nepřesvědčivě.

„Ničemo!" řekl vztekle Mágus. Jeho tvář připomínající lebku zbledla vzteky. „Marním s tebou čas. Mluv jasně!"

Přestože šotci rádi druhé zlobí a škádlí, dokážou rozeznat, kdy už by zašli příliš daleko. „Tak tedy dobrá," začal Tasslehoff. „Nevím, jak jsem se tady ocitl. No, nasadil jsem si tenhle prsten — " kývl ke své levé ruce, která byla stále pevně svírána automatony — „a přemístil jsem se sem, ale, ehm, sám nevím proč. Prostě, ehm, jsem tady."

Zavládlo křehké mlčení. Mágus se přemýšlivě díval na šotka. „Tamten prsten?" zeptal se, ukazuje na bohatě zdobený klenot s obrovským smaragdem, který spočíval na šotkově prostředníku.

„Ano," povzdechl si Tasslehoff. „Našel jsem ho minulý týden, vypadal tehdy docela zajímavě. Tak jsem si ho nasadil a potom jsem se přemístil." Šotek se zazubil, jako kdyby mu to připadlo trochu trapné. Vypadá to, že od té doby nedokážu to přemísťování zastavit."

Na chvilku si Tasslehoff myslel, že mu Mágus nevěří. „Nasadil sis ho a objevil ses tady. Prsten, který přenáší toho, kdo ho má na prstě." Vypadalo to, že Mága tato možnost zaujala.

Tasslehoff pokrčil rameny. „No, má to svoje dobré i stinné stran-"

„Sundej si ho," řekl Mágus.

„Sundat si ho?" Tasslehoff slabě zapochyboval a jeho úsměv se vytratil. „Ehm, no, já to zkusím, jestli mě vaši silní přátelé nechají být."

Mágus pokynul a neživotné automatony uvolnily sevření šotkových paží. Šotek spadl na podlahu. Když vstával, třel si svaly, povzdechl si a pak uchopil prsten a silně zatáhl. Tahal a škubal za něj, až mu zrudla tvář, ale bez výsledku.

„Zkusím to sám," řekl Mágus.

Tasslehoff instinktivně skryl ruku s prstenem. Přestože se Mága nebál, nijak nestál o jeho těsnou blízkost.

Mágus vyslovil několik slov a vzduch byl náhle nabit silou. Kolem Mágovy pravé ruky, kterou držel napřaženou směrem k Tasslehoffovi, se objevila světelná aura. „Ukaž ten prsten," řekl Mágus.

Tasslehoff neochotně zvedl ruku a doufal, že mu to kouzlo nespálí ruku. Mágus se vlídně, ale pevně natáhl a dotkl se prstenu.

Oslepující záblesk zeleného světla naplnil místnost. Následovala hlasitá rána. Tasslehoff odtáhl překvapeně ruku; zůstal ale nezraněn. Když se Tasslehoffovo vidění vyjasnilo, viděl, jak se Mágus pomalu vzpřímil na druhé straně místnosti. Záblesk ho vrhl vzduchem, jako když zahodíš klacek.

„No tohle," řekl šotek a jeho oči se rozšířily. „To ten prsten? Neměl jsem ponětí."

Přes Mágovy rty pronikl dlouhé zasyčení. Tasslehoff přestal okamžitě mluvit. Snad minutu neřekl Mágus nic, pak si oprášil roucho a podíval se na automatony.

„Odveďte ho," zašeptal. Jeho hlas Tasslehoffovi připomínal skřípot zavíraných dveří hrobky.

„Dobrá," řekl sám sobě Tasslehoff a ozvěna jeho hlasu se odrazila od stěn cely, „myslím, že jsem se už ocitl v horších nesnázích."

Naneštěstí si nemohl vzpomenout na žádné horší nesnáze než ty, ve kterých byl nyní. Skoro by věřil, že bohové Krynnu se na něj rozhněvali a že začali přemýšlet o jeho definitivním trestu.

Lámal si hlavu a snažil se přijít na nějaký hřích, který spáchal; samozřejmě kromě toho, že klel a půjčoval si věci a nevracel je tam, kde je našel. Lidé tomu říkají krádež, ale po tomhle slovu ho vždycky zamrazilo. On ty věci občas používal, vypůjčoval si je, ale nekradl. V tom byl rozdíl, přestože ten rozdíl byl pro Tasslehoffa poměrně mlhavý a nikdy na něj tak docela nepřišel.

Tasslehoff se převalil na záda a posadil se. Když opustili Mágovu pracovnu, automatony ho uvrhly do cely, která byla osvětlena jen slabým světlem svíce. Ze stropu visely zapletené pavouci sítě. Tasslehoff netečně klepal na podlahu a jeho prsten vyťukával osamělý rytmus.

Měl jsem poslechnout mámu a stát se písařem, dumal, *ale pořizování map a cestováními vždycky připadalo zajímavější než účetní knihy.* V dětství zaplnil svůj pokoj desítkami map a naučil se jména z každé z nich. To mu usnadnilo vymýšlet si nepravděpodobné příběhy o svých cestách, což často obveselovalo a bavilo jeho přátele.

Tasslehoff se snažil kreslit i své vlastní mapy, ale neměl hlavu na přesnost a trpělivost, která k tomu byla nezbytná. Místo toho si představoval sám sebe jako objevitele, který nemusí pořizovat přesné mapy a spoléhá raději na ty, kteří přijdou po něm, aby vyjasnili takové maličkosti jako například směr, kde leží sever. Záleží přece na tom, kdo je první, a ne na tom, kdo všechno potom zakreslí.

Mnoho let chodil po celém světě a všímal si mnohých znamenitostí, malých i velkých. Na vysoké šedé hoře pozoroval vražedný boj zlaté chiméry s mantikorou s krvavými špičáky. Národ z Qualinestu, elfové z horských luk, ho pozvali, aby byl svědkem korunovace prince jejich lesnaté říše, a oblékli Tasslehoffa do stříbra a vzácného hedvábí. Mluvil s pocestnými tuctu národů a všech civilizovaných plemen, a několika plemen poněkud méně civilizovaných.

Jednou za čas Tasslehoff narazil na starého přítele z dávných dobrodružství, a to potom cestovali spolu. Načrtl hrubé mapy svých cest, aby měl co ukázat přátelům, notně si k nim přimyslel a čekal, až se jeho posluchači budou smát. K smrti rád vyprávěl příběhy nad mapou.

Vytváření map ale nebylo jeho jediným koníčkem. Sem tam uviděl Tasslehoff něco malého a zajímavého, na co se dalo snadno dosáhnout. Když se nikdo nedíval, vypůjčil si tu věc, aby ji mohl obdivovat; často se ale stalo, že když se zcela dosyta vynadíval, majitel byl pryč. S povzdechem dal tu věc do jedné ze svých mnoha brašen a dal se zase na cestu. Nikdy nechtěl vůbec nic ukrást. Prostě to tak vždycky dopadlo samo.

Před týdnem našel ten prsten.

Tasslehoff se poškrábal na nose a ve slabém světle svíčky vzpomínal, jak to vlastně bylo. Byl ve svém rodném městě, farmářském společenství zvaném Útěšín. Ráno vstal brzy, aby ještě u pekaře dostal teplé pečivo. Zatímco čekal, až pekařství otevře, slyšel dva muže, kteří na sebe křičeli v aleji parku.

Křik přerostl v hádku a najednou zazněl hrozný řev, který šotkem úplně otřásl. Tři noční hlídači, kteří procházeli kolem, ihned spěchali k aleji, ze které zatím vyběhl zabiják.

Vrah s úzkou tváří snad až příliš spěchal, aby unikl pronásledovatelům. Klopýtl o uvolněný kámen, a aby zmírnil pád, otevřel zaťatou pěst. Z dlaně mu vypadlo něco blýskavého a spadlo vedle Tasslehoffa, který se schovával za dřevěnou bednou u dveří pekařství. Jemným pohybem Tasslehoff prsten přikryl. Vrah zaváhal, proklínaje ztracený prsten, ale když uviděl hlídače, kteří se k němu blížili, pokračoval v útěku. V okamžiku byli pronásledovaný a pronásledovatelé z dohledu, Tasslehoff si dal prsten s okázale bezstarostným gestem do kapsy a odešel ho prozkoumat.

Prsten byl nádherný, o tom nebylo pochyb. Byl z ryzího zlata a lesklo se na něm několik smaragdů. Velikost největšího z nich úplně zamotala Tasslehoffovi hlavu.

Prsten měl nepochybně nesmírnou cenu a poskytl by dost peněz na koupi krásného stavení, nebo vlastně všeho, co si Tasslehoff uměl představit. Ze zvědavosti porovnal velikost prstenu se svým prsteníčkem na levé ruce a nasadil si prsten, aby ho mohl obdivovat.

A tehdy zjistil, že prsten nejde sundat. Tahal za něj, škubal, zkusil mýdlo a vodu, všechno bez úspěchu. Za pár minut poté, co vzdal poslední pokus prsten sundat, prsten zablýskal a naplnil šotkův pohled zeleným sametovým světlem. V tu chvíli se šotek ocitl uprostřed oceánu, stovky mil daleko od Útěšína.

Změna přišla tak náhle, že se skoro utopil, než se mu vrátila duchapřítomnost a začal dělat tempa, aby se udržel na hladině. Bojoval s živlem, ale byl stále víc a víc vyčerpaný. Pak ho zatopila velká vlna a on se začal dusit. Náhle se však prsten znovu zeleně zablýskl a přenesl ho pryč — do lesů plných trnitého křoví.

To se opakovalo po několik dní. Každých pár hodin ho ten prsten poslal na místo, které nikdy předtím neviděl. Když mu hrozilo nějaké nebezpečí, prsten ho rychle odnesl jinam. Šotek rychle pochopil, že prsten je prokletý a neovladatelný a že by měl raději najít způsob, jak to všechno zastavit, než ho prsten odnese někam do kráteru sopky. Na druhé straně se alespoň docela rychle naučil plavat.

Netrvalo dlouho a šotek zjistil, že se vzdálenosti mezi jednotlivými skoky zkracují; nakonec se přenášel už jen o kousek (jen přibližně na míli), zato však častěji. Všímal si také orientačních bodů v krajině, a tak usoudil, že se pohybuje v přímce. To mu dodalo odvahu: prsten ho nesl za nějakým cílem. Opravdové dobrodružství!

Ten radostný pocit však rychle zmizel, když se na obzoru objevil obrovitý bouřkový mrak. Pod ním, osvětlena mihotavými záblesky, byla ohromná holá hora a na jejím vrcholu se černala kamenná tvrz. Neslo ho to přímo k ní.

Tasslehoff si vzpomněl na to, co kdysi slyšel z úst jednoho zuřivého barbara. *Mám rád dobrodružství, ale všechno má své meze.* Jakoby pohněván šotkovou poznámkou, přenesl ho prsten o vteřinu později jen na míli od samotné hory.

Šotkové neznají strach, ale zlo poznají na první pohled. Protože Tasslehoff ten

mrak, horu i tvrz za zlé považoval, drápal se přes kameny a sutiny v šíleném pokusu utéct. Pak se ale prsten znovu zablýskl a on se objevil na padesát stop od nelítostných hradeb.

„Ne, ne! Zastav!" křičel a bušil do prstenu kamenem velikosti pěsti. „Hej! To raději zpátky do moře! Já se nechci pře-"

Zelený záblesk v cele přerušil šotka uprostřed myšlenky. Pavoukovi, který si Tasslehoffa měřil z bezpečí temného stropu cely, se zamotaly nohy překvapením. Najednou už zase neměl společnost.

Nejdřív si Tasslehoff myslel, že se přemístil do jeskyně. Záblesk ho jako obvykle oslepil, a ani poté, co se účinky ztratily, neviděl v temnotě nic. Tápal kolem sebe rukama, a tak zjistil, že je v úzkém čtvercovém tunelu jen tři stopy vysokém. Pomalu se plazil náhodným směrem a zkoušel přitom, jestli na podlaze nejsou pasti nebo hluboké díry (naštěstí tam žádné nebyly). Brzy před sebou spatřil slabé světlo a vydal se rychle za ním. Po jeho pravé ruce byl ve stěně vytesán malý zamřížovaný otvor podobný oknu. Opatrně skrze něj nakoukl. Za otvorem byla obrovská komnata, která měla napříč snad sto stop a na výšku dobře padesát. Okno bylo umístěno asi ve dvou třetinách stěny. Tasslehoffovi bylo jasné, že se dostal do jakési větrací šachty; když se plazil tunelem, všiml si jemného proudu vzduchu, ale tehdy mu nevěnoval pozornost.

V komnatě zářilo světlo z desítek ohnišť, umístěných v širokém kruhu na podlaze. Když si prohlížel kruhový vzor umístění ohnišť, Tasslehoff zjistil, že to musí být nějaký zaklínači kruh, jakého užívají čarodějové pro vyvolávání duchů z neviditelných světů. Kolem nehybných ohňů se ve tmě rozplývaly slabé kroužky barevné křídy.

Tasslehoff se značným překvapením zpozoroval, že místnost není prázdná. Hluboko pod sebou spatřil postavu, která byla oblečena do tmavého roucha, jak tiše kráčí k okraji ohňového kruhu. Tasslehoff ihned věděl, že tou postavou je Mágus. Velice krátce pomyslel na to, že se musí ukrýt, ale jeho zvědavost byla silnější, a tak se přitiskl ještě blíž k mřížím.

Mágus se zastavil na deset stop od okraje kruhu v menším, křídou nakresleném kruhu vedle něj. Nějakou dobu to vypadalo, že zamyšleně pozoruje plameny před sebou. Červené světlo si hrálo na jeho znavené tváři, která byla bílá jako tvář ducha; jeho oči vpíjely světlo, ale neodrážely ho.

Mágus pomalu zvedl ruce a zvolal do ohnivého kruhu něco jazykem, který šotek nikdy předtím neslyšel. Plameny nejprve zapraskaly a poskočily; ale když Mágus mluvil dál, hasly a zmenšovaly se, až byly téměř neviditelné. Vzduch se ochladil, Tasslehoff se začal třást a třít si paže, aby se zahřál.

Tasslehoffovu pozornost náhle upoutal střed zaklínacího kruhu. Mezi ohništi se na podlaze objevily rudé pruhy, jako kdyby se podlaha rozpadala nad červenou lávou. Komnatu zastřel kalný opar a ohniště se rozhořela jasněji. Podivný řev připomínající hluk vln oceánu, tříštících se o břeh, postupně naplnil komnatu a sílil až do hromobití, které třáslo samotnými kameny. Tasslehoff se chytil mříží před sebou a přemýšlel, jestli kouzelníkova moc vyvolala zemětřesení.

Mágus zatím dole vykřikl tři slova. Po každém z nich vytrysklo ze středu zaklí-

nacího kruhu světlo a plameny. Každý záblesk bodal šotka do očí, přesto nemohl od výjevu odvrátit zrak. Žluté magma v kruhu sálalo nesmírnou září, která zastínila světlo ohnišť kolem. Pod vlnou žáru zrudly Tasslehoffovi paže i obličej tam, kde je nepokrývaly kožešiny, které nosil, Mága jako by se ale žár ani netknul.

Temná postava naposledy zvolala, vyslovujíc jediné jméno. Tasslehoff si myslel, že se mu zastaví srdce, když ho uslyšel a poznal. Hromový řev ihned utichl a na okamžik naplnilo ovzduší tajemné ticho.

S ječícím pískotem láva uprostřed kruhu úplně zmizela a nahradila ji temnota žíhaná fialovým světlem tak silným, že spalovalo sítnici. Výjev připomínal noční oblohu rozbitou na kusy. Tasslehoff se snažil do jámy nahlédnout, když vtom cosi titánsky velikého vystoupilo z temné hlubiny do místnosti.

Tasslehoff už slyšel pověsti o té věci, která teď před ním stála, ale až do té doby jim nikdy nevěřil. Věc se tyčila nad Mágem, třikrát vyšší než člověk. Dvě veliká chapadla se houpala z jejích ramenou tam, kde bývají ruce, a dvě hlavy s hustou hřívou černé srsti spočívaly v místě, kde měla být hlava jediná. Kůže toho tvora byla pokrytá šupinami a ve světle ohně šotek viděl, že jeho nohy byly opatřeny drápy jako nohy dravého ptáka. Sliz a mastnota padaly z té věci; kapky, které dopadly na kamennou podlahu, se proměnily v dým.

Hlavy zíraly na Mága. Nelidská ústa promluvila a rytmus jejich skřípající hlasů se o zlomek vteřiny rozcházel.

„Už zas mě povoláváš z Propasti, abych se pošpinil tvou přítomností? Předvoláváš mou božskou osobu, aby plnila tvá nicotná přání, a pokoušíš můj věčný hněv? Jak jen se toužím pomstít tomuto světu za to, že tě zrodil, tebe, který si pohráváš s Pánem démonů jako s otrokem. Žízním po tvé duši jako umírající žízní po vodě."

„Nepovolal jsem tě, abych poslouchal tvé výčitky," odpověděl přiškrceným hlasem Mágus. — „Jsi spoután, démone, spoután tímto kruhem. Slyš!"

S řevem, který přiměl Tasslehoffa, aby ucukl od mříží a zakryl si uši, se hlavy té věci vrhly dolů na Mága — a byly odhozeny neviditelnými silami, které jiskřily a blýskaly. Chapadla té věci se zkroutila a bila do vzduchu jako titánské biče.

„AAAIIIEEE!!! Ničemo! Takto ke mně mluvit! Tisíckrát budeš zatracen, pominou-li tato pouta! Tisíckrát tě rozdrtím ve svém náručí, až se tvá temná duše rozloží v hnilobu!" Několik minut démon vykřikoval svůj hněv. Mágus před ním stál, tichý a nehybný.

Pak ta věc přestala řvát. Její dech se stal pomalým, drsným hromem.

„Mluv," řekly hlavy jedovatě.

„V mé pevnosti je dobrodruh," řekl Mágus, „který nosí prsten se zelenými kameny. Ten prsten nejde sundat a vzdoruje také všem magickým pokusům.

Přenesl toho dobrodruha do mé tvrze, ačkoli mu to bylo proti mysli. Co je to za prsten? Jak ho mohu sundat? Jaká je jeho moc?"

Věc zakroutila hlavami. „Povoláváš mě, abych ti objasnil tajemství toho prstenu?"

„Přesně tak," řekl Mágus a čekal.

Dvě hlavy se sklonily blíže k Mágovi. „Popiš ten největší kámen."

„Smaragd velikosti mého palce, obdélníkově broušený v šesti vrstvách a bez je-

diné vady. Povrch je ryt do šestiúhelníkového znamení, s menším šestiúhelníkem posazeným uvnitř a s dalším v tom předchozím."

Temnou místnost naplnilo ticho; dokonce i svíjející se chapadla se uklidnila. Za chvíli se ta věc napřímila. Její hlavy se na sobě nezávisle otáčely. Tasslehoff se přikrčil vzadu u protější stěny tunelu, když si náhle všiml, že se jedna hlava obrací jeho směrem.

Hlava se zastavila, právě když se dívala do zamřížovaného otvoru větrací šachty. V jejích očích zahořely červené ohně, které probodávaly Tasslehoffa jako oštěpy.

Tasslehoff Bosonožka nikdy nepoznal strach, přestože viděl věci, které i tvrdé muže roztřásly hrůzou. Když na něm ale spočinuly oči té věci, bez dechu se třásl a jeho duši naplnil jakýsi neznámý pocit.

Něco jako úsměv přeběhlo přes rty na tváři té věci. Hlava se pomalu odvrátila.

„Mágu," řekla věc, „nezajímej se o ten prsten. Obrať svou mysl k jiným záležitostem. Zkoumáš vzdálená místa neviděných říší a ovládáš osudy tohoto světa. Ani prsten, ani ten, kdo ho nosí, tě po dnešním západu slunce už nebudou zajímat."

Rozhostilo se dlouhotrvající ticho, během kterého se ani netvor, ani jeho pán nepohnuli.

„To není ta odpověď, o kterou jsem tě žádal," řekl Mágus.

Věc chvíli mlčela. Pak se její hlavy těžce zachechtaly; ten zvuk se převalil celou místností.

„Domluvil jsem," řekla věc a zmizela do kruhu fialového světla a temnoty, jako kdyby byla stínem.

Mágus stál před kruhem ještě dlouho, hlavu zamyšleně skloněnou. Právě když Tasslehoffovi připadalo, že se bude muset nadechnout, nebo vybuchne, Mágus se otočil a odešel tajnými dveřmi, které se za ním zase zavřely.

Tasslehoff se naklonil ke zdi, celý mokrý potem. Kdyby ho teď Mágus chytil, zemřel by. Podíval se na svůj smaragdový prsten a přemýšlel, jak dlouho se bude moci skrývat, než ho Mágus nakonec polapí.

O dvacet minut později Tasslehoff dorazil k dalšímu zamřížovanému oknu, které tentokrát vedlo do zatuchlé knihovny osvětlené svíčkami na stole. Šotek se s námahou protáhl mezi mřížemi, skočil na knihovnu a odtamtud sešplhal na podlahu.

Sfoukl si z rukou šedý prach a rozhlédl se kolem. Na kamenných zdech se míhaly stíny. Obklopovaly ho vysoké police plné zahnědlých svazků vázaných ve zvláštní kůži a zapečetěných tajnými symboly. Když se díval na knihy, opět nad ním zvítězila zvědavost.

Opatrně vytáhl z hromady knih na stole jeden tlustý svazek. Letmý pohled na obálku mu potvrdil, že písmo je nečitelné a zřejmě samo o sobě kouzelné. Otevřel knihu. Stránky zašustily a šotek začal ve světle svíček listovat.

Potom Tasslehoff s povzdechem zase knihu zavřel. Váhavě se natáhl po další, doufaje, že bude méně odporně ilustrovaná. Ke své úlevě zjistil, že další kniha je napsána v obecné řeči a nejsou v ní žádné obrázky.

„*Tato kniha jest souhrnem kouzelných zaříkávadel a čarodějných nápisů, k povolávání stvoření z Temných světů*,"četl nahlas. Kniha vypadala jako dosti pou-

žívaná. Dostal nápad a rychle začal listovat knihou, jeho oči hledaly na stránkách jméno té věci, kterou viděl. Na konci textu byl seznam stvoření, které bylo možné vyvolat, a mezi nimi bylo i jméno, které hledal.

Tiše četl odstavec pod seznamem jmen, vstřebávaje každé slovo. Začalo ho mrazit a ruce mu zvlhly, když zjistil všechny důsledky toho, co četl. Když dočetl, zavřel knihu a opatrně ji vrátil na hromadu. Pečlivě nastrojil všechny knihy tak, aby zakryly stopy jeho slídění.

„Dobrá," řekl nahlas, otíraje si ruce. Přestože byl unavený, vrátila se mu trocha sebedůvěry. „Vyvolávání démonů je nebezpečnější, než jsem si myslel. Když kouzelník udělá chybu, pffff! Je pryč, navždy pryč. Démoni neodpouští..."

Oči mu mírně zářily, když přemýšlel nad dosahem této možnosti. V duchu vyškrtl kouzelnictví ze seznamu povolání, o kterých se chtěl dozvědět více. Raději to nechám lidem jako—

Zaslechl, jak se dveře kryté policemi s knihami otevírají. Tasslehoff si klekl na všechny čtyři a plazil se pod stůl.

Podlaha zavrzala. Zašustilo těžké roucho, pak nastalo ticho. Po dobu, která mu připadala jako celá věčnost, se neozval ani hlásek.

„Tasslehoffe!" řekl skřípavý hlas.

Žádná odpověď.

„Ty zatracené mizerné štěně, ty mi neunikneš."

Dveře zavrzaly a zabouchly se. „Pozoroval jsi mě v Komnatě zaklínání, když jsem mluvil s Pánem démonů. Věděl jsem, že jsi tam. Vylez. Schovávání není k ničemu, Tasslehoffe."

Roucho jemně a pomalu zašustilo za knihovnu. Tasslehoff se přitiskl k noze od stolu.

„Jsi za knihovnou, pod stolem." Skřípavý hlas ztvrdl. „Vylez."

Dlouhý stín, který vystoupil zpoza polic, se objevil proti vzdálenější zdi.

„Tasslehoffe!" Mágus natáhl ruku.

Místností problesklo zelené světlo. Tasslehoff spadl zpátky na podlahu — knihovna zmizela a on se ocitl ve zcela jiné místnosti.

Teď byl v Komnatě zaklínání. Utíkal do rohu a snažil se vyšplhat po zdi. Spadl a utíkal tam, kde předpokládal východ.

Mágus vstoupil právě těmi dveřmi do komnaty. Tasslehoff se okamžitě zastavil, přikrčil se a připravil uskočit kterýmkoli směrem.

„Jsem rád, že tě zase vidím," řekl Mágus.

„Musím přiznat," řekl Mágus, „že nevím, proč tě tvůj prsten přenáší sem a tam. Jsi mu vydán na milost, a přesto tě vždy dostane z dosahu a poskytuje ti bezpečí. Drží tě naživu už dlouhé dny, když tě přinesl do mého hradu. Nerozumím tomu, ale vím, že se mi to nelíbí."

Tasslehoff sledoval svého soka jako jestřáb. „Já taky neskáču radostí," řekl. „Raději bych seděl doma v hospodě."

„O tom nepochybuji," opáčil Mágus, obcházeje zvolna kolem šotka. Poškrábal se po tváři kostnatým prstem. „Okolnosti nám nicméně diktují něco jiného. Chci to

dokončit teď, než zapadne slunce. Ty jsi vůbec první člověk, který vnikl do mého hradu. Zasloužíš zvláštní osud."

„Vy byste asi nechtěl být se mnou kamarád a pustit mě domů, že ne?" slabě hlesl Tasslehoff.

Mágus se usmál a kůže na jeho tváři se napjala jako suchý papír. „Ne," řekl.

Tasslehoff se vrhl k otevřeným dveřím. Mágus pokynul rukou a Tasslehoff narazil nosem do dveří, které se před ním náhle přibouchly. Zjistil, že nemá nic zlomeného, přesto mu ale z očí tekly slzy. Za jeho zády se rozzářilo světlo. Tasslehoff se otočil a viděl, že se ohniště v zaklínacím kruhu rozhořela. Temná postava se vztaženými pažemi stála před kruhem a monotónně prozpěvovala hlubokým hlasem.

Tasslehoff naposledy zašátral v kapse po něčem, co by ho zachránilo, po něčem, co by ho vysvobodilo z nebezpečí. Našel šest stop provázku, stříbrnou proděravěnou minci, malou homoli cukru, křišťálový knoflík, křesadlo, sojčí pírko a říční oblázek dva palce v průměru. Žádná kouzla...

Bil a kopal do dveří, než ho ruce i nohy začaly bolet. Hrom rozdrnčel jeho zuby; polévaly ho vlny chladu a horka.

Když slyšel, že Mágus zavolal jméno té věci, vzdal se. Opřel se zády o dveře a otočil se tváří k té podívané. Když nemohl utéct, mohl alespoň zemřít jako dobrodruh. Byl by žil déle jako písař, ale tohle bylo svým způsobem lepší. Písaři žijí tak nudný život. Ta myšlenka ho uklidnila, když šupinatý obrys věci povstal z jámy plné tmy a fialových blesků.

Oči té věci planuly, jedna hlava byla obrácená k Tasslehoffovi a druhá k Mágovi. „Dvakrát za den, Mágu?" zeptala se věc a výhružně zasyčela. „Jak vidím, máš společnost. Jsem snad cirkusový exponát?"

„Slyš!" vykřikl kouzelník. „Tam stojí tvá oběť, duše, kterou si můžeš podle libosti vzít. Zavazuji tě slovy a mocnými kouzly, pod hrozbou věčného mučení a strastí, abys vzal tohoto šotka do Propasti a tam ho držel až do skonání věků! Vezmi ho ode mě!"

Tasslehoffova mysl byla prázdná. Jeho ruka však najednou narazila na kámen, který šotek před časem sebral a od té doby obdivoval pro jeho hladkost. Bleskurychle vytáhl kámen z kapsy a hodil. Mágus vyjekl a zavrávoral, když kámen narazil na jeho lebku. Pak klopýtl, rukama sevřel hlavu a udělal několik kroků kupředu. Noha mu uklouzla a umazala světlé křídové čáry, které ho obklopovaly.

Žhnoucí runy a stopy na podlaze ztmavly jako sfouknutá svíce. Tiše a klidně chytilo jedno chapadlo té věci Mága za nohu. Mágus zděšeně vykřikl.

„Před tisíci let," řekla ta věc a její hlasy se chvěly mimořádně silným citem, „se mi zdálo, že budu potřebovat něco, co by mě ochránilo proti těm, kteří zneužívají mé postavení Pána démonů, proti těm, kteří mě budou používat jako nástroj své pýchy. Pokud se to stane, budu potřebovat něco, co mi pomůže obrátit situaci v můj prospěch."

Chapadlo té věci zvedlo Mága vysoko do vzduchu a otáčelo ho pomalu dokola jako člověk, který chytí za ocas myš. „Vymyslel jsem spoustu takových věcí, ale ta, na kterou jsem pyšný nejvíc, je ten prsten, který nosíš, můj drahý šotku."

Tasslehoff se podíval na prsten. Smaragd slabě zářil.

„Ten prsten," pokračovalo to, „získává magickou sílu, jen když potřebuji jeho služby. Ochraňuje toho, kdo jej nosí, před smrtí, přestože mu nemusí poskytovat vždy to největší pohodlí. Skoky ho přenášeje do mé blízkosti. Nelze ho sejmout dřív, než mi ten, kdo ho nosí, prokáže dobrodiní a dosáhne tak toho, po čem toužím nejvíce. Byl jsi mým nástrojem nevědoucím, ale nanejvýš prospěšným."

Tasslehoff se na to podíval a v ústech mu vyschlo, když zjistil, co vlastně udělal.

„Sundej si ten prsten," řekla věc, „a přeneseš se zpátky domů. Už tě nepotřebuji."

Tasslehoff tedy velice opatrně sňal prsten ze své levé ruky. Když prsten opouštěl jeho prst, zablýskl zářivou, ohnivou zelení a spadl na podlahu. V tom okamžiku byl Tasslehoff pryč.

Hlavy té věci řvaly smíchy. Mágus křičel a křičel a...

Tasslehoff dopil a odstrčil sklenici. U stolu v hospodě seděli jeho dva staří přátelé, muž a žena, kteří nad tím příběhem jen kroutili hlavami.

„Tohle," řekla Kitiara a potřásla hlavou, „byl ten nejneuvěřitelnější příběh, který jsem od tebe slyšela, Tasslehoffe." Usmála se. „Pořád to umíš."

Šotek pokrčil nos zklamáním. „Myslel jsem si, že mi nebudete věřit."

„A to snad měla být pravda?" zeptal se Sturm, upíraje oči na Tasslehoffa. Oči měl hodně pobavené. „Takže ty nám opravdu chceš říct, že jsi potkal Pána démonů, pomohl zničit Mága, našel a ztratil kouzelný prsten a prošel půl světa?"

Šotek přikývl a na tváři se mu objevil hravý úsměv.

Chvíli posluchači nijak nereagovali. Pak se muž a žena podívali jeden na druhého a potom na šotka.

„Milosrdní bohové," vydechla žena a odstrčila židli. „Tasslehoffe, ty bys dokázal přesvědčit trpaslíka, že je obrem."

Vstala, hodila pár mincí na stůl a zamávala na šotka i bojovníka. „Myslím, že tohle mi pro dnešek stačí."

Sturm si rozpačitě povzdechl. Jistě, šotkova povídačka byla nesmyslná, ale on neměl důvod, aby mu to připomínal. Obrátil se na Tasslehoffa s rozpačitým úsměvem a chtěl se omluvit, ale pak se zarazil.

Šotek se díval za Kitiarou podivným, toužebným pohledem. Jeho levá ruka spočívala na stole vedle ohořelé svíčky a na prsteníku byl vidět světlý proužek, širší, než jaký by zanechala většina prstenů. Kůže na obou stranách proužku byla zjizvená a bezbarvá, jako kdyby se někdo snažil sundat prsten, který tam šotek kdysi nosil.

Tasslehoff se otočil ke Sturmovi — nevšiml si jeho pohledu — a pokrčil rameny. „Tak možná to ani nebyl tak dobrý příběh. Koneckonců, je čas jít spát." Usmál se a odstrčil židli. „Tak ahoj zítra." Sturm mu pokynul rukou a šotek ho nechal v hospodě samotného s jeho myšlenkami.

Sny dobré, sny zlé

WARREN B. SMITH

VILÉM CIBÉBA BYL MALÉ POSTAVY - MĚŘIL pět stop a tři palce a vážil sto osmdesát liber. Měl prasečí obličej, nos podobný rypáku — a byl ztracený ve světě děsivých snů. Před nesmírnými věky — tak to alespoň vypadalo — obklopovala jeho tělo šedá mlha a lákala ho do prázdnoty. Tápaje, klopýtaje, zděšený z každého kroku, putoval skrze tu tajemnou mlhu.

Hustými a vlhkými parami zněl jekot. Všude se ozývaly drsné, přerušované hrdelní výkřiky. Vilém v mlze slyšel neustálý šepot, tiché mumlání, úskočné, našeptávající, často oplzlé. Jindy mlha vracela vytí hejkalů, následované odpornými zvuky divokých zvířat, živících se jakousi kostěnou hmotou.

Intuitivní impulz přiměl Viléma, aby se zastavil a zamyslel se nad svou situací. Zachvěl se ve vířící mlze a snažil se znovu získat ztracenou orientaci.

Pomalu zjišťoval, že stojí na okraji obrovské vřící jámy. Ztuhl jako z kamene vytesaná socha a bál se pohnout. Mlha se rozptýlila a před Vilémovýma očima se objevila pěnící se masa černého slizu.

Hustá tekutina přímo kvasila. K povrchu vybublávaly temné plazivé útvary, až mu jejich zlověstné, bizarní tvary zatarasily výhled. Zůstaly na chvíli v jeho zorném poli a mizely zároveň s tím, jak se jiné dostávaly na povrch.

Vypadalo to, že ta hnisající směs pohltí úplně celý vesmír. Z její hladiny stoupaly velice páchnoucí páry. Na stěnách gigantických bublin se rýsovaly obrazy rozzuřených tváří. Byly to temné, doslova odporné tváře a jejich oči se blýskaly nenávistí.

Na jeho smysly zaútočil celý sled scén a zvuků. Zde noha bez těla dupala po zkrvavené tváři, tam zase muž ve vojenské uniformě uloupil malé dítě z dětské postýlky vyzdobené krajkami. Voják mrštil dítětem o kamennou zeď. Ze slizu se vznesl zástup zlých duchů, zatančil na černé hladině makabrózní tanec a znovu se ponořil do lepkavé tekutiny, zatímco se jakýsi ještěr s rozeklaným jazykem obtáčel kolem naříkající dívky. Před Vilémovýma očima se objevil ohyzdný oltář. Na špínou pokryté kamenné desce byli silnými provazy připoutáni s roztaženými končetinami muž a žena. Kněz, jehož psí tvář měla navíc minotauří rohy, zvedl dýku, aby proklál jejich srdce.

„Skoč!"

„Patříš sem! Jsi jako my!" Ten hlas byl tichý, ženský, byl to bezmála mateřský šepot.

„Skoč, skoč!"

„Dělá to každý! Nejsi jiný než my!" zaskřípal hluboký, rezonující hlas.

„Skoč, skoč, skoč!"

„Shoď nás do toho slizu!" zazněl hrdelní chorál.

Vilém se zapotácel.

Část jeho bytosti, nějaký starodávný plazí gen na něj naléhal, aby skočil do té propasti a válel se ve slizu. Jako součást té zapáchající masy by mohl uposlechnout jakéhokoli zlovolného impulzu. Mohl by mučit a zabíjet bez výčitek... kdyby jen

dokázal přijmout tu jámu za svůj domov. Ty hlasy znaly jeho tajné nenávisti a chtíče, věděly, že byly chvíle, kdy Vilém Cibéba snil o temných činech.

S posledními zbytky své vůle balancoval Vilém na okraji propasti a bojoval s temným nutkáním.

A potom náhle valící se masa přestala bublat. Kvašení ustalo, obrazy se rozplynuly. Hlasy utichly a povrch ztuchlého slizu ležel klidně a bez pohybu.

Z jámy vystoupila půvabná mladá dívka s platinovými vlasy a (to je na tom velmi divné, pomyslel si Vilém) ohavnou hadovkou příšerou, vzpínající se na konci dlouhého řetězu.

Obrovská příšera se tyčila vysoko nad mlhou a slizem, svíjela se a kroutila. Vilém se přikrčil, když viděl, jak se plazova hlava rozdělila na pět svébytných bytostí, pohupujících se nad příšerným tělem.

„Ach, vůbec si nevšímejte toho zpropadeného chlubila," řekla dívka překvapivě hlubokým hlasem. Hrubě zatáhla za řetěz a ohavné stvoření sebou trhlo, začalo se dusit a prskat a pak zaujalo vyčkávavý postoj.

Když nic jiného, dívka vypadala mladě — a byla velice krásná. Vilémovi se však zdálo, že slyšel zvuk stařecky skřípajících kloubů, něco jako artritické praskání, a v úsměvu té dívky byl mráz, který ho roztřásl.

„Vaše jméno?"

„Vilém Cibéba."

Vypadalo to, jako by seděla jako na bidélku na jakési skvrnité houbě, s připravenou lahvičkou inkoustu, perem a listem pergamenu. Pod černým šatem vykukovaly dva černé sametové pantoflíčky. Vedle sebe měla položenou otlučenou dřevěnou hůl.

Dívka začala cosi škrábat perem a to ohavné plazovité stvoření se všemožně snažilo nakouknout jí přes rameno. Ona se však se zlomyslným potěšením nahýbala tam a zase zpátky tak, aby mu zabránila ve výhledu.

„Druh?"

„Člověk."

Dívka se zamračila a na pergamen napsala podivný symbol.

„Věk?"

„Třicet osm."

„Kde jste se narodil?"

„Port Balifor."

Dívka se křivě usmála. „Ach, jedno z mých oblíbených míst. Vaši lidé byli dobrosrdeční už od počátku Krynnu. Takže, Viléme, máte nějaké žijící příbuzné?"

„Ne. Má matka zemřela, když jsem byl ještě malý."

„A váš otec?"

„Byl námořníkem; jeho loď se ztratila. Stalo se to, když mi bylo osmnáct. Toho roku byly bouře obzvlášť zlé."

„Tragické," řekla dívka, přestože se stále usmívala. „Takže, Viléme, žil jste životem milosti?"

„Co to znamená?"

„Uctíval jste věrně pravé bohy?"

Vilém zavrtěl hlavou: „Na uctívání bohů jsem nikdy moc nemyslel."

Dívka se zamračila. „Jste odvážný?"

„Jsem zbabělý," odpověděl upřímně Vilém. „Sním o tom, že vykonám něco statečného, ale nikdy to neudělám."

„Pokud dojde na odvahu, řiďte se svými instinkty," řekla ta dívka jízlivým tónem. „Viléme, máte nějaké závazky?"

„Co to znamená?"

Dívka zvedla obočí. „Víte přece... Takové ty hlouposti se ženami...?"

„Ženy mají rády hezké muže. Moji tvář může milovat jenom má matka." Vilém si přejel rukou po obličeji s prasečími rysy. „Lidé říkají, že když jsem byl malý, převrhlo mou postel prase. Prý to poznamenalo moji tvář."

Jedna z hadích hlav opustila ten plazí chumel a sunula se dál, aby prozkoumala Vilémův prasečí obličej. Tvrdé hadí oči zkoumaly jeho rysy a dlouhý klikatící se jazyk vyrážel ven a zase se stahoval do slinící tlamy. Hadova tlama — jestli to vůbec had byl — se široce otevřela a odhalila příšerné jedovaté zuby. Náhle se ta stvůra začala ohavně chechtat — byl to hnusný, nestvůrný zvuk, který otřásl Vilémovým bušícím srdcem a přiměl ho v hrůze ucouvnout.

Půvabná dívka hrubě trhla řetězem a plazí monstrum se stáhlo na své původní místo, chvíli se tiše vznášejíc za jejími zády.

Ale i ona se naklonila kupředu a na chvíli se na Viléma zahleděla důrazněji než předtím. Její dech není zrovna příjemný, pomyslel si Vilém. Oči té dívky byly tvrdé a pronikavé a kovově se leskly. Odrážel se v nich maličký, soucit vzbuzující Vilém a houstnoucí mlha.

Ona vlastně páchne, pomyslel si Vilém, když se dívka přitáhla poněkud blíž. Snad by měla uvažovat o koupeli nebo parfému.

Dívka položila pero a její ruce teď sevřely hůl. Když znovu promluvila, Vilém si všiml, jak se její tvář náhle zkřivila a stala se z ní maska. Zvuk jejího hlasu byl najednou mnohem silnější a drásal mu uši... podobal se zvuku kovu, drhnoucího o mořské dno.

„Tedy, můj drahý Prasečí Viléme," řekla a poposedla si blíž k němu, „Jinými slovy, nemáš žádné příbuzné, žádnou ženu a vůbec nikoho, kdo by byl takový blázen, aby po tobě truchlil, až budeš... mrtvý!"

Její hlas se zlomil do hrubého, přiškrceného smíchu, který stoupal až do ohlušující hlasitosti. Nestvůrný pětihlavý plaz, který sebou bil na řetězu, se objevil na délku paže od Vilémovy tváře. Všech pět smrtících hlav odhalilo své jedové zuby a stále se bulilo. Vilém ucítil hnilobu, jed a špatnost. Dívčin smích se změnil v hysterickou a dusivou zuřivost. Chvějícím se tělem chudáka Viléma otřásaly vlny mrazivé třesavky.

Vilém pomalu couval směrem ke svatyni, dusil se, lapal po dechu, vzlykal a prosil o vysvobození.

Obklopovala ho jen mlha a ta hrozná jáma. Spolu s ním se ve tmě pohybovalo pět planoucích hadích hlav. Dívčiny výkřiky byly tak bolestivé, že si musel zakrýt rukama uši.

Hadí řetěz praskl.

Za rameno ho uchopila mocná a stále rostoucí síla.
Hluboko v jeho hrdle se zrodil výkřik.

„Viléme, vstávej!" Ten hlas byl silný, hrdelní.

Vilém Cibéba, supící hrůzou, pomalu otevřel oči a zíral do tváře svého přítele, trpaslíka Sintka. Vilém vydal chrochtavý zvuk, než se ze spánku probral přes okamžik zmatení do reality.

Seděl na stoličce za naleštěným výčepním pultem U prasete a píšťaly. Trpaslík Sintk se naklonil přes bar, jeho ruka pevně sevřela Vilémovo rameno a zatřásla jím. Trpaslík byl svalnatý, široký v ramenou, s hrubou, snědou, trochu se usmívající tváří. Jeho světle šedé oči vyzařovaly dobrou náladu. Jeho husté hnědé vlasy začínaly už na temeni řídnout. Trpaslík a Vilém se znali už od dětství; sdíleli lásku k družnému hovoru a světlému pivu.

„Asi sis zdříml," řekl Sintk, švec v Port Baliforu. „Vešel jsem a slyšel tě, jak funíš jako — " trpaslík udělal dramatickou pauzu — „ jako kanec, kterého vedou na porážku."

Vilém zamžoural na povědomé prostředí jeho milované hospody U prasete a píšťaly. Hospodu tvořila dlouhá, široká místnost s tmavým výčepním pultem a těžkými dřevěnými stoličkami. Za nimi na vyvýšené části místnosti stála řada stolů a židlí.

U prasete a píšťaly bylo všechno úhledné a pečlivě udržované. Všechno dřevo bylo naolejované a vyleštěné, mosaz se blýskala a nenašla by se na ní ani ta nejmenší skvrna. Stěny i podlaha se leskly čistotou. Z úhlednosti té místnosti vyzařovala láska a úcta, kterou Vilém ke své hospodě choval.

Až na Sintka a pár cizinců u vzdáleného stolu byl výčep opuštěný. Port Balifor byl už pár měsíců obsazený vojsky Dračího Velmistra, jehož lodi připluly do zátoky a vyvrhly tam ohavné drakoniány a skřety.

Obyvatelé Port Baliforu, kteří byli většinou lidé a stejně jako Vilém Cibéba většinou poddajní a zbabělí, litovali sami sebe. Obsazení přišlo bez varování. Byli přírodními podmínkami odříznuti od světa, a tak neměla většina místních obyvatel valnou představu o vnějším světě. Kdyby věděli, co se děje v jiných částech Ansalonu, považovali by svou situaci za úplné požehnání.

Ne že by se byly dračí armády o tohle území na východě nějak zvlášť zajímaly. Země byla osídlená jen řídce; několik chudých, roztroušených lidských společenství jako Port Balifor a pak ta pochybná Země šotků. Dračí nálet by to všechno srovnal se zemí, ale dračí velitelé soustřeďovali svoje síly jinde. A dokud přístavy jako Port Balifor zůstávaly otevřené, Velmistři mohli té oblasti využít pro své cíle.

Přestože se obchody U prasete a píšťaly s příchodem vojáků rozhýbaly, mnozí z Vilémových starých zákazníků se kvůli přítomnosti různorodých žoldnéřů přestali vracet. Drakoniáni a skřeti byli dobře placení a silné pití bylo jednou z jejich slabostí. Ale Vilém si otevřel hospodu proto, aby se těšil ze společnosti přátel a sousedů. Neměl rád odpuzující dračí vojáky, kteří vrčeli a bojovali jako zvířata, když jim pálenka zatemnila jejich malé mozky. Skřeti byli stejně nepříjemní zákazníci. Byli sobečtí a povýšení a stále se snažili vymámit pro sebe a svou kohortu pití zadarmo.

Vilém ovšem nemeškal a rychle zvedl ceny pití. U prasete a píšťaly bylo teď tři-

krát dráž než v kterékoli jiné hospodě v Port Baliforu. Mimoto začal také ředit pivo vodou, a tak byl brzy jeho dům až na Vilémovy staré přátele a podivínské cestovatele skoro prázdný a Vilémovi se moc zase Ubilo mít hospodu.

Sintk zamával rukou Vilémovi před očima.

„Zase usínáš?" zeptal se. „Viléme, já vím, že spánek je dobrý způsob, jak zapomenout na drakoniány a ty odporné skřety. Ale, a je to smutné, člověk se vzbudí a ti mizerové pořád slídí po městě, do všeho strkají nos a chovají se, jako kdyby sem patřili. A to oni sem rozhodně nepatří. A já bych jim to pověděl jako první, kdybych měl dost odvahy. Takže, cítíš se už lip? Anebo mám utíkat za bylinkářem, aby ti poslal hlt něčeho na povzbuzení?"

Vilém energicky potřásl hlavou, aby ze své mysli vypudil netečnost. „Je mi fajn."

„Co se stalo?" Trpaslík se díval podezřívavě.

„Obchody se nehýbaly. Usnul jsem."

„Musel jsi fantazírovat," řekl trpaslík. „Když jsem přišel na svůj odpolední půllitr, spal jsi. Oddechoval jsi a funěl, jako kdyby tě posedli démoni."

„Viděl jsem démony a všechny tyhle věci." Vilém otevřel ruku. Na dlani mu ležela velká oválná mince. Vyleštěný kovový kotouč se ve světle leskl. „Pamatuješ si na tu minci, kterou používal Rudý kouzelník pro svá kouzla?"

„Raistlin?" Sintk vypadal velice překvapeně. „Doufám, že ten podvodník a jeho parta darebáků nejsou zase ve městě. A taky doufám, že nechceš zase začínat s tou magickou mincí..."

„Ale na té minci je něco magického," trval na svém Vilém. „Cestoval jsem odsud a měl jsem... zvláštní setkám s krásnou dívkou a strašidelnou příšerou. Šel jsem tajemnou mlhou a skoro spadl do jámy, ve které byli démoni, hadi, zlí duchové a všechno možné zlo."

„Při fantazírování se věci většinou trochu popletou," řekl Sintk. „Ale jestli jsi už při sobě a nebudeš bručet jako medvěd, dal bych si korbel tvého nejlepšího piva."

„To nebyl sen," řekl Vilém rozmrzele. „Bylo to spíš jako skutečnost a tohle... tohle je jenom stín toho, jaký by můj život mohl být."

Vilém načepoval dva korbele světlého piva a postavil je před svého přítele Sintka. Pak začal dopodrobna vypravovat svůj sen — vlastně svoje vidění — zatímco Sintk, vysušený žízní, se pilně pustil do obou půllitrů. A to, že Sintk začal zívat, nebylo pivem (to bylo vynikající), ale Vilémovým příběhem, který byl docela nudný.

„Och," Sintk si otřel rty hřbetem ruky při přestávce ve vyprávění, „co je to s tou černou dírou?"

„Propast na konci vesmíru," odpověděl Vilém.

„Á, *ta* černá díra," řekl trpaslík. „To jsem měl vědět." Něžně se zadíval na řadu korbelů za výčepním pultem a olízl si rty. „Ty jsi cvok."

Vilém s povzdechem vstal ze stoličky a načepoval další dva korbele piva.

„Nesnil jsem," prohlásil, když stavěl pití na pult. „Podívej, dotkni se téhle mince. Zteplala mi v ruce. Jako kdyby pulzovala vlastním životem." Ukazoval velkou kula-

tou minci, která, popravdě řečeno, vypadala docela obyčejně, když ležela v jeho dlani.

„To je teplotou těla," řekl Sintk otráveně. „Ta mince není k ničemu. Kousek odlitého kovu."

„Je kouzelná," trval na svém Vilém.

„Není," odporoval Sintk.

„Je!" řekl Vilém a pro něj nanejvýš nezvykle zvýšil hlas.

„Co kdybych vás rozsoudil já?" řekl nevrlý hlas za nimi.

Vilém a Sintk se otočili a uviděli ďábelsky vypadajícího svalnatého drakoniána v zapáchajícím krunýři. Byl to Drago, kapitán vězeňské stráže, který neměl přátele a kterým všichni pohrdali — dokonce i mezi jeho kumpány drakoniány. Drago seděl sám u jídla a korbele piva U prasete a píšťaly. To, že jeho přítomnost byla Vilémovi a jeho přátelům tak protivná, byla pro Draga ještě větším potěšením.

Vilém si příliš pozdě vzpomněl na to, aby sevřel pěst s kouzelnou mincí, a ta najednou zmizela. Drago ji držel vysoko ve své šupinaté tlapě a prohlížel šiji. „Tak kouzelná mince, co?" štěkl vlastně na nikoho konkrétního — v lokále totiž bylo jen pár dalších zákazníků, kteří se záměrně vyhýbali jeho pohledu. „Mně připadá k ničemu," řekl. Drago kousl do mince svými žlutými, sliznatými zuby.

Vilém, bledý hanbou, sledoval raději svoje boty.

„Správně," řekl Sintk slabě. „Je to jen obyčejná, bezcenná..." Jeho hlas se vytratil. I on sklopil oči.

Drago otíral minci o svůj mastnotou potřísněný rukáv. — „Přeji si... přeji si..." pronášel slavnostně, „přeji si jednoroční dovolenou, abych se dostal z tohoto páchnoucího Port Baliforu, a dvě manželky, aby mi leštily boty, a... a... a kopec zlaťáků, aby mi celý život vystačily na pivo a skopové."

Všichni u Prasete a píšťaly po očku vzhlédli a doufali, že mince je snad doopravdy kouzelná. Dragovi by se potom jeho přání vyplnila a zmizel by.

„Pche!" odfrkl Drago. Natáhl se přes výčepní pult, chytil Viléma za límec a zmáčkl tak, až hostinský zrudl.

„Dal mu to kouzelník Raistlin!" vyhrkl Sintk.

Drago zmáčkl silněji.

„Byl to podvodník," polkl Vilém, lapaje po dechu. „Ale já jsem ještě horší. *Blázen*. Zaplatil mi tou mincí a já si ji vzal, protože jsem mu věřil, když říkal, že je kouzelná, ale je k ničemu. Můžete..." Díval se teď přímo do Dragových plamenných očí. „Můžete si ji vzít, příteli."

„Pche!" řekl Drago a pustil Viléma. Švihnutím ruky poslal minci přes výčep. Točila se pořád dokola a vysílala záblesky světla. Vilém se po ní natáhl a vroucně ji sevřel. Cítil v ruce její teplo. Ale Drago se už otočil a usadil svoje velké tělo u stolu.

„Přines mi pivo a to tvoje zkažené dušené maso!" křikl Drago, aniž by se ohlédl. „A dělej, prasečí ksichte!"

Vilém se činil, aby splnil Dragovo nařízení, zatímco Sintk nešťastně vyprázdnil další dva korbele.

Později, při západu slunce, Vilém hospodu U prasete a píšťaly zavřel. V těch dnech nebylo nic divného na tom, že hostinský zavíral tak brzy. Jen málo poctivých

pocestných navštěvovalo Port Balifor. Zlověstná přítomnost vojska Nejvyšších způsobila, že se všichni cítili stísněně.

A kromě toho, Vilém rád trávil čas při západu slunce procházkami se Sintkem v přístavu. Ty procházky byly světlým místem jeho dnů. Právě tenhle večer byl teplý. Nebe bylo bezmračné a od zátoky vál jenom lehký vánek. Tlumené světlo bylo docela zvláštní, takové, jaké se najde jen za soumraku u moře.

Jak šli Vilém a Sintk po ulici, která vedla k přístavu, naskytl se jim k jejich překvapení pohled na velkou plachetnici, přivázanou k molu. Stáli uprostřed ulice a dívali se na přístaviště, kde dračí vojáci zaplňovali palubu neznámé lodi.

„Zásobovací loď?" zeptal se Sintk.

Vilém potřásl hlavou. „Ta připlula minulý týden. Tohle musí být ta hlídková loď, o které jsem slyšel. Velmistři jsou rozzlobení, protože mnoho lidí odsud prchá z města do hor."

Posádka hbitě pobíhala po palubě lodi. Potom se otevřely dveře a z kajuty vyšlo několik lidských bytostí. Vězni měli nohy navzájem spoutané řetězy. I na jejich rukou byla pouta. Vojáci je tlačili směrem k lávce, která byla níž než molo. Několik těžce ozbrojených drakoniánských strážných pod velením skřetího důstojníka čekalo na molu.

Sintk zašeptal: „Podívej na toho člověka vzadu. To je krejčí Tomáš. Proč je Starý Tom v poutech? Je to dobrý krejčí, který by neublížil ani mouše!"

Na dlažebních kostkách za nimi zazněl zvuk nohou s drápy. Vilém se ohlédl a spatřil skupinu drakoniánů, pochodujících ulicí. Vilém a Sintk sklopili zrak. Přešli před pobřežní hospodu U mrtvého misionáře, krčmu s okázalým průčelím, a sedli si tam na starou lavici. Tahle hospoda měla tu nejhorší pověst v celém východním Ansalonu. Nebylo to takové úctyhodné místo jako U prasete a píšťaly.

Sledovali, jak vězni pomalu přecházejí po lávce. Tváře plné modřin, propadlá ramena, spoutaní muži a ženy se pohybovali netečným krokem. Velel jim svalnatý drakonián, který nesl krátký bič s kovovými hroty.

Jejich myšlenky byly přerušeny hlasitým skřípavým zvukem. O chvilku později vyšel z putyky U mrtvého misionáře Harum El-Halop, minotaurus. Právě on byl majitelem té hospody, drsné stvoření se zvířecí tváří, masivní hrudí, silnými pažemi i nohama.

Jako uprchlík před trestem smrti našel Harum El-Halop azyl v Port Baliforu. Měl rychlý rozum, uměl se prát a měl nervy člověka, který nemá co ztratit. Rychle si získal pověst nejtvrdšího bojovníka ze všech rváčů na pobřeží.

Minotaurus sázel vysoko, a tak jednou vyhrál v kartách krčmu U mrtvého misionáře. Dnes tu hospodu ovládali zloději, vrahové a vojáci z dračí armády. Bylo to také místo, kam rádi chodili pít skřeti mimo službu, kteří kradli zásoby ze skladů a měnili svůj kontraband za pití.

„Proč drží Tomáše v poutech?" ptal se Vilém minotaura, který teď stál u nich a také pozoroval dění.

„Já jsem jim říkal, že ten plán nevyjde," ušklíbl se Harum. Jeho zvířecká tvář vypadala ve světle plném stínů příšerně. „Tomáš a ti druzí chtěli utéct po moři. Zaplatili jednomu skřetovi, aby pro ně ukradl loď, na které by mohli za úsvitu odplout. Ale

skřeti jsou práskači, a tenhle byl z nich nejodpornější. Jakmile byla loď naložená, skřet to ohlásil drakoniánům."

Vilém zaprotestoval. „Ale Tomáš je poctivý člověk. Není to žádný zloděj."

„Byl na lodi," řekl minotaurus. „Pravděpodobně skončí v hladomorně s ostatními. Dračí armáda nemůže strpět, aby si lidé bez povolení odcházeli a přicházeli, jak se jim zlíbí. Uškodilo by to jejich pověsti. Starý Tom to věděl." Minotaurus lupl jazykem. „Tomáš bude mít štěstí, jestli v té slizké díře pod hradem vydrží měsíc."

Vilém se otřásl. Už slyšel vyprávění o mučení vězňů v hladomorně. A jak znal Dragovu krutost, úplně jim věřil. Chudák Tom. Vždy byl dobrým přítelem všem v Port Baliforu.

Sintk se zoufale zeptal: „Co uděláme?"

„Nic," opáčil Harum. „Nepleť se do toho."

Vilém zahanbeně sklopil zrak. Kdyby jen měl odvahu... kdyby jen měl nějaký nápad, jak bojovat... Kdyby jenom...

„Takže, Viléme," řekl Harum, „co lidé v Port Baliforu potřebují, je vůdce. Někoho, kdo by vedl vzpouru proti těmhle nestvůrám. Tebe mají rádi a váží si tě. Lidé udělají, co jim řekneš."

Harumova ošklivá tvář se tvářila potutelně a Vilémovi připadalo, jako kdyby se vloupal do jeho vlastních myšlenek. Nebo si z něj dělal legraci?

„Proč ne *ty*?" zeptal se Vilém minotaura a myslel si, že kdyby byl tak velký a silný jako Harum, určitě by ani chvíli neváhal.

„Ó, já jsem se tu nenarodil," opáčil nenucené Harum, -„a myslím, že mi to tu na srdci ani moc neleží. A lidé vědí, že U mrtvého misionáře posluhuji zlodějům a lotrům, takže by mi nevěřili. A jsem také uprchlík od vlastních a lidé nepůjdou za vůdcem, který má takové vady. Ale stáli by za někým takovým, jako jsi ty, za někým zodpovědným a bezúhonným. Ty bys získal jejich důvěru."

„Nemůžu to udělat." Vilémovi bylo slabo. Nechtěl se na minotaura podívat. Raději obrátil zrak zpátky k přístavu.

Vojáci a skřeti důstojník odváděli vězně od přístaviště. Poslední vězeň v řadě byl krejčí, šedovlasý, starší muž s vrásčitou tváří. Jeho oči byly otupeny vyčerpáním. Hubený a asi šest stop vysoký krejčí měl ramena shrbená lety ohýbám nad jehlami.

Stráže musely být nedbalé, protože pouta na kotnících nohou starého Toma byla volná.

A najednou, aniž by to vzbudilo pozornost, krejčí shodil pouta a utíkal od pochodující řady vězňů. Jeho útěk by se mu byl podařil, kdyby nebyl zakopl o lano a nespadl.

„Chyťte ho!" vykřikl skřeti důstojník.

Ale Tomáš už byl na nohou, utíkal přes otlučená prkna přístaviště a směřoval k protější ulici. Mezi strážemi zavládl na okamžik zmatek, než se rozběhli za starým krejčím, takže Tom získal nějaký náskok.

I přesto jeden voják začal krejčího dohánět. A Vilém, Sintk a Harum El-Halop bezmocně sledovali, jak drakonián s krutou tváří napřáhl ruku a chytil krejčího za vlající halenu. Krejčí se náhle zastavil, obrátil se a vymrštil pěst proti drakoniánovi.

Síla úderu srazila krejčího i drakoniána k zemi. Krejčí spadl pozadu na dlažbu.

Drakonián se prudce zastavil na svých pružných nohách a rukama se chytil za zraněné hrdlo.

Během chvilky se zoufalý krejčí postavil na nohy a utíkal ulicí kolem Mrtvého misionáře, kde Vilém a jeho přátelé pořád stáli s ústy dokořán. O vteřinu později zmizel ve stromořadí. Prchajícího vězně pronásledovali dva vojáci.

Minotaurus Harum se jen posměšně zašklebil, když viděl skřetího důstojníka, jak spěchá kolem nich a jeho tlusté břicho se přes masivní kožený opasek třese jako rosol. Skřet si všiml svého publika a zastavil se s tváří staženou hněvem. Nevšímal si silného minotaura, ale zaměřil svou pozornost na chudáka Viléma a vytáhl svůj meč. Přiložil jeho špičku na Vilémův krk.

„Možná bys raději šel s námi," zavrčel skřet.

Vilém se otřásl. Zastrčil své třesoucí se ruce do kapes, aby skryl svůj strach před přáteli. Jeho tlusté prsty svíraly minci. Vilém se vroucně modlil za vysvobození.

Kdyby jen...

„Čekám na tvou odpověď," ušklíbl se skřet.

Vilém zachrochtal jako poděšené sele. Skřet natáhl hlavu, podíval se na Sintka a Haruma a pak spustil svůj meč. Zachechtal se, když viděl, jak se Vilémovo tělo třese hrůzou.

Ze stromořadí se ozval náhlý výkřik. Pak odtamtud vyšli dva vojáci a vedli mezi sebou pevně sevřeného krejčího. Ten sebou škubal a snažil se z toho sevření osvobodit. Skřet zastrčil svůj meč do pochvy a odešel zpět ke svým vojákům.

„Skoro," zašeptal Sintk.

„Chudák Tom," řekl Vilém.

Haním El-Halop stál tiše s rukama založenýma na prsou. Velitelsky sledoval vojáky, kteří postrkovali šňůru vězňů směrem ke hradu. Pak pokrčil rameny a plácl Viléma po zádech.

„Každý do toho někdy spadne," řekl Harum. „Starý Tom si to měl rozmyslet lip. Říkal jsem mu, aby si hleděl vlastního řemesla, šil, a nesnažil se přemýšlet. Ale teď, přátelé, utišme žízeň a zapomeňme na to, že máme ve městě tyhle darebáky. Jednoho dne je všechny vyženeme a ty, Viléme, budeš naším vůdcem." Zasmál se.

Harum, Sintk a Vilém vešli sklíčeně do šera hospody. Výčep byl plný trpaslíků, lidí, skřetů i drsně vypadajících drakoniánů, kteří popíjeli vzadu. Několik půlelfů hlasitě zkoušelo svoje duševní schopnosti hádankami. Jeden skřet ležel opilý vedle židle. Dva číšníci pospíchali, aby vyhověli všem, kteří se dožadovali pití. Harum se natáhl přes konec výčepního pultu. Pokynul číšníkovi a ten přispěchal s třemi korbely piva.

Vilém a Sintk se v minotaurově podniku nikdy necítili úplně ve své kůži. Ta hospoda byla široko daleko známá pro rvačky a boje, ve kterých se každý rval jen sám za sebe. Okolostojící a diváci byli často zataženi do rvaček, která končily známým Harumovým „házením na stěnu". Harum prosadil pravidlo, že se zbraně musely odkládat u dveří, ale proti kouzlům, která rváči používali, a proti nejhorším zločineckým živlům to nebylo vůbec účinné.

Kromě rvaček byla krčma U mrtvého misionáře proslulá také pro svůj malovaný strop. Před nějakou dobou přišel do Port Baliforu potulný umělec s malířským talen-

tem a chutí na pivo. Umělce najal minotaurus za pokoj, stravu a všechno pivo, co vypije. Malíř vztyčil lešení a dva roky pracoval na stropní malbě.

Malba zobrazovala fauna dovádějícího s dívkami v pastorální scenerii. Ani faun, ani dívky nebyly nijak zvlášť stydlivé, což těšilo hlavně zákazníky u výčepu. Někteří lidé říkali, že pravidelní minotaurovi zákazníci se poznají podle záhybu na krku. Nyní, — po dlouhém hltu piva, vytáhl Vilém z kapsy minci. Ležela chladně v jeho dlani, neživý kousek kovu.

„Co je to?" zeptal se Harum. Jeho tlusté prsty vytrhly Vilémovi minci z rukou.

„Je to dárek od někoho neobyčejného," řekl Vilém. Trpaslík Sintk prohodil: „Vilém si myslí, že ta mince má kouzelnou moc."

Minotaurus vztyčil hlavu a podržel minci ve světle olejové lampy na zdi. „Co umí?"

„Pomáhá mi cestovat na jiná místa." Viléma potěšilo, že se minotaurus nevysmívá jeho názorům na minci.

Harum se zeptal: „Myslíš cestování duše?"

Vilém se zatvářil překvapeně. „A to je co?"

Harum se usmál. „Doma mi uložili trest absolutního odcizení. Samotka bez možnosti stýkat se s kýmkoli. Neumíte si představit tu příšernou samotu. Z touhy po společnosti se můžete zbláznit. Moje mysl skoro zešílela a otupěla. Ale pak jsem se naučil podnikat duševní výlety. Pustil jsem uzdu fantazii. Pomohlo mi to zůstat při smyslech."

Sintk se nejistě zeptal: „A to se všechno odehrávalo jen ve tvé mysli?"

„Kdo ví?" pokrčil mocnými rameny minotaurus. „Ale když dovedeš z tohoto života sem tam utéct pomocí takové kouzelné mince, pak jsi šťastný člověk, Viléme."

Vilém se rozzářil. „Říkal jsem ti, že je kouzelná," řekl Sintkovi.

A právě tehdy se ze vzdáleného konce výčepu ozval ohlušující výkřik. Jeden z mužů bouchl půllitrem a poslal svou pěst přímo na žaludek svého hlučného, svárlivého kumpána. Nečekaná rána poslala toho žvanila nazad; narazil do stolu, kde seděli elfové. Jejich stůl se okamžitě překotil a opřel se o zeď.

V žilách jim kolovalo víno spíš nežli krev, když elfové vyskočili, aby se bránili. Jeden přepadl přes dřímajícího skřeta; jiného srazil dlouhovousý trpaslík. Skřet ležící na podlaze procitl, otevřel oči a sedl si. Když noha v těžkých botách zasáhla jeho hlavu, upadl znovu do bezvědomí.

Hosté baru se seběhli ze všech koutů, aby měli lepší výhled na celé pozdvižení. Další půlelf vrazil do člověka, který toho provinilce udeřil do brady. Za chvilku se už většina z návštěvníků oháněla svými pěstmi, kopala, kousala, vydávala vlčí zvuky a násilnicky a hlučně si vyměňovala údery.

„Promiňte," zabručel minotaurus. Podal minci Vilémovi, poodešel, chytil jednoho půlelfa za krk a kalhoty a hodil ho proti zdi krčmy. Potom Harum popadl za vousy řvoucího trpaslíka a mrštil jím o zeď.

Vilémova hrůza se mísila s obdivem k Harumovi.

„Pojďme odsud," řekl třesoucím se hlasem.

„Běž si," řekl trpaslík, který si mnul ruce radostí. „Já jsem ještě nikdy nebyl na bouchání o zeď." Sintk se vrhl do boje. Vilém schoval minci do kapsy a vrhl se ke

dveřím.

Vilém seděl za výčepem u Prasete a píšťaly. Seděl po většinu večera sám a stále převracel v dlani svou minci. Myslel na starého krejčího Toma a na to, jak klidný a bezstarostný byl život předtím, než do Port Baliforu přitáhli drakoniáni. Mince se blýskala ve světle lamp. Vilém o ní stále uvažoval. Přece jen je to neobyčejná a krásná mince, myslel si.

„Viléme... rychle!" zaslechl tiché syčení, následované světlem a klepáním na zadní vchod do hospody.

Vstal ze své barové stoličky, vzal olejovou lampu a šel k zadním dveřím. Odjistil petlici, otevřel dveře a uviděl temné postavy v ponuré temnotě. Vilém ustoupil a do místnosti vešli Sintk a Harum El-Halop. Bylo z nich cítit příliš mnoho piva.

„Chceme zachránit Toma," řekl Sintk s nezvyklou horlivostí. „Půjdeš s námi, že ano?"

„Jste opilí," opáčil Vilém.

„Pili jsme," připustil minotaurus, „ale nejsme opilí. V tom je rozdíl, který bys ty, jako hospodský, měl znát."

Vilém to uznal. „Jaký máte plán?"

„Vlastně žádný," přiznal minotaurus.

Vilém se ale zadíval do tváří Sintka a minotaura a viděl, že to myslí zcela vážně. Minci sevřel v dlani velice pevně.

Vlastně, proč ne?

„Mám pro tebe masku a meč." Minotaurus otevřel malou plátěnou brašnu a vytáhl dlouhý kus černé látky.

Vilém si vzal krátký zakřivený meč a pochvu, kterou mu podával minotaurus, upevnil si opasek u pasu a nasadil si masku. Cítil se... určitě... jinak než dřív. Zíral pyšně na svůj odraz ve vypouklém skle za barovým pultem a říkal si, Viléme Cibébo, na to, abys byl dnes večer hrdinou, nepotřebuješ žádnou magickou minci.

Město bylo temné a ztichlé, když tři společníci vyklouzli zadními dveřmi Prasete a píšťaly. Bezhlučně se pohybovali zadními uličkami Port Baliforu a zastavili se až na předměstí. Měsíční světlo ozařovalo temný kamenný hrad, který stál nedaleko na planině. Z té starobylé stavby vyzařovala jakási bizarní, zlověstná tajemnost. Nikdo v Port Baliforu nepamatoval, že by hrad byl obydlen.

Druhové se připlížili blíže ke hradu, aniž by zahlédli jedinou stráž. Drakoniáni byli velmi domýšliví; ani nepomysleli na to, že by se někdo mohl odvážit zaútočit na jejich pevnost. Jediné světlo vycházelo z pootevřené brány, která vedla na nádvoří. Dvůr byl chabě osvětlen mihotající se pochodní, jež vrhala světlo na stráž, která se ve spánku válela za branou.

„Máme štěstí," zašeptal Harum. „Jsou neopatrní. Zůstaňte tady. Postarám se o stráž."

Minotaurus se opatrně dostal na malý dřevěný most, klenoucí se přes hradní příkop. Vyzkoušel každé prkno, aby se ujistil, že staré dřevo nezavrzá. Pak vstoupil do dvora a tiše se plazil stíny. Potom z kalhot vytáhl škrticí strunu. Krátký provaz měl na každém konci dřevěný kolík. Škrticí struna se napínala v jeho nikách, když se

přiblížil ke strážnému a poklepal mu na rameno svým pazourem.

Strážný se ihned probudil a zatápal po meči v pochvě. Minotaurus hodil provaz kolem drakoniánova krku a potom zatáhl kolíky do škrtícího uzlu.

Strážný se chytil za hrdlo a vydával tiché steny. Otevřel široce ústa, aby nasál co nejvíce vzduchu do plic. Jeho hlava se otáčela tam a zpět a pak Harumova bota kopla do jeho břicha.

Strážný padl tváří k zemi. Minotaurus chladně sledoval drakoniánovu smrt. Potom mávl na Sintka a Viléma, aby se k němu připojili.

Když přecházeli most, Vilém pevně svíral minci. Rychle přešli kolem stráží přes dvůr a pak po třech řadách kamenných schodů při vstupu do hradu. Vilém vzal za kovovou kliku masivních dveří, které se se skřípotem otevřely. Srdce mu pulzovalo, jeho hlava třeštila vzrušením. Povzbuzen vytáhl svůj meč a procházel portály, připraven na cokoli, co ho mohlo potkat uvnitř.

Vešli do prázdné místnosti, která měla alespoň padesát kroků na šířku i na délku. Byla to studená a nevábná místnost, prosta všeho nábytku i výzdoby. Zdi i podlaha byly kamenné. Místnost byla slabě osvětlena pochodněmi, které spočívaly v kovových držácích upevněných na mramorových zdech, špinavých od kouře. Bludiště chodeb se větvilo, ze vstupní místnosti. Druzi se pohybovali svižně a tiše a hledali schodiště, které by vedlo dolů do hladomorny.

Vilém objevil několik kamenných stupňů, sestupujících do nitra hradu. Vydal tichý, chrochtavý zvuk, aby upozornil ostatní. Sintk a Harum se k němu obrátili. Vilém popadl pochodeň a ujal se vedení při sestupu úzkou chodbou.

Schody vedly do ústřední strážnice, která byla jasně osvětlená několika mihotavými pochodněmi. U starého stolu seděli dva drakoniáni a hráli karty. Nevzhlédli, dokud Vilémův stín nepadl na jejich ruce.

„Kdo zatraceně jste?" zavrčel nejbližší žalářník. Upustil karty a sáhl po jílci svého meče. Druhý žalářník začal vstávat ze židle.

Vilém hodil svoji pochodeň na podlahu. Chytil svůj meč oběma rukama a vrazil jeho ostří hluboko do drakoniánových prsou. Ohromila ho však lehkost, s jakou ocel projela tělem.

Vilém vyňal meč a očekával, že drakonián upadne. Statné pařáty drakoniána se chytily stolu, aby měly oporu, drakonián vydal mocný hrdelní zvuk a vyrazil na Viléma. Hospodský se svižně dostal z dosahu nebezpečí a pak rychle švihl ostřím proti hrdlu svého protivníka. Snažil se svůj meč zase vytáhnout, — ale jeho ostří uvízlo zřejmě v kosti nebo chrupavce.

„Rychle!" vykřikl Sintk. „Vytáhni ho! On zkamení!"

Vilém sebral všechnu svou sílu a s oběma rukama na jílci osvobodil meč. Zelená krev vytryskla na drakoniánovu halenu. Koutkem oka Vilém zahlédl, že minotaurus a Sintk už zdolali druhého žalářníka. Trpaslíkův meč vězel až po jílec v drakoniánově břiše.

Těla drakoniánů těla se chvěla předsmrtnou křečí. Vilém překročil svou oběť a z dřevěného kolíku na zdi sebral velký svazek klíčů.

„Vězni jsou tady," sykl trpaslík. „Pojďte rychle! Přineste klíče."

Na konci jedné z chodeb našli velkou celu vytesanou do skály, s těžkými kovo-

vými mřížemi a velkými zamčenými dveřmi.

V cele byly namačkané desítky vězňů. Vyzáblí a kostnatí, otrhaní a hladoví byli vězni živoucími mrtvolami, určenými k mučení a popravě. Jejich zločiny byly nepatrné: kapesní krádeže, urážka drakoniána, snaha o útěk z Port Baliforu. Nyní napřahovali odřené, kostnaté prsty, prosíce o pomoc.

„Rychle, hoši, rychle!" řekl krejčí Tom a tlačil se kupředu.

„Bůh vám žehnej," volal jiný vězeň.

„Buďte zticha!" zavrčel minotaurus. „Chcete, aby na nás přišla celá armáda?"

Všichni zmlkli, zatímco Vilém zápolil se svazkem klíčů a snažil se najít ten pravý. Právě když si začal myslet, že se ani jeden z velkých železných kovových klíčů do zámku hodit nebude, těžké dveře se otevřely. Vilém ustoupil a do zakouřené chodby vycházeli první vrávorající vězni.

Bylo jich dohromady asi padesát, šťastni, že jsou naživu. Drželi se pospolu a čekali na Vilémovy povely.

Starý krejčí Tom se snažil prohlédnout temnotou a maskami zachránců. Namířil ukazovák na Viléma a zvýšil hlas, aby ho každý slyšel. „To je přece Vilém od Prasete a píšťaly. Měl odvahu přijít nám na pomoc. A švec Sintk! A nikdo si nemůže splést minotaura Haruma!"

„Nezdržuj a nech si svoje řeči," štěkl minotaurus.

Kamenná podlaha hlavní strážnice byla kluzká zelenou krví mrtvých drakoniánů. Vilém skoro uklouzl v lepkavé krvi, pak ale našel rovnováhu a ujal se vedení. Tiskl prst na rty, aby byli všichni potichu, a vydal se nahoru po schodech.

Pak se náhle zastavil. Přímo nad ním sestupoval Drago a tři skřeti — důstojníci. Byli ozbrojeni meči a bojovými sekerami, kterými zlověstně mávali v očekávání krveprolití. Drago netrpělivě předběhl své tři kumpány. Zíral přímo na Viléma, ale nepoznal ho.

„Ale, ale," šklebil se Drago, „hosty tu nemáme často. Vynasnažíme se ale, aby se vám pobyt líbil — a jsem si jist, že zůstanete velmi, velmi dlouho."

Vilém a horda vězňů se spěšně stáhli zpět do ústřední strážnice a všichni se shromáždili dole u schodiště. Byli v pasti. Sintk zvedl zbraň.

Vilém slyšel shora dusot vojáků, které burcovali do akce. V dáli se ozývala trubka. Dunění těžkých bot rezonovalo na kamení chodby. Dveře se zabouchly, zněly výkřiky a jejich ozvěny a vojáci se hrnuli do vstupní místnosti o patro výše. Harum jim naznačil, aby zůstali na místě, vylezl nahoru a postavil se vedle dveří, se zády přitisknutými ke zdi.

První, kdo strčil hlavu do do chodby, byl vzteklý Drago. Kapitán vězeňské gardy držel svou sekeru ve výši ramen, připravený udeřit každého, kdo by se mu ukázal.

Když Drago sestupoval na nižší schodiště, minotaurova ruka se bleskurychle vymrštila a jeho silné prsty obepnuly Dragův krk. Harumovy silné paže poslaly Draga přes celou místnost. Se Sintkem v čele se vězni vrhli na Draga a bušili do něj holýma rukama. Sintk potom dorazil toho darebáka rychlým švihnutím dýky.

Když neslyšeli povely svého vůdce, zarazili se tři skřeti na schodech. Vojáci za nimi byli natlačeni na schodišti, ale všichni chtěli vstoupit do strážnice a střetnout se s bojujícím minotaurem. Byla to jen otázka času...

Zatím si Vilém všiml, že plameny pochodní na zdi se stáčely všechny jedním směrem — a nebylo to kvůli průvanu ode dveří! Postupoval podél zdi, až našel zdroj průvanu v průrvě kolem velikého kamenného bloku. Zatlačil na něj a zjistil, že se otevírá do temné chodby.

„Tudy!" zavolal.

Všichni se dali za ním. Chodba byla tmavá a strašidelná. Rychlým tempem vedl Vilém ostatní po několik set yardů, až nakonec spatřil stříbrný srpek měsíce. Pokynem je zastavil.

Vilém se připlížil k zamřížovanému otvoru, který vedl do měsícem osvětlené krajiny. Východ z tunelu byl blízko moře; zakřivená kamenná stěna sváděla vítr přímo do chodby. Přes rovinu byla vidět blikající světla Port Baliforu, ne dále než na půl míle daleko.

Jejich útěk byl naneštěstí zastaven těžkými kovovými mřížemi, které zakrývaly konec tunelu.

„Jsme v pasti," řekl Sintk.

Krejčí Tom začal bědovat.

„Pronásledují nás," upozornil jeden šotek, který byl mezi vězni. Byl slyšet pevný hlas velitele, který pobízel své vojáky do tunelu.

„Podívám se na ty tyče," řekl Haním a tlačil se kupředu.

Minotaurus stanul po Vilémově boku a jeho velké ruce zkoušely kovovou bariéru. Nakonec řekl: „Ustupte." Harum napřel rameno proti mřížoví. Měsíc vrhal slabé světlo na jeho hlavu. Pak se Harum přes masku zhluboka nadechl.

Jeho široká ramena vyvinula na mříže ohromný tlak. Odfrkoval a snažil se vytrhnout kov z jeho kamenných ložisek.

Jednou, podruhé, Haním napřel každou libru své váhy proti mřížím.

„Už přicházejí!" volal Sintk.

Všichni se ohlédli a viděli zář pochodní, které se vydaly do tunelu. „Zpátky!" vykřikl Vilém na Sintka. Vzal trpaslíka za rameno a tlačili se skrze vězně, meče připraveny k obraně.

Minotaurus zatím zkoušel druhou stranu mříží. I ty byly stejně nepoddajné. Několikrát mocně napřáhl všechnu sílu a pak se kov ohnul — ale stále pevně držel v kameni.

Velmi popuzený minotaurus přikázal, aby se všichni stáhli dozadu. „Udělejte mi místo na rozběh," řekl.

Harum běžel zpět tunelem a zastavil se na dohled od předních řad pátrajících vojáků. Vojáci hlasitě křičeli a kleli. Jako by je nevnímal, Harum El-Halop zaklekl jako sprinter. I on teď zařval, vyběhl a s každým skokem získával rychlost. A pak, těsně předtím, než by byl narazil do mřížoví, se Harum otočil, vyskočil do vzduchu a pozadu s příšernou ránou narazil do mříží.

Tyče vydal kovový zvuk a uvolnily se z kamene. Mříže padly k zemi a všichni začali provolávat slávu. Harum se dál kutálel po zemi a vířil prach v měsíčním světle. Nakonec s frkáním vstal.

„Vraťte ty mříže na místo," řekl Vilém, když se utíkající vězni vyvalili z tunelu.

Sintk vedl vězně a společně znovu vztyčili mříže. Vilém a minotaurus pospíchali

k velkému trámu, který spatřili na zemi. Všichni pomáhali zaklínovat trám tak, aby udržel vztyčené mříže.

O chvilku později dorazily k zamřížovanému otvoru oddíly drakoniánů. Drakoniáni vyli a řvali, bušili do mříží, ale přátelé už zmizeli ve tmě.

Venku Vilém vzhlédl a před hradní branou uviděl jízdní oddíl drakoniánů. Velitel poslal svoje muže, aby obklíčili hrad. Dobře, pomyslel si Vilém. Tím získáme čas. Jeho myšlenky byly klidné a soustředěné. Vilém necítil strach.

Ale pak trám, který držel mříže, musel povolit, protože z tunelu se vyvalili vojáci. Když viděli záblesky jejich pochodní, dali se Vilém a jeho přátelé do běhu, — až dorazili k vodě. Na moři spatřili tucet rybářských lodí s dubovými kostrami. V pohotovosti u vesel byli veslaři z Baliforu.

„To bylo v plánu?" zeptal se překvapený Vilém.

„Ani ne," odpověděl minotaurus.

Jedna za druhou byl lodě zaplněny a odstrčeny od břehu, až vznikla malá flotila tančící na černomodrých vlnách. Poslední loď byla trochu menší; na ní pluli Vilém, Sintk a Haním El-Halop, kteří bránili zadní voj. Žádné nebezpečí jim ale nehrozilo — když první drakonián dorazil na pobřeží, byli už z dosahu.

Na otevřeném moři malé lodě na chvíli zaváhaly.

„Máte náskok před hlídkovými loďmi!" volal Vilém na krejčího Toma přes rozbouřené vlny. „Můžete utéct, a jestli budete mít štěstí, začít nový, svobodný život někde jinde!"

„A co vy?" volal Tom a nastavil dlaň k uchu.

Vilém se ani nemusel ptát Sintka, který už chrápal pod dekou, ani Haruma, který vesloval za čtyři. Drago byl mrtev. Mohli proklouznout do přístavu, aniž by je kdokoli podezříval.

„Port Balifor je naším domovem!" vykřikl do větru. Ale pochyboval, že by ho ještě slyšeli. Řetěz lodí se vydal na západ.

Harum a Vilém nechali Sintka spát a zanedlouho vklouzli do přístavu. Minotaurus přivázal loď a všichni se vydrápali na malé obchodní molo. Na druhém konci přístavu vládla horečná činnost, z drakoniánských lodí se ozývaly výkřiky, ale tento dok byl skoro opuštěný a kolem nebyl nikdo, kdo by jim věnoval pozornost.

Poplácali jeden druhého po ramenou a Harum odspěchal mlhou ke svému hostinci. Sintk a Vilém se vydali zadními uličkami zpátky až k hospodě U prasete a píšťaly. Sintk potom pokračoval dál do svého ševcovského krámu.

V hospodě si Vilém strhl masku a hodil ji do koše. Pověsil meč i pochvu na dřevěný kolík na zdi. Po noci plné událostí stále ještě těžce oddechoval, když si nalil sklenku pálenky.

Vilém se probudil a odfrkl si. Seděl za výčepem ve své hospodě. Bolela ho hlava a bolest se šířila dál do svalů. Na chvíli si Vilém myslel, že ho zachvátila zimnice. Jeho tlusté krátké prsty povolily sevření a na výčep spadla jeho mince. Kov byl na dotek horký.

To byl ale krásný sen, myslel si. Byl tak odvážný. Ztěžka si povzdechl a rozhodl se jít si ještě odpočinout. Dal si minci do kapsy a vzal olejovou lampu s tlumeným

plamenem. Když obcházel výčep, zíval.

Najednou se ozvalo zabušení na dveře. Nějaký hrdelní hlas křičel: „Ve jménu Velmistra, otevřete!"

Vilém pokrčil rameny a vydal se ke dveřím. Pak se zastavil a s hrůzou se zadíval jedním směrem.

Na odpadkovém koši ležela roztržená černá maska...

Pivo a láska

NICK O'DONOHOE

„HOSPODU," VYDECHL OTIK, „PROKLÍNAJÍ nebo velebí podle piva." — Položil kolečka na zem a s potěšením si povšiml, že hadrem obalené dřevěné kolo nepoškodilo s láskou vydrhnutou podlahu hospody. „Pivo proklínají nebo mu žehnají podle vody a chmele."

Z kuchyně dovrávorala Tika a lila obsah jednoho z dvou věder do obrovské varné kádě, kterou Otik právě otevřel., Já vím, vím to až moc dobře. Jenom proto sem musíme tahat čerstvou pramenitou vodu, vždycky dvě vědra najednou. Pořád, že nesmíme vařit z dešťovky z nádrže, kterou nemusíme tahat." Ukázala mu dlaně rozedřené od provazů. V patnáctí jí pro vaření piva chyběla trpělivost.

„Lepší vědro než sud." Otik poplácal bečku. „Hostinský přede mnou si myslel, že čištění varných kádí každou chvíli znamená mnoho práce. Ten jenom smíchal chmel, slad, cukr a vodu uvnitř každé kádě, přikryl víkem a používal sudy bez řádného čištění." Otik poléval káď pramenitou vodou kolem dokola a kontroloval každé, i to nejmenší, smítko či skvrnu.

„Dobře. Když my to teda tak dělat nemůžeme, nemůžeme tu vodu tahat někam jinam?"

„Jednou jsem to sám zkusil jinak. Svou úplně první várku, kterou jsem vařil v téhle kádi, jsem dělal dole, u stromu."

„Nemůžeme to tak dělat taky?" řekla s nadějí v hlase Tika. „Ze bys jako jenom odvalil prázdné sudy ze skládky. Přivázal bys je tak, aby se neroztříštily o zem. Nemuseli bychom tahat vůbec žádnou vodu, jenom bychom ji pustili trubkou k úpatí stromu." Bezděky poklepala na živoucí strom, na kterém byl výčep postaven. Lidé z Útěšína si byli mnohem více vědomi rostoucího dřeva než ostatní žijící lidé. „Potom, až by bylo pivo vyzrálé a připravené, bychom naplnili sudy — " Její oči se rozšířily a Tika si zakryla rukou ústa.

„To je pravda." Otik byl rád, že tomu rozuměla. „Udělal jsem várku v přízemí a pak jsem nemusel vynášet víc než padesát plných sudů čtyřicet stop po schodech nahoru. Nebo jsem mohl běžet dolů, stokrát s prázdnými džbány, abych s nimi pak plnil sudy nahoře." Bezmyšlenkovitě se poškrábal na zádech. „K soudkům jsem přivázal lana a kutálel je nahoru, jeden po druhém. Trvalo to o měsíc déle, než se usadil kvas, a já jsem ještě musel zůstat tři dny v posteli s namožený-mi svaly."

„Ubohý Otiku," řekla Tika, ale smála se. „Ráda bych to viděla. Když my vaříme pivo, tak se nikdy nic nestane."

„Styď se, dítě." To ale nemyslel vážně, pouze si ji dobíral. „Podzimní várka je vždycky vzrušující. Dnes dorazí zásilka chmele z Abanasinijských plání. Jsem jediný hostinský v okolí, který si nechává posílat zdaleka bohatý chmel."

„Jsi jediný hostinský v Útěšíně," ušklíbla se Tika, ale pak dodala: „Ale ty bys byl stejně nejlepší, i kdyby vás tady bylo tisíc."

Otik byl potěšen. Poplácal se po břichu. „Je to dřina, dřina z lásky. Ale hostinec mi mou lásku oplatil. Nyní dones víc vody."

Ozvalo se volání z kuchyně, jakoby v odpověď. Otik řekl: „Vidíš? Náš kuchař ti donesl nahoru další. To by tě mělo trochu obšťastnit."

„Jsem z toho hrozně šťastná. Řekni Rigovi, že mu děkuju," opáčila Tika a odešla.

Otik, dávaje si pozor, aby nemyslel na ten dlouhý den, který měl před sebou, provedl všechny nezbytné přípravy, jako by to byl posvátný rituál. První, co udělal, bylo, že důkladně očistil sběračku a osušil ji nad ohněm. Zatímco sběračka chladla, postavil do jiné sběračky lojovou svíčku, umísťuje ji přesně doprostřed její polokulovité mísy tak, aby nekapala, a spustil ji do kádě na vaření piva, aby mohl zkontrolovat její stěny, zdali v nich nejsou nějaké trhliny nebo snad spáry. Pivo unikající ven, to nebyla tak strašná škoda, horší by ale bylo, kdyby se dovnitř dostal vzduch. To stejné udělal s každým soudkem, do kterého měl nalít plně připravený slad.

Nakonec položil svíčku a ponořil onu vychladlou, suchou sběračku do pramenité vody. Napřed z ní usrkl, potom se zhluboka napil. „Ach." Čtyřicet stop pod ním blízko kořene stromu, který držel a tvaroval hostinec Posledního domov, bublala pramenitá voda skrze vápencovou skálu. Někteří říkali, že tato vápencová skála šla několikanásobně hlouběji, než by mohl kdo kopat, a že si pramen razil cestu tím vsun. Otik nebyl nijak zcestovalý, ale ve svém srdci si byl jist, že nikde na světě nebyla tak sladká a tak čistá voda jako tato. Nebylo lehké najít chmel a slad této vodě úměrný.

Zápasíc s vědry, Tika těžce oddechovala. „Otiku? Nikdy jsem se tě neptala, proč jsi hostinec pojmeno — ?"

„Nepojmenoval jsem ho tak, dítě. Hostinec U Posledního domova — tak byl pojmenován — "

„No ale proč ten poslední domov?"

„Nikdy jsem ti to neřekl?" klouzal zrakem kolem dokola, vnímaje každou jizvičku na dřevě, každé rýhování. „Když si lidé z Útěšína postavili své domovy na stromech, neměli jiné místo, kam by mohli jít. Pohroma jim nedala na vybranou. Hladové tlupy lidí — šílenci bez domova — ničily vesnice a kradly vše, co mohly. Lidé věděli, že kdyby se dobře nebránili, tyto stromy by byly jejich posledním domovem."

„Ale přežili. Věci se vrátily do normálního stavu. Mohli se vrátit zpět na zem."

Otik nadzdvihl rukojetí koleček. „Pojď se mnou."

Zastavil se u špižírny. „Muž, který postavil tento hostinec, byl Krale Silák. Říká se o něm, že dokázal popadnout sud piva v podpaží a vyšplhat se s ním nahoru po stromě, s pomocí jen jedné ruky... Jak on to odhadoval, jeho hostinec měl být do roka v sutinách." Otik poklepal na podlahu zásobárny. „Byla jsi tu už tisíckrát. Přemýšlela jsi ale o této podlaze?"

Tika pokrčila rameny. „Jenom obyčejný kámen." Pak ji to konečně napadlo. „Kamenná podlaha? Já jsem si myslela, že krb-"

„Byla jediná věc, vytvořená z kamene. A tak tomu také je. Toto je jeden velký, prostý kámen, posazený sem, aby udržoval pivo chladné, čtyřicet stop nad zemí. Krále udělal postroj z provazů a sám sem ten kámen vytáhl. Potom tuto komoru vysekal z živého dřeva a položil podlahu. Toto byl poslední domov jeho lidu. A on

ho postavil tak, aby vydržel navěky."

Otik lehce zadupal na podlahu. Její kraje byly oblé, tam, kde přes kámen přerůstaly zdi z živého dřeva, každoročně o šířku jednoho nehtu. „A když nebezpečí pominulo a lidé z Útěšína mohli jít dolů zpět na zem, tak nešli. Toto byly jejich poslední domovy. V celém světě pro ně žádné jiné místo nemohlo být domovem." Skončil svou řeč, mírně přiveden do rozpaků. „Žádné jiné místo by nemohlo být domovem pro mne. Dones víc vody, mladá dámo."

Zatímco pracovali, Tika si pobrukovala. Měla sladký jemný hlas a Otik byl rád, když konečně začala zpívat nahlas. Zpívala baladu z hor, melodickou a žalostnou. Tika ji s velkým požitkem zpívala, jak jen nejsmutněji uměla. Během druhého verše upustila hadr a zavřela oči, zapomínajíc na Otika. Ten jen tiše naslouchal, vědom si toho, že kdyby se rozpomenula na jeho přítomnost, začervenala by se a umlkla. V poslední době se totiž Tika stávala velice nesmělou a plachou v přítomností mužů — to byl dost špatný povahový znak pro děvečku z hostince, ale v jejím věku to bylo docela přirozené. Zůstával trpělivý, neboť věděl, jak brzy tato plachost skončí.

Tika zpívala:

Ten strom u mých dveří
 zas další léta měří
Jak mění se a roste,
pozoruji zamyšlená
Až se za rok změní,
budu stále tady
a budu tu opuštěná?

Když zde byl můj milý,
v mracích ptáci pěli
 a vznášeli se jako sny,
které rychle uplynou
Milý někde bojuje,
ptáček stále trylkuje,
ale ty písně smutné jsou

Moji dobří přátelé
 ze svatby jdou vesele
Dají si polibek
 a slzou doprovodí krok
Teď po svatbě už mají,
všem o tom povídají
a já si počkám další rok

Mí přátelé si žijí,
štěstím si prozpěvují

Raduji se s nimi,
že tak blažení jsou
Ptáci si dál létají,
stále mi píseň zpívají,
však pějí píseň žalostnou

Otik popěvek vychutnával, aniž by ho poznal. Pozoroval Tiku, která měla zavřené oči, a když zpívala, tak mávala rukama ve vzduchu. Říkal si s náhlou bolestí: „Je dost stará na to, aby měla své vlastní postavení."

Tika s ním žila již dlouhou dobu. Byla téměř jeho dcerou a byla mu tak blízká, jak jen mohla být. Předtím po mnoho let žil šťastně sám. Nyní si nemohl představit, jak to mohl vydržet.

Konečně skončila a on řekl: „Pěkné. Co to bylo?"

„Co jako?" červenala se. „Ta písnička? Jmenuje se Píseň čekající Eleny. Slyšela jsem to včera večer."

„Vzpomínám si." Tomu zpěvákovi bylo všeho všudy dvacet tři a většině jeho posluchačů patnáct. Měl kudrnaté tmavé vlasy a hluboké modré oči. Když zpíval svou druhou píseň, měl kolem sebe polovinu děvčat z Útěšína. „Zpíval to nějaký mladík, nebo ne?"

„Ty si ze mne děláš legraci." Tika se zamračila, přestože se na ni Otik usmál a kroutil hlavou. „Ty mě nebereš vůbec vážně."

„Beru tě vážně, ale ano. Tento mladý muž, který zpíval

„Ryan." Řekla to měkce a její zamračení se ztratilo. „Nebyl až tak mladý. Víš, že měl sedm šedivých vlasů?"

„Opravdu? Sedm? Přesně?"

Nevšimla si, že ji škádlí, a prudce přikývla. Vlasy se jí odrazily od ramen. „Přesně. Dovolil třem z nás, abychom je počítaly, když přestal zpívat. Všechny jsme jich tolik napočítaly."

„To bylo od něj pěkné, že vás nechal."

„Myslím, že se mu to líbilo," řekla Tika nevinně. Pak se zamračila. „Zvláště, když počítala ta Loriel."

„Která je to, ta Loriel?" Bylo jich tam mnoho. Poté, co Ryan dozpíval, mladé ženy chodily kolem hostince, nesly se s hlavami vysoko vztyčenými, snily o velikých věcech a Otik se srdečně bavil. Jeden mladý muž, rudovlasý místní vyhublý chlapec se širokýma očima, seděl potom v rohu a odhodlaně si popiskoval lyrické písně. Jeho přátelé se zdáli být hodně vyděšení představou, že by mohl začít třeba i zpívat.

Tika zuřivě drhla jeden ze sudů, až ho překotila. Otik jí ho znovu pevně postavil a ona řekla jakoby mimochodem: „Loriel? Ty ji znáš? Nos dovrchu, samé pihy, jsou jí vidět zuby, když se směje — a to je ostuda, neboť nejsou rovné — a je to ta, co má tolik těch vlasů, víš, koho myslím, s tím žlutým na hlavě?"

„A, tak to je ta, co má tolik pěkných světlých vlasů?" Bylo ji v okolí dost vidět. Na Otikův vkus se příliš mnoho smála, ale zdálo se, že chlapcům jejího věku se to líbilo. Také měla zvyk, že odskočila od lidí, a tím se její vlasy volně rozhodily a potom zase spadly nazpět. Otik dvakrát přistihl Tiku, jak to nacvičuje.

„Myslíš si, že její vlasy jsou pěkné?" snažila se Tika vypadat překvapeně. „To je krásné. Měla by radost, chudinka." A dál drhla a drhla.

Začala mít rozmazané oči. „Otiku! Líbila se mu ona, ne já."

„Dobře mě poslouchej." Otik ji objal kolem ramen a v duchu si říkal, ne poprvé, že kdyby si jenom našel ženu, byl by tu nyní někdo citlivější, kdo by mohl pomoci té ubohé dívce. Sotva Tičiny přátele znal. „Poslouchej mě chvilku. On by jenom těžko byl tvou pravou láskou. Je to jenom o hodně starší mládenec s dobrým hlasem. Ty o něj nestojíš."

Tika se smála a otřela si oči paží. „To je pravda. Ale Loriel je prý má přítelkyně — co na *ní* vidí?"

„Aha," nyní tomu rozuměl. „Tak abys věděla — ona je prostě starší než ty."

„Jenom o něco. Rok není moc," popotáhla.

„Zase neplač." Aby z ní dostal úsměv, dodal: „Osolíš to pivo." Téměř to zapůsobilo. „Musíš být trpělivá, jako ta žena v písni. Ještě jednou, jak to bylo?"

Tika vypadala zamyšleně, zapomínajíc na svůj vlastní žal. „Je to o muži, který líbá na rozloučenou svou lásku a na-vždycky odchází. Jenže ona to neví, čeká na něj, a až je stará a osamělá a umře — "

„Tam, kde zemřela, zpívali ptáci."

Tika šťastně vydechla. „A všechny jejich písně byly smutné. Otiku, skončím také tak? Myslíš, že skončím tak, že budu žít sama, s nikým, koho bych milovala? Že nebudu mít nikoho, s kým bych žila, a že budu sama spát a vařit si jídlo?"

Otik se dlouho díval do zrcadla na konci výčepu. Konečně se otočil. „Někdy se to stává. Jistě se to ale nestane tobě. Nyní běž, mladá krasavice, a dones ten poslední soudek."

Oškrabával tvrdě káď, možná tvrději, než bylo zapotřebí.

Bylo poledne, ale kořeněné brambory se nevařily. Nikdo nekřičel, že chce pivo. Otik vzal korbel a položil ho vzhůru nohama na stojan, který stál na spodních schodech, takže i písma neznalí věděli, že by zbytečně lezli nahoru po schodech. Otik zavíral pokaždé, když vařil pivo, a až do té doby, než bylo uvařeno, neotvíral.

Káď na vaření byla čistá a naplněná pramenitou vodou, čekajíc za výčepem na sladový sirup. Sirup byl ohřátý. Kvasnice, poslední přídavek do nálevu, byly v poháru na výčepním pultu.

Ale chmel stále ještě nedorazil a Otik byl stejně netrpělivý jako Tika, dokud na schodech neuslyšel pomalé, těžké kroky.

„Tiko!" volal. „Pojď ven." Vyšla z kuchyně, utřela si ruce do zástěry a Otik jí řekl: „Slyšíš to? Někdo sem něco nese. Nás chmel dorazil." Nastražil ucho a poslouchal jako někdo, kdo má za sebou mnoho zkušeností. „Není to tak těžké, jak jsem si myslel. Cožpak Kerwin nedonesl plný náklad?"

Dveře hostince se rozletěly a dovnitř se vkolébal jutový pytel. Zdánlivě svou vlastní silou skočil na zem před káď, když vtom se na ně zpod klenutého obočí zadíval jakýsi šotek, stále ještě podlomený tíhou svého nákladu.

„Lapiš Lunitár." Otik vyslovil šotkovo jméno nikoli s rozkoší. Mezi lidmi byl

tento malý, škodolibý šotek známý svými vtípky a svou neúctou k majetku jiných lidí. Ovšem mezi šotky byl Lapiš Lunitár slavný. Vyprávělo se dokonce i mezi střízlivými pocestnými, že jednou, když byl šotek u Krystalmirského jezera, se oslavující mužstvo malé rybářské lodi probudilo v plné výzbroji na palubě jenom proto, aby zjistilo, že jejich loď je uvázána třicet stop od země mezi dvěma stromy. Tři největší větve nesly známky kladek, ty kladky byly ale odstraněny. Osmi mužům to trvalo dva dny, než se jim podařilo dostat tu loď dolů.

Dále se o něm povídalo, ty historky možná odstartoval šotek sám, že pří různých příležitostech ukradl kočce ocas, lidské ženě její vlasy a o noci nevysvětlitelného zatmění měsíce ukradl měsíční svit — kvůli tomu také dostal své jméno. Otik se ovšem klonil ke známější teorii, že šotkovo jméno bylo lichotivé zkomolení jména Lapka Levidar, pod kterým ho znali předtím.

Šotek se na Otika jen smál. „Zde je tvůj chmel. A při bozích, kolikrát jsem se modlil, snad tisíckrát, aby sem ten chmel sám přiskákal. Kde je má odměna?" dodal. „Spokojím se se zlatem."

Otik jeho úsměv neopětoval. „Chmel přinášel Kerwin. Co se mu stalo?"

„Platil jsi mu dopředu. Měl peníze, chtěl hrát hazardní hry... Já jsem mu řekl, že bychom mohli hrát o cokoli: o knoflíky, o kameny, o věci z kapes — ale on jako by mne vůbec neslyšel. Řekl, že cítí, že by mohl mít velké štěstí," řekl vážně šotek.

Otik zíral na šotka. „Takže on s tebou hrál o peníze? Štěstěno, podívej se na své prosté sirotky. Co se s ním stalo?"

Lapiš Lunitár se smutně podíval: „Prohrál."

„Jsem šokován," pravil Otik. Když Lapiš Lunitár otevřel ústa, aby protestoval, Otik pokračoval: „Nic se neděje. Proč neseš ten chmel?"

Šotek nyní vypadal zahanbeně a hodně rozčileně. „Kerwin řekl, že jelikož mám jeho výplatu, měl bych dělat jeho práci. Řekl jsem, že to je bláznivost, — a hádali jsme se — a konečně jsme hráli o to, kdo vykoná tuto cestu."

„Pochopitelně, že jsi tu sázku přijal. Hru by sis odpustit nemohl. A?" Otik už něco tušil, ale nemohl tomu výsledku uvěřit

Šotek se rozesmál. „On vyhrál. Nedovedu si vysvětlit, jak se tohle mohlo stát! Musel podvádět."

„Bezpochyby. Takže, za svou cestu jsi dostal zaplaceno, ale za tvé trampoty ti dám napít a najíst, jestli chceš." Otik poklekl a otevřel pytel, projížděje rukama chmelem.

„Jedl jsem po cestě. Obědval jsem s — no prostě jiným pocestným." Šotek kroutil koncem své krátké hole, houpající se mu za opaskem. Tato hůl, hned nejlepší zbraň všech šotků a hned zase jejich nejlepší hudební nástroj, asi působila Lapišovi problémy.

Léta strávená v hostinci způsobila, že byl Otik všímavý a povšiml si vytáčky. „Co to bylo za pocestného?"

„Člověk." Lapíš Lunitár pokrčil rameny a opět popadl svou hůl, která se mu hýbala za opaskem. „Zdá se, že tato věc není správně vyvážená."

Otik náhle chápal šotkovu neochotu hovořit o svém spolucestujícím. „Možná to má co dělat s tou tobolkou, přivázanou na konci té hole," poznamenal.

„S tobolkou?" Šotek se točil kolem dokola. Hůl se pochopitelně točila s ním. „Nevidím žádnou tobolku."

„Podívej se přes rameno. Ne, to druhé rameno. Kolem konce tvé hole je ovinutý zatahovací provázek tobolky." Otik si povzdechl, když viděl, jak šotek zírá tím směrem, a to ve zjevném neuvěření, že by to kdy bylo možné, aby u něj skončily věci, patřící někomu jinému.

„Ale, podívejme se! Tobolka — přesně, jak říkáš. No jen si to představ! Jak se to mohlo stát?"

„Zdá se to neuvěřitelné," souhlasil Otik zdvořile.

„A přesto...ano, já vím přesně, jak se to mohlo stát. Ty víš, jak my používáme tyhle hole, prakovky?"

„Mám o tom jakousi představu." Šotek dovedl zacházet prakovkou v boji — nebo s ní dělat hluk — daleko rychleji, než mohlo lidské oko zahlédnout. Otik jednou viděl opilého rytíře, jak prohrál se zdánlivě neozbrojeným šotkem. Na počátku boje stál šotek pět stop od hole.

„Tak ano, dobře. Zpíval jsem a doprovázel jsem se tím, že jsem točil svou prakovkou, abych se dostal do vysoké tóniny. Když je suchý den a málo větru, dovedu hrát ve dvou tóninách najednou — a tak jsem točil zápěstím a úplně jsem ji roztočil, a jak jsem jí točil, musel jsem zachytit ten motouzek od tobolky."

„Aha, tak — tak se to muselo stát."

„Můžeš se sám přesvědčit, jak se to mohlo stát." Šotek roztočil hůl nad hlavou, čirou náhodou nad výčepem blízko zadní stěny. „Protože se dá stěží vidět, kde se přesně konec prakovky pohybuje, když se točí — "

„Vidím." Otik zručně obrátil korbel, který sklouzl, zdánlivě sám od sebe, přes konec hole. „Nehody se vždycky budou stávat."

„Pochopitelně." Šotek se na něj podíval s naléhavou nevinností. „Protože já bych nikdy, nikdy, jednoduše nikdy bych neukradl cizí tobolku."

„Pochopitelně, že ne."

„Zvláště bych nikdy nic neukradl tomu muži. Byl tak příjemný a měl takové znalosti." Šotek se opřel o hůl. „Obědvali jsme společně, vyměňovali si různé věci a on vyprávěl své nejlepší příběhy. Plaval třeba na dno Krystalmirského jezera pro jedovaté nebezpečné ryby kameňačky, trhal rostliny na okraji Temného lesa. Jednou při svitu měsíce lezl na suchý strom. A vyprávěl ty nejveselejší příběhy o tom, jak mluvil s duchem své babičky, která si ho nikdy nevážila. Jeho jméno bylo Ralf. Cestoval, aby navšívil svou matku, jak mi řekl." šotek zamyšleně dodal: „Ona musí mít ráda klenoty. Měl pro ni spoustu dárečků a stále si pletl její jméno. Řekl mi, že má pudr pro Gwendol, pak Gennu, pak Gerrii — "

„Mág?" Otik byl nablízku magie nesvůj.

„Ach ne." Šotek prudce zakroutil hlavou. „Pouhý podomní prodavač kouzelných předmětů: léčivé nápoje v lahvičkách, pudry, elixíry, amulety — nic vážného. Proč, toto je pravděpodobně zcela neškodné." Držel ten váček proti Otikovi. „Pravděpodobně tu ten ubohý muž bude každým dnem a bude se po tom shánět. Vzal bys to -"

„Ne."

„Jenom přes noc. Jistě nejsi — "

„Ne.“

„Jaká možná újma by tu mohla vzejít, ó pane?"

„Nemám ani ponětí, co by se tu mohlo stát," řekl Otik pevně. „Nemám ani v úmyslu to zjistit. Od kouzel se držím dál."

Šotek se na něj soucitně podíval. „Tímto způsobem přicházíš o hodně vzrušení."

„Před dlouhou dobou jsem učinil slib. Celý svůj život jsem věnoval odříkání se vzrušení."

„Když je tomu tak, v pořádku." Šotek se tobolkou plácl o dlaň. „Vrátím to sám, jednoho dne."

„To je od tebe hezké. A než k tomu dojde, mrzí mne, že nepotřebuješ jíst. Proč by sis ale neměl dát — " rychlým pohybem zápěstí Otik zachytil šotkovu paži, která přeletěla přes výčepní pult - „aspoň džbánek piva."

„To je dobrý nápad." Šotek popadl džbánek. „Možná, že bych tu mohl zůstat přes noc," řekl zamyšleně.

„Ne," povzdechl si Otik. „Ještě stále nahrazuji od minule vidličky."

Šotek mávl rukou. „Jistě za to neviníš mne. Nebylo to volání z kuchyně?" Bylo to volání z kuchyně. Vypadalo to, že se popálil kuchař. „Police ve spíži zase spadla," zabručel Otik. Klusal do kuchyně, a když byl ve dveřích, otočil se. „Ničeho se nedotýkej bez souhlasu, dokud se nevrátím."

„Dobrá rada," zamumlal šotek. Když Otik zmizel ve dveřích, měl šotek rty sevřené.

Na výčepním pultu stál soudek a jeho pípa řekla kvílivým hlasem: „Znovu si nalej, Lapiši Lunitáre."

„Naliji si," řekl šotek šťastně, „a děkuji za vybídnutí." Zatímco pil, nechal jen tak cvičně vyjít hlas popáleného kuchaře z jednoho z ranců, které měl po boku.

Vzal prakovku, držel ji rovně dopředu a roztočil ji, s tobolkou balancující na konci. Když se motouzek uzavírající tobolku rozvázal, dovedně jej chytil a potom k ní přičichl. „Jaká podivná vůně." Otevřel ji a vytáhl trochu magického obsahu. Bylo to něco hodně sladké a kořeněné. „Nemá to ani žádnou nálepku, mohlo by to být cokoliv. Jak může Ralf očekávat, že lidé, kteří náhodou tuto tobolku najdou, budou vědět, co s ní udělat?" Povzdechl si. „Kouzelníci jsou tak nespolehliví."

Šotek se nyní šťoural v tobolce samotné. „Hezký pytlíček, to ano." Podíval se dozadu za výčep, aby našel místo, kam by mohl vysypat ten neužitečný prach. Pak uviděl káď na vaření piva, jejíž víko na ní bylo jen volně položené. Zašklebil se, nadzdvihl víko a vyprázdnil obsah váčku.

Když se Otik vrátil zpět, pozorně výčep zkontroloval. Zdálo se, že nic nechybí. Vrhl na šotka podezřívavý pohled, ale ten se jen nevinně usmíval. „Dobré pivo," řekl.

„Je to můj vlastní recept. Díky tvému přispění tato várka bude ještě lepší," řekl hostinský.

Šotek se začal dusit. Otik se sklonil, aby ho poplácal po zádech, potom sebral ze země prázdnou tobolku. „Co je toto?"

„To je moje." Šotek ji zručně vyškubl z rukou hostinského. „Doufám, že ji jednou naplním."

„Ne v mém hostinci," řekl Otik, když se šotek zvedl, aby odešel. „Moje díky. Dveře nechej otevřené, ať se ten zápach z vařeného piva vyvětrá. Vrať se příští úplněk, jestli chceš ochutnat, co jsi nesl."

„Udělám nejlépe, když budu spěchat," řekl šotek lítostivě. Měl pravdu. Dříve nebo později ho může Ralf přijít hledat. „Doufám ale, že se budu moci vrátit, abych ochutnal z téhle várky." Podal Otikovi ruku. Ten hned potom zkontroloval, jestli ještě má svůj prsten.

Poslouchal, jak šotkovy boty dusají po schodech, a povzdechl si: „Jeden zdroj nepříjemností je pryč, naštěstí nedošlo k žádné škodě. Nyní abych začal vařit." Šel dozadu, aby našel Tiku.

Zatímco byl pryč, vletěly dovnitř otevřenými dveřmi dvě vlaštovky, páreček. Zobaly ten jemný kořeněný prášek rozsypaný z tobolky. Potom odletěly pryč v kruzích, vrkajíce a cukrujíce. Šíleně se při tom tiskly jedna ke druhé.

Poté, co nasypal chmel do kádě, Otik vyčistil ohřívací kameny a vydrhl ocelové kleště, které na ně používal. Celý hostinec se oteplil, když navršil hranici a otevřel průduchy, aby na uhlí vanul vzduch. Kameny položil na rovný čistý plát ohniště. Rozpálené kameny pak ponořoval kleštěmi do roztoku. Brzy byl úplně zpocený, od hlavy až k patě. Položil kleště na zem, aby si utřel čelo.

Aniž by byla požádána, Tika je popadla, vytáhla z kádě několik kamenů a rozpálené kameny umístila dovnitř, ponořujíc je jemně, aby se vyhnula cákání. Otik zhluboka oddechoval a pozoroval ji. Byl na ni hrdý. Když on byl mladý, potřeboval odpočinek. Co se toho týče, kdyby byla Tika mladší, nedovolil by jí, aby ho střídala při ohřívání.

Když se z kádě začalo pářit, Otik si znovu v duchu říkal: „Je dost stará na to, aby měla svůj vlastní domov." Potřásl hlavou, snažil se ten problém zahnat ze své mysli a soustředil se jen na nové pivo.

Po ohřívání nalili Otik a Tika pivo do menších soudků. Otik byl velmi dbalý toho, aby každý soudek naplnil jen ze čtyř pětin, neboť vařené pivo bublalo, jak pracovalo, a plný soudek by vybuchl. Jednou, když byl Otik ještě mladý, jeden soudek přeplnil. Trvalo týdny, než se ten zápach z hostince ztratil.

Každý soudek, který byl hotov, odkutáleli ke stromu a postavili do vztyčené polohy, tam, kde na něj půjde sluneční svit, ale kde bude daleko od venkovních zdí. Po prvních sedm dní budou soudky teplé a pivo v nich bude kvasit Kvas se bude usazovat nahoře. Potom měli přemístit soudky, co nejjemněji to šlo, do skladovací místnosti s kamennou podlahou a dát jim čas až do příštího úplňku, aby zde pivo uzrálo v chladu a tichu. Jestliže měli v té době nějaké soudky navíc — a když do toho měli chuť — Otik a Tika nalévali pivo do čerstvě umytých nádob na konečné zrání. Často se stávalo, že Otik hledal nějaké výmluvy, aby se tomu mohl vyhnout. Dřít se dvakrát s každou várkou a znovu nalévat napůl hotové pivo se zdálo být příliš mnoho práce i pro ten příjemný nápoj.

V této chvíli ale ta těžká část procesu vaření byla u konce a oběma se zdálo, že vařené pivo již lahodně voní. Tika, která zapomněla na své trampoty, nebo je alespoň dočasně zahnala, zazpívala další verše „Písně čekající Eleny":

Zda přijde někdo zas,
kdo ví, kam spěchá čas
Za ruku mě odvede
a za štěstím mě vynese
Vidím to každý den,
že uvadám jak sen,
víc už mé srdce nesnese

Byl jako jiní muži,
však věděl, po čem touží
mé srdce osamělé
touhou stokrát ohranou
Ptáci sledují můj krok
a zpívají mi každý rok,
ale ty písně smutné jsou

Otik zapečetil další soudek. Cítil stín toho, co v té písni slyšela Tika. „Je to pěkné." Podíval se na sešlé a stářím potemnělé soudky. „My jsme také měli takové písně, když jsem byl chlapcem."

„Jako je tady ta?" Děvče bylo skoro vyděšené. Jistě nikdo předtím nenapsal žádnou tak hlubokou a smysl dávající píseň!

„Stejně tak dobré, nebo i lepší," zašklebil se na ni. „Některé z nich dokonce byly i o ptácích."

Venku se ozval ptačí zpěv a Otik rychle vyhlédl z okna vedle dveří. „Jenomže já bych neřekl, že všechny jejich písně byly smutné. Kdyby teď nebyl podzim, tak bych přísahal, že se ty vlaštovky páří."

„Zase si ze mne utahuješ."

„Ano." Otik čichal páru z vařeného piva a v rychlosti Tiku milujícím způsobem objal. „Kouzelná, chápavá mladá dámo, pomohla bys mi odvádět vařené pivo do menších soudků?"

Tika to udělala. Bylo příjemné slunné odpoledne. Zdálo se jim, že nikdy předtím se tolik necítili jako otec a dcera.

Úplněk zářil skrze obrovské a čerstvě vyrostlé větve, když Otik kutálel ven první z nových soudků. Bylo sotva po západu slunce a Otik si počínal jako ženich.

Někteří hostinští zadržovali první soudek a otevírali ho teprve až po druhém nebo třetím kole. Tímto Otik opovrhoval. Jak se dala lépe pocítit plná chuť piva než tím, že se celý večer pilo, neředěné, bez ničeho? Byl to risk, to věděl. Některým hostincům to trvalo léta, než si vylepšily reputaci pošramocenou špatnou várkou piva. Dokonce cizinci, kteří pili málo, by se vyhýbali ubytování, myslíce si, že služby a nocleh budou tak ubohé jako to pivo. Ale dobrý hostinec dal své nejlepší a Otik nikdy neopomenul otevřít své nové soudky hned po západu slunce.

Nějaký štíhlý muž ve věku něco přes dvacet, podle zavazadla podomní obchod-

ník, stál ve vchodu a oprašoval ze svého oděvu prach cest. Otik s tím tiše souhlasil, ale nesouhlasil s tím, když obchodník začal oprašovat i nějakého rytíře a přitom mu snadno vytáhl tobolku.

Otik hlasitě zakašlal. Muž u vchodu vypadal polekaně. Pokrčil rameny a vrátil tobolku zpět. Rytíř ho pleskl po rameni a vtáhl ho dovnitř. „Děkuji ti, pane. Tak a teď, až budeš dětinský stařík, budeš moci vyprávět svým užaslým dětem, jak jsi kdysi leštil brnění Tumbera Mocného."

Obchodník si mnul rameno a řekl zdvořile: „Jsem si jist, že až jednou budu dětinským staříkem, tak o tobě budu mluvit často..." Rytíř spokojeně přikývl a sedl si. Obchodník se otočil na Otika. „Čistil jsem skvrnku pod jeho tobolkou a zapomněl jsem ji položit nazpět. Děkuji ti za hm, hm, připomenutí."

„Potěšení je na mé straně, pane," Otik pak ještě s důrazem dodal: „Jsem rád, když mám zákazníky dbalé těchto věcí."

„Ach, myslím si, že už nebudu nikdy duchem nepřítomen," muž se ostražitě rozhlížel kolem. „Řekni mi, hostinský-“

„Otik." Otik mu podal ruku, jako to dělal vždy.

„A já jsem Reger. Většinou mi říkají Reger Obchodník — většinou." Pustil Otikovu ruku, podíval se na svou vlastní a s překvapením vrátil Otikovi jeho prsten. „Představ si to. Jsem opět zapomnětlivý. A ty mne sleduješ..." Dobromyslně se na Otika smál.

Otik se smál. „Hladce provedeno. Beru to, Regere. Místo abych tě pozoroval, žádám tě dnes večer o spolupráci."

„Máš ji mít." Vypadal teď poprvé unaveně. „Cestoval jsem daleko a těžce. Dobré jídlo a dobré pivo je vše, co chci."

„Jídlo hned přinesu. Co se týče piva — " Otik pokrčil nervózně rameny. „No, myslím si, že budeš potěšen."

„Jsem si jist, že budu." Reger se zdvořile uklonil, pak se naklonil dopředu. „Řekni mi, neboť si dovedu představit, že znáš tyto lidi dobře: Stěžoval si snad někdo z místních během tohoto podzimu na nedostatečné kuchyňské nářadí, malé strojky, které nedělají to, co se o nich říká, že dělají, nebo které se lámou, nebo které odírají kůži na kotnících?"

Otik zmateně kroutil hlavou. „Ani jeden."

Reger se opět narovnal. „V tom případě," řekl důvěřivěji, „znáš nějaké dobré muže nebo ženy, možná dokonce i ty sám nebo tvůj kuchař, kdo jsou trápeni dřinou při vaření, a třeba si budou chtít svou práci ulehčit. Představ si to — loupání, jako by to nic nebylo, krájení jednoduché, a to vše s udivujícím, právě vynalezeným, naprosto zaručeně čas šetřícím — "

Šmátral ve svém vaku.

Otik ho rychle zastavil. „Mám to, co šetří čas. Říká se tomu kuchař. Ten kuchař má loupací a kráječi zařízení, říká se mu nůž a je velmi ostrý. Ten kuchař je zuřivý a má dobrou paměť. Nedoporučuji vám, pane, abyste se zde pokoušel něco prodávat."

„Dobře." Reger vytáhl prsty z vaku a bubnoval jimi o pult. „Snad budu dnešního večera jen odpočívat. Odpočinek by se mi hodil."

Otik vzdychl. „Odpočinek by se hodil i nám, pane."

Tika, která šla kolem s příliš ostýchavě skloněnou hlavou, klopýtla. Regerova levá ruka vyletěla a zachytila podnos, držíc ho v rovině, aniž by se převrhl. Jeho pravá ruka zachytila její loket. Jsi v pořádku?"

Tika se začervenala. „Jsem v pořádku. Musela jsem zakopnout." Podívala se s úlekem na své oblečení. „Šlápla jsem si na šaty. Jsou špinavé. Vypadám hrozně."

„Vypadáš báječně." Odebral jí podnos, teď už nadobro. „Až příliš hezky na to, abys kolem chodila s tou strašlivou skvrnou jako záplatou na obraze."

Červenala se, když se na ni usmál. „Ty si mne dobíráš."

Mrkl na ni. „Jistěže si tě dobírám. Myslím si, že to dělám dobře. Běž si vyčistit šaty, já vezmu ten podnos."

Tika se podívala tázavě na Otika, který přikývl. Udělala pukrle, potom si přeložila sukni, aby zakryla špinavý proužek. „Děkuji." Vyklouzla ven.

Otik řekl: „Já ten podnos vezmu."

Reger zakroutil hlavou. Pramínek rovných vlasů mu vypadl z kápě a najednou vypadal mladě a neústupně. „Řekl jsem jí, že to udělám. Měl bych držet své slovo." Rychle se na ni ještě podíval a znovu se usmál. „Sladká dívenka. Mám sestru jejího věku, u nás doma."

Otik se začal k Regerovi chovat vřeleji. „Vezmi ty bramborové mísy k tomu stolu tam vzadu. Čtyři talíře, čtyři lžíce. Přinesu ti tvé jídlo hned, jak skončíš. Díky."

„Není zač. Je mi potěšením." Reger byl zpět u své uhlazenosti. Zvedl podnos na rameno a plachtil mezi stoly, pobrukuje si k tomu. Otik ho přitom pozoroval.

U prvního stolu seděli dva muži, podle oblečení honáci. A také podle onoho tupého a mdlého pohledu, který tito muži časem získají. Vrhli se na mísu s brambory, zatímco Tumber Mocný se lžící ve vzduchu předváděl pro jejich zábavu rytířský boj.

„Ano, pánové, představte si to, prosím. Mág a dva muži prolezlí zlem, všichni přímo přede mnou, a já, čerstvě vynořený z řeky, bez brnění a neoblečený. Představte si toho mága, zamračeného a připravujícího se vrhnout svůj smrtící blesk. A představte si mne, pánové." Postavil se zpříma. Dokonce i v brnění se jeho břicho nadouvalo. „Představte si mne nahého."

„Prosím," zamumlal plešatý honák, „právě jím."

Druhý zafuněl a zakryl si spěšně ústa i nos. Tumber Mocný si toho nevšiml.

„Co mohl člověk dělat?" Díval se kolem dokola, jako by očekával odpověď. Zjevně asi od stropních trámů. „Ach, ale co mohl dělat hrdina?" Udeřil do stolu, až mísa s brambory nadskočila. „Vrhl jsem se střemhlav dopředu." Poskočil dopředu a oba honáci uskočili. „Kutálel jsem se." Zhoupl se na stranu a přitom sotva minul Regera, který ho čiperně obešel. „Popadl jsem svůj meč. Právě tady tento meč, který mám u pasu, a s holými kotníky a nezačarovanu čepelí jsem odrazil ten magický blesk zpět na něj." Tumber vítězně založil ruce. „Zemřel, — pochopitelně. Pojmenoval jsem svůj meč Smrtící blesk, na počest toho dne."

Jeho jásání se stávalo nepohodlným, rušivým. Honáci neaplaudovali, dívali se na něj cynicky a přitom jednotně žvýkali. Ohlédl se kolem, zda tu nebyli další posluchači, a povšiml si místní ženy, s nápadně rudými vlasy a dosti svalnatými pažemi, která na něj zírala s ústy otevřenými. „Kde to bylo?" zeptala se ho.

„Ach, vskutku. Kde?" Otočil se k jejímu stolu a sedl si. „V zemi odsud tak vzdálené, tobě tak cizí, že kdybych o ní hovořil - "

„Vyprávěj mi o ní," řekla dychtivě. „Miluji to, když někdo vypráví o cizích zemích, hrdinech, bitvách a kouzlech. Naslouchala bych tomu celý den, kdybych nemusela dělat svou práci." Zvedla neohrabaně svou značně vyluhovanou ruku. „Já jsem Elga. Říkají mi také Elga Pradlena," napůl mumlala.

On se zdvořile krátce uklonil a podal jí ruku. „A já jsem Tumber." Udělal krátkou přestávku, kvůli efektu. „Tumber Mocný.“ Udělal na ni dojem, jak chtěl, a smál se na ni. „Jestliže se mnou povečeříš, obdaruji tě příběhy o bitvách a slávě, kouzlech a příšerách, cestách ztroskotaných lodí. Což jsem všechno viděl svýma vlastníma očima." Bylo to plně pravdivé. Tumber uměl číst a viděl a zapamatoval si ty nejlepší příběhy.

Elgu nezajímalo, jestli byl pravým hrdinou, nebo ne. „Řekni mi všechno. Chci to všechno slyšet. Byla bych ráda, kdybych to sama mohla všechno vidět." Dodala to zcela bez hořkosti. Její oči zářily jasněji než brože v jejích kaštanových vlasech.

Zatímco Tumber mluvil, nějaká štíhlá žena kolem čtyřiceti prošla plavmo k výčepnímu pultu. Měla na sobě přehoz a u pasu malou brašničku. „Nepřicházím pozdě k jídlu?" Její hlas byl jasný a kultivovaný.

Otik, který ji odhadoval dle jednoduchostí jejího oblečení a podle skvrn na jejím oděvu, řekl spěšně: „Ne, paní. Jsou zde brambory, zvěřina, jablečný mošt a — "

„Voní to krásně," usmála se. „A říkej mi Hillae, jmenuji se tak."

Tika hleděla ohromeně na vlasy té ženy. Spadaly jí téměř až do pasu a byly černé jako uhel, s jediným šedým pruhem na straně. Tika řekla: „Hostince slouží dlouho do noci, když je měsíc v úplňku. Lidé jsou na cestách déle. Myslela bych si, že to budeš vědět ze svých cest."

Hillae se smála. „Takže já vypadám sešle z cest? Ne, nečervenej se. Cestuji léta, ale zvyky se mění." Tika přikývla a ustoupila opodál. Žena se opět obrátila k Otikovi. „Moc ráda bych se najedla."

„Zajisté." Otik zaváhal, vrhaje pohled na honáky a na právě přišedšího neznámého muže s páskou na oku. „Jestliže si přeješ, mohl bych ti prostřít k večeři v soukromém salonku, Hillae."

Zavrtěla hlavou. „Žádný takový přepych." Podívala se Otikovi do očí a řekla upřímně: „Jedla jsem více jídel o samotě, než jsem si přála."

Otik se na ni usmál, náhle jako rovný na rovného. „Vím, co máš na mysli, paní. Posadím tě na živé místečko. Nebudeš postrádat společnost."

„Děkuji." Hillae opět pohlédla na Tiku, která nesměle pozorovala onoho cizince s páskou přes oko. Mrkl na ni a ona se otočila jinam. „Ta děvečka je moc hezká. Tvoje dcera?"

„Schovanka." Otik náhle dodal: „Jestli víš hodně o mladých ženách a o lásce, paní, mohla bys s ní prohodit pár slov. Pochopitelně, jestli ti to nevadí. Těchto několik posledních měsíců měla každý týden zlomené srdce. Nevím, co jí mám říci, a možná, že ty — " Rozhodil bezmocně rukama.

„Dozví se, co potřebuje vědět o zlomených srdcích, rychle, i bez mojí pomoci. V tomto věku vyrůstají rychle." Poklepala Otikovi na ruku, ačkoliv Otik byl o léta

starší. „Ale pošli ji za mnou, až bude mít čas. Moc ráda jí budu dělat společnost." Hillae odběhla a Otik, přestože si nyní připadal jako blázen, byl rád, že ji požádal. Nyní se scházeli místní, aby prožili večer tlachů a tepla, poté, co se doma najedli. Prvním, kdo přišel, byl rudovlasý, klátivý Patrig a jeho rodiče. Otik na ně kývl. „Zdravím vás, Frankele a Sareh. Lituji, Patrigu, dnes večer tu nejsou žádní zpěváci."

„Jsi si jistý?" zaskřehotal. Jeho měnící se chlapecký hlas se ještě úplně nedotvořil.

Patrigova matka se naklonila k hostinskému. „Pořád jen mluví o zpěvácích, které tu slyšel, tolik miluje hudbu."

„Miluje ji, ale jenom zpovzdálí," řekl Frankel; usmál se a rozcuchal Patrigovi vlasy. „Sám neumí zazpívat ani notu."

Patrig ucukl, něco zamumlal a trojice si šla sednout. Cestou mladík minul Loriel, nově příchozí, která na něj zářila svými vlasy, když odvířila jiným směrem.

U Otikova lokte zapraskal nějaký hlas. „Hudba a flirtování. To je to jediné, co mladí dnes chtějí. Není to jako za starých dní."

Otik se uctivě uklonil Kugelovi Staršímu. „Dovedu si představit, že ne. I když já jsem také měl rád tanec, v mých mladších letech."

Kugel se zamračil. „Já mluvím o době dávno předtím, mladý muži. O době, kdy život byl prostý a důstojný. A nebylo tolik povyku o lásce."

„Jsem si tím jistý, pane. Čeká tu na tebe místo u ohně. Potřebuješ mou pomoc?"

Kugelova manželka, žena jako kolibříček, která stála za ním, udělala krok dopředu. „Všechnu pomoc, kterou kdy potřeboval, jsem mu poskytla já. I když bohové vědí, že všechnu mou pomoc opravdu potřeboval."

Kugel rozčileně mávl rukou, ale nechal se odvést kolem obrovského farmáře, který před ním zdvořile nadzdvihl svůj klobouk, ale pak si ho opět nasadil zpět a vysunul si židli nedaleko Elgy a rytíře. Otik se vrátil k práci.

Přestože se několik lidí zastavovalo na jídlo již v poledne, bylo ve všední dny plno až večer a hlavně po východu měsíce, kdy hostinec přitahoval mnoho pocestných a místních lidí. Málo lidí plýtvalo penězi na svícení a ještě méně bylo tak zoufale dychtivých dojít ke svému cíli, že by cestovali pozdě večer. K jídlům Otik podával horký jablečný mošt a staré pivo, teplé kořeněné brambory a pouze na žádost zvěřinu, která v zimě, jak říkával, zahřeje srdce. Venku už byly na potocích slabé vrstvy ledu a stromy byly bez listí. Už časně zvečera byla většina zvěřiny pryč. Otik si stěží pamatoval jiný večer, kdy byl hostinec tak rušný a plný.

Neznámý s páskou přes oko, vypadající spíše otlučeně než drsně, se přiblížil k pultu. „Pivo." Podíval se na džbánky, potom s větší úctou na vyleštěné korbele pověšené na kolících za pultem. „Korbel."

„Okamžik, pane." Otik pokynul Tice, která mu podala pípu. Držel ji a zavřel oči, pohybuje rty. Potom pípu vzal, zamířil s ní na bok soudku a vrazil ji dovnitř skrze uzávěr jedním pevným úderem.

Cizinec vzal minci a významně ji roztočil, ale Otik se jenom usmíval. „Nech si svou minci, pane. Pivo čepované z prvního soudku nové várky je vždy můj dar."

„Děkuji pěkně." Svým jedním zdravým okem cizinec dychtivě zíral na pěnivý mok, poté co Otik otočil pípou. „Vypadá to dobře, to tedy určitě ano." Usmál se na

Tiku, která se tlačila za Otikem.

Otik odstranil pěnu z korbele vyleštěnou větvičkou. Srdce mu poskočilo, když viděl pivo v barvě bohaté ořechové hnědi. Kdo sám zkusí, má důkaz — což Otik nikdy nedělal, až do doby, než jeho poslední host nevyzkoušel z nové várky — ale toto pivo bylo bohaté, oko přitahující, příjemné, jako samo lesknoucí se dřevo hostince. „Máš pravdu, pane. Vypadá to dobře." Čichl k němu a objal Tiku jednou rukou, pocítiv vlnu náklonnosti. „Tika a já vaříme sami. Rádi bychom znali tvůj názor."

Cizinec uchopil příliš uspěchaně svůj korbel, což chtěl potom napravit tím, že ho zkoumal svým zrakem, čichal k němu, potom ho držel proti barevnému sklu, jako by mu měsíční svit měl pomoci vidět skrze tuto cínovou nádobu. Konečně ho nahnul, dost příkře na to, aby se do něj mohl dívat, když pil. Najednou zůstal stát jako přimrzlý a nic ne-řekl, jeho hrdlo se chvělo.

Otik zůstal stát s ním. Ach bohové, cožpak se ten muž dusí? Byla to první Otikova špatná várka?

Jednooký muž bouchl prázdným korbelem o stůl. Pěna lemovala jeho šťastný úsměv. „Vynikající."

Ostatní hosté tleskali. Otik ani nevěděl, že je sledovali. Zamával na ně a začal vytahovat džbánek za džbánkem, korbel za korbelem. Za chvíli se pohyboval mezi hovorným, uznalým, přátelským davem. Při své první roznášce postavil pivo před Tumbera Mocného a předʼ Elgu Pradlenu, před mohutného farmáře (jehož jméno bylo Mort) a před Regera.

Obchodník byl unavený a zaprášený a díval se toužebně na své pivo. Přesto ale Reger dodržoval svou vlastní tradici, totiž pozorování všech ostatních hostů před tím, než se sám napil. Někdy se stalo, že byl poblíž nějaký jeho bývalý zákazník. Jednou, potom, co nepřítomně kývl muži, kterého měl znát, byl sražen ze židle rohlíkem, rozmachujícím se Usem na jablka, který mu dobře sloužil jako kyj. Jelikož Reger příležitostně slíbil více, než jeho zboží, se kterým obchodoval, mohlo dokázat, bylo lepší vidět takové lidi předtím, než oni spatří jeho.

Lidé z Útěšína — značně venkovská skupina — byli jediní lidé, které viděl. Podíval se na farmáře Morta pijícího v rohu blízko u dveří, na vychrtlého Patriga blízko svých rodičů u stolu ve středu, nakonec, s uznáním, na Elgu, tu svalnatou ženu s kaštanovými vlasy u vedlejšího stolu. Přemýšlel o tom, že půjde k ní a třeba jí koupí pivo.

Na druhé straně, Tumber Mocný s ní již hovořil a jí se jasně jeho příběhy líbily, pokud se jí nelíbil přímo on. Mimoto, vypadalo to, jako by v sobě měla nějaký hněv, a Reger se jakožto obchodník naučil, přestože byl tak mladý, umět toto v lidech odhadnout. Nezdálo se, že je vhodný čas ji vyrušovat.

Pokrčil rameny. Možná později. Reger sáhl po svém korbeli. Někdo mu strčil rukou do hrudní kosti a tím ho vrátil zpět do židle. Byl to ten statný farmář a pronikavě se na něj díval. „Nic z toho."

„Nic z toho?" Zašilhal na toho velkého muže, který měl na sobě stále farmářské holínky. Podle svalů to vypadalo, že se farmář Mort živil tím, že žongloval s krávami.

Farmář jeho otázku ignoroval. „Kdo si myslíš, že jsi?"
„A kdo si myslíš ty, že jsem?"
„Nebuď drzý. To nenávidím. Nenávidím to natolik, nakolik miluji ji. Přestaň se dívat na mou ženu tímto způsobem!" Farmář Mort vrhl rychlý pohled, přitahován téměř bez možnosti odporu, zpět na ženu u vedlejšího stolu, Elgu, tu svalnatou pradlenu.
„Tvou ženu?" Reger se podíval zpátky na ni. „Před chvílí jsi dokonce ani nebyl s ní."
„Dobře. Miluji ji nad všechno na světě a takovým způsobem se na ni nesmíš dívat."
„Já jsem se na ni nedíval." Obchodník hmátl po krátké holi, kterou měl u pasu. Některé večery se hodily na bitky, některé ne, jisté bylo, že tento večer se nehodí, přestože měl Reger dobré bitky rád. „Můj příteli, ty pouze čteš svou vlastní náklonnost k ní u každého z nás. Jistě by sis nemyslel, že já bych zasahoval mezi tebe a tvou ženu, kterou znáš již — jak dlouho jsi řekl, že ji znáš?"
„Po věky věků." Farmář Mort kroutil udiveně hlavou. „Znám ji od té doby, co jsem byl malým rošťákem, který chodil s tatínkovým dobytkem a zastavoval se v krámu její matky, aby si nechal vyčistit oblečení. Ty ruce umyly špínu a dostaly z tohoto — " Dotkl se látky, dívaje se na ni, jako by ji chtěl políbit.
„To je od ní pěkné. Jak dlouho ji již miluješ?"
„Já nevím. Každopádně již nějakou dobu." Poškrábal se na hlavě. „Právě jsem si toho všiml, poté co jsem vypil své pivo, víš? Chci říci, toho, že ji miluji."
„Přesně tak. A ty jsi to teprve zjistil, že ji miluješ, i když ji znáš po věky a promiň mi to, zdáš se být chápavým mužem." Reger na něj přátelsky mrkl. „Možná, že její krása je krása toho druhu, na kterou si musíš zvyknout."
„Říkáš, že je škaredá?" Farmář sevřel svou obrovskou pěst, výsledek ruční orby, a mával s ní před obchodníkovým obličejem. „Toto nebudu trpět. Ona je ženou, kterou miluji, a ona je nejkrásnější, nejpřitažlivější — "
Byl opilý. Obchodník vzdychl. „Podívej, jen mi řekni, co chceš, abych řekl, a já to řeknu. Není důvod být rozčilený."
Zhluboka se napil piva, nemělo žádný smysl čekat, až mu ho tento neurvalec rozleje.
Farmář Mort mu zatřásl ramenem. „Dávej si na mě pozor! Nedělej si z ní legraci. Chceš se bít?"
Reger položil svůj korbel a jas v jeho očích byl zvláštní a jasný. „Nedělal bych si legraci z nejkrásnější ženy na světě."
Farmář se na něj podíval přimhouřeným zrakem, v tu chvíli se podobal růžolícímu prasátku. „Řekl jsi, že ji nemiluješ."
„Lhal jsem. Miluji ji," dodal vážně Reger. Znovu se napil.
„Tak je to tedy!" Farmář s ním znovu zatřásl. „To mi nedělej. Chceš se bít?" opakoval.
Reger položil prázdný korbel a rozzářeně se díval na Elgu s kaštanově hnědými vlasy. V uších mu vysoce bzučelo. „Bít se?" Šťastně se usmál a sáhl pro svou hůl.

„Miluji šarvátky."

První ránu chytil drzý farmář do břicha. Reger si oprášil ruce, všem se uklonil, zůstal stát a civěl na Elgu až do chvíle, kdy ho farmář Mort udeřil do brady a poslal ho pozpátku ke stolu.

Otik viděl, jak se jejich stůl převrátil, ale nebyl čas cokoliv udělat. Výtržnosti se občas musely strpět, ale dělo se něco tajemnějšího. Zdálo se, jako by celá místnost bzučela neplechou. A ti, kteří nebyli zaměstnáni rvačkou, byli zaměstnáni... No prostě dvořením se a namlouváním, až mezi nimi létaly jiskry.

Obecně vzato, když Otik procházel sálem, aby obsluhoval, musel někdy taktně drcnout do některého páru, který se stával příliš něžným. Musel to dělat, z ohledu k druhým zákazníkům. Nestávalo se to často. Dnešního večera se pohyboval od páru k páru téměř v běhu a některé z nich musel od sebe odtáhnout. Zdálo se, že každý se snažil ukrýt do nenápadných zákoutí, vytvořených nepravidelným tvarem kmene stromu. Co se s těmi lidmi dělo?

Od posledního páru uskočil v šoku. Kugel Starší opustil náručí své ženy, zadíval se na něj a zasyčel skrze mezery, kde kdysi byly jeho zuby. „Nech nás na pokoji, chlapče."

Otik ustrašeně couvl. Kugel byl nejstarším mužem v Útěšíně. A to, že objímal svou vlastní manželku, bylo pro Otika ještě horší. Co bylo se všemi v nepořádku?

Dotkl se Tičina loktu. „S tím pivem rychleji. Třeba je to tím měsícem nebo něčím ve vzduchu, ale udělali bychom nejlépe, kdybychom způsobili, že tato společnost bude ospalá, a to co nejrychleji." Tika, která byla jasně rozčilená tím, co se děje kolem ní, přikývla a rychle odběhla k výčepnímu pultu a k novým soudkům.

Ve středu místností hopsal Patrig ke společnému stolu. Měl v ruce vylévající se korbel a nebezpečně jím mával nad hlavami Udí. Ti křičeli a uskakovali, kradouce polibky jeden od druhého, téměř se srážejíce hlavami. Sareh přestala objímat svého manžela, ale jen na dobu, která jí stačila na to, aby řekla: „Patrigu, usaď se, mohli by ti ublížit."

Ignoroval svou matku, rozpřáhl paže a vášnivě, i když falešně, zpíval:

Nikdo nemůže dát tolik lásky —
Jako moje láska —
Protože její láska —
Je vše, co v lásce mám —

Odkašlal si a dodal:

A v její lásce —
Nalézám svoji lásku —
A potom její láska —
Je přesně jako láska —

Zpíval dvacet veršů, srkaje pivo po každém z nich. Otik cítil, že ten chlapec dostával za svou snahu nezasloužený potlesk. Bylo zjevné, že dnes večer mělo jeho

téma značný účinek. Loriel, ona mladá rivalka Tiky, hleděla na Patriga, jako by se dívala poprvé v životě na měsíc v úplňku. Její džbánek byl prázdný. Rian se sedmi šedivými vlasy byl dočasně zapomenut.

Konečně, příliš rozrušený na to, aby zpíval, Patrig rozhodil ruce a křičel: „Miluj, miluj, žij," načež odpadl od stolu. Otik, poté co se přesvědčil, že nebyl zraněn nebo mrtev, běžel ke stolu v rohu, kde dva honáci, kteří si navzájem odpřísáhli věrnost a pomoc, zápasili s cizincem.

Hillae, s vlasy černými jako havran, hleděla zamyšleně do svého poloprázdného džbánku. „Ona mne zajímá," řekla Tika zasněně rozzuřenému Otikovi, který ji neposlouchal. „Je tak krásná a snad i moudrá. Navštívila různá místa, dělala různé věci. Již nyní může říci, že žila plným životem... A kdoví, jaká tajemství by mi předala, kdybychom byly přítelkyně."

Tika popošla k ní, aby jí dolila džbánek. Hillae si znovu usrkla, sedla si a řekla nahlas, ale hlavně sama k sobě: „Farinovi by bylo třiatřicet let. Bože, dej mu odpočinutí, tělo jako dub, a přesto snadno podlehlo horečce." V jejích očích byly slzy. Tika se vzdálila.

Mezitím Otik znovu naléval do džbánku Elgy Pradleny, která byla zcela zaměstnána Tumberovými historkami. Rytíř vypil obrovské množství piva a zdál se být navýsost zamilován sám do sebe. Každým druhým dechem dokazoval své milostné a vojenské schopnosti a jeho dobrodružství se stávala odpornějšími. Zdálo se, že si toho nevšimla o nic více nežli si povšimla kolísavé pozornosti Regera nebo farmáře Morta, kdykoliv se zvedli, aby jí vyznávali lásku, nežli zase jeden srazil druhého k zemi.

Elga zírala na rytíře. Když byl její džbánek plný, nepřítomně prolila pivo hrdlem a prázdný džbánek vrhla bokem na Tumberovo čelo. Nezdálo se, že by si toho povšiml, pouze pokračoval v popisování nepravděpodobného příběhu lásky, zahrnujícího nepřátelskou armádu, dvě válečnice, mořského hada a loutnu.

Elga stála zcela vztyčená, pohodila hlavou dozadu a křičela: „Bohové, bohyně, muži a ženy. Už mám po krk prádla, vaření, dětí a stromů!"

Někdo něco vykřikoval na znamení souhlasu a ona práskla pěstí do stolu. „Ukažte mi ocel. Ukažte mi brnění. Ukažte mi bitvu a něco, za co stojí bojovat, a nikdy nestůjte mezi mnou a mezi těmito věcmi. Já miluji dobrodružství, bažím po slávě. Dychtím - "

„A ty to budeš mít," breptal Tumber. „To vše a více, v mé skvělé osobě. Pojď, královno mých bitev, a uctívej mou skvělost. Rozechvívej se sledováním mých dobrodružství. Jásej nad mým nadáním, statečností, mým — "

„Můj bože." Hlavy se otáčely. Elga nemluvila zrovna potichu. „Tvé bitvy? Tvá skvělost? Tvá dobrodružství?" Tumber se málem skrčil. „To neberu. Mé bitvy, mé dobývání, mé války. To mi dej!"

Zíral na ni. Smýkla s ním dozadu, udeřila ho do odkryté čelisti levačkou sevřenou v pěst, a když se natáhl, chytila jeho meč. Zamávala jím nad hlavou. „Ať nyní celý svět zapomene na Elgu Pradlenu a má se na pozoru před Elgou Bojovnicí. Odcházím z Útěšína, abych vyhledala boj, dobrodružství a slávu, kterou tolik miluji!"

„Nemůžeš vzít můj meč," řekl Tumber ze země. „Je to má čest. Je to můj jediný

společník v bitvě — před tebou, pochopitelně. Je to mé žití." Zavrávoral. „Je půjčený," skončil nešťastně, když vstal.

„Půjčený?" Potěžkala ho, roztočila ho ohebným Zápěstím a namířila ho nad něj.

Dal ruce vzhůru. „Nuže — ano. Od rytíře ve finančních nesnázích. Ale opravdu jsem ho trošku použil." Zoufale dodal: „Pojď, lásko, budeme hledat slávu společně. Opravdu tě nechám ho trochu užívat, jen když mi ho dáš zpět."

Odtáhla meč pryč, když napřáhl ruku. „Takže vypůjčený, je to tak? Nyní je vypůjčený dvakrát," křičela hlasem, který způsoboval, že se korbely chvěly. „Za štěstěnou a slávou!" Několik milenců ji povzbuzovalo mezi polibky. Otik se pohnul, aby jí zabránil v odchodu, ale Elga na něho ve dveřích napřáhla meč. Otik uskočil na stranu a Pradlena byla pryč.

Tumber Mocný cupital kolem Otika a přitom po něm házel mince. „Za její a moje pití. Opravdu, já nevím, co do ní vjelo. Vlastně je to úžasné děvče, zbožňovala mé příběhy téměř tak jako já. Počkej, lásko!" volal dolů po schodech a utíkal z dohledu, srážeje Otika na stranu.

Otik málem couvl rovnou do napřažené ruky. Dvojice venkovanů ve středních letech proti sobě navzájem mávala rukama, vrhajíc na sebe pohledy. „Díval ses na ni vášnivě, nebo ne, ty jedna velká bláznivá roztřesená hubo?" ptala se žena.

„Každý by se na ni díval," odpověděl muž, natolik hlasitě, aby byl slyšen o několik stromů dál. „Zvlášť kdyby měl za manželku mizernou masu otravného nadávání a dolíčků, jako jsi ty, krávo. A ty máš co mluvit, není-liž pravda, ty, která vrháš zamilované pohledy na toho vychrtlého, malého, lstivě vyhlížejícího cestovního vaka — " Otočil se, aby ukázal na Regera, váhavě, neboť jediné, co mohl vidět, byl bijící cep ve tvaru Regerovy pěsti nebo paže. „Někde tady vzadu. Děvko."

„Prase." Popadli jeden druhého pod krkem a zmizeli pod stolem.

Tika to sledovala s rukou na ústech. Zpod stolu se ozývalo sípáni a těžké oddechování. Otik přemítal, když pádil k další krizové situaci, jestli ti dva stále ještě zápasili, anebo...?

Tika spěchala kolem něj a málem přitom rozlila pivo ze džbánu. Otik ji popadl za paži, když ho míjela. „Dala jsi jim dobré pivo?"

Napřed si myslel, že ji popadl příliš tvrdě, potom si ale uvědomil, že její slzy byly způsobeny panikou. „Ano, dala. Silné, jak jen silné může být, přímo z nových soudků. Ale všichni zde jsou na tom hůře, ne lépe. Nejsou dokonce ani ospalí."

„To není možné." Otik přičichl k pivu. To stejné učinila Tika. „Co se potom tedy děje?" přemítal Otik.

Z pouhého přičichování měla Tika již lesklé a nepokojné oči. Otik znal odpověď téměř v tu stejnou chvíli, kdy položil otázku.

„Lapiš Lunitár." Otik si pamatoval, že mluvil o kouzlech, a také si pamatoval, že nechal šotka samotného u kádě, ve které byla připravena směs na vaření piva.

„Ta tobolka, kterou upustil." Nápoj lásky. „Jestli se ten zpropadený zloděj a podvodník kdy vrátí — "

Právě včas uviděl muže s páskou přes oko, jak zvedá svůj korbel a zírá přímo na Tiku. Ona se podívala na něj. Otik sebou trhl a spěšně ji strčil za výčepní pult. Potom na její místo postavil sud. Muž si olizoval rty a popošel s korbelem v ruce do-

předu. V tu chvíli bylo vystavení sudu chytrým úhybný manévrem, ale tento čin nyní úplně uvolnil hráze zdrženlivostí. Přes Otikův protest — „Lituji, zdá se, že s tím pivem je něco v nepořádku" — cizinec systematicky vykutálel ven všechny zbývající soudky. Hosté v hostinci jásali, zvedajíce na chvíli hlavy od milování a od šarvátek. A pivo teklo dál.

Potom nastal zmatek. Honáci začali několik malých potyček, nechávajíce toho a ztrácejíce zájem mezi jednotlivými koly v pití, pak se zase vášnivě objímali před tím, než pokračovali nanovo. Patrig a Loriel tancovali uprostřed místnosti. Patrigova matka se líbala s mužem u kmene stromu. Hillae se někam ztratila a Reger jezdil po farmářovi Mortovi v kruzích jak na koni. Jejich povykování a křik byl nerozeznatelný od čehokoliv, co se dělo tam, či třeba tam, mezi stíny.

Tika řekla: „Může toto způsobit pivo?" Podívala se se zájmem na džbánek na svém podnose. „Otiku, co kdybych já-“

„Ne."

„Ale vypadá to jako — "

„Ne. Vypadá to tak, jak to vypadá."

Otik ji rychle odtáhl od spousty tancujících starých mužů a žen.

„Ale jestliže Loriel může — "

„Ne, ne a ne. Ty nejsi Loriel." Otik učinil rozhodnutí. „Tady je tvůj plášť, obleč si ho. A tady máš můj — spi v něm. Najdi si místo, jdi a už se dneska nevracej."

„Ale beze mne to nemůžeš zvládnout."

Otik ukázal na místnost, která šílela činností, která se tam odehrávala. „Nemohu to zvládnout s tebou. Jdi."

„Ale kde budu spát?"

„Kdekoliv. Venku. Na nějakém bezpečném místě. Jdi, dítě." Uvolnil jí cestu k východu a jednou rukou ji při tom táhl.

Když vykročila do noci, řekla zraněným hlasem: „Ale proč?"

Otik jako by přimrzl. „Dobře, o tom budeme mluvit později. Jdi, dítě. Mrzí mne to."

Pokusil se ji políbit na dobrou noc. Tika rozzuřeně uhnula a odběhla. „Chci svůj vlastní dům!" křičela. Otik za ní hleděl, potom zavřel dveře a snažil se dostat zpět do vřavy.

Nejlepší, co mohl udělat, bylo protáhnout se k výčepu. Tanečníci a rváči se rozdělili do menších, ale o to divočejších skupin, křičíce a zpívajíce jeden na druhého. Otik, který nebyl ani schopný udržovat oheň, sledoval bezmocně, jak se těla stávala zápasícími siluetami. Té noci byl hostinec plný radostných a rozčilených hlasů, ale vše, co byl schopný vidět ve svitu jediné svíčky, kterou držel blízko zrcadla, byla jeho vlastní tvář, osamocená.

Do příštího rána vykročil Otik omámeně přes rozbité džbánky a propletená těla. Většina lavic ležela na boku, jedna úplně obrácená vzhůru nohama. Bylo to jako na bitevním poli, myslel si, ale za život by nebyl schopen rozpoznat, kdo vyhrál. Byla zde těla na tělech, šaty visely ze židlí jako korouhve, rozhozené ruce a neposlušné nohy vyčuhovaly zpod těch několika kousků celého nábytku. Kolem dokola ležely

převrácené korbele a všude po zemi se houpaly kousky džbánů, zatímco lidé chrápali a vzdychali.

Oheň byl málem uhašen. To se nestalo ani během nejhorších nocí nezkrotné zimy. Otik umístil na žhavé uhlí troud, rozfoukal oheň, přidal třísky a nakonec tam dal i nohy z polámané židle.

Pracoval s pánví co nejrychleji, ale když byla nad ohněm, nevyhnutelně se stalo, že vajíčka na sádle zasyčela. Někdo zanaříkal. Otik ohleduplně odsunul pánev z ohně.

Místo toho chodil kolem po špičkách, shromažďoval proděravěné korbele, úlomky hrnčířských výrobků a několik zbloudilých nožů a dýk. Cizí vychrtlý mladík ho chytil za nohu a prosil ho o vodu. Když se Otik vrátil, muž spal a rukou objímal Hillae s havraními kadeřemi, jako by ji chránil. Místo toho, aby vypadal jako ochránce, vypadal tak ještě mladší. Ona se ve spánku usmívala a hladila jeho vlasy.

Zaduněly příliš hlasité kroky. Někdo tam přímo dupal. Otik uslyšel další zanaříkání. Přední dveře se rozletěly proti zdi a Tika, jejíž vlasy byly sčesány rovně dozadu, vstoupila dovnitř a s odporem se dívala na trosky a na spletená těla. „Uklidíme?" řekla až příliš hlasitě.

Otik zamrkal, když viděl, jak se před ní druzí krčí. „Za chvíli. Šla bys přinést vodu? Obávám se, že jí budeme potřebovat více, než co pojme nádrž."

„Jestliže to opravdu potřebuješ." Práskla dveřmi. Těžké ozvěny jejích rozhněvaných kroků otřásaly podlahou.

„Nemohli bychom ji zabít?" vzdychl Reger Obchodník. Pravou ruku měl omotanou kolem uší a hlava mu spočívala na prsou spícího farmáře. Několik slabých hlasů zakrákoralo na souhlas.

„Pouze o tom ještě jednou uvažujte a urazím vám hlavy."

Pak bylo ticho.

Těla se postupně rozmotala. Několik jich roztřeseně povstalo. Hillae důstojně přistoupila k výčepnímu pultu a podala Otikovi nějaké mince. „Děkuji," řekla tiše. „Nebyl to zrovna večer, jaký jsem plánovala, ale zajímavý byl dost."

„Nebyl to ani večer, který bych si naplánoval já," souhlasil Otik. „Budete v pořádku?"

„Unavená." Shrnula si vlasy přes rameno. „Je čas jít domů. Mám ptáka, který potřebuje krmení."

„Aha, jedná se tedy o ptáka v kleci." Otik si uvědomil, že mu to teď zrovna nejlépe nezapalovalo. „Ptáka, který umí zpívat?"

„Papouška. Takového toho, co bývá v kleci i se svým druhem. Ten druh je mrtvý. Víte, opravdu bych ho měla asi vypustit." Najednou se usmála. „Dobrý den." Tiše se předklonila, políbila tvář svého spícího partnera a beze slova, neslyšitelně vyšla půvabným krokem ven.

Tika se dobývala zpět, narážejíc vědry o dveřní rám. Několik zákazníků sebou trhlo, ale zírali na Otika červeně lemovanýma očima a neříkali nic.

Vzal od ní vodu. „Děkuji ti. Teď běž říct Mikelovi Hrnčíři, že potřebuji padesát džbánků." Podal jí hrst mincí. „To je moje záloha na tu objednávku."

Zírala na ty peníze. Otik byl tak nenucený při dávání svých mincí, jako byl, když

jí pomáhal. „Neměla bych přece zůstat tady?" řekla nahlas. „Budeš potřebovat někoho na umytí podlahy — " Dupla na podlahu, aby na zdůraznění rozvířila prach.

„Tím mi můžeš pomoci nejlépe," řekl jemně. Vypadala zmateně, ale přikývla.

Nějaké tělo se oddělilo od židle, na které viselo jako podomácku vyrobená panenka. „Tiko — "

„Jsi to ty? Loriel?" Tika tomu nemohla uvěřit. „Tvé vlasy vypadají jako ptačí hnízdo." Potom dodala: „Jako hnízdo nějakého nepořádného pobryndaného mořského ptáka."

„Tak vypadají mé vlasy?" Loriel zvedla ruku a pak ji zase pustila. „To je jedno. Tiko, nejvíce vzrušující věcí je to, že mi Patrig řekl včera večer, že se mu líbím. To stejné mi řekl dnes ráno."

„Patrig?" Tika se dívala dokola. Pod hlavním stolem uviděla známý pár vysokých bot s vyčnívajícími prsty. „Loriel, on dnešního rána mluvil?"

„Chvilku. Potom zase usnul." Její oči zářily. „Zpíval tak krásně, včera večer — "

„Pamatuji si," řekla Tika prostě. Nedovedla si představit, že by kdokoliv mohl obdivovat jeho zpěv, a to Loriel měla ráda hudbu. „Procházej se se mnou a vyprávěj mi o tom."

Běžely spolu dolů po schodech.

Potom zákazníci s obtížemi shromáždili své věci — v některých případech své oblečení — a zaplatili. Někteří z nich museli ujít dosti značnou vzdálenost, aby našli vše, co potřebovali. Po celé místnosti ležely tobolky, vysoké boty, krátké kožené kabátky, torny a mošny visely odevšud, ze všech kolíků — jeden dokonce visel, to bylo zcela neuvěřitelné — z volného kolíku, umístěného na stropním trámu. Otik chvíli sledoval místnost, chtěje zabránit krádežím. Nakonec to ale vzdal.

Reger Obchodník plácl o výčepní pult cizokrajnou mincí, na které byl vytepaný had, a řekl: „Toto pokryje mé ubytování. Mohl bych koupit zásobu piva na obchod? V tomto počasí se cestou nezkazí — "

Otik do mince kousl a odmítl ji. Pak ji upustil. Mince vydala tupý zvuk. „Není na prodej."

„Ach, ano, dobře — " Reger šmátral a snažil se najít pravé peníze. „Jestliže si to rozmyslíš, vrátím se. Tumáš." Odpočítal mince, potom přidal měďák. „A dej snídani i mému příteli. Třeba se necítí dobře." Ukázal směrem k farmáři Mortovi, který měl velkou bouli za pravým uchem.

„Jistě. Přeji dobrý den, pane." Otik radostně sledoval, jak Reger lehce a rychle seběhl po schodech. Instinktivně spočítal lžíce, tak jako po šotkově odchodu. Některé chyběly.

Patrig se probudil zdravý a celý, tak jako se budí mladí, a odešel, falešně si zpívaje. Když odcházel, ptal se po Loriel. Kugel Starší a jeho žena vyšli ven po špičkách, hašteříce se, ruku v ruce. Ve dveřích se otočili a nesouhlasně se zamračili na ostatní páry.

Pár, který pod stolem bojoval, či co tam dělal, odešel odděleně. Muž, kterého si Otik sotva předchozí noci povšiml, zaplatil za pokoj — „Aby se tak moje přítelkyně mohla vyspat, jestli si to bude přát." Když se ho Otik ptal, kdy si jeho přítelkyně bude přát vstávat, začervenal se a řekl: „Ach, nebuď ji. Nebuď ji půl dne. Vlastně

déle." Otik si povšiml, jak si hospodští obvykle povšimnou, kruhového bílého proužku na prostředníčku, kde obvykle nosíval prsten.

Zbytek hostů se zvedal a sedal si. Zahanbeně se kolem sebe rozhlíželi. Opatrně zkoušeli, jak jsou na tom s jazyky a hlavami. Otik vstoupil do středu společné místností a řekl ostýchavě: „Jestliže společnost věří, že je připravena k snídani — " podíval se skrze okno s barevným sklem na již dlouho vyšlé slunce — „nebo na časný oběd..." Přikývl, když uslyšel souhlasné mumlání, a dal opět pánvičku na oheň. Ze dveří kuchyně zavolal na Rigu Kuchaře, aby mu přinesl brambory.

Než končilo dopoledne, tak odhadl, k jakým došlo v noci škodám a jaký měl zisk. Po opravení korbelů a po vyměnění džbánků bude stále mít největší zisk, jaký kdy dosáhl za jednu noc, a to mu ještě polovina hostů nezaplatila za ubytování. Posbíral hromady peněz. Potřeboval na to dvě ruce. Mince zářily ve světle z rozbité tabule růžicového okna.

Bylo to za chvíli, když muž s páskou přes oko zaskřehotal, že chce džbánek na rozloučenou, „aby ho hlídal proti prachu cest." Otik položil ruce na poslední soudek a řekl pevně: „Ne, pane. Toto pivo již nikdy nebudu prodávat v jeho plné síle," dodal. „Můžeš dostat džbánek z běžné zásoby."

Muž jen zavrčel. „Dobře. Ne že bych ti to kladl za vinu, ale je to ostuda a zločin, jestliže máš v úmyslu tuto várku ředit vodou. Jak můžeš ředit pivo a přitom neodstranit jeho chuť?"

Vyprázdnil džbánek a vypotácel se ven. Otik se divil tomu, že takový zkušený piják nezná tajemství ředění piva. Ředí se pivo pivem, pochopitelně.

Podíval se zpět na poslední soudek jediného kouzelného piva, které kdy udělal, a dají-li bohové, které kdy udělá.

Do jedné ruky vzal vývrtku, do druhé džbán. Trychtýř měl zastrčený za opaskem. Odzátkoval každý soudek, jeden po druhém, odčepoval pintu, aby udělal místo a nalil dovnitř pintu piva nového. Zabralo to většinu rána a téměř všechno pivo z jeho posledního čerstvého soudku.

Když v poledne skončil, každý sud se skládal ze čtyřiceti či padesáti částí z piva a z jedné části z tekuté lásky a jemu zůstalo půl pinty nového piva. Potil se a bolely ho svaly od toho, jak vytahoval zátky a jak je zase vtloukal dovnitř. Usadil se na židličku, kterou měl za výčepním pultem, a otočil se, aby se podíval na soudky.

Sklad byl od podlahy až ke stropu zaplněn sudy. To proto, že dokud sudy byly na skladě, hostinec Poslední domov by stěží zažil bitku, zášť nebo nešťastné srdce.

Otik se usmál, ale na to, aby si svůj úsměv udržel, byl příliš unavený. Utřel si ruce do hadry na výčepním pultu a řekl chraplavě: „Něčeho bych se napil."

Poslední půlpinta stála na výčepním pultu, kapičky jí stékaly po stranách. Přeháněly se po ní kruhové vlnky, to od větru, který pohyboval větvemi stromu dole pod podlahou.

Mohl ji nabídnout kterékoliv ženě na světě a ona by ho milovala. Mohl mít bohyni nebo mladou dívku, mohl mít plnoštíhlou pomocnici v jeho věku, která by mu kradla pokrývky, dělala si legraci z jeho váhy a svařovala pro něj za pozdních chladných večerů mošt. Všechna ta léta, a měl stěží čas se cítit osamělý.

Všechna ta léta.

Otik se podíval kolem hostince U Posledního domova. Leštil tento výčepní pult, už když vyrůstal. Také drhl nerovnou, věkem uhlazenou podlahu. Většina lidí zde byli přátelé, nebo cizinci, kterým chtěl dát najevo pocit přátelského přijetí. Slyšel ozvěnu sebe samého, jak říká Tice: „Na celém světě by pro mě žádné jiné místo nemohlo být domovem."

Smál se na dřevo, na barevné sklo, na přátele, které měl, a na přátele, které ještě nepotkal. Pozvedl svou sklenici. „Na vaše zdraví, dámy a pánové."

Vypil ji jedním douškem.

Ztracené děti

RICHARD A. KNAAK

„TO JE ALE NESMYSLNÁ VÝPRAVA!"

I když ta poznámka nebyla pronesena příliš hlasitě, přesto ji B'rak slyšel velmi dobře. Docela s ní souhlasil, ale nebylo na místě, aby se k ní vyjadřoval, zvláště když byl kapitánem své hlídky.

Ostatní to slyšeli zrovna tak. „Jestli se vám nedaří držet mužstvo na uzdě, kapitáne, rád je za vás srovnám!"

B'rak vztekle zasyčel na vysokou postavu zahalenou v černém plášti. Jestli tu bylo něco, na čem by se B'rak shodl s lidmi, pak to bylo jedině to, že mágům se nemá důvěřovat, natož jim projevovat náklonnost. Ale neměl na vybranou, byli přiděleni ke každé hlídce. Rozepjal křídla, aby dal najevo nechuť nad tím, že s sebou na tuto výzvědnou výpravu musí vláčet mistra magie. Jeho kovově stříbrná kůže se zatřpytila na slunci, když pozdvihl dráp a zaměřil ho na mága.

„Dračí Velmistr nařídil, že s námi půjdeš, Vergrime, a ne že nás povedeš. Se svými muži budu jednat tak, jak uznám sám za vhodné."

Vergrim odpověděl úsměvem, a to drakoniánům příliš neulehčilo. Nicméně přikývnutím přijal B'rakova slova a obrátil svou pozornost zpět k pustině, která je obklopovala.

Pochodovali celé dny lesnatou krajinou severně od Novomoře. Jejich posláním bylo ujistit vedení, že tato oblast je prostá jakéhokoliv odporu, a to nutilo B'raka zpochybňovat vůdcovství Dračího Velmistra. On a jeho muži by měli bojovat pro slávu Královny. Jak mohl využít svých taktických dovedností proti několika losům, na které náhodně narazili, proti ptákům a stromům rozprostírajícím se všude, kam jen oko dohlédlo?

Sith, jeho poručík, mu poklepal na rameno a ukázal doprava. Jak kapitán hlídky zkoumal les, jeho ještěří oči se zúžily. Stejně rychle se opět rozšířily. Byla to vzpřímená postava, to, co viděl v dálce? Dychtivě si ji prohlížel. Tohle jistě nebylo zvíře. Možná elf, nebo spíše nějaký člověk. Elfové byli obyčejně těžko postřehnutelní. Mezi námi, raději by dal přednost člověku. Elfové jsou prohnaní, mají sklon používat lest než bojovat muž proti muži. Lidé vědí, jak bojovat. Bojovat s lidmi ho nesmírně bavilo.

Někteří z válečníků v zadních řadách tiše reptali a nespokojeně šustili křídly. Mávnutím je uklidnil, ačkoliv dobře chápal jejich nedočkavost. Byl snad Velmistr víc, než někteří sluhové uváděli? Kapitán pohlédl pronikavě na Vergrima, ale pozornost mistra magie byla plně soustředěna na stinnou postavu pohybující se mezi stromy. Jestli mág něco věděl, dobře to skrýval, a to nebylo pro Vergrima typické.

B'rak vyslal dva ze svých nejlepších zvědů, aby postavu sledovali. Ten cizinec může být jen osamělý lovec, ale kapitán nechtěl riskovat. Možná je tam vpředu nějaká vesnice, ačkoliv si nedokázal vysvětlit, jak mohla uniknout jejich pozornosti při předchozím pátrám.

Čekání na návrat stopařů bylo dlouhé a ani Vergrimovo mumlání, které vycházelo z jeho potřeby neustále si opakovat text kouzel, čekání nezpříjemňovalo. Víc než jeden válečník byl nucen protáhnout si strnulá křídla. B'rak poklepával netrpělivě na svůj meč. Den se chýlil ke konci.

Stopaři se vrátili až za dvě hodiny. Hlásili, že postava je vodila bez zjevného důvodu z jednoho místa na druhé. Zrovna když si mysleli, že byli zpozorováni, osamělý cestovatel vstoupil na mýtinu kolem malé vesnice, obývané elfy.

Když to B'rak slyšel, byl trochu zklamaný, ale nedal to na sobě znát. Alespoň se konečně něco děje. Jeden ze stopařů mu podal mapu znázorňující polohu vesnice. Ležela nedaleko odtud na sever. Dorazili by tam jistě ještě chvíli před setměním.

Vergrim si prohlížel mapu velmi pozorně, ale neřekl ani slovo. B'rak si ho nevšímal. Tohle vypadalo na bitvu a jeho autorita byla v tomto ohledu nadřízená. Mág mohl pouze radit, nic víc.

Opatrně se plížili daným směrem lesem k vesnici. B'rak poslal kupředu několik mužů, aby se vyhnuli nečekanému útoku. Jak tak šel, pocítil, že ho začíná bolet hlava. Byl to neobvyklý jev, neboť nebyl zvyklý na takové slabosti. Naštěstí nebyla bolest tak silná, aby ovlivnila jeho soudnost.

Nesetkali se s vůbec žádným odporem. Možná, že tudy ještě nikdo nešel a drakoniáni jsou první rozumné bytosti, které kdy prošly tímto dosud nedotčeným lesem. B'rakovi bojovníci se zbavili napětí a jejich pozornost se obrátila k drancování. Kapitán se zamračil, disciplína se začala vytrácet. Vyhnul se Vergrimovu pohledu, protože věděl, že by se ostatní posměšně uculovali.

Když dorazili k vesnici, zjistili, že je až neuvěřitelně malá. Nemohla pojmout více než tucet rodin. Domy byly tak jednoduché, že by spíše očekávali, že v nich budou bydlet lidé, a ne elfové.

B'rak okamžitě odhadl, že by na ni stačil pouze s dvaceti muži a mágem. Odplivl si. Třeštění v hlavě jeho vztek ještě zvyšovalo. Nic zvláštního.

Hlídku zachvátil neklid. Dokonce i Sith, vždycky klidný a tichý, se netrpělivě vrtěl. Příliš dlouho se nic nedělo a zdálo se, že ani teď se nebude nic moc dít. Konečně dal B'rak znamení. Hlídka vstoupila na mýtinu.

Zprvu nikoho neviděli. Potom se začaly postupně objevovat v oknech a ve dveřích hlavy. Překvapivě se nesetkali ani se známkou nenávisti, ani s nenávistnými výkřiky. Elfové vystoupili na volné prostranství a zírali. Jen zírali. Vypadali, jako by na něco cekali, nebo něco hledali.

Drakoniáni se prudce zastavili, udiveni neobvyklou reakcí elfů. B'rak se obrátil na Vergrima.

„Hrozí nám tu nějaký útok?"

Postava s kápí zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Od těchto ubožáků se nemusíme ničeho obávat! Cítím jen touhu pomoci, mají o nás zájem. Cha! Mám za to, že i jejich příbuzní elfové by byli znechuceni takovou snášenlivostí, jakou teď cítím!"

Sith se nahnul blíž. „Máme tu vesnici zničit?"

B'rak ho mávnutím odehnal. „Teď to nestojí za námahu. Jestli je tohle názorný

příklad toho, co můžeme očekávat v celé oblasti, Velmistr se nemusí téměř ničeho obávat." Prohlížel si elfy, zamračil se a otočil se zpět ke svým kumpánům. „Kde jsou jejich mladí? Vidím jen dospělé, a většina z nich už má stříbrné vlasy."

Jeden z jeho stopařů před něj předstoupil a uklonil se. „Prozkoumali jsme vesnici důkladně, než jsme podali hlášení, kapitáne. Ani jednou jsme nespatřili někoho mladého." Bolest hlavy začala B'raka otravovat tak, že to uvolnilo jeho vztek. Zařval na elfy: „Ať sem okamžitě přijdou vaši vůdci! Jestli se neobjeví, moji muži srovnají tuhle vesnici se zemí a zabijí každého, koho najdou!"

Elfové nepromluvili, ale někteří z nich ustoupili stranou, aby udělali místo stařičkému elfovi. Žádný z drakoniánů jaktěživ tak starého elfa neviděl. Jeho vous se stříbrně třpytil a dosahoval délky jeho paží. Na sobě měl pouze jednoduchý plášť, zjevně jediný druh oblečení vesničanů, neboť ostatní elfové byli oděni podobně. V ruce měl dlouhou dřevěnou hůl, kterou používal jako berlu. Když se přibližoval k drakoniánům, jeho oči jiskřily. Stařičký elf nevypadal příliš na autoritu, jakou B'rak očekával, ale kapitán nepochyboval, že tohle byl skutečně starší vesnice.

Vergrim zašeptal: „Opatrně, B'raku. Možná, že je to nějaký kněz. Celá tahle vesnice zavání svatostí, nebo čím. Podívej se, jak se všichni oblékají a chovají."

„Myslíš, že tenhle starý nás může nějak ohrozit? Jak to tak vypadá, sotva se drží na nohou."

„Ne. Stejně jako u ostatních nacházím jen touhu pomoci. To je podivné." B'rak si všiml, že muž v černém vypadá téměř zklamaně. Stařec se zastavil před ještěřími válečníky. „Já jsem Eliáš, mluvčí této vesnice. Jsme rádi, že vás tu můžeme uvítat a nabídnout vám naše skromné pohostinství."

Kapitán prozatím odsunul jeho nabídku a přešel hned k bodu, který ho nejvíc zajímal. „Kde jsou vaši mladí, vaše děti? Varuji vás, jestli se neobjeví, budu nucen vydat rozkaz, aby vás všechny poslali na smrt."

Eliáš vzdychl a zdálo se, že smutek zachvátil všechny elfy. B'rak se zarazil nad silou té emoce. Postihl snad mladé nějaký mor? Byl snad on a jeho hlídka v nebezpečí? Rychle však tuto myšlenku zahnal. Přece by žádný mor, který znal, neskolil mladé a silné a nechal naživu staré a nemocné.

Starší pokynul třesoucí se rukou skupině elfů, kteří se shromáždili blízko něho. „Tohle jsou všichni, které zde najdete. Naše děti byly od nás odvráceny a už se k nám více nehlásí. Toužebně si přejeme, aby se k nám vrátily, ale naše naděje slábne."

Drakoniáni nebývají příliš soucitní, avšak B'rak zjistil, že je nemožné ubránit se soucitu s bolestí elfů. Dokonce i Vergrim sklonil na chvíli hlavu.

Bolest hlavy přenesla kapitána zpět do reality. Hrubě zaklel a chytil se za hlavu. Eliáš mu starostlivě poklepal na rameno. Sith přispěchal svému vůdci na pomoc.

„Je vám něco, kapitáne?"

„Třeští mi hlava, to je vše. Přenocujeme zde. Zajistěte tuhle oblast. Rozestavte stráže a postarejte se o nepřítele."

V zadních řadách hlídky zavládl rozruch. B'rak se napřímil, ale přesto neviděl, co se děje. Vergrim, který byl vyšší, obhlédl situaci a vrátil se zpět k B'rakovi.

„Zdá se, že se jeden ze tvých mužů zhroutil. Zřejmě vyčerpáním. Podívám se na

něj."

„Kapitáne..."

B'rak se znovu otočil k mluvčímu. „Co chceš, starouši?"

„Ty a tvůj doprovod se potřebujete najíst a odpočinout si. Pojď. Nemusíte se nás bát. Moji lidé se postarají o tvé muže. Dáme vám jídlo, přístřeší — vše, co si budete přát."

Sith se chytil poslední věty. „To je lest! Otráví to jídlo!"

„To sotva. Pokud to ale bude potřeba, vezmeme rukojmí. Neodváží se vztáhnout ruku na žádného z nás, když jejich blízcí budou v nebezpečí. Jestli se o něco pokusí, odpovědí bude zničení vesnice." B'rak zavolal dva ze svých válečníků. „Vy dva půjdete se mnou." Elfovi oznámil: „Přijímám tvé pozvání — a zůstanu ve tvém domě."

Sith otevřel nesouhlasně ústa, ale pak si to rozmyslel a raději je zase zavřel. Jen zíral na mluvčího elfů a pak odkráčel plnit svoje povinnosti. Eliáš se uctivě uklonil a odešel, aniž by se v jeho obličeji objevila známka jakékoliv nenávisti vůči neočekávaným hostům. Jeho chůze byla tak pomalá, že kapitán měl dost času, aby si prohlédl ostatní vesničany, kteří procházeli kolem. -

Byli to vcelku žalostní lidé. B'rak přemítal, co mohlo přivést elfy do tohoto stavu. Zdálo se, že se drakoniánů moc nebojí a nechovají se k nim nepřátelsky. Nikde nebyla ani stopa po moru nebo nějaké zkáze. Celé to místo bylo jednou velkou záhadou. Co se stalo s jejich dětmi? Asi se nudily, uchechtl se.

Příbytky elfů působily ještě ponuřejším dojmem. Všechny byly ze dřeva a měly obyčejně jen jednu místnost. Když to vezmeme v úvahu, dům mluvčího se zdál velmi honosný. Opíral se jednou stranou o obrovský strom a byl vzdálen jen několik kroků od vesnice. Stejně jako ostatní domy byl dřevěný, ale přitom dost velký, aby pojal všechny obyvatele. B'rak předpokládal, že dům slouží k různým setkáním a pro nějaké budoucí účely.

Elfí žena s dlouhými stříbřitými vlasy, posetými zlatými chomáčky, je vítala u vchodu. I když byla pokročilého věku, byla stále krásná.

Nejpravděpodobněji je to něčí babička, nic jiného B'raka v souvislosti s ní nenapadlo.

„Buďte vítáni, milí hosté."

Eliáš ji spěšně objal a pak se obrátil zpět k veliteli.

„Tohle je moje družka, Aurilla Hvězdný list. Připraví vám jídlo a já, pokud dovolíte, vám ukážu místo, kde si můžete odpočinout."

B'rak zamžikal. Pokud dovolíte? Ta otázka vyvolala na jeho tváři úsměv. Ti lidé a jejich způsoby se mu začínaly zamlouvat. Okázalým gestem, za které by se nemusel stydět ani veliký bůh Gilean, dal B'rak svůj souhlas. Mluvčí odešel a jeho družka vstoupila do domu. Kapitán váhal, než se ji rozhodl následovat, a obrátil se na stráže.

„Dohlédněte na to, abych nebyl nikým vyrušován. A dejte pozor taky na ty dva starouše. Sith se postará o to, abyste byli vystřídáni. Do té doby budete držet stráž."

Vojáci zasalutovali. B'rak přikývl a s pocitem dobyvatele se začal procházet

uvnitř domu.

Zatímco zevnějšek domu působil poněkud prostě, uvnitř vládla jakási neotesanost. Vnitřní zařízení sestávalo z několika kusů nábytku: téměř nepoužívaného stolu a dvou židlí. Kolem byly rozházené pokrývky a polštáře, z čehož B'rak usuzoval, že je elfové příliš nepoužívali.

Žena jménem Aurilla vešla do místnosti a ve svých tenkých rukou držela horkou mísu. Ukázala směrem ke stolu.

„Posaďte se, prosím, připravila jsem vám vývar, určitě vám bude chutnat."

B'rak záměrně vycenil dlouhou řadu svých ostrých zubů určených pro trhání. Rozhodně by dal přednost masu před zeleninou s vývarem. Zvláště by si dal líbit syrové maso. EM ženu to vůbec nevyvedlo z míry. Usmála se a položila vývar na stůl. Drakonián nasál vzduch. Vonělo to dobře a podle vůně tam bylo i trochu masa. Sedl si do jedné ze židlí a uvelebil se u stolu.

Miska byla tak malá, že mu stačily tři hlty na to, aby ji spořádal. Napřímil se a jazykem vylizoval zbytky polévky. A už tu byla Aurilla s druhou miskou v ruce. B'rak spokojeně zamručel a ona se mateřsky usmála, tak jako se smějí maminky, když se jim dostane lichotky od jejich oblíbeného dítěte. Drakonián si nemohl pomoci, ale musel se uchechtávat nad tím zvláštním výjevem. S druhou miskou si dal na čas. Trápila ho bolest hlavy a spánek se hlásil o slovo. Netrpělivě očekával návrat mluvčího. Chňapl svým pařátem po prázdné misce a rozdrtil ji. Vtom se jako na zavolanou vrátil starý elf.

„Připravoval jsem pro vás a vaše muže místo ke spaní. Anebo pokud chcete, můžete zůstat zde."

„Zůstanu tady. Můj zástupce a mág zde mohou zůstat také. Vojáci se spokojí s čímkoliv. To už je úděl řadových válečníků," dodal oduševněle kapitán.

Náhle se strhl u vchodu povyk. B'rak uslyšel zlostné hlasy vojáků a tasil meč. Past! Napálili mě! Skočil jsem jim na špek! Proběhl dveřmi.

Stál tam Vergrim a vypadal velmi zlověstně a rozrušeně. Strážci mu vstoupili do cesty. B'rak zaklel, netušil, že strážci budou bránit mágovi ve vstupu. Vergrim byl přesvědčen, že plní pouze vůdcovy rozkazy, a snad jedině proto si to nechal líbit. Vůdce hlídky zastrčil zbraň do pochvy a vykročil vpřed ve snaze napravit situaci.

„Okamžitě s tím přestaňte! Vergrime, co se to tu děje? Proč mě rušíš?"

Černě oděný muž si upravil kapuci a zadíval se na oba strážce. „Mohu s tebou mluvit o samotě?"

B'rak jim ukázal, aby odešli. „Pojď dovnitř."

„Nepůjdu, to místo je celé prolezlé těmi ubohými stvořeními."

„Tak to si budu pamatovat, až tam budu spát. Co vlastně chceš?"

„Říkal jsem, že s tebou chci mluvit o samotě. Pošli ty dva pryč."

Kapitán si protáhl křídla. „Zkoušíš mou trpělivost, Vergrime. Ale dobře. Vy dva, jděte najít Sitha. Řekněte si u něj o jídlo. Ale pak se hned zase vraťte."

Strážci se nedali pobízet a B'rak obrátil svou pozornost opět k mágovi. Vergrim upřeně hleděl za záda velitele a mračil se. B'rak se otočil a zjistil, že ve dveřích stojí mluvčí a jeho družka. Oba vypadali velmi ustaraně.

„Počkejte na mě uvnitř. Zmizte!"

Odevzdaně se vrátili zpět do obydlí. B'rak zaměřil svůj zrak na Vergrima a snažně si přál, aby se tentokrát konečně dozvěděl, co ho tak vyvedlo z míry. Všechny ty průtahy ho unavovaly. Ještě ke všemu ho hlava rozbolela mnohem víc než předtím.

„Dávám ti tři minuty. Mluv!"

„Prohlédl jsem válečníka, který se zhroutil. Jmenuje se S'sira."

„Znám ho. Tichý, ale ďábelský. Pokračuj."

„Není to z únavy. Stěžuje si na bolest hlavy a závratě, ale není to nedostatkem odpočinku. Nevím to jistě, ale myslím, že trpí nějakou nemocí."

Kapitán si založil ruce. „Tak ty si myslíš, že to má souvislost s vesničany."

„Podívej se, kde jsou jejich mladí? Kde jsou jejich silní? To mluví za vše."

B'rak se drsně zasmál. „To nic neznamená. Už jsem o tom přemýšlel. Která nemoc, to mi pověz, zahubí mladé a silné a ani se nedotkne takových, jako je mluvčí? Já se v nemocech vyznám. Jestli se neumíš postarat o S'siru, svěř to Královně."

„Jsi blázen. Stejně jako ostatní. Tvůj vlastní život může být ohrožen!"

„Buď bez obav, čaroději!" zasyčel B'rak. Vergrim se otočil a to ukončilo veškerou konverzaci. Velitel hlídky si stiskl hlavu. Tepání v jeho hlavě se dostalo na úroveň, kdy ho i myšlení bolelo. Vrátil se zpět do domu mluvčího a zavolal si elfa.

Eliáš tu stál už dávno, tiše jako nějaký duch. B'rak se na něj obořil, už ve značně špatné náladě. Stařec se soucitně usmál a zeptal se, zda si teď nechce odpočinout. Drakonián souhlasně zamumlal.

Ukázalo se, že ložnice je stejně tak temná jako ostatní části domu, ale B'rakovi to teď vůbec nevadilo. Jediná jeho touha byla lehnout si a zapomenout na bolest v hlavě. Toužil zapomenout na černého mága a boj o moc. Když se Eliáš konečně zastavil nad hromadou polštářů a přikrývek, kapitán sebou hodil na zem tak, jak byl. Pro stvoření jeho druhu to nebyla příliš pohodlná pozice, s křídly takhle vzhůru, ale teď nebyla vhodná chvíle zabývat se takovými malichernostmi. Mluvčí se měl k odchodu, ale drakonián ho zavolal zpět.

„Postarej se o to, ať mám klid, elfe. Ať mě nikdo neruší, a zvlášť ne ten mág."

Eliáš na něj pohlédl s vážným výrazem.

„Nikdo tě nebude rušit, můj synu. O to se postaráme."

B'rak se usmál a pohroužil se do spánku, podivně ujištěn tím tvrzením.

Vyletěl vysoko jako pták. Vysoko, až k nebesům. Pod ním se vlekla na své bezútěšné cestě některá z těch stvoření odsouzených k životu na jedné rovině. Vrhl se střemhlav dolů, přímo na ně a všechny je vyděsil. Rozutekli se na všechny strany, s hrůzou vykřikujíce jeho jméno.

Nechtěl je vyděsit. Ne tak docela. Tahle malá stvoření byla docela zajímavá. Nejspíš to byli skřítkové. Ladně přistál a volal na ně, že jim nechtěl ublížit, jen se chtěl pobavit.

Dalo mu to hodně práce, než je přemluvil, aby vylezli ze svých úkrytů. Když si konečně dali říct, přicházeli velmi opatrně a ve skupinkách po dvou, po třech. Usmál se na ně, aby je povzbudil. Oni jeho úsměv opětovali.

Když byli dost blízko, vypustil oheň.

Zaječeli a utíkali pryč. Nebyl si jist, zda někoho z nich popálil. Skutečně si s nimi chtěl pouze hrát. Byl zděšen sám sebou. Se srdcervoucím výkřikem vystřelil jako šíp k nebi. Mraky pro něj nebyly dost vysoko. Letěl výš a výš, hledaje hvězdy, a za nimi ty mocné. Jeho řev proťal oponu skutečnosti a doléhal až k uším samotných bohů.

Byli tu. Protivníci. Královna Temnot a zářivá postava oděná v platinovém brnění. Oba k němu vztáhli své ruce. Slyšel bezpočet hlasů, které ho volaly tak, jako volají rodiče své ztracené dítě. Už byl skoro u nich.

Avšak světlo ho vyděsilo. Chtělo ho přeměnit, změnit ho v někoho jiného, než kým doposud byl. B'rak se obrátil a prchal, letěl do bezpečí Královny Temnot. Uvítala ho ve svém náručí.

Všechno zčernalo. Hlasy naříkaly nad ztrátou a pak se rozplynuly.

B'rak sebou trhl a probudil se. Dlouze oddechoval do tmy, jako by stále ještě snil. V jeho blízkosti se někdo pohnul. Drakonián začenichal. Sith. Nikdo jiný. Vergrim se asi rozhodl vyhledat odpočinek někde jinde.

Sith syčel ze spánku, zjevně byl obětí nějakého nepříjemného snu. B'rak vstal, oči už přizpůsobené nedostatku světla, a škrábal se na hlavě. Ještě mu v ní trochu hučelo, ale nestálo to téměř za řeč. Noční můra byla tatam, ale stísněný pocit přetrvával. Jak tak přemítal, protáhl si křídla a opustil noclehárnu. Opatrně proklouzl kolem spících elfů ve.vedlejší místnosti a vyšel ven. Slunce ještě nevyšlo. Kapitán si pro sebe zasyčel. Otočil se k jednomu ze dvou strážců a nakopl ho. Postava zaklela a chytila se za nohu. B'rak procedil mezi zuby tichý, ale jasný příkaz — to nebyla poslušnost, jakou si představoval.

Zafuněl strážci do obličeje. „Sežeň stopaře, ať mi okamžité podají zprávy. Hned!"

Voják odklusal. B'rak se obrátil na zbývajícího strážce, který už stál v pozoru, připraven k boji. Drakoniánský velitel se postavil tak, aby mu viděl do očí.

„Kde je Vergrim? Viděl jsi ho, nebo jsi celou noc chrápal?"

„Je s tím nemocným, kapitáne, se S'sirou."

„A kde to má být?"

Ve skomírající noci se ozval něčí hlas. „Nemusíš mě hledat, kapitáne. Jsem tady."

B'rak se zachvěl. I ve tmě rozeznával mágovy planoucí oči. Čaroděj byl tak zahalen do černého pláště, že se zdálo, jako by plášť byl pouze pokračováním jeho vlastního těla. Vypadal zachmuřeně.

„Je to zvláštní, kapitáne, že mě jdete hledat. Zrovna jsem byl na cestě k vám, protože s vámi potřebuji mluvit. To je velice zajímavé, že? Ale řeknete mi, už ta bolest hlavy polevila?"

„Proč se ptáš?"

„Řeknu ti to, až odpovíš na mou otázku. Je to už lepší?"

„Jo. Už jenom trochu pobolívá. Měl jsem těžké spaní."

Špička Vergrimovy kapuce se zhoupla nahoru a dolů, jak mág pokýval hlavou.

„Tušil jsem to. Možná tě bude zajímat, že část našich mužů si také stěžovala na bolesti hlavy a závratě. S'sira je ale pravděpodobně jediný, který byl postižen opravdu zle. Blábolí jako šílenec a jeho tělo je zkřiveno bolestí."

První paprsky světla se prodraly tmou. B'rak vycenil zuby. „Předtím mu nebylo tak zle. Kdy to začalo?"

„Brzy potom, co se mužstvo ubytovalo ve vesnici. Většinu nemocných to postihlo ve spánku. Krátce po probuzení se jejich stav zlepšil."

V tom se vrátil strážce spolu se stopaři. Zasalutovali. B'rak si jich zprvu nevšímal, neboť horečnatě přemýšlel, co dál. Konečně se rozhodl. Obrátil se k příchozím.

„Pročesali jste okolní lesy?"

Stopaři se po sobě podívali. B'rakovy oči se zúžily. „To je snad obvyklý postup, ne?"

Slova se ujal starší z obou stopařů. „Kapitáne, samozřejmě jsme les prohledali. Jenomže jsme vůbec nic nenašli. Viděl jste mapu. Nic kromě stromů a trávy na míle daleko."

Velitel přikývl. „Vím. Můžete jít."

Stopaři spěšně odešli. B'rak pohlédl na černého mága. „Nic u těch elfů necítíš?"

„Totéž co předtím — touhu pomoci a starost o nás. Už jsem jim nevěnoval příliš pozornosti. Tupým trpaslíkům nesahají ani po paty. Jsou to ubožáci."

„Tak co podle tebe způsobilo tu — tu nemoc?"

„Nevím. Jen jsem považoval za nutné vám sdělit, co si o tom myslím, a popřípadě vás varovat."

„Považuj mě za varovaného," zabručel B'rak.

Vergrim jen zasyčel. „Uvidím, co ještě mohu pro tvé muže udělat. Obávám se však, že to nebude stačit."

„Můžeme vám nějak pomoci?"

Za nimi stáli mluvčí elfů a jeho družka. Kapitán neměl ponětí, jak dlouho už tam byli, ale potěšilo ho, že mág byl stejně vyděšený jako on sám. Očima přeskakoval z jednoho elfa na druhého. „Jak nám můžete pomoci?"

„Naše vědomosti přesahují bezpočet generací. Možná najdeme něco, co by vysvětlilo vaši nemoc. Chceme jen pomoci."

B'rak si je nedůvěřivě změřil. „Vergrime?"

Mágův hlas byl sotva slyšitelný. „Stále necítím nic jiného než starost a obavu o nás. Nerozumím tomu, ale je to tak. Možná, že nám k něčemu budou, ale jen potud jim věřím."

„Mám poslat pro stráž, aby ti pomohla?"

„Myslím, že ty staré elfy zvládnu," opáčil Vergrim.

Velitel přikývl a obrátil se k elfům: „Dobrá, jděte s čarodějem. Ale varuji vás, bude sledovat každý váš pohyb! Jestli jediný z mých válečníků zemře, vy dva je budete následovat."

„Rozumíme, kapitáne. Uděláme, co bude v našich silách."

Vergrim zasyčel a naznačil, aby ho následovali. Učinili tak, zachovávajíce od mága uctivý odstup. B'rak se díval, jak odcházejí, a třel si rukou bradu.

„Sithe!"

Jeho zástupce vyklopýtal z domu mluvčího. Nevypadal dvakrát dobře a kapitán ho chvíli nechal, aby se vzpamatoval.

„Kapitáne?"

„Přebíráš velení. Připrav mužstvo k akci. Za chvíli jsem zpět."

„Provedu, kapitáne."

B'rak si připnul meč a vydal se k lesu. Neustále míjel některého z elfů. Všichni se vyhýbali jeho upřenému pohledu. Tiše syčel. Zaznamenal změnu v jejich postojích, ale jakou, to nedokázal říct. Jen věděl, že se něco změnilo. Smutek tu byl stále, ale něco se změnilo.

Nějakou dobu pokračoval v chůzi. Vesnici vystřídaly stromy. Velitel se zastavil až hluboko v lese. Krajina byla kopcovitá a drakonián odhadoval, že za nějaké dvě hodiny by se měl dostat na jeden z hřebenů. Ten by měl splnit svůj účel.

Vybral si nejvyšší, nejvíc členitý kopec. Jedna strana končila strmým výběžkem. Lehký vánek ho sváděl. I když jeho křídla nebyla vhodná pro takový let, mohl kousek lehce plachtit. Ale to nebyl účel jeho cesty.

Tak jak předpokládal, kopec mu poskytoval nádherný výhled na okolní krajinu, včetně vesnice. V dálce, směrem na severozápad, se rozkládalo něco, co vypadalo jako výběžek Novomoře. Po stranách se tyčily rozlehlé hory, které vyrážely ze země jako velké zdi chránící celou oblast. Nížiny byly pokryty pouze lesem. Nedotčeným lesem.

Jeho podezření se utvrdilo. B'rak rychle slezl z kopce. Doufal, že Sith splnil jeho instrukce a zmobilizoval mužstvo.

Jestli to udělal, byla tu ještě šance na vítězství. Aspoň budou drakoniáni připravení, až elfové udělají svůj poslední tah.

Past. I elfové zanechávají v okolí svých obydlí známky své existence, nikdy nežijí v jediné osamocené vesnici. B'rak znal ta důmyslná přírodní obydlí, znal města vybudovaná touto uměleckou rasou. Obyvatelstvo musí jíst a B'rak, veterán mnoha bitev, věděl, že i elfové pěstují potravu a obchodují mezi sebou. Eliáš a jeho lidé však neměli ani pole, ani ovocné sady, ani žádná města, která by byla spojena s přírodou.

Zkrátka ta vesnice tu byla jen kvůli hlídce. Návnada. Nějakým způsobem se dozvěděli, že hlídka přijde. Potom už to byla jen otázka času. -

Drakonián proklínal svou slepotu. Musí si pomoci magií. Tyhle obrovské chyby soudnosti nebyly myslitelné pro takového veterána, jako byl on. Dokonce i Vergrim na to skočil. Vergrim se svou mocí, kouzly a schopností číst to, co cítí druzí. Jediné, co mág našel, byla touha pomoci.

Tohle byla část záhady, kterou ještě neodhalili. Mohli ho zabít, dokonce několikrát. Byl dost lehkomyslný, předstíraje, že je mocný dobyvatel, držící v hrsti mírumilovné elfy. Mohli ho zabít ve spánku.

Neudělali nic.

Dosáhl okraje vesnice, napolovic očekávaje bitvu. Nikde neviděl žádného elfa. Nebyl tu ani Vergrim.

Ale Sith a jeho hlídka ho už očekávali. Jeho druhý poručík vyskočil do pozoru.

„Vaše rozkazy, kapitáne?"

B'rak přehlédl vesnici, tu past, a zasyčel: „Chci, abyste srovnali tuhle vesnici se zemí! Chci, abyste pobili všechny elfy! Jejich těla spálit! Začněte s hostiteli! Nechám to na vás! Připravte se k bitvě! Tohle je lest! Musím najít Vergrima, než bude pozdě!"

Sith se zazubil, když kapitán proběhl kolem. Jeho zuby se leskly na slunci, když vyštěkával rozkazy. Tady bylo konečně to, na co celou dobu čekal. Konečně tu byla akce. Vytáhl z ohně hořící louč, kterou předtím připravili někteří z jeho válečníků. Ostatní následovali jeho příkladu. Pak už to byl jen závod, kdo to peklo začne první.

B'rak byl téměř vyčerpán, když došel k obydlí, kde elfové ubytovali postiženého válečníka. Místo bylo mimo vesnici. Za sebou slyšel povyk svých válečníků. Doufal, že ve svém nadšení nespálí celý les. Aspoň ne teď, dokud je tu hlídka.

Střetl se s Vergrimem u vchodu do srubu. Černý čaroděj, který vypadal vysíleně, na něj podivně hleděl.

„Co jsi to provedl, B'raku?"

„Tohle je past, čaroději! Tak, jak jsem původně předpokládal. Velice rafinovaná past!"

Černý čaroděj na něj stále zíral. „Cos to udělal?"

„Má hlídka srovnává tuhle vesnici se zemí! Přikázal jsem vybít elfy, než dorazí jejich posily. Jsou prohnaní, Vergrime! Dost prohnaní na to, aby zmátli i nejlepšího mága!"

Druhý drakonián pomalu přikývl. „To je pravda. Buď všechno, nebo nic. Plán se nevydařil. Nic se nedalo dělat. Královnino kouzlo bylo silnější, než jsme si mysleli."

B'rak zlostně zasyčel. „My? Jaké kouzlo? O čem to mluvíš? Kde je elf a jeho družka? Chováš se ještě podivněji než obvykle!"

Vergrim ustoupil k jedné straně vchodu. „Nejlépe bude, když se sám přesvědčíte, kapitáne."

B'rak odstrčil mága a vtrhl do srubu. Zpočátku mu tma bránila ve výhledu, a tak se podivil, proč tu nejsou okna. Během chvilky se jeho oči přizpůsobily.

Drakonián s hrůzou ustoupil a z úst se mu vydrala kletba na adresu Královny Temnot, když se snažil vyhnout pohledu na tu věc ležící na pokrývce. Byl to S'sira — a nebyl to S'sira. Jeho tělo se neustále měnilo, jako kdyby dvě síly bojovaly o nadvládu a nemohly zvítězit, pomyslel si velitel.

S odporem vytasil meč z pochvy a s velkým přemáháním se postavil nad měnící se hmotu. Jedním úderem odsekl to, co předtím bylo hlavou. Pak B'rak zvedl ze země velký kus látky, neboť si chtěl očistit zbraň. Zjistil, že je to kus černého pláště, který patřil Vergrimovi. Mágovo zuhelnatělé tělo leželo znetvořené v rohu.

„Královnina kletba je příliš silná." Byl to mágův hlas, ale tělo bylo elfí. B'rak si ho pozorně prohlédl a s nevysvětlitelným strachem zjistil, že je to Eliáš... a přece to nebyl Eliáš. „Neměli jsme nikdy věřit, že naši úmluvu odmění."

„Někteří z nás nevěřili, že je vše ztraceno," pokračoval elf. „Měli jsme přivést zpět naše děti. Když je Královna mohla změnit v obludy plné nenávisti, mohli jsme je proměnit zpět."

Kapitán postoupil vpřed. „Jsi můj zajatec, starče! Odhalil jsem tvou past! Už teď

mí mužové vybíjejí tvé lidí a pálí tuhle rádoby vesnici."

Eliáš potřásl smutně hlavou. „Vkládal jsem svou naději především v tebe. Tušil jsem, že jsi můj, když jsem tě viděl. Tatáž rozhodnost, tatáž síla. Ten sen, už tě skoro měl. Tak jako skoro přesvědčil tamtoho." Jednou rukou ukázal na nehybnou masu na pokrývce. V matném světle vypadala elfova ruka jako kožená.

Eliáš pokračoval: „Bylo příliš málo času na přípravu skutečné vesnice. Kouzlo udělalo to nejdůležitější, přimělo vás přijmout to, co byste jinak nepřijali. To však nestačilo. Ve skutečnosti mělo kouzlo odezvu jen u jednoho z vás, i když bylo silné. Avšak proměnu by nepřežil, a tak je lépe, že je mrtev — já jsem neměl sílu to udělat, když byl úspěch na dosah."

„Jakou proměnu?" B'rak ustoupil. Elf se nechoval jako zajatec a jeho vzhled nabral podivnou podobu. Starcův obličej se rozšiřoval a přibližoval zjevu ještěra.

„Vy jste byli další generací. Naší chloubou a radostí. Našimi drahými dětmi. Kdysi dávno, zatímco jsme spali, Královna a její pekelní draci ukradli naše vejce a drželi je jako rukojmí. Nutila nás složit přísahu, že se nebudeme plést do jejích zvrácených plánů dobýt svět. Slíbila, že se vajec netkne, ale lhala. Použila svá černá kouzla — zaklela je v taková stvoření, jako jste vy. Říkám ti to, můj synu, abys věděl, že to, co teď děláme, děláme z lásky pro to, čím jste měli být — ne pro padlou Královnu."

Křídla se vzepjala. Zbytky elfího těla se roztěkaly v třpytící se hmotě křídla. Drakonián upadl nazad. Mával mečem a chabě se pokoušel bránit. Stěny srubu, které teď nebyly s to udržet rozpínající se hmotu, se rozpadly jako papír. B'rak byl nucen uskočit před propadající se střechou.

Mohutná hlava hleděla na drakoniána. Z velkých čelistí se vydralo zasténání.

„Odpusťte nám, rodičům, že jsme vás zklamali."

Všechno bylo v plamenech.

Oheň zničil vesnici. Přesvědčili se o tom. Ani jeden z drakoniánů neunikl. Jejich původní plán zničit vesnici se obrátil proti nim, až nadešla ta chvíle.

Tři dny oplakávali rodiče ztrátu svých dětí. Byly to tři dny smutku a zpěvů, tři dny pro ty proměněné Královnou. Až to skončilo, draci — někteří stříbrní, jiní zlatí a jiní se skvrnami obojího — vzlétli, aby se spojili se svými druhy v hrozné válce.

Za sebou nechali jen popel.

Zkouška bratrství

MARGARET WEIS

KOUZELNÍK A JEHO BRATR MÍŘILI VELICE hustou mlhou k tajnému místu.

„Neměli jsme sem chodit," zamumlal Karamon. Položil svou velkou silnou paži na jílec meče a jeho oči prohledávaly každý stín. „Byl jsem na mnoha nebezpečných místech, ale tomuto se nic nevyrovná."

Raistlin se rozhlédl kolem. Všiml si tmavých, pokroucených stínů a zaslechl neznámé podivné zvuky.

„Nechají nás na pokoji, bratře," řekl tiše. „Byli jsme pozváni. Jsou to strážci, kteří brání ve vstupu všem nepovolaným." Nicméně si však přitáhl červené roucho k hubenému tělu a přiblížil se ke Karamonovi.

„Mágové nás pozvali... Ale já jim nevěřím," zamračil se Karamon. Raistlin na něj rychle pohlédl. „Tím myslíš i mne, drahý bratře?" zeptal se jemně.

Karamon neodpověděl.

Přestože byli dvojčata, nemohli být více rozdílní. Raistlin, křehký a bledý kouzelník a učenec, přemítal o tomto rozdílu velmi často. Byli jako jeden muž rozdělený ve dva. Karamon byl tělo, Raistlin mysl. Jako takoví se potřebovali a záviseli jeden na druhém daleko více než jiní bratři. Jaksi to však nebyla užitečná závislost. Jako kdyby každý z nich byl bez toho druhého neúplný. Tak se to alespoň zdálo Raistlinovi. Hořce nesl, že si s ním osud zahrál a jako prokletím ho obdařil slabým tělem, když toužil po moci nad ostatními. Děkoval, že mu byla dána aspoň dovednost kouzelníka. To mu dalo sílu, po které dychtil. Tato dovednost ho téměř učinila rovným jeho bratrovi.

Karamon — silný a svalnatý, rozený bojovník. Kdykoli Raistlin hovořil o jejich rozdílnosti, vždy se od srdce zasmál. Karamon byl rád ochráncem svého „malého" bratra. Ale přestože svého bratra velmi miloval, své slabší dvojče litoval. Naneštěstí měl sklon k tomu, aby svou bratrskou účast sděloval neuvážlivým způsobem. Často dával svou lítost najevo a nevědomě tak zarýval nůž do duše svého bratra.

Karamon obdivoval magické schopnosti svého bratra asi tak, jako lidé obdivují kejklíře na pouti — ani je nebral vážně, ani je příliš nectil. Karamon nepoznal ani člověka, ani žádnou nadpřirozenou bytost, kterou by nemohl vyřídit mečem. Proto nemohl pochopit, že jeho bratr podniká tak nebezpečnou cestu pouze kvůli své magii.

„To jsou všechno laciné triky, Raiste," protestoval Karamon. „Jízda do té zapovězené země není nic, pro co bychom měli riskovat naše životy."

Raistlin mírně odpověděl (vždycky mluvil s Karamonem mírně), že měl pro toto rozhodnutí osobní důvody. Karamon mohl jít s ním, pokud chtěl. Samozřejmě šel. Ti dva, už od narození, byli málokdy jeden bez druhého.

Cesta byla dlouhá a riskantní. Karamon byl často nucen vytáhnout svůj meč a Raistlin cítil, že mu ubývá sil. Blížili se k cíli. Raistlin při jízdě mlčel, sklíčen pochybnostmi a strachem, který se ho zmocnil, stejně jako když se pro tento čin poprvé

rozhodl. Možná měl Karamon pravdu, možná riskovali své životy zbytečně.

Bylo to před třemi měsíci, kdy představený Řádu přijel do domu Raistlinova mistra. Par-Salian pozval Raistlina, aby ho navštívil v době oběda, třebaže tmi byl mistr velmi překvapen.

„Kdy se podrobíš Zkoušce, Raistline?" zeptal se stařec mladého kouzelníka.

„Zkoušce?" opakoval Raistlin udiveně. Nemusel se ptát jaké Zkoušce — byla jen jedna.

.Ještě není připraven, Par-Saliane," ohradil se Raistlinův mistr. „Je mladý — je mu teprve jedenadvacet! Jeho kouzelnická kniha zdaleka není dokončená —"

„Ano," přerušil ho Par-Salian, přivíraje oči. „Ale ty věru, že jsi připraven, že, Raistline?"

Raistlin nechal oči sklopené, s kápí staženou do tváře, aby tak patřičně ukázal svou pokoru. Náhle rychlým pohybem posunul kápi nahoru a zvedl hlavu, dívaje se přímo, pyšně na Par-Saliana. „Jsem připraven, Nejvyšší," promluvil Raistlin klidně.

Par-Salian kývl a jeho oči se zatřpytily. „Vydej se na cestu do tří měsíců," řekl stařec a potom se odvrátil, aby dojedl svou rybu.

Mistr Raistlina za jeho drzost pokáral jediným rychlým, rozzlobeným pohledem. Par-Salian se na něj už nepodíval. Mladý čaroděj se uklonil a beze slova odešel.

Sluha ho vyvedl ven. Nicméně Raistlin proklouzl zpátky přes neuzamčené dveře, seslal na sluhu pomocí kouzla spánek a stál skrytý v přístěnku, naslouchaje rozhovoru svého mistra a Par-Saliana.

„Řád nikdy nezkoušel nikoho tak mladého," řekl mistr. „A ty sis vybral jeho! Ze všech mých žáků si to právě on nejméně zaslouží. Já tomu prostě nerozumím."

„Ty ho nemáš rád, že? zeptal se Par-Salian mírně.

„Nikdo ho nemá rád," odsekl mistr. „Není v něm žádný soucit, žádná lidskost. Je chamtivý a lakomý, těžko se mu důvěřuje. Věděl jsi, že jeho přezdívka mezi ostatními studenty je Prohnaný? Bere si od každého něco a nedává oplátkou nic vlastního. Jeho oči jsou zrcadla odrážející vše, co vidí, v chladné, křehké podobě."

„Je vysoce inteligentní," podotkl Par-Salian.

„To se nedá popřít," odtušil mistr. „Je to můj nejlepší žák a má přirozenou lásku k magii. Není z těch povrchních."

„Ano," souhlasil Par-Salian. — „Raistlinova magie vyvěrá z hlubokého nitra."

„Ale vyvěrá z temné studny," řekl mistr, potřásaje hlavou. „Někdy se na něj dívám a chvěji se hrůzou, když si představím, jak na něj padá černé roucho. Bojím se, že to bude jeho osud."

„Já si to nemyslím," řekl zadumaně Par-Salian. „Je v něm daleko více, ale připouštím, že to dobře skrývá. Je v něm víc, než on sám tuší."

„Hm." Mistr se zdál být velmi nejistý.

Raistlin se pro sebe zasmál — byl to spíš úšklebek. Nebylo pro něj žádným překvapením poznat, co si o něm mistr myslí. Raistlin se ušklíbl. A komu to vadí, pomyslel si hořce. Par-Saliana odbyl pokrčením ramen.

„A co jeho bratr?" zeptal se Par-Salian.

Raistlin, s uchem přitisknutým ke dveřím, se zamračil.

„Noc a den," rozpovídal se mistr. „Karamon je hezký, čestný, důvěřivý, přítel každého. Jejich vztah je zvláštní. Viděl jsem Raistlina dívat se na Karamona s prudkou láskou hořící v očích. A v příštím okamžiku jsem viděl takovou nenávist a žárlivost, že si myslím, že by byl schopný zavraždit své dvojče bez jediného okamžiku přemýšlení." Mistr omluvně zakašlal. „Dovol mi, abych ti poslal Algenona, Nejvyšší. Není tak inteligentní jako Raistlin, ale jeho srdce je dobré a na pravém místě."

„Algenon je *příliš* dobrý," podotkl Par-Salian. „Nikdy nepoznal muka, utrpení nebo zlo. Postav ho do chladného, mrazivého větru a on uvadne jako růže. Ale Raistlin, ten, který stále bojuje se zlem v sobě, nebude příliš zděšen zlem zvenčí."

Raistlin uslyšel vrznutí židlí. Par-Salian se postavil.

„Nebudeme se přít, dostal jsem možnost volby a já jsem se rozhodl," řekl Par-Salian.

„Odpusť mi, Nejvyšší, nechtěl jsem ti odporovat," řekl mistr přidušeně.

Raistlin slyšel Par-Salianův unavený povzdech. „Já bych měl být ten, který se omlouvá, starý příteli," řekl. „Odpusť mi. Začínáme se obávat, že svět možná nepřežije. Tato volba pro mne byla těžkým břemenem. Jak sám víš, Zkouška může tomu mladému muži přinést zkázu."

„Podlehli i jiní, lepší," zamumlal mistr.

Jejich rozhovor se stočil jiným směrem, a tak se Raistlin odplížil.

Mnohokrát v následujících týdnech, kdy se připravoval na cestu, uvažoval mladý mág nad slovy, která Par-Salian řekl. Nejraději by sám sebe objal z pýchy, že byl vybrán Nejvyšším, aby se podrobil Zkoušce. To byla největší pocta, která mohla být mágovi prokázána. Ale v noci ho slova „může přinést zkázu" pronásledovala ve snech.

Jak se přibližoval blíž a blíž Věži, přemýšlel o těch, kteří nepřežili. Jejich věci byly vráceny rodinám bez jediného slova (kromě politování od Par-Saliana). Z tohoto důvodu se mnoho čarodějů Zkoušce vůbec nepodrobilo. Koneckonců, Zkouška nedávala žádnou zvláštní sílu a ani nepřidala žádná kouzla do kouzelnické knihy. Kdokoli se mohl v kouzlech docela dobře cvičit i bez Zkoušky a mnozí to také tak dělali. Takoví ale nebyli pravými čaroději uznáváni a oni to také věděli. Zkouška dávala čaroději auru moci, která ho neustále obklopovala. Když pak takový mág vstoupil do přítomnosti ostatních, tato zář byla všemi hluboce cítěna, a proto vzbuzovala respekt.

Raistlin silně toužil po takovém respektu. Ale toužil po něm tolik, aby byl ochotný zemřít proto, aby ho získal?

„Tady to je!" Karamon přerušil jeho úvahy a prudce zarazil koně.

„Bájná Věž Vysoké magie," řekl Raistlin, dívaje se upřeně s bázní a úctou v očích.

Tři vysoké kamenné věže se podobaly prstům kostlivce drápajícího se ven z hrobky.

„Ještě se můžeme vrátit," řekl Karamon zlomeným, ustrašeným hlasem.

Raistlin se podíval v údivu na svého bratra. Poprvé, co jeho paměť sahala, uviděl v Karamonových očích strach. Mladý čaroděj pocítil něco neobvyklého — teplo,

které prostoupilo celým jeho tělem. Napřáhl se a položil pevnou ruku na bratrovu chvějící se paži.

„Neboj se, Karamone," řekl Raistlin. „Jsem s tebou."

Karamon se podíval na Raistlina a pak se jen nervózně zasmál. Pobídl svého koně kupředu. Oba dva vstoupili do Věže. Obrovské kamenné zdi a tma je pohltily a potom uslyšeli hlas: „Přistupte blíž."

Postupovali kupředu. Raistlin šel pevně, ale Karamon se pohyboval ostražitě, s rukou na jílci meče. Zastavili se až před vrásčitým mužem, sedícím uprostřed chladné, prázdné místnosti.

„Vítej, Raistline," řekl Par-Salian. „Cítíš se připraven podrobit se závěrečné Zkoušce?"

„Ano, Par-Saliane, Nejvyšší ze všech."

Par-Salian zkoumal mladého muže, stojícího před ním. Kouzelníkovy bledé, hubené tváře se zbarvily slabým uzarděním, jako by jeho krev rozproudila horečka. „Kdo tě doprovází?" zeptal se Par-Salian.

„Moje dvojče, Karamon, Velký mágu." Raistlinova ústa se zkroutila v úšklebku. „Jak můžete sám vidět, Nejvyšší, já nejsem žádný bojovník. Můj bratr přišel, aby mne chránil."

Par-Salian se zadíval na oba bratry, uvažuje nad nerovnými vrtochy bohů. Dvojčata! *Ten Karamon je obrovský, dva metry vysoký, musí vážit přes sto kilo. Jeho tvář je tváří úsměvu a hlučného smíchu, oči jsou tak otevřené jak jeho srdce. Ubohý Raistlin.*

Par-Salian stočil svůj pohled zpět na mladého muže, jehož červené roucho viselo z hubených, shrbených ramen. Očividně slabý, Rastlin byl ten, který si nikdy nemohl vzít, co chtěl, a tak už se dávno naučil, že mu magie může vynahradit všechny nedostatky. Par-Salian se mu podíval do oči Ne, nebyla to zrcadla, jak říkal mistr — ne pro ty, kteří měli schopnost vidět hlouběji. Uvnitř mladého muže bylo dobro — skryté, pevné jádro, které umožňovalo jeho křehkému tělu hodně vydržet Jeho duše však byla chladná, beztvará hmota, temná pýchou, chamtivostí a sobectvím. A i proto teď Par-Salian zamýšlel ukovat tohoto čaroděje právě tak, jako se objeví ocel, když je surové železo ponořeno do doběla rozpálené pece.

„Tvůj bratr nemůže zůstat," — připomenul mírně Raistlinovi.

„Jsem si toho vědom, Nejvyšší," odvětil Raistlin s náznakem netrpělivosti.

„V době tvé nepřítomnosti o něj bude dobře postaráno," pokračoval Par-Salian. „A samozřejmě mu bude dovoleno odnést domů tvé cennosti, pokud se Zkouška ukáže nad tvé schopnosti."

„Odnést domů... cennosti..." — Karamonův obličej se zachmuřil, když uvažoval nad tímto prohlášením. Potom potemněl, když porozuměl plnému významu mágových slov — „Chcete říci - "

Raistlinův hlas, rázný, nabroušený, ho přerušil. „Chce říci, drahý bratře, že vezmeš domů mé věci v případě mé smrti."

Par-Salian pokrčil rameny.

„Nezdar znamená smrt."

„Ano, máte docela pravdu. Zapomněl jsem, že i smrt může být výsledkem tohoto

— tohoto rituálu." Karamonův obličej zezelenal strachem. Položil svou ruku na bratrovo rameno. „Myslím, že bys to měl nechat být, Raiste. Pojďme raději domů."

Raistlin sebou trhl pod dotekem svého bratra a jeho hubené tělo se zachvělo. „Na nic se tě neptám," vzkypěl hněvem. Nato ovládl svou zlost a pokračoval klidněji: „Toto je moje bitva, Karamone. Neboj se. Zvládnu to."

Karamon nepřestával žadonit. „Prosím, Raiste — postaral bych se o tebe."

„Nech mě!" Raistlin ztratil sebeovládání, hluboce zraňuje svého bratra.

Karamon ustoupil. „Dobře," zamumlal.„Já — uvidíme se venku." Vyslal k mágovi výhružný pohled. Pak se otočil a vyšel z místnosti.

Ozvalo se bouchnutí dveří a potom byl klid.

„Omlouvám se za svého bratra," řekl Raistlin, přičemž sotva pohnul rty.

„Ty se omlouváš?" zeptal se Par-Salian. „Proč?"

Mladý muž se zamračil. „Protože on vždycky... Nemůžeme prostě pokračovat?" Jeho ruce se pod rukávy roucha zaťaly v pěst.

„Samozřejmě," odvětil mág a znovu se opřel o opěradlo židle. Raistlin stál rovně, s očima otevřenýma, bez mrknutí. Potom se prudce nadechl.

Mág pohnul rukou. Bylo slyšet zvuk, třesknutí, jako když se něco rozbije. Čaroděj rychle zmizel.

Hlas z podsvětí promluvil: „Proč musíme tohoto zkoušet tak krutě?"

Par-Salianovy propletené ruce se svíraly a otevíraly. „Kdo si dovoluje zpochybňovat vůli bohů?" zamračil se. „ Oni požadují meč. Našel jsem jeden, ale jeho kov je dobila rozpálený. Musí být kován, oslaben a učiněn použitelným."

„A pokud se zlomí?"

„Potom pohřbíme, co zbyde," zamumlal mág.

Raistlin se odtáhl od mrtvého těla temného elfa. Zraněný a vyčerpaný se doplazil do temné chodby a zhroutil se na stěnu. Svíjel se v bolestech. Chytil se za žaludek a zvracel. Když křeče přestaly, lehl si na podlahu a čekal na smrt.

Proč mi to dělají? přemýšlel skrz blouznivý opar bolesti. Tak mladý čaroděj a vystaven zkouškám těch nejslavnějších mágů — živých a mrtvých. Skutečnost, že musí složit tuto Zkoušku, už nebyla jeho hlavní myšlenkou. Tou bylo přežití. Každá další dílčí zkouška ho zranila a navíc jeho zdraví nikdy nebylo nejlepší. Pokud by přežil tuto Zkoušku — o čemž pochyboval — uměl si živě představit své tělo, jako roztříštěný krystal držící u sebe silou své vlastní vůle.

Ale ovšem, byl tu ještě Karamon, který by se o něj staral — jako vždy.

Ha! Ta myšlenka se vynořila z oparu bolestí a způsobila, že se Raistlin trpce zasmál. Ne, smrt byla lepší než doživotní závislost na bratrovi. Raistlin si lehl zpět na kamennou podlahu, přemýšleje, jak dlouho mu bude dovoleno trpět...

A vtom se ze stínu v chodbě zhmotnila velká postava.

To je ono, pomyslel si Raistlin, *moje závěrečná zkouška. Ta, kterou nepřežiji.*

Rozhodl se prostě nebojovat, přestože mu zbývalo ještě jedno kouzlo. Možná by smrt mohla být rychlá a milosrdná.

Lehl si na záda a díval se na tmavý stín, jak se pomalu blíží. Cítil jeho živoucí

přítomnost, slyšel jeho dech. Naklonil se nad Raistlinem, který bezděčně zavřel oči.

„Raiste?"

Cítil chladné prsty, které se dotýkaly jeho rozpáleného těla.

„Raiste!" zavzlykal ten hlas. „Ve jménu bohů, co ti to udělali?"

„Karamone," promluvil Raistlin, ale nebyl schopen slyšet svůj vlastní hlas. Jeho hrdlo bylo rozbolavělé od kašle.

„Beru tě odsud pryč," oznámil jeho bratr pevně.

Raistlin ucítil silné paže, jak vklouzly pod jeho tělo. Cítil známý pach potu a kůže, slyšel známý zvuk vrzání brnění a řinčení širokého meče.

„Ne!" Raistlin odstrkoval masivní hruď svého bratra slabou, křehkou rukou. „Jdi pryč, Karamone! Mé zkoušky ještě nejsou ukončeny! Nech mě být!" Ozvalo se jen nesrozumitelné zachroptění, potom se začal silně dusit.

Karamon ho lehce zvedl, kolébaje ho v náručí. „Nestojí to za to. Klidně odpočívej, Raiste." Velký muž se zalykal. Když procházeli pod plápolající pochodní, uviděl Raistlin na tvářích svého bratra slzy. Udělal ještě jeden pokus.

„Nedovolí nám odejít, Karamone!" Zvedl hlavu, lapaje po dechu. „Jenom se vystavuješ nebezpečí!"

„Ať přijdou," řekl Karamon krutě a pokračoval v chůzi pevnými kroky po špatně osvětlené chodbě.

Raistlin klesl zpátky s hlavou položenou na Karamonově rameni. Cítil se ochráněn silou svého bratra, přestože ho v duši proklínal.

Ty hlupáku! Raistlin unaveně zavřel oči. *Ty velký, tvrdohlavý blázne! Teď zemřeme oba. A samozřejmě ty zemřeš při mi ochraně. Dokonce i v hodině smrti budu tvým dlužníkem.*

„Ach..."

Raistlin uslyšel a ucítil prudké bratrovo nadechnutí. Karamonova chůze se zpomalila. Raistlin zvedl hlavu a zadíval se dopředu.

„Přízrak," vydechl.

„Mm..." zarachotilo hluboko v Karamonově hrudi — jeho válečný pokřik.

„Moje kouzlo ho může zničit," protestoval Raistlin, když ho Karamon něžně položil na kamennou podlahu. *Hořící ruce*, pomyslel si Raistlin zasmušile. Slabé kouzlo proti přízraku, ale musel to zkusit. „Uhni, Karamone! Zbývá mi právě dost sil."

Karamon neodpověděl. Otočil se a šel směrem k přízraku, zakrývaje tak Raistlinovi výhled.

Drže se stěny, vyškrábal se čaroděj do vzpřímené polohy a zvedl hlavu. Právě když se chystal rozvinout svou sílu v jednom posledním pokřiku, doufaje, že tak odradí svého bratra, zastavil se a nevěřícně zíral. Karamon zvedl ruku. Tam, kde předtím držel meč, nyní držel jantarovou hůlku. V druhé ruce, v té, ve které obvykle držíval štít, měl nyní kousek kožešiny. Věci třel o sebe, řekl nějaká kouzelná slova — vyšlehl blesk a zasáhl přízrak do hradí. Ten zakřičel, ale stále pokračoval v pohybu, jako by chtěl vysát Karamonovu životní energii. Karamon držel ruce zvednuté a znovu promluvil. Zasyčel další blesk a zasáhl přízrak do hlavy. A najednou tam nebylo nic.

„Teď se odsud dostaneme," řekl Karamon s uspokojením. Hůlka a kožešina zmi-

zely. Otočil se. „Dveře jsou přímo pod námi -"

„Jak jsi to udělal?" zeptal se Raistlin, přidržuje se stěny.

Karamon se zarazil, polekán divokým, zuřivým pohledem svého bratra.

„Udělal co?" zamžikal bojovník.

„To kouzlo!" zaječel Raistlin zběsile. „To kouzlo!"

„Aha, to," pokrčil Karamon rameny. „Vždycky jsem to uměl. Většinou to nepotřebuji, s mým mečem a tak, ale ty jsi opravdu ošklivě zraněný a já tě odtud musím dostat. Nechtěl jsem ztrácet čas bojem s tím přízrakem. Netrap se tím, Raiste. Stále to může být tvá malá specialita. Jak jsem říkal, většinou to nepotřebuji."

To není možné, říkal Raistlinovi rozum. *Přece si nemohl ve chvilce osvojit to, čeho já jsem dosáhl za roky studia. To nedává smysl. Bojuj s nemocí, slabostí a bolestí. Přemýšlej!* Ale nebyla to fyzická bolest, která zatemňovala Rastlinovu mysl. Byla to ta stará vnitřní bolest sápající se na něj, trhající ho jedovatými drápy. Karamon, silný a srdečný, dobrý a laskavý, otevřený a čestný. Přítel každého.

Ne jako Raistlin — nedochůdče, Prohnaný.

Všechno, co jsem kdy měl, byla má kouzla, křičela Raistlinova mysl. *A teď je má Karamon také!*

Opíraje se o zeď, Raistlin zvedl obě ruce, dal palce k sobě a namířil je na Karamona. Začal mumlat kouzelná slova, ale jiná než ta, která předtím říkal Karamon.

„Raiste?" couval Karamon. „Co to děláš? No tak. Dovol mi, abych ti pomohl. Budu se o tebe starat, tak jako vždy... Raiste! Jsem tvůj bratr!"

Raistlinovy vyprahlé rty se zkroutily v úšklebku. Nenávist a žárlivost — dlouho skrývané, překypující a tavící se pod vrstvou chladného, pevného kamene — vytryskly na povrch. Kouzlo proběhlo jeho tělem a vzplanulo z jeho rukou. Díval se na oheň, jak plápolá, vzdouvá se a pohlcuje Karamona. Když se z bojovníka stala hořící pochodeň, Raistlin si najednou uvědomil, že to, co viděl, se prostě nemohlo stát. V okamžiku, kdy zjistil, že něco nebylo v pořádku, hořící obraz jeho bratra zmizel. Chvíli nato Raistlin ztratil vědomí a klesl k zemi.

„Probuď se, Raistline, tvá Zkouška skončila."

Raistlin otevřel oči. Tma byla pryč, sluneční světlo proudilo oknem. Ležel v posteli a nad sebou viděl Par-Salianův vrásčitý obličej.

„Proč?" řekl hrubě Raistlin a zlostně sevřel mágův plášť. „Proč jste mi to udělali?"

Par-Salian položil svou ruku na slabé rameno mladého muže. „Bohové si žádali meč, Raistline, a já jim teď jeden mohu dát — tebe. Zlo přichází na zem. Osud všech v tomto světě zvaném Krynn je na vahách. Skrz tvou pomocnou ruku a paže ostatních bude rovnováha obnovena."

Raistlin se upřeně díval, potom se krátce a hořce zasmál. „Zachránit Krynn? Jak? Vy jste roztříštili mé tělo. Dokonce ani pořádně nevidím!" Zděšeně se rozhlédl...

Raistlinovi se mágův obličej rozplýval. Když stočil svůj pohled k oknu, kameny, na které se díval, se mu drolily před očima. Kamkoli dohlédl, všechno upadalo do zkázy a chátralo. Netrvalo to však dlouho a brzy se mu zrak znovu vyjasnil.

Par-Salian mu podal zrcadlo. Raistlin uviděl svůj vlastní obličej, vpadlý a prázd-

ný. Jeho kůže teď byla zlaté barvy se slabým kovovým nádechem. Symbol bolesti, kterou vytrpěl. Ale byly to jeho oči, co způsobily, že sebou trhl hrůzou. Černé zornice už nebyly kulaté — měly tvar přesýpacích hodin.

„Teď vidíš zrakem přesýpacích hodin, Raistline. Vidíš čas, který se dotýká všech věcí. Vidíš smrt, kdykoli se podíváš na život. Tak si vždy budeš vědom toho, že na světě strávíme jen krátkou dobu." Par-Salian potřásl hlavou. „Bojím se, že ve tvém životě nebude mnoho radosti — vskutku málo radosti pro kohokoli žijícího na Krynnu."

Raistlin odložil zrcadlo. „Můj bratr?" zeptal se hlasem sotva slyšitelným.

„To byl přelud, který jsem vytvořil — má osobní výzva pro tebe, aby ses podíval hlouběji do svého srdce a zjistil, jak jednáš s těmi, kteří ti jsou nejblíže," řekl Par-Salian jemně. „Pokud jde o tvého bratra, je zde, v bezpečí — úplně v bezpečí. Tady přichází."

Jak Karamon vcházel do pokoje, Raistlin se posadil a odstrčil Par-Saliana stranou. Zdálo se, že se Karamonovi ulevilo, když viděl, že jeho dvojče má dost sil na přivítání. Jeho oči však odrážely smutek, jaký vzniká při poznání nepříjemné pravdy.

„Nemyslel jsem si, že ten přelud budeš považovat za to, čím byl," řekl Par-Salian. „Ale ty jsi ho poznal. Koneckonců, který z mágů může čarovat, pokud nese meč a je oblečen v brnění?"

„Pak jsem tedy neselhal?" zamumlal chraptivě Raistlin.

„Ne," usmál se Par-Salian. „Závěrečnou zkouškou bylo porazit temného elfa."

Raistlin se podíval na uštvaný obličej svého bratra a jeho odvrácené oči. „On se díval, jak ho zabíjím, že?" zašeptal Raistlin.

„Ano," Par-Salian se podíval z jednoho na druhého. „Je mi líto, že jsem to musel udělat, Raistline. Máš se ještě hodně co učit, čaroději — milosrdenství, soucit, trpělivost. Jen doufám, že zkoušky, které máš před sebou, tě naučí to, co ti teď chybí. Pokud ne, nakonec podlehneš zkáze, jak tvůj mistr předpovídal. Ale co se týče přítomnosti, — ty a tvůj bratr se skutečně znáte. Zdi mezi vámi byly zbořeny, přestože se obávám, že každý z vás utrpěl v tom souboji své rány. Doufám, že vás ty jizvy udělají silnějšími."

Par-Salian se zvedl, aby odešel. „Užívej své moci dobře, čaroději. Čas, kdy tvá síla bude muset zachránit svět, se již blíží."

Raistlin kývl hlavou a seděl tiše až do doby, kdy Par-Salian opustil místnost. Pak se postavil, zavrávoral a málem upadl.

Karamon přiskočil, aby mu pomohl, ale Raistlin se s pomocí hole zachytil sám. Bojoval s bolestí a závratí, která ho přepadla, a jeho zlatý pohled se setkal s pohledem jeho dvojčete. Karamon zaváhal a zastavil se.

Raistlin vzdychl. Potom, opíraje se o Magiovu hůl, se mladý mág napřímil a pomalu a klopýtavými kroky vyšel ze dveří.

Jeho bratr ho se svěšenou hlavou následoval.

Sklizně

NANCY VARIAN BERBERICK

FLINT SE ZADÍVAL NA POZVOLNA BLEDNOUCÍ kousky modré oblohy, které prosvítaly mezi korunami stromů. Dopadaly sem zlaté paprsky zapadajícího podzimního slunce. Myšlenka na další noc strávenou v tomto temném lese mu zrovna nepovznesla náladu už stejně rozmrzelou díky dvěma neklidným nocím. Zvuky lesa připomínaly zlověstný šepot. Otřásl se a uvědomil si, že mu ruka sklouzla na rukojeť jeho válečné sekery. V těchto lesích něco nebylo v pořádku. Pomyslel také na Útěšín a na domov. Nikdy se starému trpaslíkovi nezdály tak vítané jako právě na této cestě.

Trpaslík mrzutě pohlédl na Tanise. K čertu s tou mladou zvědavou elfí povahou! Ještě nikdy nebyl tak dlouho za hranicemi své rodné země Qualinestu. Znamená to ale, že nás musí vést každou pěšinkou, která by mohla skrývat nějaké dobrodružství? A není snad on, Flint Křesadlo, úctyhodný trpaslík, dost starý na to, aby věděl mnohem lépe, kam jít?

Flint se nadechl. Následoval dlouhý vzdech. Nejspíš by nebyl v této nepříjemné situaci, ztracený v nějakém temném lese, který ani nebyl na jeho mapě. „Budeš se ještě dlouho dívat na to bláto," zabručel, „anebo se poohlédneme po místě na táboření?"

Tanis, jdoucí ve Flintových stopách a zkoumající zem nalevo od zarostlé cestičky, naznačil trpaslíkovi, aby se k němu přidal. „Podívej se na to."

Keříky a ojíněná tráva byly ohnuté a podupané, jako by tam něco odbočilo do houští. V zajetí mladého trnitého jasanu se zmítal cár hnědé vlny. „Vypadá to, že tudy někdo šel," řekl Flint. „Hádám, že před chvílí."

Tanis zíral ve směru, kterým šel onen osamělý chodec. Voda valící se přes kameny jako by hrála líbezný doprovod šumění Ústí v mírném vánku. Nedaleko bylo slyšet něco, nebo někoho, dýchat. Velmi krátké intervaly mezi jednotlivými výdechy zcela jasně vypovídaly o strachu. „Flinte?" zašeptal.

„Slyším."

Tanis sáhl po luku a napjal jej s rychlostí toho, kdo je zvyklý luk používat už hezkou řádku let. Pouhé gesto a kývnutí stačilo, aby ho starý trpaslík tiše následoval.

Tichý jako elf, ne hlučnější než pronásledovaná liška, sešel Tanis z cestičky. Zamířil přímo k tmavému houští. Těsně u sebe rostoucí duby a hustý podrost společně tvořily souvislou hradbu kmenů a odstrašujících stínů. Tanis se rychle pohyboval od dubu k dubu, aniž by opustil úkryt. Ještě několik kmenů a stromy náhle končily. Před ním se objevila mýtina, krytá jejich širokými bronzovými Ušty.

Dívka, která se krčila na jejím okraji, byla urousaná, otrhaná a špinavá. Tanis ještě nikdy neviděl tak zubožené stvoření. Její vlasy měly barvu ojíněných osikových listů. Byly rozcuchané, dlouhé asi po ramena. Část jich zakrývala obličej. Nezakryly ale škrábance — stopy trnitého houští.

Nemohlo jí být víc než sedmnáct. I podle lidských měřítek to znamená velmi mladá, pomyslel si Tanis. Skrčená ve stínu starého dubu stála bez pohnutí. Výraz

jejích modrých očí půlelfovi připomínal chycenou laň.

Flint se nadechl a prolomil moment překvapení. Vyrazila, jako kdyby to byl podnět, na který čekala. „Ne, počkej!" vykřikl Tanis, dívka se ale vrhla mezi stromy. Byla tak vystrašená, že se ani neohlédla. Tanis se pustil za ní. V běhu si hodil luk přes rameno a zastrčil šíp zpátky do toulce. Slyšel, jak někde za ním zabočil Flint k potoku. Z vysokého dubu se za velkého křiku snesl sýček.

U potoka Tanis dívku dohonil. „Počkej přece!" vykřikl.

Sjela po břehu porostlém mechem. Klesla na kolena, natahujíc se přes okraj pro nějaký kámen. Třesoucí rukou křečovitě popadla první velký kámen a vší silou jej mrštila po půlelfovi. Naštěstí nemířila přesně a Tanis stačil uhnout Slyšel, jak za ním kámen hlučně dopadl do chrastí. Flint si proklestil cestu k potoku, trochu výš po proudu, a teď se k nim tiše blížil. Zatímco dívka sledovala Tanise, chytil ji za lokty. Pak jí sevřel ruce za zády a postavil ji na nohy. „Tak, to by stačilo, mladá dámo," zahučel. „Nechceme ti ublížit."

Očima rozšířenýma hrůzou se dívka střídavě dívala ze starého trpaslíka na mladého půlelfa. Divoce a velice prudce oddechovala a snažila se vymanit z Flintova sevření. Tanis se k nim o krok přiblížil a ukázal jí prázdné ruce beze zbraní. „On to myslí vážně, slečno. Nechceme ti ublížit. Flinte, můžeš ji pustit."

„Moc rád, když nám slíbí, že po nás nebude házet další kameny. Nerad bych měl rozbitou hlavu."

Tanis se na dívku usmál. „Ona to slíbí, že?"

Zvedla bradu a vzdorovitě si Tanise změřila, i když se jí při tom třásly rty. „A jakou záruku mi dáte?"

„Hned dvě," řekl Tanis. „Nejenže ti neublížíme, ale taky tě zveme, aby ses s námi ohřála u ohně. Je to přijatelné?"

Její polohlasné „ano" znělo slabou nadějí, potlačovanou strachem. Tanisovi to zasáhlo srdce. I za zvolna se snášejícího soumraku si všiml, že dívka má oči plné slz. Vzal ji za ruku a pomohl jí na břeh.

Ohlédl se po Flintoví, ale ten jen pokrčil rameny. Tanis věděl, že se mu hlavou honila stejná otázka: Co dělala tak sama v těchto lesích?

Půlelf obstaral dva tučné zajíce, zatímco Flint s Rianou připravili tábořiště. Ano, ona dívka se jmenovala Riana, ale to bylo všechno, co jim o sobě řekla. Tanise napadlo, že se jí asi bude mluvit lépe, až se nají a ohřeje.

Riana mlčky pozorovala opékající se zajíce. Za celou tu dobu neřekla jediné slovo, i když se zdálo, že z ní spadl strach. Mlčky naslouchala Tanisovým žertíkům a Flintovu mrzutému bručení. Nemluvila ani při jídle, jen poděkovala za večeři a nabídla se, že půjde k potoku umýt nádobí.

Tanis poslouchal, jak opatrně sestupuje po břehu pokrytém mechem. Přes mýtinu se přehnal studený vítr. Ozvalo se šumění Ústí a nárazy větví. Byly to jediné zvuky, které se v tomto lese, připraveném na zimní spánek, ozývaly. Ještě při západu slunce byla obloha jasná, zato teď se po ní valily ze severu těžké mraky. Ačkoli jim za minulých nocí svítila na cestu rudá záře Lunitáru, dnes tomu tak nebylo. Solinár, který byl dnes na obloze, nebyl ničím víc než jen nepatrnou stříbrnou křivkou. Su-

kovité větve stromů připomínaly ruce napřahující se k zatažené obloze. Mezi tmavými kmeny se převalovala strašidelná mlha, která dokonale zahalovala vše kolem.

Ve Flintově ranci byl malý váček, ve kterém nebylo nic jiného než špalíčky dřeva. Tanis se usmál, když viděl svého kamaráda vytahovat první špalíček, který nahmátl. Byl hladký, bílý a velký asi jako jeho ruka. Kdysi býval částí statného javoru. Flintova dýka se zaleskla ve světle ohně, zatímco se její majitel snažil uvelebit v jeho blízkosti. Za společného mlčení se malý špalíček proměnil v králíka. Jedno ucho měl volně spuštěné, to druhé stálo v pozoru. Čumáček jako by dýchal noční vzduch. Potřeboval už jen pár posledních vrypů, když vtom se zase začalo ozývat ono slabé žalostné sténání, které je strašilo během předešlých nocí.

Tanis se zachvěl. „Ve jménu bohů, Flinte, proč takové dítě, jako je ještě ona, cestuje samo tak strašným lesem?"

Ale než Flint stačil odpovědět, padl na oheň Rianin stín, ostrý a černý. Hlas se jí třásl. „Nebyla jsem sama, když jsem vyrazila na cestu. Šel se mnou můj bratr a Karre." Postavila nádobí k ohni, aby uschlo. Sedla si blízko té zlaté záře plamenů, ze které sálalo teplo.

Tanis prohrábl ohniště. Zaujalo ho, jak vysoko vyšlehly plameny. „A kde jsou teď, Riano?"

Dívka se zachvěla a přitiskla si potrhaný plášť blíž k tělu. „Já... Já nevím. Stalo se to před dvěma dny. Tábořili jsme trochu dál směrem na sever. Vraceli jsme se z cesty do Ochranova. Naše vesnice leží severně odtud. Možná ji znáte, jmenuje se Křivé Údolí."

Flint ani nezvedl hlavu. Hleděl si svého vyřezávání. „Známe ji," řekl. „Co se stalo tvému bratrovi a tomu Karrovi?"

„Naše tábořiště bylo napadeno!"

Vítr ve stromech dlouze skučel. Riana si přitiskla kolena k hrudi, aby jí bylo alespoň trochu tepleji. „Byli jsme napadeni nějakými věcmi, přízraky, duchy — já nevím, kdo vlastně byli. Jenom vím, že byli strašní. A když Karre jednoho propíchl mečem, ono to nezemřelo. Smálo se to. Z toho smíchu mi tuhla krev v žilách. Ještě nikdy předtím jsem neviděla v Karrových očích takovou hrůzu! A to ho znám celý svůj život. Podíval se na mě, jako by prosil o pomoc. Nebo mi dával sbohem."

Odmlčela se. Vzlyk jí uvízl v krku. Ve svých velkých modrých očích měla skoro beznadějné zoufalství. „A pak se ho to dotklo, popadlo ho to za ruku, a jiné zase Daryna, mého bratra... Najednou byli pryč."

Hlava jí klesla na kolena a Riana se už jen třásla ve svém tichém zoufalství. Tanis ji vzal kolem ramen.

Opřela se o něj, ale třásla se po celém těle. Praskám ohně se v tichu černé noci zdálo být až příliš hlučné.

„Ty jsi tedy už dva dny ztracená a bloudu po lesích?"

„Ne." Její hlas se ztlumil o jeho rameno. Tanis cítil, jak se odporem vzpružila.

„Nejsem ztracená, snažím se je *najít*!"

„Zdá se mi," zamumlal Flint, nespouštěje oči od vyřezávání, „že to vyjde nastejno."

„Ne, není to to stejné." Riana se odtáhla od Tanise a hodila si dozadu vlasy spad-

lé do uslzeného obličeje.

„Aha. Pak tedy asi tušíš, kam unesli tito duchové nebo přízraky tvého bratra a Karra?"

„Kdybych to věděla, tak bych tam šla."

„Ztracená a bloudící."

Než mohla Riana protestovat, vzal ji Tanis za ruku a umlčel Flinta ostrým pohledem. „Riano, ať už to je jakkoliv, nemůžeš být v těchto lesích sama. Jdeme na severovýchod, do Útěšína. Byli bychom velice rádi, kdyby ses k nám přidala."

„Ne. Děkuji, ale ne. Musím najít bratra s Karrem. Neslyšeli jste snad, co jsem vám řekla?" Podívala se z Tanise na Flinta a okamžitě pochopila. „Vy mi nevěříte, že ne?"

Tanis zavrtěl hlavou. „Ne, Riano, ne že..."

„Nevěříte. A co si myslíte? Myslíte si, že jsem se jich zbavila? Mého vlastního bratra a člověka, který byl nám oběma Celý život přítelem? Anebo si myslíte, že jsem prostě blázen a že se po těchto zatracených lesích potloukám pro radost?" Hlas se jí zvýšil. Ostře pronikal nepřívětivou tmou rozprostírající se všude kolem. „Můj bratr a Karre *zmizeli*!"

„Riano, dovol nám, abychom ti pomohli. Pojď s námi do Útěšína."

„Já je ale musím najít. V Útěšíně je nenajdu." Její tón byl hořký, plný zklamání. „Mockrát děkuji za oheň a za jídlo. Ráno už budu na cestě."

Tanis ji vzal znovu za ruku. V tom okamžiku Flint přesně vycítil přítelovy myšlenky. Ano, cítil je stejně dobře jako mrazení nočního vzduchu. On jí snad věří! Rychle se předklonil k protestu, ale než ze sebe vypravil hlásku, Tanis řekl: „Potom tedy nepůjdeš sama, Riano."

Dívčiny oči se rozzářily — a nejen ony. Kousek pod nimi se objevil bezprostřední úsměv plný překvapení a naděje. „Ty mi pomůžeš?"

„Ano."

Pak už Flint jen přivřenýma očima pozoroval, jak se spolu Riana s Tanisem dlouho bavili. Nesnažil se přidat k jejich rozhovoru, seděl blízko ohně a hluboce přemýšlel. A když mu Riana, konečně unavená, dávala dobrou noc, odpověděl jí jen krátkým kývnutím.

Jakmile se dívka uvelebila a upadla v hluboký spánek, zabalená do Tanisovy pokrývky, Flint si poposedl blíž, v obličeji kamenný výraz.

Tanis ale neřekl jediné slovo. Dlouholetá zkušenost ho naučila, že nejlepší obranou proti Flintovu nesouhlasu je mlčení. Věděl, že ho dříve nebo později Flint stejně zasype námitkami. S přehnanou péčí zkontroloval oheň a sebral šípy, s nimiž lovil zajíce. Zelené a zlaté znaky, které je zdobily, byly skoro sedřené. Tiše se jimi zabýval až do té doby, než trpaslík konečně promluvil. „Tedy?"

Tanis vzhlédl od své práce. „Tedy co?"

„Už je trochu pozdě na to, abychom si hráli se slovy, Tanisi," zavrčel Flint. „Co tě to napadlo, že ses jí tak hloupě nabídl?"

„A co bychom měli podle tebe dělat, nechat ji tady?"

„Mohli bychom ji doprovodit do Útěšína."

„Tam by s námi nešla."

„Jak to víš? Vždyť jsi na ni ani pořádně nenaléhal."

Tanis pečlivě urovnával ztvrdlá pírka na jednom ze šípů. „Zdá se mi to být dost jasné."

„Co se zdá být jasné mně, je to, že ses zavázal k beznadějnému úkolu. Tanisi, vždyť my ani nevíme, kolik je v tom jejím příběhu pravdy! Duchové? Mohli to být banditi. A přízraky, které se smály ostré oceli?" Starý trpaslík zavrtěl hlavou. „Buď ta holka lže, anebo je bláznivá."

„Ne, Flinte, mýlíš se. Ani jedno, ani druhé."

„Jsi si tím tak jistý?"

Tanis si stoprocentně jistý nebyl. Věděl jen, že její odhodlání dál hledat svého bratra a kamaráda bylo pevné a opravdové. Měla to napsané v očích. Vášeň v jejím hlase nemohla být falešná. A i když své přesvědčení nemohl ničím podepřít, byl si jistý, že mluvila pravdu. Pohodil hlavou. Alespoň to byla pravda, o které byla přesvědčená ona.

„Jsem si jistý, ačkoliv nevím přesně proč. Flinte, ta dívka je nanejvýš vystrašená. A v tomto lese není něco v pořádku. Oba jsme to už pocítili na vlastní kůži. I přes to všechno bude pokračovat s naší pomocí anebo bez ní. Nemůžu ji nechat jít samotnou."

„Nepopírám, že tu něco zlého visí ve vzduchu. Skoro to cítím. Je to stále silnější, a čím víc cestujeme na sever, tím je to horší. Hochu, ty jsi ještě mladý a lehkomyslný, ale já ne."

Tanisúv pohled sklouzl na spící Rianu. Jedna ruka jí nahrazovala polštář, druhá byla sevřená v pěst. Ať už měl jakékoli pochybnosti, věděl, že ona by pokračovala, a kdyby bylo třeba, tak i bez jeho pomoci. Pravděpodobně by se dostala do velkých nesnází. To on přece nemůže dopustit. „Flinte, nezavázal jsem se i za tebe. Nechci jít sám, ale když budu muset..."

Od ohně se zvedal kouř a tvořil mezi nimi bledý závoj. I přes něj Flint jasně viděl lítost v Tanisových očích.

„To ne, všiml jsem si, jak ses tomu záměrně vyhnul. Zajímalo by mě, jestli sis myslel, že bych tě nechal jít samotného." Natáhl se pro šípy, které Tanis upustil. „Dávej pozor, mohly by ti shořet."

„Takže půjdeš se mnou?"

Zafoukal vítr a nocí se rozezněl zneklidňující šramot. Sténání stromů spíš připomínalo sténání ztracených lidských duší. Flint se zachvěl. Na mysl mu přišlo Rianino vyprávění o duších a přízracích. „Pořád tomu příběhu moc nevěřím. Je mi ale jasné, že vy dva budete s sebou potřebovat někoho, kdo má všech pět pohromadě."

Tanis mu poděkoval s vážným výrazem ve tváři, protože si byl vědom toho, že úsměv by rozhodně nebyl namístě.

Starý čaroděj Gadar se procházel po cimbuří svého hradu, postaveného z černého kamene, a pozoroval oblohu. Zpoza rudých mraků prosvítalo červené světlo Lunitáru. Na zemi ležely temné stíny, vinuly se kolem šedých kmenů hustě rostlých borovic a klouzaly dolů po horských svazích. Noční dravec prudce vzlétl z hnízda. Jeho pařáty se zablýskly v měsíčním světle. Připomínal vystřelený šíp, nezadržitelně se

blížící ke své kořisti. Jakýsi králík ze sebe vyrazil svůj první a poslední zvuk, loučení se životem a protest proti agónii smrti.

Za čarodějem byla komnata, červeně ozářená pochodněmi a krbem. Černý havran ho svým zakrákáním varoval, že už nezbývá moc času. Gadar se obrátil k horám zády a vrátil se dovnitř.

Havran se znovu ozval. Zvedl hlavu a začal si upravovat křídla. „Já vím," zamumlal unaveně Gadar. „Mohli by dělat potíže. Ale my se s nimi vypořádáme." Čištění přestalo. Havran naklonil hlavu k dlouhému stolu u krbu a s velkou nedůvěrou sledoval dřevěnou skříňku, která stála v jeho středu. Byla vyrobena z dokonale leštěného vonného dřeva, stříbrné kování odráželo světlo z krbu.

„Ano, ano, příteli, nejradši bys odletěl, dokud ještě můžeš."

Pták ani na chvilku nezaváhal. Trochu nemotorně vzlétl a zamířil do mrazivé noci.

Když byl znovu sám, Gadar uchopil skříňku. Velmi opatrnými pohyby uvolnil jemně tepanou petlici. Pomalu zavřel oči. V mžiku se mu vybavila slova svolávacího kouzla naplňující ho mocí a žádající od něj sílu vůle, aby kouzlo mohlo být naplněno.

„*Poslouchejte, kdo vás volá: Ten, kdo drží to, co jste opustili.* " Zvedl naprosto tiše víko skříňky. Hebké dřevo skoro necítil pod prsty. Otevřel oči. Jeho upřený pohled se soustředil na nádhernou, jantarově žlutou sametovou podušku, chránící uložený poklad. Ležely na ní čtyři chladné a jasné, zlatem a stříbrem zdobené meče, vzájemně se dotýkající. Tvořily kříž.

„*Poslouchejte, kdo vás vede: Ten, kdo se stará o to, co jste ztratili.*" Oheň v krbu vyšlehl výš. Ozývaly se z něj hlasy bludných duchů. Studený vítr se prudce přehnal přes pokoj.

„*Poslouchejte, kdo vás posílá: Ten, kdo vlastní to, co jste prodali.*" Před čarodějem se zjevili čtyři duchové, černí jako noc, nehmotní jako kouř nad pohřební hranicí. Jejich těla byla pouze stíny toho, čím bývala dřív. Oči měly barvu plamenů plápolajících v krbu — krvavě červenou. Jejich srdce byla prázdná.

„Kde?" zeptal se ten nejtemnější, nejdéle mrtvý.

„Den cesty odtud. Měli byste k nim dorazit před úsvitem. Jsou tři, dívka, trpaslík a půlelf."

„Přivést?"

Gadar zaváhal. Přízrak se začal smát. Čaroděj se zachvěl. Vládl jim sice, ale bál se jich. Vlastně se nejvíc bál jakéhokoliv zásahu do jeho plánu. Rozhodně si teď nemohl dovolit ztrácet čas. Už zítra měl nadejít ten veliký den. Dnes si musí vybrat jednoho z těch dvou mladých mužů, kteří jsou vězněni v podzemí. Opět musí vyslat tyto čtyři přízraky. Musí si být jistý, že se nestane nic, co by mohlo zkřížit jeho plány.

„Zastavte je."

„Bude to vykonáno," zašeptal vůdce duchů.

Gadar neklidně pozoroval jejich tenká a bledá, nehmotná těla. Tyto bytosti ho ještě nikdy nezklamaly. Nemůže se to stát ani teď.

Srdce se mu pohnulo lítostí. Nikdy ale nebyla dost silná, aby ho zastavila nebo

odvrátila z cesty plné stínů, po které šel. Jeho výčitky svědomí byly svázány řetězy z článků kovaných množstvím zmařených lidských životů. Tyto řetězy byly nesmírně těžké, zbarvené do červena ohněm jeho touhy.

Riana spala velmi krátce. Vzbudila se, když Tanis vstával na druhou noční hlídku. Přisunula se blíž k ohni a házela do něj vše, co jí přišlo pod ruku a co se dalo spálit. Není zrovna upovídaný společník, přemítal Tanis. Skoro po celou dobu poslední hlídky hleděl do tančících plamenů. Teď se díval na ni, jak prohrabává oheň.

Vstal a jemně jí vzal dlouhý, kouřem zčernalý klacek. „Dost," řekl a odhodil hůl stranou. „Vystavuješ nás nebezpečí, že se usmažíme zaživa." Hned toho ale litoval, když sebou polekaně trhla. Vůbec to nemyslel vážně. Vždyť se stíny ještě prohloubily, a i když už zbývala jen hodina do úsvitu, teplo a světlo bylo víc než vítané. „Promiň," zamumlala a schoulila se do pláště, který měla přehozený přes ramena. Svírala ho třesoucí se rukou. Očima neuhnula od ohně.

Tanis vycítil hloubku jejího strachu. „Je dobře, že se bojíš, Riano. Jestli se chceš vzdát toho pátrání, nemáš se za co stydět."

„Ne!"

Flint, zabalený v pokrývkách, sebou polekaně trhl.

„Pst," zašeptal Tanis. „Je unavený po hlídce. Nech ho spát."

Když znovu promluvila, hlas se jí třásl. „Neopustím Karra ani Daryna." Kousla se do spodního rtu tak silně, až se Tanis lekl, že jí poteče krev. „Nenávidím tento les. Nejsem blázen, jak si tvůj přítel myslí. Já... já bych nechtěla nic jiného než jít do Útěšína. Ale nemůžu. Nechápeš, že se je musím pokusit najít? Mám jenom je..:" Slova se jí najednou vzpříčila v hrdle, jako by si vybavila život bez bratra a jeho přítele. Pak už jen mlčeli. Tanis se zachvěl pod náporem ostřejšího větru. Plameny poskočily a vzápětí klesly skoro až k žhavým uhlíkům.

Hustý štiplavý kouř se valil z ohniště a píchal ho do očí. Začal slzet. Nad sebou slyšel kvílení větru. I když ji Tanis na okamžik ztratil z očí, věděl, že Riana je na nohou. Slyšel ji kašlat a prudce oddechovat. Kousek za ním si Flint stěžoval na lidi, kteří ani nejsou schopni uhlídat oheň, aniž by zapálil všechno kolem. Vítr se opřel do ohně ještě silněji a rozfoukal jim žhavé uhlíky kolem nohou. Kouř, který tvořil černý sloup, jim mizel nad hlavami v korunách stromů. Tanisovi přeběhl po zádech mráz. „Riano?" zavolal.

Hlas měla přiškrcený, když se ozvala skoro nesrozumitelná odpověď. Náhle se vítr utišil stejně rychle, jako se objevil. Nastalo úplné bezvětří. Tanis se tiše rozhlédl kolem sebe. Riana stála jako zkamenělá na druhé straně ohně, Flint křečovitě svíral svou sekeru. Tanis v jeho očích četl nebezpečí. Otočil se, ruku na jílci dýky, kterou měl za pasem.

Jejich těla mohla být z kouře, tak byla tmavá a nehmotná. Ale jejich oči, čtyři páry rudých uhlíků, vypovídaly o nekalém životě. Jeden stín, vyšší a tmavší než ostatní, se oddělil od skupiny a směle vykročil k ohništi, kde dohořívalo pár posledních uhlíků.

Rianin dech byl chvějící se zvuk plný děsu a hrůzy. Tanis viděl, že jeho meč mu leží z dosahu. Srdce se mu rozbušilo, když si uvědomil, že to jsou ty nestvůry, o

kterých dívka vyprávěla. Jestli byl ten příběh pravdivý, tak je žádná dýka ani meč nepřemohou.

Vůdce černých stínů se začal smát, jako by četl Tanisovy myšlenky. Nepříjemně rezavý tón jeho hlasu jim pronikal až do morku kostí. „Nelituj svého meče," řeklo to. „Stejně by ti byl k ničemu."

„Kdo —" Tanisovi uvázla slova v krku. Ostře se nadechl. „Kdo jste?"

„To ti může být jedno. Důležité je jen to, že jsme byli posláni vás zastavit." Červené oči se zablýskaly, jak se přízrak znovu rozesmál. „A vy už zastaveni jste." Riana tiše zasténala. Sklonila hlavu a tvář skryla do dlaní. „Ne," vzlykala, „ne, už ne..."

Pozornost přízraku se obrátila na ni. Vzpomněl si na jejich minulé setkání. „Ano, maličká, už zase. Tentokrát je to naposledy." Vztáhl k ní ruku, lehce jako vítr.

Tanis se rozběhl pro svůj meč. Žhavé uhlíky se rozlétly na všechny strany. Popadl ho a ve zlomku sekundy tasil. Otočil se právě včas, aby uskočil před jedním z přízraků. Druhý uskočil, když mu na nohy dopadly uhlíky. Bálo se to ohně! „Flinte! Oheň! Oheň!!!"

Flint ale čelil útoku čtvrtého fantoma a nemohl udělat ani krok k dohořívajícímu ohni. Hlava nehlava ťal svou sekerou vší silou do útočníka, i když to bylo vlastně zbytečné. Obyčejný smrtelník by neměl šanci úder přežít. Sekera však jen bez následku prošla tělem přízraku. Starý trpaslík zaklel zlostí i strachem, rychle se vyhnul útočníkovi a uskočil stranou.

Ucítil smrtelný chlad proudící z jeho průhledného těla. Při ústupu zakopl o kámen z ohniště a padl na kolena. Jak chtěl vstát a opětovat útok, opřel se o žhavé uhlíky. Spálil si dlaň. „Flinte! Oheň!"

„Oheň," zavrčel trpaslík. „Vím, že je to oheň -"

Tanis stál mezi Rianou a vůdcem přízraků. Jeho meč byl k obraně úplně zbytečný. Najednou ale Flint pochopil, co se mu Tanis snažil říct. Už věděl, jak odrazit ty přízraky.

Jednal rychle. Neodvažoval se podívat za sebe, jestli se fantom, kterého právě odehnal, připravoval na další útok. Popadl největší kusy dřeva, které ještě nesly stopy nočního ohně, a nedbaje na bolest, nahrnul je do polorozbořeného ohniště. Sebral rozházené dříví na podpal, které bylo původně v úhledné hranici. Navršil je na doutnající uhlíky. Přinutil se sesbírat ještě víc v obavě, že by to nestačilo k rozdmýchání ohně. „Flinte!"

„Snažím se, *snažím se*!" Dva duchové se na něj vrhli, jeden zleva, druhý zprava. Běhal mu mráz po zádech. Nad hlavou mu skučel vítr s hrozbou strašné smrti. A ta věc, která se sápala po Tanisovi, ho už skoro držela ledovou rukou za krk.

Riana vykřikla. Mohlo to být i znamení, že se světlo konečně vrátilo.

Plameny vysoko vyšlehly a olizovaly křehké chrastí, které v nočním vzduchu hlasitě praskalo. Flint popadl hořící větev a hodil ji Tanisovi. Nečekal, jestli ji půlelf chytí, ale vrhl se po další, kterou máchal kolem sebe.

Otočil se na útočníky, ale žádní tam nebyli. Byli pryč. Mizeli před jasnými plameny a v jasnícím se světle nového dne se ozývalo už jen jejich kvílení.

Flint zvedl chvějícíma se rukama sekeru a stoupl si k ohni, jak nejblíž se odvážil.

Nehledal u něho teplo, ale světlo. Zvedl popelenou ruku k obličeji a pozoroval skrz prsty Rianu s Tanisem.

Tanis si přitáhl dívku k sobě, odhodil meč a dovedl ji k ohni. Mlčky jí pomohl se posadit, posbíral rozházené deky a zabalil ji do nich. Něco jí zašeptal. Kývla mu na to. Když se zvedal od ohně, naznačil Flintoví, aby šel s ním. Starý trpaslík se vzdálil od světla jen s velikou nechutí. Stále si držel tu popelenou ruku.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Tanis a obrátil vzhůru Flintovu dlaň.

„Ne," vyrazil ze sebe Flint. „Nejsem! Jsem popálený a vyděšený k smrti!"

„Hodně popálený?"

Trpaslík ucukl rukou a zamračil se. „Dost hodně," zabručel. Když ale viděl v Tanisových očích upřímnou starost, pokrčil rameny. „Není to tak zlé, že bych neudržel sekeru, kdyby bylo potřeba, i když bych rád věděl, jak nám to bude v tomto případě platné."

„Takže jsi změnil názor na Rianu?"

„To, že je lhářka? Dobrá, není. Ale že je šílená," Flint si odfrkl a pohodil hlavou, „za tím si stojím. A musím dodat, že jsme na tom stejně, jestli zůstaneme v tomhle prokletém lese."

„Já půjdu dál."

„Myslel jsem, že to řekneš. No, v tom případě já taky." Flint se zamračil na puchýře, které mu začaly nabíhat po celých dlaních. „Tak tohle mi někdo zaplatí."

Nevítané ráno postříbřilo východní obzor. Podrývalo Gadarovu jistotu, že jeho plány proběhnou hladce. Přízraky nesplnily svůj úkol a zanechaly ho tu samotného a zranitelného. Nemohl je zavolat dřív, než noc znovu pohltí denní světlo. Do té doby by ho ale mohli vetřelci najít.

Nebo také nemuseli. Nezbývalo mu nic jiného než se s tím smířit. Dnes byl ten správný den pro naplnění kouzel. Oběť už byla vybrána. Jediný odklad a bylo by příliš pozdě. Na okamžik jeho srdce zaplavila hořká lítost. Stávalo se mu to od samého začátku, pokaždé, když musel čelit tomuto úkolu. Ten mladý muž má v sobě neuhasínající touhu po životě. Horká krev mu koluje v žilách jako těm předešlým. Síla mládí mu tančí v očích a obličej přímo září dosud nenaplněnými sny a nadějemi.

Sténání, které začalo s úsvitem, zesílilo. Mladý muž se snažil probrat z hlubokého bezvědomí. Bránil se už ochablou silou, ale ještě i dost silným srdcem. Bylo by lehčí si na chvíli odpočinout a potom to zkusit znovu, ale tento mladý muž má neobyčejně silnou vůli. Bude se výborně hodit. Ano, právě on mu daruje svůj život. „Chlapče," zašeptal Gadar, „kdyby to šlo jinak —" Jiné cesty ale nebylo. Všechny ostatní možnosti se rozplynuly, už když poprvé vykročil po této temné cestě. Co byl jeden život proti těm ostatním, které byly zmařeny, aby si uchoval vlastní život i za cenu své duše? Lítost mu nepřinášela žádný užitek, ale nebezpečí zkázy. Gadar přešel pokoj, zastavil se u velkého stolu a zkontroloval všechny potřebné předměty pro dnešní večer. Všechno bylo připraveno: pelyněk, jemný prášek z rozdrceného safíru, rozmarýnové výhonky, tmavá krev ze srdce pěstěné laně.

Gadar neměl v úmyslu držet tohoto mladého ducha pouze v dočasném vězení,

což byla těžká část kouzla. Kdyby ho ale zavřel do bludiště vězení, nedosáhl by svého cíle. Měl lepší nápad, jak využít život každé oběti. Pro ten účel si vybral toho statného mladého muže s hustými kaštanovými vlasy — Daryn se jmenoval. Zdálo se, že měl v sobě sílu života, kterou čaroděj potřeboval. Alespoň do té doby, než by našel někoho ještě silnějšího.

Čaroděj se na chvíli zastavil a znovu se zadíval na vyjasňující se oblohu. Hlavou mu bleskla nová myšlenka. Možná, že to nebylo zas až tak zlé, že jeho duchové nesplnili svůj úkol, napadlo ho. Možná by bylo nejlepší, kdyby těm třem umožnil ho najít. Rozhodně by se mu to vyplatilo. Z té vytrvalé dívky nebo starého trpaslíka by sice žádný užitek neměl, zato síla a energie mladého půlelfa by mu mohla vydržet mnohem více let než energie těch nešťastných mladých lidí, které si doposud vybíral. „Ano," zašeptal, klepaje prsty do okraje stolu, „znamenalo by to na nějaký čas klid a také odpočinek od této otravné práce."

Teď ale své přízraky pro půlelfa poslat nemohl. Za jasného denního světla to bylo nemožné. Púlelf ale přece přijde z vlastní vůle. Gadar se usmál. Ta vytrvalá dívka se o to postará. Dovolí jim jeho hrad najít. Nebude jim do cesty klást žádné překážky. On tím jen získá víc času na přípravu kouzla.

Darynův mladý život by mu zajistil potřebný čas. A čas byl vlastně to, co si vždycky chtěl koupit.

Les ztemněl dlouho před západem slunce. Ruch minulé noci se změnil ve směsici děsivých zvuků, ozývajících se snad odevšad. Foukal silný vítr. Tříčlenná skupinka šla pěšinkou vedoucí pod obrovskými borovicemi. Na některých místech se stezka ztrácela, museli proto postupovat opravdu opatrně. Počasí bylo velmi chladné, skoro jako by se bulila zima.

Toho rána Flint žertem navrhl, aby se jednoduše vydali tím směrem, kde cítili stoupat intenzitu přítomného zla. Nepochybovali o tom, že se znovu setkají s těmi přízraky, které je napadly.

Tanis zprvu nebral jeho návrh vážně. Teprve když se obrátili k severu, pocítili podivný strach. „Jako nepříjemný dotek," zašeptala Riana. Obě ruce měla zaťaté v pěst, ale jinak se třásla po celém těle. Zdálo se jim, že se nad nimi vznáší nějaká strašná věc. Žalostně sténala v korunách stromů. Nemohl to být vítr, Tanis nikdy předtím nic takového neslyšel.

Půlelf, třesoucí se v syrovém větru, kývl na Flinta. „Mohli bychom jít podle našeho pocitu jako po dobře značené cestě."

„To bychom mohli," řekl Flint, přejížděje palcem topůrko své sekery. „Co ale najdeme? Myslím, že nic, co bychom chtěli." Vzpomínka na setkání s přízraky ho zamrazila víc než ledový vítr, který mu šlehal do obličeje.

Pěšinka se na chvíli rozšířila. Byla kamenitá, ale jinak holá. Ani bláto na ní nebylo. Vedla je stále nahoru. Někdy se zdálo, že kvílení větru bylo ve skutečnosti kvílení lidí, oplakávajících ztrátu svých životů. Holé a zakrnělé stromy jako by zkřivila nějaká pomatená ruka. Byly to jen šeredné pahýly, bojující o přežití s krutou přírodou.

Potom, když už kolem nerostlo vůbec nic a les byl dávno za nimi, pěšinka se

znovu zúžila. Vedla průsmykem mezi dvěma vrcholky. Najednou se jim ztratila na rozeklaném útesu. Ten temný les měli daleko za sebou. V dálce před nimi je čekalo úzké údolí.

Riana se ještě pořád třásla. Byla vyčerpaná. Poslední metry průsmyku zdolávala jen s Tanisovou pomocí. Ale to pevné odhodlání, které ji přivedlo až sem, se jí ještě stále třpytilo v očích. *Má víc pevné vůle než síly*, pomyslel si Tanis.

„Chvíli si odpočineme, Riano. Všichni to potřebujeme."

Riana jen mlčky kývla hlavou a klesla na nejbližší balvan. Tanis ji chvíli starostlivě pozoroval a potom si šel sednout za Flintem na kraj útesu.

„Nebude schopná pokračovat dál, Tanisi. Vždyť je úplně vyčerpaná."

„Já vím. A není sama. Posledních pár hodin jsi skoro nepromluvil. Jak ti je?"

Flint si dýchal do ztuhlých, mrazem prokřehlých dlaní. „Mrznou mi snad všechny kosti. To je asi následek naslouchání divokým příběhům krásných mladých žen, které v lese ztratily své bratry a milence, že?"

„Milenec? Kdo, Karre? Jak tě to napadlo?"

Flint si odfrkl a potřásl hlavou. „Kdokoli slyšel ten příběh, to může říct. Hádám, že o tom ani sama ještě neví. Bezpochyby je oddána svému bratrovi, ale neslyšeli jsme za celou tu dobu náhodou víc o Karrovi? Mladé dívky se většinou tak nečervenají, když vyprávějí o rodině a o přátelích."

„Flinte, překvapuješ mě."

„Proč? Protože chodím s otevřenýma očima? Nejsem zase tak starý, chlapče. To teď ale nechme stranou. Já bych jen moc rád věděl, kde přesně, u Propasti, vlastně jsme."

Tanis se podíval dolů do údolí. Byla to vlastně větší horská rozsedlina, celá zahalená mlhou.

„Myslím, že jsme u cíle. Podívej." Ukázal na místo, kde se mlha rozestupovala.

Vystupoval z ní černý kamenný hrad s vysokými věžemi. Zapadající slunce krvavě zbarvilo modrou oblohu. Kolem nich žalostně naříkal vítr."

„Cítíš to, Flinte?" Zlo, za nímž celou dobu šli, tady přímo vřelo a hřmělo dole v údolí, jako by tam byl zdroj těch silných větrů a mrazivého strachu.

„Ano, cítím to a moc se mi to nelíbí." Trpaslík se ohlédl přes rameno po Rianě, která seděla schoulená poblíž. Oči jí bloudily po kamenech ležících jí u nohou. „Tanisi, mám takový pocit, že ti duchové přišli právě z tohoto údolí."

Znovu se podíval dolů do údolí a pocítil dotek něčeho studenějšího, než byl neustávající vichr.

„A myslím, že taky to něco ví, že jsme tady."

Kdyby nebyl Tanis tak unavený, usmál by se. Znal věcného starého trpaslíka příliš mnoho let, než aby ho zaskočily Flintový dost často podivínské názory. Pozorněji se podíval na svého starého kamaráda. To, co uviděl ve Flintových očích, jím otřáslo. Trpaslík si byl naprosto jistý tím, co řekl, i když jeho ironický úsměv Tanisovi říkal, že sám nevěděl, odkud to poznání přišlo., Jenom mám takový pocit," zašeptal trpaslík.

„Myslím, že máš pravdu. Ale také si myslím, že ať o nás cokoliv ví, nezastraší nás. Brzy se setmí a asi nikdo z nás by nechtěl podniknout ten výlet na hrad v noci.

Měli bychom vyrazit hned."

„No dobrá. Ale uvažuj: když je tehdy napadli, tak se ti duchové o Rianu nijak zvlášť nezajímali. Unesli jenom Daryna a Karra. Taky mi něco říká, že nebudou mít valný zájem

o nějakého starého trpaslíka."

Tanis se tomu usmál. „Chceš mi tady tvrdit, že něco tušíš?"

„Ne. Jen si v hlavě rovnám ten její příběh." Přemítal o tom celou cestu dolů do údolí. I když najít úzkou stezku pro něj byla po mnoha letech strávených v Karoliských horách pouhá hračka, zdálo se mu, že ji našel neuvěřitelně brzy. Dokonce by ani neodpřísáhl, že tam předtím vůbec byla. „Jako kdyby tady nebyla dlouho," zabručel na Tanise.

„Vypadá ale staře. A ještě něco — je příliš strmá," řekl Tanis a zachytil Rianu, která právě uklouzla po uvolněné břidlici. „Čím dřív budeme z této cestičky pryč, tím bezpečnější to pro nás bude."

Flint si o tom myslel své a z Rianina pohledu vyčetl, že asi sdílí ty stejné pocity. V duchu si připomínala účel své cesty. Strach si nepřipouštěla. Proti své vůli k ní pocítil novou úctu. Vzal ji za ruku. „Tudy, Riano. Dávej pozor, ta břidlice se začíná drolit. Kutálet se zbytek cesty dolů by asi nebylo nic příjemného."

„Riana... Riana... Riana..." Karrovi se vlastní šepot ozýval v mysli jako hřmění hromu.

Podlaha, dlážděná plochými kameny, byla studenější než led. Jeho krátký kožený kabátec ho nestačil chránit před chladem, který šel od země.

„Daryne?" Pomalu si začal uvědomovat, že je sám. Žádné řetězy nebo okovy mu nebránily v pohybu, přesto nedokázal pohnout ani prstem. Riana a Daryn byli pryč. Je sám! Ale kde? I když se snažil si na všechno vzpomenout, tak si od doby, kdy ho chytil za ruku jeden z přízraků, až do této chvíle na nic nevzpomínal. Jak dlouho tady je? Den? Dva? Nějaký čas uplynout musel, protože měl přímo nad hlavou Lunitár, nesoucí se na tmavých mracích. Když viděl rudý měsíc naposledy, ubýval. Teď už začal dorůstat. Kde to jenom je?

„Kde jsi?"

Karrem projela hrůza. Nemohl se ani pohnout. Ten hlas byl sice starý, ale pevný a hrozivý. Zaslechl tichou bolestnou odpověď. „Tady, kousek od tebe."

„Řekni mi své celé jméno."

„Daryn, syn Teorthův."

Ano, ten, kdo odpověděl na tu formálně položenou otázku, byl jeho kamarád. Karre jeho hlas ale málem nepoznal. Byl mdlý, zbavený vůle. Nebylo v něm Darynovo zdravé sebevědomí. Karre se zachvěl. Uvědomil si, že to nebyla Darynova vůle, co mu přikázalo odpovědět, ale vůle někoho jiného. Někde mimo dohled Karre slyšel praskat oheň. Táhla se od něj nepříjemná vůně pelyňku.

„Slyš tedy, Daryne, synu Teorthův."

Karre zavřel oči, když ten panovačný hlas přešel do tajemného mumlání. Cítil, jak se podlaha začala třást. Kouzla!

Napětí bylo tak husté a tak skutečné, že by si na něj mohl sáhnout, kdyby po něm

vztáhl ruku. Plameny vrhaly černý stín. Jasné světlo se šířilo místností. Napětí čarodějovy moci se uvolnilo a naplnilo pokoj tančícími duhami světla.

Daryn zasténal. Ten zvuk vyšel z hloubky jeho srdce a přímo zasáhl Karrovu duši. Zápasil s neviditelnými pouty. Jeho svaly se napínaly k prasknutí, hlava mu třeštila. Duhové světlo mu před očima splynulo v rozmazanou šmouhu. „Daryne!" vyrazil ze sebe. Daryn ale neodpověděl. Nemohl. V krvavém kruhu, omráčen kouzlem a náhlým zjištěním, že se Gadar zmocnil jeho duše, Daryn vykřikl.

Jakmile sešli po kamenitém svahu dolů do údolí, Tanis se od nich odpojil a šel na výzvědy. Výsledek jeho zkoumám ho samotného překvapil — u černého hradu nezahlédl jedinou stráž. Když se vracel ke svým společníkům, neuvěřitelně náhle padla hustá tma, černá jako sama Propast.

Rianu to značně zneklidnilo, zato Flint jen pokýval hlavou, jako by ani nic jiného nečekal. „Tma nikdy nebývá tak hustá," zabručel. Viděl Tanise s Rianou jen jako dva načervenalé obrysy. Tanis nejspíš vidí dobře. Chudák Riana, pomyslel si. Se svým zrakem v té tmě nemůže vidět skoro nic. lidé zkrátka v noci, na rozdíl od trpaslíků a elfů, nevidí.

„Dej jí čas, Tanisi," zašeptal. Pak se otočil k Rianě: „Zavři na chvíli oči a pokus se přizpůsobit té tmě."

Udělala, co jí radil a mírně naklonila hlavu. Když ale otevřela oči, jen si povzdechla: „Je to jako být slepá!"

„Nějak tak," souhlasil Flint, „a asi se tak taky máš cítit." Dal si její ruku na rameno. „Dobře se drž. Povedu tě. Tanisi, co jsi tam našel?"

„Vlastně nic. Na severní straně leží zadní vchod. Je jako dělaný pro nás. Hlavní brána sice není hlídaná, ale já bych se tam nejraději dostal, jak nejtišeji to jen jde. Vydejme se tedy k severní bráně."

„Nejsem proti. Veď nás." Cestička, po které je Tanis vedl, byla úzká a kamenitá. Stáčela se severním úbočím dolů do údolí až ke štíhlé věži vystupující vysoko nad hradby. Zastavili se nedaleko její černé zdi. Tanis se pomalu plížil k zvětralým dřevěným dveřím. Zastavil se u nich a počkal na Flinta a Rianu. Dívka se stále ještě držela trpaslíkova ramene.

Dveře se otevřely. Před nimi se objevilo dlouhé schodiště značně nahlodané zubem času. Bylo porostlé vlhkým šedým mechem a tak úzké, že by museli jít jeden za druhým.

„Buďte opatrní," zašeptal Tanis. „Ten mech bude asi nebezpečně kluzký."

Počkal, až bude Riana mezi ním a Flintem, a pak pomalu vykročil. Dával si velký pozor. Ta věž byla tak tmavá, že to ani nešlo jinak. Plížili se nahoru tiše jako stíny. Schodiště nebralo konce a Flint si už začínal myslet, že vede do nebe.

Po nekonečném tápání a balancování ode zdi ke zdi, schod za schodem, Flint zaslechl, jak Tanis šeptá, že schody vyúsťují do chodby.

Z komnaty, ležící několik set stop západně, sem pronikalo trochu světla. V matném šeru Flint viděl, jak Tanis podal Rianě ruku a pomohl jí vystoupit pár posledních schodů.

Trpaslík se dlouze nadechl. Byl rád, že už je pryč z toho zrádného schodiště. Na-

hmátl svou sekeru a vstoupil do chodby. Zdi z tmavého kamene byly vlhké, zem se matně leskla kalužemi s brčálovou vodou.

Najednou si uvědomil, že tam sténá vítr, i když by neměl. Nikde poblíž nebylo žádné okno. Pod tím sténáním uslyšel hlasy, které neustále něco nesrozumitelně drmolily. „Tanisi, nějak se mi to tu nezdá."

Riana se vyděšeně otočila, s otázkou v očích. Pustila se Tanise. Stíny kolem nich tančily, jako by byly vrhány pochodní v ruce šílence, poskakujícího sem a tam. Od vysokého klenutého stropu se odrážely bezcitné, prázdné hlasy mrtvých. Chodba byla naplněná mrazivým chladem.

Najednou se stíny spojily v černý chumel, který vzdáleně připomínal lidskou postavu.

Než se mohl Flint pohnout nebo aspoň vykřiknout, tmavé monstrum se vrhlo k jeho příteli, který v tu chvíli jako by zkameněl. Zsinalý hrůzou trpaslík pozoroval, jak se Tanisův obličej mění v posmrtnou masku se skelným pohledem.

Flint se ve zlomku sekundy vzpamatoval a skočil k Tanisovi v naději, že ho zachrání ze spárů černého ducha. Bylo ale příliš pozdě. Cítil, jak se mu zpod rukou vytrácí teplo přítelova těla. Pak už ale necítil vůbec nic. „Ne!" vykřikl. Strachem i zlostí narazil do zdi. „Tanisi!"

Ale Tanis byl pryč, jako by tam ani nikdy nebyl. „Ne!" Flint se znovu rozběhl proti zdi. Ostrou bolest vůbec nevnímal.

„Tanisi! Proklatě! Kde jsi!"

Ve vzteku by znovu naletěl do zdi. Měl skoro chorobnou touhu pocítit něco pevného a skutečného, ale štíhlá ruka ho uchopila za zápěstí a pevně držela. „Ne, prosím tě, zastav se!" vykřikla Riana. „Flinte, stůj!"

Flint se k ní otočil. Oči mu nebezpečně blýskaly. „Kde je?"

„Pryč, odvlekli ho stejně jak Karra a Daryna. Nevím, kde je!"

Hlasy teď šeptaly pod zoufalými výkřiky, které naplňovaly prostor kolem. Pryč, opakoval si Flint, rozčilením úplně bez sebe. Dokonce zapomněl i na strach. Je pryč! A nechal mě tady. K čertu s tím!

Všiml si, že na konci chodby, směrem k šedému světlu pronikajícímu sem z neznámého zdroje, je na stěně připevněná dávno vyhaslá pochodeň. Flint se k ní rozběhl. Našel další a obě je popadl. Bleskurychle je zapálil. Jednu vrazil Rianě do rukou. „Pevně to drž," zavrčel, „a ne abys to nechala zhasnout. Ať už jsou ti duchové cokoli, svou špinavou práci provádějí ve tmě. Jo, vůbec se jim nelíbil náš oheň, budou se držet daleko od našich pochodní. Pokusíme se najít Tanise. A když najdeme jeho, najdeme s ním Karra i tvého bratra."

Riana pevně sevřela oběma rukama pochodeň. Flintův pohled jí naháněl strach. „Jak ho najdeme?"

Flint si přehodil pochodeň do levé ruky. V pravé nesl svou válečnou sekeru. „Najdeme ho," zavrčel. „O tom nepochybuj. Najdeme ho." A když ho najdu, pomyslel si, bude rád, jestli ho odsud nevykopnu do Útěšína za to, že nás sem dostal!

Jak narazili na první mrtvá těla, Flintovu zlost převážila potlačovaná hrůza. Riana už dál nedokázala skrývat pláč. Stála nehnutě, oči upřené na neživé trosky kdysi silných těl mladých mužů. Žádné z těl na sobě neneslo nejmenší známky jakéhoko-

liv boje. Některá se teprve rozkládala, z jiných zbyly jen kostry. Žádné z nich nemělo zlomenou jedinou kost nebo rozbitou lebku. Nejspíš neměli šanci se bránit.

Těla se povalovala po chodbě jako odhozené hračky.

Flint se opatrně pohyboval mezi těly a hledal to, na které se nedokáže znovu podívat. Snažil se na to duševně připravit Krev mu stoupla do hlavy, krátce oddechoval a modlil se k bohům, které zná jen velmi málo lidí. Pomalu, někdy dokonce až něžně, překračoval mrtvá těla, křečovitě svíraje sekeru. Žádné tělo nepatřilo Tanisovi. Darynovo nebo Karrovo taky nenašel. Spadl mu kámen ze srdce. Těžce si oddechl a vrátil se za Rianou. Vzal ji za obě ruce a provedl ji chodbou.

„Ne, nemá cenu bojovat. Nemůžeš se hýbat." Navzdory svému vlastnímu varování se Karre instinktivně pokoušel dosáhnout na neznámé stvoření. Zašklebil se a znovu zašeptal: „Nesnaž se, vyplýtváš sílu, kterou budeš později potřebovat."

Ta slova se ozývala v Tanisově hlavě, ale nedokázal vnímat jejich význam. Kdo byl ten, co je řekl? Jasně si pamatoval, jak ho vzaly za zápěstí ledové prsty. Ještě teď cítil stisk té kostnaté ruky.

Pořád slyšel hlas, který na něho naléhal, aby ho následoval. A on ho následoval, neschopný odporu. Potom ho obklopila tma, palčivá jako mrtvá naděje. Naplňovala ho hrůzou.

Flint? Riana? Pomalu si vyvolával Flintova slova, která řekl, když byli na útesu: *Ti duchové asi moc velký zájem o Rianu neměli. Tím menší zájem budou mít o starého trpaslíka*. Kde jste? Mrtví? Mrtví. Uslyšel svoje vlastní bolestné zastenání. Zjistil, že může mluvit. „Kdo je to? Kde jsi?"

„Tady, hned vedle tebe," trpce se zasmál Karre. „Kdybys mohl otočit hlavu, viděl bys mě. Jak se tak koukám, budeš se muset smířit s výhledem na strop, kamaráde. Počkej, až bude čaroděj zabraný do svého kouzla. Pak se zkus pohnout."

Před Tanisovýma očima se objevilo světlo hrající všemi barvami duhy. Pevně sevřel víčka. Snažil se zbavit ostré bolesti. „Kdo jsi?"

„Karre. Buď ale zticha!"

„Daryne," zahřměl čarodějův hlas nesoucí se pokojem. Ve vzduchu viselo nebezpečí. „Vstaň!"

Tanis slyšel, jak vedle něj Karre pomalu oddechuje. Zaťal zuby a s vypětím všech sil se pokusil pohnout. Snažil se postavit na nohy, ale i přes veliké úsilí se mu podařilo jen otočit na bok. Stačilo mu to na to, aby si mohl prohlédnout celou komnatu. Zachvěl se hrůzou.

Rozkazy vydával velmi starý, shrbený muž. Oči mu plály magií a jeho červený plášť se s každým pohybem zavlnil.

V rudém kruhu namalovaném krví se zmítal mladý muž. Daryn, pomyslel si Tanis, Rianin bratr! Čarodějův tichý šepot zesílil. Pohyboval se mezi přemlouváním a rozkazy.

Pak se Daryn trhavým pohybem postavil na nohy. Ruce mu cukaly a nohy hrozily zhroucením. Po chvíli ale bylo všechno v pořádku. Stál teď nohama pevně na zemi. V čarodějově ruce šustily sušené listy rozmarýny. Oheň v železném koši zapraskal. Nacvičeným rozmáchnutím rozvířil Gadar modrý safírový prach zářící jako

jasná podzimní obloha. Prach vyplnil vzdálenost mezi ním a krvavým kruhem a nad Darynovou hlavou se změnil ve svatozář. Potom se s úžasnou přesností usadil uvnitř krvavého kruhu. Vytvořil v něm novou hranici.

Daryn stál uvězněn v Gadarových magických kruzích, bílý jako křída. V té chvíli si plně uvědomil, co se s ním děje. Ve tváři měl výraz hrůzy.

Náhle se rozletěly dveře, které Tanis předtím nezpozoroval, protože na ně nemohl dohlédnout. Podivné světlo se odráželo od Flintový důkladně nabroušené sekery. Paprsky se lomily na všechny strany.

Karre hlasitě vykřikl, když si všiml Riany stojící za Flintem, mohl to ale být také hlas smrtelně zděšeného Daryna, strnulého ve dvojitém kruhu. Nebo to mohl být hlas Tanisovy vlastní hrůzy. Gadar se rychle otočil, z očí mu sršely nenávistné blesky a z prstů mu vystřelovalo bílé světlo v podobě smrtících šípů. „Flinte! K zemi!"

Tanisův výkřik nebyl třeba. Starý trpaslík uskočil a táhl Rianu za sebou. Karre prudce vykopl nohu a vykřikl: „Teď! Vstaň, kamaráde, můžeme se hýbat!"

Čaroděj zavřískl a otočil se na Karra s Tanisem.

Tanis už skoro stál, když se znovu zhroutil na kamennou podlahu. Bíle zářící šípy prolétly těsně kolem jeho obličeje. Ve vzduchu byla cítit síra. Koutkem oka viděl, jak Karre utíká na druhou stranu místnosti, kde visel v začarovaném kruhu označeném krví Daryn.

Daryn sténal a Karre se krčil blízko kruhu. Natáhl k němu ruku. Zavyl bolestí. Bodavá síla Gadarova kouzla ho donutila stáhnout ruku zpět.

Riana vykřikla. Tanis skočil po čaroději. Chytil ho kolem kolen a strhl ho na zem, když vtom Gadar vytáhl z nějakého skrytého místa ve svém rukávu nůž. Ocelová čepel se ve světle pochodně zaleskla a zamířila na Tanisovu ruku.

Půlelf bolest skoro necítil. Strhl čaroděje na břicho a vyrazil mu nůž z ruky. Ocelová čepel hlasitě zazvonila o podlahu. Nejdřív mu zkroutil za záda jednu ruku, potom druhou. Pevně ho držel a kolenem přidržoval u země.

K Tanisovi dolehlo Rianino ustrašené vzlykání plné zoufalství. Trpaslíkovo zaklení mu řeklo, že Flint je v pořádku. „Nechtě Daryna jít, čaroději," pevně nařídil Tanis. „Je po všem. Nechte ho jít."

Těžce oddychující Gadar otočil hlavu a zíral na půlelfa. Jeho hlas zazněl jako zaskřípání dveří. „Není po všem a nebude, dokud to neprohlásím já. A nesnažte se osvobodit tamtoho z magického kruhu. Kdokoli překročí jeho hranice, za okamžik zemře."

„Není ale žádný důvod, proč ho držet. Nechte Daryna jít."

„Vy žádný ani vidět nemůžete, zato já ano." Gadar zakašlal a roztřásl se. Tanis si na okamžik myslel, že oči starého muže zmatněly, že se jeho nenávist na zlomek sekundy změnila v lítost.

„Ale i přes to, co jsem udělal, může už být můj důvod zbytečný." Čaroděj se náhle zamračil. „Ne! Budu bojovat až do konce! Budu bojovat tak, jak jsem vždy bojoval!"

Tanis věděl, že musí jednat, než se Gadar pokusí dokončit své kouzlo. Zaťal pěst, ale udeřit nedokázal. Vždyť Gadar byl už dost starý! Navíc vypadal velmi unaveně. Je starý a unavený, našeptával mu křaplavý hlas. Bude stačit jen jedna

rána, mladý muži, jenom jedna, když je tvůj protivník tak křehký. Jakou sílu mám já proti tvé tvrdé mladé ruce? Ten hlas byl naplněn velkým smutkem, který zastřel představy bídného, ale statečného zápasení, splývající v jednotlivé obrazy v mysli půlelfa tak jasně, jako by to nebyla jen představa, ale vzpomínky. V komíhavém světle pochodní se mu vlastní ruka zdála být černou zlověstnou věcí. On je přece starý!

Tanis povolil sevření a začal ho uvolňovat. Styděl se za to, že ho chtěl udeřit. Když otočil hlavu, viděl, jak se čarodějovy rty pomalu pohybují a odříkávají smrtonosné kouzlo. Černé oči se mu třpytily jako hadovi, který se chystá uštknout.

K umlčení čaroděje stačil jeden úder. Když ale duhové světlo znovu zazářilo a pulzovalo ve vzduchu, Tanis věděl, že ho uhodil příliš pozdě.

Karre se nahrbil, sklonil hlavu a chystal se k proražení stěny Gadarovy moci. „Ne!" vykřikla Riana. „Karre!" To nebyla Riana, kdo teď vykřikl, ale Daryn. Něco vlastního mu zazářilo v očích. Vztáhl ruku, jako by chtěl zastavit skrčeného Karra, připraveného skočit do kruhu. Daryn byl zsinalý strachem, ale potom se konečně osvobodil od čarodějova vlivu, myšlení i vůle.

Jeho vlastní vůle mu oživila údy. Dovrávoral ke Karrovi, narazil do magické stěny a vystrčil ruku ven z kruhu. „Ne, Karre!" Hlas již měl prázdný. Už v něm zněla agónie duchů strašících na hradě.

Místnost se otřásala zmařenou mocí, magií osvobozenou od Gadarovy vůle. Daryn chytil přítele za rameno, prudce do něho strčil a srazil ho k zemi.

Potom se Daryn začal svíjet v tak silné bolestí, že ze sebe nedokázal vydat jediný zvuk. Nakonec se zhroutil, škubaje sebou v bolestech. Potom začalo syčící a prskavé duhové světlo blednout, až nakonec zmizelo úplně. V začarovaném kruhu už nebylo z čeho vysávat život.

V mrtvém tichu, obklopeném vytrácející se mocí kouzla a realitou Darynovy oběti, se Tanis obrátil k Rianě.

Omráčená, udělala klopýtavý krůček směrem ke kruhu, kde ležel její bratr. Tanis ji zastavil a opatrně ji vedl ke Karrovi. V kleče, se sklopenou hlavou, k ní vztáhl ruku, aniž by se na ni podíval. „Proč?" zeptala se. Otázka vyšla z hloubi jejího zoufalého srdce. „Proč, Karre?"

Karre ji držel blízko u sebe, ale neodpověděl. Podíval se na Tanise, jako by se ho ptal na tutéž věc. Ani Tanis ale neznal odpověď. Za sebou uslyšel zachroptět čaroděje, jen jednou. Až na jeho hlasité oddechování a Rianin pláč se teď zdála komnata velmi tichá. Starý čaroděj už nedýchal.

Musela na to existovat odpověď, kterou jim ale mág asi nedá. Tanis přemýšlel, jestli by byla dostačující a srozumitelná, kdyby ji slyšel.

Jaký musel asi mít ten čaroděj hrozný cíl, že se snížil k tak příšernému kouzlu, přemítal půlelf.

Starcova kůže měla barvu pergamenu. Jeho ruce se modraly vystouplými propletenými žilami. Jak mohl být starý? Chtěl snad nad svým věkem zvítězit právě pomocí Darynovy mladé duše? Zbavil už takhle života více lidí, aby se udržel naživu? Tanise naplnilo znechucení. Sevřel se mu žaludek.

Unaveně se otočil. Pohledem hledal Flinta. Našel ho v nejtmavším koutě komna-

ty. Klečel u bohatě zdobené postele. Ležel v ní slabý, hubený chlapec, zakrytý pokrývkami.

Tanis si nejdřív myslel, že ten chlapec je mrtvý. Jeho dýchání bylo slabé, zdálo se být spíš hrou stínů na jeho hrudníku. Bylo naprosto tiché. Neozýval se žádný zvuk.

„Flinte?"

Starý trpaslík potřásl hlavou. „Žije, ale mnoho života mu už nezbývá."

Chlapec vzdechl a otevřel oči. Tanis pociťoval bolest, která se v nich zračila. Ta bolest se zdála být už velmi stará. Musel jí dlouho trpět a dlouho ji popírat. Na chvilku se v jeho očích místo prosby objevil strach.

„Otče?"

„Ne," řekl Tanis. Klesl na kolena vedle jeho postele.

„Otče, už ne."

Tanis se podíval na Flinta, který jen pokývl hlavou. Chlapec byl příliš unavený, skoro neviděl. Ani si nevšiml, že vlastně vůbec nemluvil k otci, ale k Tanisovi.

Tanise naplnila lítost. Vzal chlapcovu ruku do své. „Teď se uklidni," zašeptal.

Chlapec se snažil zvednout ruku. „Ne. Už ne, otče. Prosím, já už nemůžu. Už ne."

„Tiše. Teď odpočívej."

„Prosím, otče. Já bych zůstal, kdybych mohl. Prosím, otče. Už ne. Já už nechci další ukradené životy."

I když Tanis slyšel Flintův chvějící se dech, už věděl, proč čaroděj až do posledních sil bojoval za Darynův život. Bylo to pro tohoto chlapce! Chlapci mohlo být dvanáct nebo třináct let, jeho oči ale vypovídaly o více letech, které byly asi spíš utrpením. „Tati? Nech mě jít. Jsem tak unavený, nech mě jít. Tati?"

„Tanisi, dej mu to, co chce." Flint klesl na kamennou podlahu. Zády se opřel o chlapcovu postel. Starý trpaslík se už nevydržel na chlapce dívat, pomyslel si Tanis.

Ve skutečností by se taky nejraději otočil, ale nemohl, i když se bál, že se utopí v jeho prosebných očích. „Chce smrt, Flinte."

Chlapec se znovu zatřásl. Tápal po jeho ruce. Zašustění pokrývek připomínalo tiše se plížící smrt. „Tanisi, pomoz mu," zašeptal Flint. „Myslí si, že jsi jeho otec."

Tanis vzal chlapce opatrně do náruče a držel ho. Chtěl v něm udržet tu jiskru života, jako by to dokázala jeho lítost. Na druhé straně komnaty viděl Rianu v Karrově náručí, utápějící se v slzách. Jednou rukou hladila bratrův obličej. Na krku cítil mdlý dech umírajícího chlapce.

On nechce smrt, uvědomil si Tanis. On chce jen dovolení. „Ano," zašeptal Tanis to slovo, které chtěl chlapec slyšet, požehnání, které mu čaroděj nikdy nedal. Podíval se nahoru a pak se usmál.

„Mám tě rád, tati."

„Vím to," vydechl Tanis. „Můžeš jít, můžeš jít s mým požehnáním. Mám tě taky moc rád." V jedné chvíli chtěl vzít svá slova zpátky. Chlapec zasténal a zachvěl se tak jemně jako křídla motýla. Tanis ho pevněji sevřel v náručí. Sklopil hlavu. Chlapcovo tělo už bylo mrtvé.

Až za dlouhou chvíli si všiml, že u něj stojí Flint. Půlelf ani nenamítal, když mu

trpaslík vzal chlapce z rukou a položil ho něžně na postel.

„Jsi v pořádku?"

Tanis kývl.

„Na co myslíš?"

„Na to, že všichni tito lidé byli ke svým činům pohnutí láskou. Riana, její bratr, a dokonce i ten čaroděj a jeho syn. Ale podívej se, jak hořká je sklizeň."

„Ano," řekl Flint a pomohl mu na nohy. „Některé plody jsou hořké."

Tanis se dotkl chlapcova klidného obličeje. Jako by jenom spal. „A některé plody nejsou sklizeny vůbec."

Flint dlouho mlčel. Pak se mírně usmál. Vzal Tanise za ruku a jemně ho otočil pryč od chlapcovy postele.

„Jedny jsou hořké, druhé nesklizené. Sklizeň je závislá na půdě, do které je semeno zaseto, a na péči, kterou mu věnujeme." Kývl směrem k Rianě v Karrově objetí. Už neplakala. „Nemyslíš, že jejich sklizeň bude sladká?"

Najít víru

MARY KIRCHOFF

ŽÁR OBECNÍHO OHNĚ, KTERÝ JSME Přikrmovali rašelinou, zahřál moje staré ruce ztuhlé po celodenní práci. Já, Raggart Knug, pravý kněz Ledového národa, jsem právě splnil dlouhý, studený úkol vykovat další Mrazivé ostří. Spokojeně jsem povzdychl, zakousl se do syrové ryby a přisunul nohy trochu blíž k ohni.

Jak slunce zapadalo za Záliv ledových hor, i další z tábora přišli, aby se zahřáli.

„Vyprávěj nám ještě ten příběh z doby, kdy přišli cizinci," poprosil Mendor a jeho oči zářily vzrušením.

Laina, hezká dívka s vlasy barvy rozpuštěného mrožího tuku, se zapojila do rozhovoru. „Ano, řekni nám, jak ta hezká žena z rodu elfů a její společníci očarovali ledního medvěda a bojovali proti Velmistrovi..."

„Počkat! Kdo má vyprávět?" přerušil jsem je s úsměvem.

Přestože jsem byl unaven, nedokázal jsem odolat příležitosti vyprávět svůj nejoblíbenější příběh, příběh o době, kdy jsem se stal pravým knězem. Otřel jsem si mastné ruce do kůže svých kamaší, lehce se předklonil a začal vyprávět. Přesunul jsem se z tohoto času do minulosti, jako kdyby to bylo včera, když...

Ze severu přišlo devět cizinců — říkali, že z Tarsu. Stráže je zpozorovaly, když ještě byli daleko od tábora, jak díky svým barevným rouchům a tenké zvířecí kůži vystupují oproti bělosti ledovce jako jarní květy.

Nechtěl jsem jít s těmi, kteří byli vysláni vetřelcům naproti. Kvůli zvěstem o nájezdnických tlupách minotaurů jsem připravoval Mrazivá ostří, oblíbené zbraně Ledového národa, jak nejrychleji to jen šlo. I tak ale výroba každého dalšího nástroje trvala mnoho, mnoho dní. Na práci jsem sám, protože jako kněz Ledového národa mám, jako jediný na Krynnu, schopnost vyrábět tyto pozoruhodné bojové sekery z pevných špalků neuvěřitelně hustého ledu. Tato zkušenost se předávala v naší rodině z otce na syna. Doufal jsem, že dokončím zbraň, na které jsem pracoval, než slunce sejde z oblohy, a tak jsem si hleděl svého, když náš vůdce přišel vyhledat muže, kteří se měli jít postavit cizincům. Nevyšlo to. Veliký Harald mi přikázal, abych se připojil k výpravě.

S reptáním jsem vzal hůl a ranec s léčivými prostředky a vydal se s ostatními na cestu do přístavu. Téměř bezmyšlenkovitě jsem strčil do rance i Mrazivé ostří, na kterém jsem právě pracoval. Nemám ponětí, proč jsem to udělal, protože sám jsem nebyl dost silný, abych je mohl použít. Pamatoval jsem šedesát šest zim a moje svaly už nebyly jako dřív. Kromě toho můj úkol měl být s cizinci vyjednávat, ne s nimi bojovat. Přestože jsem dřív byl jeden z nejlepších vůdců z lidu Ledového národa, jak roky míjely, viděl jsem ze světa mimo hranice tábora stále méně a méně.

Moje staré kosti zaskřípaly, když jsem šplhal po žebříku přes zeď z pevně udusaného sněhu a vydal se na cestu k lodím do přístavu. Brzy naše osamělé saně, s plachtou nadutou větrem jako kapsa, letěly přes zmrzlou pustinu, nesouce dvanáct mužů směrem k barevné tečce, která ukazovala polohu cizinců.

„Je jich devět," zvolal Wilmar, který hlídal na levoboku.

„Lední medvěd, dobré znamení!" vykřikl Harald. „Nastavit plachty!" Ledový národ uctíval polární medvědy a obdivoval je pro jejich sílu a vytrvalost.

Saně zatočily širokým, elegantním obloukem a zastavily se asi sto stop od skupiny cestovatelů. Mávnutím ruky nám Harald rozkázal, abychom postupovali k cizincům.

Haraldovo mohutné tělo houpavě předstoupilo asi dvacet stop kupředu. „Jsem Harald Haakan, náčelník Ledového národa; lidu, na jehož území jste vnikli. Vraťte se, odkud jste přišli, a my vám neublížíme."

„Neublížíte *nám*?" zamračil se mladý, těžce obrněný muž. Jeho kníry se naježily nelibostí. „Derek z Korunní stráže, Rytíř Koruny, neposlouchá ničí rozkazy!"

Pozoroval jsem, jak se Haraldovo sedm stop vysoké tělo rozčilením zcela napřímilo. Za malou chvíli nám jistě zavelí k útoku.

Náhle jakási mladá štíhlá žena z rodu elfů proklouzla kolem rytíře a stanula před cizinci. Musím přiznat, že se mi zarazil v hrdle dech, když jsem spatřil její půvab. Její pleť byla čistá a smetanová, ne jako pleť žen z tábora, špinavá sazemi. Vypadala křehce jako rampouch, její oči však vyzařovaly sílu jeho bratrance, Mrazivého ostří.

„Jsem Laurana, princezna elfů z Qualinestu," začala. Její hlas byl lehký, melodický, okouzlující. Představila i ostatní z výpravy; já však byl natolik okouzlen zvukem jejího hlasu, že jsem jen napůl poslouchal jejich jména. Ale věděl jsem, že Harald si může vyžádat mou radu, a proto jsem se přinutil poslouchat.

Mezi cestovateli byl ještě jeden elf; tichý, hezký mladík, kterého Laurana představila jako svého bratra. Mluvil málo, ale jeho oči se zaleskly láskou pokaždé, když se podíval na svou sestru.

Byli tam také tři další muži, kteří byli oblečeni stejně jako Derek; určitě také rytíři, i když tím veškerá podobnost končila. Jeden, jménem Aran, vysoký a rusovlasý, vypadal dobrácky a vlídně, přestože to byl jen dojem — na našem setkání nebylo nic k smíchu. Další, tichý muž jménem Brian, vyzařoval ušlechtilou sílu.

Čtvrtý rytíř byl zajímavější než ostatní, hlavně proto, že byl tajemnější. Laurana mu říkala Sturm. V tom rytíři s velkými kníry bylo něco neklidného a tajemného. Stál vzpřímeně a hrdě, z jeho očí vyzařovala poctivost. Přestože byl obklopen lidmi, vypadal podivně osamělý.

„Nemáme v úmyslu vám ublížit," pokračovala Laurana. „Cestujeme z Tarsu na hrad na Ledové stěně s posláním životně důležitým pro bezpečnost Krynnu."

Haraldova hruď se přestala vzdouvat, ale stále zůstal obezřetný. „Toho medvěda jste si nepřivedli z Tarsu," zavrčel.

Žena zbledla, když slyšela jeho obviňující tón. „Ne, mučili ho minotauři, tak jsme ho osvobodili," vysvětlila rychle. „Pustili jsme ho, ale — "

„On se zamiloval do Laurany!" vykřiklo malé, dítěti podobné stvoření s dlouhým střapcem vlasů, a potěšené poskočilo kupředu s napřaženou rukou.

„Těší mě. Jmenuji se Tasslehoff Bosonožka a..."

„Ztichni, ty trumpeto," zavrčel zavalitý trpaslík a strhl šotka zpět, „nebo tě vlastnoručně hodím minotaurům."

Laurana se rozpačitě usmála na mohutného bílého medvěda. „Vypadá to, že mě

má opravdu rád."

Stejně jako Haraldovi i mně připadala přítomnost toho medvěda fascinující. Podle neohrabané, nemotorné chůze jsem poznal, že je to ještě mládě. Viděl jsem na ledovci mnoho těchto hřmotných zvířat, ale nikdy ne takového, který by ochotně sloužil nějakému pánovi, lidskému či jinému. Medvědův tlustý krk obepínal železný obojek a v jeho bílém kožichu se místy rýsovaly krvavé podlitiny, svědkové Lauranina vyprávění o mučení minotaury.

Ale Haraldův zájem se obrátil k minotaurům. „Kolik býčích stvoření tam bylo? Zabili jste je?"

Viděl jsem, že žena odhaduje Haraldovu reakci. Ledový národ mohl být s minotaury spřátelen. „Bylo jich sedm a — " pozorně sledovala Haraldovu reakci — „ano, zabili jsme je všechny. Jiné jsme už od té doby neviděli."

Přestože se Haraldova široká tvář rozšířila do úsměvu, věděl jsem, že ještě cizincům nedůvěřoval. „Býčí lidé nás už dlouho souží. Jsme vám velmi zavázáni. Pojďte do našeho tábora a odpočiňte si. Nakrmíme vás a dáme vám řádné oblečení, než se vydáte na další cestu přes ledovec."

To nebyla jen zdvořilost. Věděl jsem, že Harald chtěl vyslechnout cizince ještě více a že by se cítil lépe na vlastní půdě. A pokud by se mu jejich odpovědi nelíbily... Nikdy by naši vesnici neopustili živí.

Trpaslík s kyselou tváří předstoupil a vzal svoji výstroj. „No, mně by se určitě nějaké to teplé jídlo a oblečení hodilo," řekl. „Ten dlouhý ztřeštěný hon, na který nás ten šotek poslal kvůli nějakému hloupému dračímu jablku, o kterém navíc nic nevíme, stačí na to, aby člověk zmrzl na kost!"

Rytíř Derek se už neudržel. „Nemůžeme marnit čas veselím! A kromě toho — jak víme, že těmhle divochům můžeme věřit? Říkám, že odjedeme ihned!" Derek se napřáhl a chytil Lauranu. Chtěl zřejmě zdůraznit svá slova tím, že by ji přiměl podívat se mu do očí.

Nevyšlo mu to.

Veliký bílý medvěd stál klidně vedle Laurany. Když ji Derek chytil, zařval vzteky a postavil se náhle na zadní. Jeho mohutné tělo se vztyčilo do takové výšky, která i z Haralda udělala trpaslíka. Medvěd se nebezpečně klátil nad rytířem, vrčel a mručel, jako kdyby ho vyzýval, aby se znovu pohnul. Z Derekovy tváře zmizela všechna barva. Rychle pustil dívčinu ruku. Moji druhové ustoupili o něco vzad, protože věděli, že medvědovy ostré vystrčené drápy mají sílu rozpárat Derekovo hrdlo v jediné vteřině. Ledový vzduch doslova praskal napětím, rušen jen Derekovým přerývaným dechem.

„P—p—pusť ho, medvěde!" konečně ze sebe vykoktala dívka. Ale medvěd zůstal stát nad Derekem. Když si Laurana uvědomila, že právě ona a jen ona má moc medvěda přesvědčit, statečně natáhla štíhlou ruku a konejšivě medvěda pleskla. „Dolů!" zavelela již přísněji. Medvěd na chvilku zaváhal, ale pak neochotně padl na všechny čtyři. Stále však Dereka pozoroval a naposledy zavrčel. Přestože se Derekovi poté, co byl vysvobozen, viditelně ulevilo, jeho tvář zrudla ponížením.

Takže proto ta štíhlá dívka vede muže, pomyslel jsem si. Medvěd si vybral ji. Viděl jsem, že si toho všiml i Harald.

V té chvíli se u medvěda opatrně objevil vousatý muž, jehož přítomnost jsem předtím přehlédl. Soudil jsem, že je starší než většina jeho společníků, ale mladší než já sám. Promluvil na dívku z rodu elfů mírně, ale pevně, a já jsem z jejího uctivého postoje poznal, že ten muž je už dlouho jejím rádcem. „Derek má pravdu v jednom, drahá Laurano: nemáme času nazbyt. Tanis už na nás možná čeká v Sankristu."

„Nezapomněla jsem, Elistane," řekla jemně Laurana se zvláštním, téměř toužebným pohledem v očích.

Pomalu se obrátila na Haralda. „S lítostí musíme odmítnout vaši laskavou nabídku pohostinství," začala. „Moji... Tedy... Přátelé nás čekají." Odkašlala si. V jejím hlase byla stopa bolesti. „A než se k nim budeme moci připojit, musíme ještě splnit důležité poslání."

„Obávám se, že jsi mě nepochopila, princezno," řekl Harald a jeho přátelský tón zmizel. „To nebyla nabídka. To byl požadavek. Víte, Ledový národ je ve válce — nemůžeme si dovolit důvěřovat nikomu." Usmál se sevřenými rty. „Vrátíte se s námi." Harald byl zvyklý, že jeho rozkazy jsou automaticky plněny, a proto se otočil a hotovil k jízdě zpět. Proto neviděl, jak Derek vytáhl meč, ani jak Laurana sevřela rytířovu paži, nutíc ho vrátit meč zpět do pochvy.

„Co mám dělat, abych vás přesvědčila, že nemáme v úmyslu vám ublížit, že nejsme vyzvědači?" ptala se naléhavě Laurana Haraldových zad. „Naše poslání je životně důležité - nepočká to!"

Harald se pomalu otočil a podráždění mu vehnalo do tváří ještě více barvy než obvykle. Neměl rád komplikace — a tahle dívka byla vytrvalá. Náhle se jeho výraz vyjasnil — dostal nápad.

„Máte tedy mé svolení pokračovat ve svém poslání," řekl, „ale ponechte několik z vás zde jako—"

„Jako rukojmí?" dokončila za něj Laurana chladně.

„Ne, raději bych řekl jako znamení dobré vůle." Harald se zlehka usmál. „A jako znamení naší dobré vůle přísahám, že ušetříme jejich životy po sedm dní, které vám dávám k návratu, pokud se během té doby nesetkáme s žádným ohrožením. To je spravedlivé, myslím."

„Dával bych samozřejmě přednost tomu, kdybyste nám nechali vaše bojovníky," dodal a jeho oči sklouzly na dobře vyzbrojené rytíře, „a toho medvěda, pro štěstí."

Lauraniny rty se zkřivily překvapením a potupou. Její útlé tělo se třáslo, jak se znovu snažila získat sebeovládání. „Když se nevyznáme na ledovci, nemůžeme vědět, za jak dlouho dorazíme na hrad na Ledové stěně. A jak můžeme bez bojovníků získat zpět to, co hledáme?"

Harald pokrčil rameny. „Neřekl jsem, že chci všechny vaše bojovníky. Tihle dva budou stačit," řekl a ukázal na Arana a Briana. „A tihle dva, Flint a Giltanas, musí zůstat. Když tu budou tvůj bratr a přítel, spíš se vrátíte." Pak si změřil Dereka. „Toho mrzutého si můžete vzít."

„To je urážka!" zvolal Derek, znovu se chápající jílce svého meče. „Je jich jen dvanáct. Říkám, že se pustíme do boje, a -"

Ale Laurana ho přerušila odměřeným hlasem. „Pokud jde o získání toho jablka,

nehodlám riskovat nic. Jestli trváš na boji, Dereku, budeš bojovat sám." Rytíř, zvaný Sturm, přistoupil blíže k ní a přikývl na její podporu. „Navrhuji, abys dal svým mužům pokyn, aby následovali Haralda," dodala Laurana a její hlas se lámal, „stejně jako já svým přátelům a svému bratrovi."

Trpaslík se nad tím zamračil. „Ne, Laurano," řekl tvrdohlavě. „Nenechám tě potulovat se tady přes tuhle zmrzlou pustinu, hledat Reorx ví co beze mě! Je to příliš nebezpečné!" Když si Flint uvědomil, že zvýšil hlas, podíval se ostražitě na medvěda a snížil tón. „Tanis by mi to nikdy neodpustil!"

„Ani náš otec!" přidal se Lauranin bratr chmurně. „Raději bych se obrátil a zapomněl na to jablko, než abych tě nechal odejít bez ochrany."

Se smutným úsměvem vložila Laurana své ruce do jejich. „Oba víte, že získání dračího královského jablka může být jedinou nadějí Krynnu a že na nás všichni spoléhají. Kromě toho, nebudu sama — Sturm, Elistan a Derek budou se mnou. Kdyby existovala jiná možnost," dodala, „využila bych jí. Ale vypadá to, že nemáme jinou možnost než přijmout jejich podmínky. Prosím, nedělejte mi to těžším než to je."

Flint hledal pohledem její oči a těžce oddechoval. „Dobrá," řekl mrzutě. „A kromě jiného, také nechcete, aby vás nevrlý starý trpaslík zpomaloval."

Giltanas pomalu přikývl, ale já jsem viděl, že z toho neměl radost. Začal se přít, ale ona se na něj dál upřeně prosebně dívala, až zlobně pokrčil rameny. „Zůstanu tedy, jestli to chcete," řekl.

Laurana se s povzdechem obrátila zpět k Haraldovi.

„Jaký důkaz máme, že dodržíte svůj slib a neublížíte jim?" zeptala se.

Harald se škrábal na své zarostlé bradě a přemýšlel. Opíraje se o hůl, díval jsem se nepřítomně, jak stařec zvaný Elistan přišel a postavil se vedle Laurany.

A tehdy jsem si všiml medailonu kolem starcova krku. Zastavil se mi dech, a tentokrát strachy — mlhavé zimní slunce se třpytilo na zlatém medailonu ve tvaru platinového draka, symbolu pravého boha Paladina. Nevěřil jsem svým očím. Dávno, těsně před Pohromou, všichni kněží pravých bohů zmizeli z povrchu zemského, můj pra-pra-praděd mezi nimi. S nimi zmizela i schopnost kněží vykonávat boží vůli v tomto světě, uzdravovat a provádět jiné magické úkony. Mnozí říkali, že se to stalo proto, že sami praví bohové opustili Krynn, ale moje rodina tomu nevěřila. Toho dne jsme se zaslíbili čekání na znamení návratu pravých bohů. Nikdo se toho dne nedožil. Nervózně jsem si třel oči umouněnými pěstmi a doufal jsem, že ten obraz vymažu.

Ale když jsem znovu vzhlédl, ten medailon stále visel z Elistanova krku. Udělalo se mi zle. Vždycky jsem se modlil, abych se stal tím, kdo objeví pravého kněze — toho, který bude provádět zázraky — jako znamení, že se praví bohové vrátili. Ale v hloubi srdce jsem nikdy nevěřil, že se to stane. Tváří v tvář symbolu, ohlašujícímu ten objev, jsem stále nevěřil — nemohl jsem! Musí to být šarlatán, a já jsem si nic nepřál více než utéci někomu, kdo se nás bude snažit oklamat.

„Tlačíš mě ke zdi," řekl nakonec Harald Lauraně. „Líbíš se mi — ne že bych ti zcela věřil — ale líbíš se mi." Jeho smích se tříštil proti zmrzlému ledovci. „Jako znamení dobré vůle a abych vám pomohl vrátit se během sedmi dnů, pošleme s vámi

průvodce." Poplácal mě po zádech. „Náš kněz je mezi námi nejlepší. Doprovodí vás na hrad."

Haraldova slova zněla uvnitř mé bolavé hlavy stejně jako se odrážela po ledovci. Může být osud tak krutý? Slyšel jsem dobře? Haraldova svalnatá ruka položená na mém rameni mě ujistila, že jsem slyšel dobře. Má slova se ke mně vracela, jako kdyby je vyslovil někdo jiný.

„Nemohu — tedy, nechci být jejich průvodcem," zamumlal jsem a vyhýbal se Haraldovým očím. „Nedůvěřuji jim."

Haraldova velká tvář se ke mně obrátila — byla stejně rudá jako jeho vlasy. „Právě tak!" zahřměl. „Nenapadnou nás bez svých bojovníků a tobě neublíží, když budeme zadržovat jejich přátele." Sklonil tvář, aby se mi podíval do očí. Jeho rybí dech mi vanul do tváře. „Pochybuješ o mém mínění?"

Moje tváře ztratily barvu, jak jsem se snažil dostat ze sebe slova. „Ne — ne. Jen —"

Mohl jsem se mu svěřit se svými obavami?

„Tak to vyplivni, člověče," netrpělivě zařval Harald. „Muži nám tu zmrznou, než se vybreptáš."

Konečně jsem si uvolnil stažené hrdlo. „Ten člověk, Elistan — má na krku symbol pravého boha, Paladina. Je to šarlatán!"

Haraldovy rysy se změnily ze vzteku na zmatek. „Ale Raggarte, přece jsi ty i každý z vašeho rodu zasvětili svůj život setkám s někým takovým!" řekl. „To je tvoje příležitost!"

Jednoduchá logika Haraldových slov změnila můj strach na zarputilou neústupnost. „Právě proto je mi to podezřelé!" zašeptal jsem. „Copak se takový významný člověk prostě jen tak objeví jednoho dne na ledovci?"

Oči se mi zúžily. „A co to vůbec je, to dračí jablko? A jestli je tak drahocenné, kdo by ho nechal na zmrzlém, opuštěném hradě na nejvzdálenějším konci ledovce? Ten, kdo má co skrývat, právě ten!"

Harald pevně zatřásl hlavou. „To nedovedu říct. Bohové se ubírají tajemnými cestami." Lehce mnou zatřásl. „Ale ať už je to pravý kněz anebo nepřátelský zvěd, kterého poslali, aby zjistil naši sílu, potřebujeme, aby ho pozoroval náš nejlepší vůdce. A to jsi ty."

Já, Raggart Knug, kněz Ledového národa, jsem se podíval do ledově modrých očí svého náčelníka a věděl jsem, že jen smrt by mě zachránila od vedení cizí výpravy do hradu na Ledové stěně.

Právě jsme se připravovali na cestu, když ten šotek, který stál vedle Laurany, přešlapuje netrpělivě z jedné nohy na druhou, řekl vesele: „Takže, kdo chce mě?"

„Oni!" volaly obě skupiny, ukazujíce jedna na druhou.

Zdálo se, že se opět rozhoří vášně, protože Derek odmítal vzít Tasslehoffa s sebou a trpaslík trval na tom, že šotek půjde ihned do hradu na Ledové stěně. Nakonec o jeho osudu rozhodl Harald.

„Ten šotek půjde!" řekl pevně.

Připadalo mi, že i Laurana vypadala při té představě trochu sklesle.

Lední medvěd byl také oříškem. Odmítal opustit svou paní, dalo by se říct, že se vzpouzel dosti násilně, dokud s ním Laurana dlouze nepromluvila. Zajímalo by mě, jak moc jí rozuměl; myslím, že ho přesvědčil její tón. Medvěd se. přidal k Haraldovi a já si všiml, že náš vůdce si držel od rozmrzelého medvěda odstup, když vedl pátrací skupinu zpátky k saním.

Konečně se moje skupina i se mnou vydala pátrat po tom dračím jablku, anebo po čem to vlastně šli. Pomáhal jsem svým starým kostem holí; mé tělo si při průzkumu ledovce zvolna zvykalo na ztuhlost mrazem. Přestože čas a živly změnily tvář krajiny, stále jsem věděl, po čem se dívat a jak se vyhnout sněhem pokrytým rozsedlinám. Přesto, jaká celá ta cesta přes ledovec byla, prožíval jsem ten studený, ledový vítr, který foukal na mé vrásčité tváře, i pohled na vířící spirály sněhu. Příliš dlouho jsem byl stěsnán ve své chatrči při výrobě Mrazivých ostří.

Připomněl jsem si svou situaci a otočil se ke svým svěřencům. Byl jsem vděčný Haraldovi, který nás přiměl, abychom si vzali rašelinu na noční ohně na otevřeném ledovci i medvědí a vydři kožešiny Ledového národa. Kožešiny, které si vypůjčili cizinci, je zbavovaly jejich nápadnosti, kterou jim proti zasněženému horizontu zajišťovaly jejich původní pestré obleky.

Nebezpečí mi nevadilo. Každodenní život v našem táboře nebezpečí skýtal víc než hojnost. A kromě toho, žil jsem dlouhý a plný život a nijak zvlášť jsem se smrti nebál. Ale přesto jsem nechtěl skončit svůj život v doprovodu bandy podvodníků, kteří užívali jméno pravého boha! Ironie té situace mě skoro rozesmála; osud má pokřivený smysl pro humor.

Derek, naneštěstí, neměl žádný. Nic z toho, co jsem dělal, ho nepotěšilo. Šel jsem příliš rychle. Šel jsem příliš pomalu. Bylo moc chladno. V kožichu mu bylo příliš teplo. Toho rytíře jsem v lásce neměl, ale věděl jsem, že odpovědi na jeho stížnosti by ho jen ještě víc rozčilily. Byl jsem zticha, hlavu skloněnou proti vířícímu sněhu, a sledoval jsem cestu přes ledovec k hradu na Ledové stěně. Krynnské slunce vycházelo a zapadalo po tři studené dny, kdy jsme přecházeli zasněženou pustinou. Každý den za mnou zápasilo pět poutníků z teplejších krajin s ostrým větrem a se závějemi, které dokázaly člověka spolknout jako nic.

Ukázalo se, že šotek svou ztřeštěností vydá za deset dětí z vesnice. Nejednou jsem ho koutkem oka uviděl, jak se vzdaluje ze stezky, kterou jsem vybral. Jednou jsem ho chytil za límec právě v okamžiku, kdy sníh pod jeho malou nohou uklouzl a odhalil hlubokou rozsedlinu.

„No to se podívejme!" žasl. „Rád bych věděl, co tam dole je! Možná nakreslím mapu — třeba je to zkratka na druhou stranu Krynnu!" Tasslehoff sáhl do svého vaku pro kus papíru.

„Nebuď hloupější, než dokážeš zvládnout," zavrčel Derek a vlekl se dál sněhem, který mu sahal až po kolena., Já sám bych skočil dolů první, kdyby to vedlo někam, kde je tepleji!"

Tasslehoffova tvář zračila jen malé zklamání. „To si myslím!" zamumlal.

I když jsem si slíbil, že se do ničeho nebudu plést a pouze je povedu, jak mi bylo přikázáno, nemohl jsem si pomoci — začal jsem se o ně zajímat. Koneckonců, měl jsem spoustu času, abych je pozoroval.

Mé první dojmy o Sturmovi Ostromeči se nezměnily; držel se stranou. Starší rytíř, Derek, byl z jakéhosi důvodu odhodlán zlomit vůli mladšího rytíře, ale Sturm nikdy nezakolísal ve své oddanosti Lauraně. — A přestože měl desítky příležitostí nechat se vyprovokovat, nikdy na staršího rytíře nezvýšil hlas. Sturma si osedlalo jako černá nestvůra nějaké temné tajemství, ale já jsem to tajemství nikdy neodhalil.

Přestože Elistan většinou mlčel a nikdy si nestěžoval — nebo možná právě proto — stále jsem mu nedůvěřoval.

Občas, když očima pročesával pustý obzor, se sám pro sebe, bez zjevného důvodu, usmál. Přece se mu ta cesta nemůže líbit, myslel jsem si. Vysmívá se mi? Směje se tomu, jak klame starého naivního kněze, který čekal na návrat pravé víry? Ta myšlenka pohnala mé nohy k rychlejšímu pohybu, abych urychlil příchod chvíle, kdy se budeme loučit.

Musím ale přiznat, že jsem se netěšil na chvíli, kdy opustím Lauranu. Když jsme se potkali poprvé, myslel jsem si, že je zvláštní, aby mladá štíhlá dívka velela osmi mužům, z nichž čtyři byli rytíři. Pak jsem uvěřil, stejně jako Derek, že její moc nad ostatními pocházela z toho medvěda.

„Mým cílem je získat to jablko," prohlásil rytíř jedné noci, když prohrál další slovní souboj s Lauranou. „Už tady není ten medvěd, aby za tebe vyhrával tvoje bitvy!"

Derekova hrozba mi připadala hloupá a falešná. Připomněla mi chvíli, kdy jsem si poprvé uvědomil, že mi Laurana učarovala, přestože ne v romantickém smyslu. Každou noc, když jsme zastavili a zapálili malý oheň pro zahřátí a snědli své chabé porce jídla, Elistan seděl a šeptal něco Lauraně, dával ji rady a morální sílu vytrvat. Ten pohled mě naplnil žárlivostí. Chtěl jsem být tím, jehož radu vyhledává, aby ke mně směřoval její vděčný úsměv. Za její tělesnou krásou byla vnitřní síla, která způsobovala, že jsem ji chtěl následovat i bez toho medvěda.

Byli jsme všichni vděčni, když čtvrtého dne ráno vyšlo slunce zpoza vzdálené siluety Ledového hradu, zářící na rozeklaném předhůří Ledové stěny. Před Pohromou se ten kamenný hrad tyčil nad skalnatým ostrovem v mořích jižně od Tarsu. Ale Pohroma změnila tato moře na led a sníh, stejně jako ostrov pod hradem, a vytvořila tak Ledovou stěnu. Šli jsme beze slov a zrychleným krokem, každý z nás povzbuzen tím nádherným pohledem. Brzy budu zcela volný od těch cizinců...

Za pár hodin jsme stáli pod hradem. Asi čtyřicet kroků napravo se po skalní stěně šplhaly vzhůru ledové zbytky schodiště, kam jen oko dohlédlo. Na vrcholu Ledové stěny stál náš cíl, Ledový hrad.

„Takže tohle je ono — ten mocný Ledový hrad?" šotkův vysoký hlas hlasitě zapištěl mrazivým vzduchem. Zděšeně jsem se snažil zakrýt mu ústa, ale příliš pozdě. „Cože, vždyť to není nic než veliký kus ledu, zdaleka ne tak hezký jako hrady, které jsem už viděl!" křičel.

A přesně jak jsem se obával, Ledovou stěnou otřásl sténavý zvuk a za hrozného rachotu k nám dolů seslal sněhovou lavinu.

„Utíkejte!" zakřičel jsem. A jak moje staré nohy a vysoký sníh dovolovaly, dal jsem se do běhu a jen jsem doufal, že mě ostatní následují. Když se Ledová stěna konečně utišila, pouze šotek byl, ke svému vlastnímu potěšení, zavalen sněhem až

po krk.

„Páni, to jsem způsobil já?" ptal se nevinně, když ho Sturm tahal za podpaží ven. „Podívejte se!" vydechl náhle. „Ta lavina odhalila jeskyni nebo něco takového!" ukázal k nebi na temnou skvrnu asi v polovině Ledové stěny. „To musí být zkratka do hradu — určitě! A já jsem ji objevil!" dodal pyšně.

Derekova tvář se zkroutila do ponurého úsměvu. „Právě proto bychom se tomu měli vyhnout. Nemluvě o tom, že je pošetilé šplhat k temné skvrně, která může nebo nemusí být vchodem do jeskyně — která může anebo nemusí vést do hradu." Jeho oči se zúžily, když se hrozivě nakláněl k šotkovi. „A i kdyby to byl vchod do jeskyně, kdo si myslíš, že ho udělal?"

„To teda nevím," řekl šotek a pokrčil rameny. Rozzářily se mu oči. „Ale bylo by zajímavé na to přijít."

Derek odfrkl. „Zajímavé — to není slovo, kterým bych popsal cokoli, co střeží něco tak mocného, jako je ta věc, kterou hledáme!"

Lauranino obočí se zkrabatilo. „O tom jsem ani nepřemýšlela," řekla zklamaně. „Myslela jsem, že Ledový hrad, když uvízl tady na ledovci, bude opuštěný. Ale Derek má asi pravdu. Raggarte, ty znáš tyhle místa lépe než kdokoli z nás. Co myslíš? Je možné, že uvnitř hradu někdo nebo něco je?"

Na chvíli jsem zaváhal a přemýšlel jsem, co si vlastně myslím. Nechtěl jsem ji zbytečně vylekat, ale musela znát celou pravdu.

„Nesly se tu zprávy o bílém drakovi, který přilétal a odlétal z hradu," řekl jsem neochotně. „A mohlo se tam také zabydlet jakékoli množství jiných stvoření — minotaury už jste přece potkali."

„Nevím, proč jsem na to nepomyslela dřív!" povzdychla si a pohlédla nahoru na skalní útes. „Kudy se vydáme?"

Sledoval jsem její pohled. „Myslím, že šotek má pravdu — je to vstup do jeskyně, která může vést do hradu. Přestože nevíme, co nás uvnitř čeká, riskujeme totéž, jako když se budeme šplhat na vrchol, ale s dvakrát menším nebezpečím, že nás svrchu spatří. Ať už se ale rozhodnete jakkoli, výstup bude bezpečnější, když se přivážeme jeden k druhému."

„Ten starý barbar neví, co říká," ušklíbl se Derek, „přestože ta myšlenka přivázat se k sobě zní docela rozumně. Nemarněme už čas! Nahoře nás očekává dračí jablko!" Přivázal si kus lana k pasu a podal konec Sturmovi. „Pojď, Ostromeči, přivaž se ke mně; najdeme počátek schodiště."

Sturmovo obočí se zdvihlo v otázce. „Laurano?"

„Raggart je náš průvodce," řekla s důvěrou. „Vyšplháme k otvoru."

Náhle se její výraz změnil — teď to byl strach. Jako když spadne opona, byli jsme pohlceni stínem. Užasle jsem následoval její pohled. A tam, vysoko nad Ledovou stěnou, jsem viděl mohutné břicho bílého draka, který se vznášel z balustrády hradu.

„K zemi!" sykl jsem. Naštěstí všichni padli k zemi bez zbytečných otázek, dokonce i šotek. Jako já i oni věděli, co by se stalo, kdyby nás drak odhalil. Pokrčil jsem nad tou myšlenkou rameny a modlil se, aby naše světlé kožešiny dostatečně splývaly se sněhem.

Aniž by se drak ohlédl, spěchal dál směrem, kterým jsme přišli, a táhl za sebou svůj ohromný stín. Nenadálý strach mi sevřel žaludek. Když už byl drak jenom malou tečkou na obzoru, povstal jsem, otočil jsem se a vydal se rychle na cestu zpět.

„Počkej, Raggarte! Kam jdeš?" křičela Laurana, klopýtajíc za mnou, aby mě chytila za rameno.

„Teď víte, že zprávy o drakovi nelhaly. Víme, kterým směrem letěl, a já si myslím, že letí do mé vesnice. Musím se ihned vrátit zpět!"

Laurana vypadala soucitně, ale zavrtěla hlavou. „Nemůžeme zanechat našeho pátraní po dračím jablku, zvlášť ne teď, když jsme mu tak blízko," řekla.

„Co je to, ta věc? Jak by mohla být důležitější než životy mých příbuzných?" chtěl jsem vědět.

„Chápu tvou starost," řekla Laurana, „ale samotný drak stěží napadne celou vesnici. A i kdyby, mohl to udělat už dávno. Přemýšlej, Raggarte," poručila a zatřásla mi rameny, „i kdybychom se hned vydali na cestu, byli bychom ve tvé vesnici o několik dnů později než ta nestvůra; příliš pozdě na to, abychom někomu pomohli. Pak bychom ani nepomohli tvé vesnici, ani nezískali dračí jablko."

„Ale co naše životy? Copak nejsou dost drahocenné?" křičel jsem. „Přítomnost toho draka mě přesvědčuje, že Ledový hrad je daleko nebezpečnější, než si kdokoli z nás představoval." I pro moje vlastní uši zněla má slova jako slova vystrašeného starce. To mně dodalo ještě větší vztek. „Nejsem starý zbabělec. Ale nejsem ani mladý blázen."

„Samozřejmě že ne!" Lauraniny oči jasně zářily. „Ta věc, kterou hledáme, má moc ovládat draky. Přestože mi možná nerozumíš nebo nevěříš, Raggarte, mnoho lidí bude trpět, jestli nenajdeme to jablko dříve než někdo, kdo ho použije ke zlým činům!"

Laurana mi stiskla ruku. „Vím, že ti Harald přikázal, abys nás hlídal — chci říct, vedl, ale nebudu ti dávat vinu, jestli se rozhodneš vrátit bez nás." Její hlas získával na síle. „Ale Raggarte, čas je tím nejdůležitějším, máme-li zachránit své přátele — zachránit Krynn. My — *já* potřebuji tvou pomoc. Půjdeš dál s námi?"

Derek znechuceně zafrkal a začal se na ledové stěně ohlížet po opoře pro nohy.

Byl jsem na chvíli zmítán nerozhodností. Přestože mě její slova přesvědčila, že moje obavy byly do velké míry neopodstatněné, stále jsem váhal. Nakonec jsem se rozhodl jít s nimi ze tří důvodů: ať se stane cokoli, chtěl jsem vědět pravdu o Elistanovi; Laurana chtěla, abych šel, — a Derek nechtěl.

Nelíbilo se mi pomyšlení, že můj život jakkoli závisel na Derekovi, ale s tím, jak jsem k němu byl připoután lanem, to tak opravdu bylo. Za mnou šla Laurana, pak Elistan, Tas a Sturm náš řetěz uzavíral. Přestože Derek si na ledovci vydatně stěžoval, byl však příliš pyšný na svou sílu, než aby se poddal vyčerpání, které nás všechny při krkolomném výstupu na Ledovou stěnu soužilo. Jeho houževnatost nám jistě více než jednou zachránila život. Kdykoli jsem se zapotácel nebo ztratil oporu, Derekova ruka mě vytáhla na bezpečnější místo.

Stěna poskytovala ještě méně ochrany před živly než otevřený ledovec. Museli jsme se dívat vzhůru na cestu a naše tváře byly vystaveny ledovému, ostrému větru, který nám spaloval pokožku až na maso. Prsty jsme měli stále ohnuté a paže bolely

napětím, prsty na nohou se chvěly úsilím najít oporu. I čelisti mě bolely ze stálého sevření.

Ale i když jsem hodně trpěl, já byl alespoň na zimu zvyklý. Věděl jsem, že ostatním to musí připadat desetkrát horší. Za mnou se snažila Laurana polykat bezděčné bolestivé vzdechy. Pod ní sípal Elistan tak, že jsem si myslel, že jeho plíce puknou.

„Nechci si stěžovat," slyšel jsem unaveného šotka. „Ale je ještě někdo kromě mě unavený? Jsem pro dobrodružství a vím, že musíme najít tu věc, ale takhle vyčerpaný jsem nebyl od doby toho chlupatého mamuta. O tom už jsem vám vyprávěl, nebo snad ne?"

„Ano, Tasi, o tom už jsme všichni slyšeli," odpověděl trpělivě Sturm. „Šetři si sílu na výstup."

„Ale Raggart to určitě neslyšel," řekl Tas trochu nedůtklivě. „Ale možná máš pravdu," dodal a zalapal po dechu.

Přecházely hodiny, které nám připadaly spíš jako dny, a my jsme šplhali nahoru po skleněných skaliscích Ledové stěny. Za mnou si kněz Elistan zhluboka povzdechl. Přestože jsem se na něj stále díval podezřívavě, vypadal jako docela laskavý člověk, kterého to netáhne k vtípkům nebo lstím. Co jsem já — co Knugové vlastně po generace očekávali? Vesnici jsem už opouštěl jen zřídka, když pomineme ledovec — tak kde jsem tedy měl posla bohů potkat, když ne na ledovci?

„Nejsme už skoro tam?" vyslovil Tas ta slova, která každý toužil říct. „Připadám si, jako kdybychom vyšplhali na vrcholek a zase zpátky!"

„Brzy zapadne slunce," zdůraznila Laurana. „Snad bychom měli zastavit."

I já jsem si všiml našich prodlužujících se stínů na skalní stěně. Brzy vyjde měsíc.

„Pokud nedosáhneme brzy toho otvoru, vyhledáme římsu, na které strávíme noc," volal na nás Sturm.

„Pro jednou s Ostromečem souhlasím," řekl Derek, konečně ustupující vyčerpání. Otíraje si obočí rukou pokrytou kožešinami, přestal vystupovat a pokynul všem, aby se také zastavili.

Při přechodu ledovce jsme spotřebovali veškerou rašelinu. Myšlenka na noc strávenou na této ledové hoře, s větrem, který svištěl hlasitěji než Haraldovo chrápání, mě nijak nepovzbudila. Díval jsem se za Derekem na Ledovou stěnu. Přestože soumrak zahalil každé skalisko, jedno z nich, nepříliš vzdálené, bylo větší a černější než ostatní.

Odkašlal jsem si, protože od rána, kdy jsme vyrazili na cestu, jsem ještě nepromluvil. „Myslím, že už tam skoro jsme. Podívejte se," řekl jsem a ukázal na to, o čem jsem si myslel, že je otvor do jeskyně.

„Říkáš to jenom proto, že já jsem navrhl, abychom zastavili," vyštěkl Derek, aniž by se podíval nahoru. Vyčerpání mu ještě přidávalo na hulvátství.

„Víš, Dereku," řekl Tasslehoff, „lidé by tě poslouchali víc, kdybys byl příjemnější, jako Laurana nebo Sturm —"

„Teď ne," varoval šotka tiše Sturm.

„Derek určitě oceňuje, že mu to říkám," pokračoval Tasslehoff nevzrušeně.

„Flint mě jednou nazval zlodějem. Bylo to všechno hrozné nedorozumění, samozřejmě, něco s jedním náramkem. No nic. Vysvětlil mi tehdy, že by lidé nemuseli chápat moje motivy, víte, mysleli by si, že jsem zloděj, a já jen vlastně chránil jejich zájmy. Teď už vím, že si to nemám brát osobně. Derek ví, co myslím," dokončil šotek sebejistě.

„Teď ne, Tasi!" sykl Sturm a sledoval Derekovu rudou tvář, všímaje si jeho sevřených pěstí.

„Ano, takže..." Laurana si odkašlala, snad zadržovala smích. „Myslím, že bychom si měli pospíšit, pokud chceme pokračovat."

Derekovy pěsti zvolna povolily stisk, když nad sebou pomalu získal kontrolu. Ponuře se na šotka zašklebil, otočil se a s pohledem upřeným do houstnoucí tmy se vydal vzhůru po skalisku, čímž nás všechny vlastně strhl s sebou.

Naštěstí jsme nemuseli jít daleko.

„Kdo ví..." nadechl se přede mnou Derek. Vydrápal se za rozeklané skalisko a ztratil se mi z očí. Zoufale jsem přinutil své neochotné svaly, aby se pohybovaly rychleji. Když jsem se dostal na místo, kde jsem ho naposledy zahlédl, zastavil jsem se, abych nabral dech.

Našli jsme jeskyni.

Překonala všechny naše představy. Stěny, strop a podlaha byly vytvořené z ledu hladkého jako sklo. Přestože jeskyně měla být podle očekávání černá jako uhel, ze skleněného povrchu zářila duha tlumených barev, takových, jaké jsem nikdy v životě neviděl. Barvy tancovaly na pustém černobílém ledovci. Stál jsem jako přikovaný.

„Raggarte, co je to?" zeptala se Laurana a lehce mě odstrčila, aby vyšplhala na římsu. „Ach," zašeptala, „to je nádherné!"

„Je to také magické," řekl neklidně Elistan, když jsme mu pomáhali na římsu. Tas a Sturm ho následovali. „A myslím, že to pochází od černých čarodějů."

„Co tohle znamená?" zeptal se šotek.

„Obávám se, že to znamená, že tady nejsme sami," řekl temně Sturm. „Tohle stvořil někdo posedlý velmi mocným — a velmi zlým — kouzlem."

„Znám několik velmi mocných čarodějů," vpadl mu do řeči Tas. „Třeba Raistlin — slyšel jsi o něm?" ptal se mě, ale nečekal na odpověď. „A potom Fišpán, ale ten není příliš mocný a..." šotek se zamračil, „...a vlastně není ani naživu."

Derek se podíval na šotka pohledem, jaký by asi věnoval obtížnému hmyzu. „Nemůžeme si dovolit tady zůstat," řekl rozhodně. „Podle toho, co víme, by to mohlo být dračí doupě."

„Myslím, že ne, Dereku, tahle jeskyně je příliš malá. A my jsme příliš unavení!" řekl Laurana. „A jak bychom se mohli bránit, kdyby to bylo nakonec třeba, kdybychom byli ještě unavenější?"

Já jsem však sotva jejich rozhovor sledoval. V hlavě mi kolovala pořád dokola jedna otázka — stále naléhavěji. Elistan nikdy nenaznačil, že by byl čaroděj. Přestože jsem věděl, jaká bude odpověď, musel jsem položit svou otázku nahlas.

„Jak ví, že je to tu magické?" řekl jsem a ukázal na starce.

Laurana pokrčila rameny jakoby bez zájmu. „Elistan je pravý kněz Paladinův. Jeho bůh mu řekl, že toto místo je stvořeno magií." Obrátila se k Elistanovi. „Myslíš,

že si tu můžeme na chvíli bezpečně odpočinout?"

Zadíval jsem se do klidné, přesto však velmi unavené tváře toho, kdo měl být pravým knězem. Viděl jsem jeho lásku k Lauraně — ke každému — a pomalu jsem se blížil k ochotě věřit.

„Myslím, že ano, ale jen na malou chvíli. Pak bychom měli spěchat dál, jak navrhuje Derek," odpověděl Elistan diplomaticky.

Derek si posměšně odfrkl nad svým částečným vítězstvím. Odmítl mroží tuk, který jsem mu nabídl, a začal přecházet po jeskyni. Laurana si zase tiše lehla na kožešinu a svinula se jako kotě, aby si na vzácnou chvilku zdřímla.

Rozdělil jsem zbytek mrožího tuku mezi sebe a ostatní tři. Sturm stál sám, žvýkaje svůj díl, a pozoroval chodícího Dereka.

Elistan vyhledal vzdálenější roh a zaujal meditativní pozici. Modlil se k Paladinovi — anebo k nějakému falešnému bohu? Toužil jsem po tom, abych uměl číst myšlenky. Jestli Paladin opravdu existoval a Elistan byl jeho pravým knězem, proč mi bůh nedal znamení?

„Jestli ti nebude vadit, že to řeknu," přerušil moje myšlenky Tasslehoff, „tohle je příšerné. Neber si to zle — opravdu si vážím, že ses s námi rozdělil o jídlo — ale tvůj lid opravdu tohle jí pořád?"

„Ne," řekl jsem s úsměvem. „Někdy jíme syrové ryby."

Šotkova malá tvář se svraštila nechutí. „Vážně? Žádné kořeněné brambory, žádné trpasličí likéry?" Pokrčil rameny. „Myslím, že nic nenaděláte s tím, co jste — ale já osobně jsem rád, že jsem se narodil jako šotek a ne jako jeden z Ledového národa!"

Neřekl jsem mu to, ale i já jsem byl rád.

Derek přecházel po místnosti, až to už nemohl vydržet. „Mohli bychom nyní prosím pokračovat v našem pátrání?" zeptal se se sarkastickou zdvořilostí. Laurana sebou prudce trhla.

„Cože?" mumlala oslepená. „Jak dlouho jsem spala?" zeptala se a neochotně vstávala.

„Ne dost dlouho," zabručel Sturm a díval se na Dereka podrážděně.

Laurana si třela ztuhlé svaly na zádech. „Nevadí." Snažila se, aby to znělo energicky. „Podívejme se, jestli tahle jeskyně někam vede."

„Bylo by lepší, kdyby vedla," řekl Derek ostře, podíval se přitom na mě a vyrazil k zadní části jeskyně. „Pospěš si, Ostromeči!"

S potlačovaným smíchem mě Sturm povzbudivě poplácal po zádech a vydal se za netrpělivým rytířem. Elistan se svým obvyklým, až znepokojivě vyrovnaným výrazem vzal své kožešiny a připojil se k Lauraně.

Jeskyně naštěstí vedla do tunelu — to, kam vedl tunel, se dalo jenom hádat.

Brzy jsme to zjistili.

„Víte, mám pocit, že jsme něco přehlédli," opakoval stále znovu Tas, pobíhal mezi námi a tiskl tvář ke studeným, jakoby skleněným stěnám. „Mám ten plíživý pocit, že nás někdo sleduje."

„Tebe," řekl Sturm a poplácal šotka přátelsky po rameni, „sleduji já."

Tasslehoff si odfrkl. „Dělej si legraci, jestli chceš, Sturme, ale můj strýc Pastiskoč —"

Sturm si zakryl uši rukama a zamračil se. „Ne strýčka Pastiskoče, Tasi!"

Derekova hlava se otočila. „Ticho!" vyštěkl. Náhle se na jeho obličeji objevil výraz naprostého úžasu a překvapení. Tunel končil temnou, hlubokou roklí. Jednu stopu nad okrajem propasti rozhodil Derek rukama a snažil se najít rovnováhu, aby nespadl do rokle.

Laurana instinktivně natáhla ruku, aby ho zachytila, a ji zase chytil Sturm. Spolu vytáhli rytíře do bezpečné vzdálenosti. Derek zasupěl a sesul se k zemi. Po chvilce se vzpamatoval, těžce vstal, setřásl ze sebe její ruku a řekl: „Výborně! A kam teď?"

Laurana se zamračila. „Nevidím důvod — ani možnost — překračovat rokli. Na druhé straně není nic než ledová stěna.

Myslím, že se budeme muset vydat zpět po vlastních stopách a nakonec pokračovat vnější stěnou skaliska nahoru."

„Není třeba," zazpíval Tasslehoff, na kterého, musím přiznat, jsem zapomněl. Klečel na kolenou a kotníky proklepával levou stěnu. Náhle se podíval na Elistana a natáhl se po palcátu, který visel z jeho opasku. „Můžu si to půjčit?" zeptal se zdvořile. Na odpověď ale nečekal, chytil palcát a praštil jím do ledové stěny, ze které se rozlétly sklovité úlomky po celém tunelu.

„Tasi, co to u všech čertů děláš?" chtěla vědět Laurana, když se natahovala, aby mu zabránila v další ráně. Náhle se zastavila — uviděla, že šotkovy rány odhalily otvor do jiného prostoru. Než stačila říct více, Tasslehoff proskočil novým otvorem.

„Tasi, počkej!" volala a spěchala za ním.

„Ach ne!" mumlal Sturm, jako by ta scéna pro něj nebyla ničím novým. Nadhodil si batoh a vydal se za zlatovlasým elfem. My ostatní jsme ho rychle následovali.

Když jsem prošel otvorem, našel jsem ostatní v obrovské místnosti, vystavěné z nahrubo otesaných kamenných kvádrů. V jednom rohu byla velká hromada sušené rašeliny na spálení. V jiném byly veliké dřevěné sudy ve vyrovnaných řadách. Zbraně a nástroje visely z polic na zdech. Chátrající dveře se houpaly na jednom pantu na protější zdi. Vypadalo to, že jsme v jakémsi skladišti — ale kdo byl skladníkem? Roztřásla mě obava.

„Věděl jsem, že jsme něco přehlédli!" vykřikl vzrušeně Tasslehoff a pobíhal po místnosti.

Elistan pokročil k šotkovi s nataženou dlaní. „Ano, ty jsi něco přehlédl... Můj palcát, prosím," připomněl Tasovi.

„Á, tohle?" zeptal se Tas a vytáhl palcát ze svého rance, kam ho zřejmě vzal do úschovy. „Ano, tedy já jsem mluvil o něčem jiném. Poslouchejte."

Šotkův hlas se ztišil a místnost najednou podivně, až tísnivě ztichla. Šotek pomalu lezl do středu místnosti a natáčel hlavu ze strany na stranu. Všichni jsme ho sledovali jako přimraženi. „Slyšíš to, Sturme?" zeptal se tiše. „Zní to jako... cvakání nebo škrabání. Raggarte?"

Všechny oči se otočily na mě, jako kdybych měl nějak znát zdroj toho podivného zvuku. Natáhl jsem se, abych si sundal svou kožešinovou kapuci, abych slyšel lépe, když Derek náhle vztekle zařval a ve vzduchu se zablýskl jeho obnažený meč. Dříve

než měl kdokoli z nás čas si uvědomit, co se děje, místnost vybuchla ve vířící a řvoucí chaos. Minotauři, bytosti s tělem člověka a hlavou býka, a thanojové, jiná podivná směs člověka a mrože, se valili dveřmi dovnitř a napadli dva rytíře a šotka.

Překvapený Sturm měl sotva čas vytáhnout svou zbraň zpod kožešiny. S Derekem se snažili postupovat kupředu a zatlačit ty odporné stvůry zpět do dveří. Ale thanojové, žíznící po krvi vetřelců, byli jako šílení. Divoce mávali sekerami a holemi a zatlačili ty dva rytíře zpět doprostřed místnosti.

Zachytil jsem pohledem Lauraniny lněné vlasy, když vytáhla svůj meč a vrhla se do boje. Pohled na odvážnou bojovnici mi připomněl, že já sám jsem neudělal nic, abych jim pomohl. Ale co jsem mohl já — unavený starý muž — dělat?

Mučený nerozhodností jsem zahlédl, jak šotek mizí mezi řadami sudů. Nebyl to jeho styl, schovávat se před něčím takhle vzrušujícím. Co měl asi za lubem?

Náhle v mých uších vybuchl výkřik žíznící po krvi. Otočil jsem hlavu a viděl minotaura, který se tlačil přes bojovníky ke mně a Elistanovi. Ale výraz té stvůry se změnil od potěšení k překvapení — klopýtl a padl mi k nohám, aniž by bylo vidět proč. Ale odněkud zpoza sudů jsem uslyšel dětské zahihňání, a pak mi začalo být jasné, proč se to stalo. „Teď!" zavolal šotek, a myslím, že mluvil ke mně, protože jsem najednou věděl, co dělat.

Nejdřív jsem zvedl hůl a praštil minotaura přes hlavu, jak nejsilněji jsem mohl. Pak jsem spěchal k první řadě těžkých sudů a škubl za okraj jednoho z nich, až jejich obsah — ať to už bylo cokoli — začal šplouchat, a trochu jsem sudem kýval.

„Elistane, pomoz mi!" vykřikl jsem na kněze, který stál opodál a mumlal modlitby. Elistan pochopil můj úmysl, vytáhl ruce z rukávů a začal spolu se mnou tlačit na okraj sudu, až sud s rachotem spadl na zem. Beze slova jsme si stoupli za něj a tlačili ho vší silou. Sud se jako uvolněný balvan valil na ležícího minotaura.

Minotaurus, otřesený pádem a mou ranou do hlavy, se podíval vzhůru právě včas, aby spatřil kutálející se dřevěný sud, který se děsivě blížil ke špicím jeho rohů. To byla také poslední věc, kterou viděl ve svém životě, ukončeném mamutím sudem.

Ale můj triumf měl jen krátké trvání. Rychle jsem si uvědomil svůj omyl. Sud se valil dál, směrem na Lauranu, Dereka a Sturma. Byli stále zaměstnáni thanoji a minotaury uprostřed místnosti a neviděli toto nebezpečí. Zpanikařil jsem a volal na jediného, který stál čelem ke mně.

„Sturme!"

Hlava rytíře, postříkaná krví, se otočila a jeho oči se lehce rozšířily. Nepřestal rozdávat divoké rány thanojům před sebou. Nahnul se vpravo a odstrčil Dereka od minotaura, se kterým bojoval, a pak odhodil Lauranu z dráhy sudu, který se kolem převalil jen o vteřinu později. Sud srazil zbývajícího minotaura a thanoje na podlahu a pak se zastavil, když předtím rozmačkal všechno, co mu přišlo do cesty.

To neštěstí zahrnovalo i Derekovu nohu. Překvapen Sturmovým odstrčením, rytíř se snažil najít rovnováhu a uklouzl zřejmě na kaluži krve. Narazil na podlahu, zrovna když se přikutálel sud. Přestože očividně velmi trpěl bolestí, rytíř stále sekal mečem po zuřivém thanojovi, který se na něj zoufale sápal zpod sudu.

Laurana zvedla meč a vrhla se kupředu, aby ukončila život bojujících nestvůr, a

Sturm nadzvedl okraj sudu, který přitlačil Derekovu nohu k zemi.

„To je tvoje chyba, Ostromeči," ušklíbl se Derek a skoro plivl na Sturmovu nabízenou ruku. Snažil se postavit sám, přestože ho to stálo nadlidské úsilí. Sturm zachytil Solamnijského rytíře za paže, právě včas, než opět klesl k zemi.

Byl jsem kněz svého rodu, a proto bylo mou povinností uzdravovat, jak jen jsem byl schopen, zranění svého lidu. Přispěchal jsem k Derekovi, abych prohlédl jeho nohu. Měl obutou botu, přesto jsem viděl, že noha je nepřirozeně zkroucená. Jemně jsem mu stáhl kožešinu a dotkl se rozbitého konce kosti. Krev volně prýštila z fialové, oteklé rány. Snažil jsem se rychle najít radu. Ale žádnou jsem neměl. Neměl jsem moc uzdravit tohoto muže.

Derek naštěstí bolestí omdlel. Jemně jsem vrátil kost tam, kde asi původně byla, a nechal jsem Derekovu nohu vyklouznout ze své ruky na chladivou podlahu. Vzhlédl jsem a zachytil upřený Sturmův pohled.

„Dobrá práce, Raggarte," řekl a srdečně se usmíval. „Ten nápad se sudem byl výborný."

Čelist mi poklesla překvapením. Jak to mohl říct? Nejenom že jsem rozdrtil Derekovi nohu, ale také jsem dal Sturmovu nepříteli další důvod, aby ho nenáviděl. Derek nikdy neodpustí Sturmovi mou chybu! Už jsem tu hanbu nemohl unést. Otočil jsem se, abych utekl, ale pevná ruka mě chytila za rameno.

„Nedávej si nic za vinu, Raggarte," slyšel jsem Elistanův konejšivý hlas. „Sturm má pravdu. Tvoje bystrost nám zachránila život — nám i Derekovi." Poklekl vedle bezvědomého rytíře a položil mu ruku na čelo.

Přestože mě jeho slova měla uklidnit, jen zvětšila můj pocit hanby. Sklopil jsem hlavu a odvrátil se. Ať si říkali cokoli, věděl jsem, že moje bezmyšlenkovitá, přestože dobře míněná akce způsobila Derekovo zranění. Nejenom jsem ho zavinil — nedokázal jsem ho ani vyléčit! To jsem byl ale kněz!

„Laurano, Sturme!" zakňoural šotek. Zase jsem na něj zapomněl. „Myslím, že vím, kde je ta věc!"

„Tasslehoffe, co jsi zase dělal?" ptala se Laurana přísně. „Nepodnikal jsi výzkumy na vlastní pěst, že ne?"

„No, ne tak docela," řekl ostýchavě šotek. „Myslel jsem, že jsem viděl jednoho z těch mrožích mužů vybíhat ze dveří, tak jsem si říkal, že bych měl vypátrat, co má za lubem. Když jsem zjistil, že mi utekl, ocitl jsem se v knihovně — tady, v tom zmrzlém hradě!" Tváře se mu rděly špatně skrývaným vzrušením. Nic jsem neřekl, ale všiml jsem si, že se jeho ranec nadouval novým obsahem.

„To stačí," řekla Laurana pevně. „Tahle bitva k nám asi přiláká pozornost. Pojďme." Smetla si pramen vlasů z tváře. „Bude Derek schopen chůze, nebo ho budeme muset nést?"

„Ponesu se sám!" zavrčel Derek. K mému překvapení odstrčil Elistana a postavil se na nohy. „Nikdo nesmí říkat, že Derek z Korunní stráže někoho brzdí!"

„Z toho by tě nikdo neobviňoval," mumlala Laurana, ale Derek dvojí ostří jejích slov nepostřehl. „Pojďme najít tu Tasovu knihovnu."

Derek opatrně přesunul váhu na zraněnou nohu. Čekal jsem, že se sesype jako čerstvý sníh. Ale když se vydal ke dveřím, jeho slabé kulhání bylo jedinou známkou

toho zranění. Poté, co jsem viděl jeho rozsah, byl jsem zcela ohromen. Ten krvavý pahýl jsem přece sám před chvílí prozkoumal. Mohla Derekovi dovolit chůzi pouze jeho silná vůle?

A co mě překvapovalo skoro stejně — nikdo jiný se nedivil! Zrovna jsem chtěl požádat o vysvětlení, když Elistan zachytil můj pohled. Ten vyrovnaný úsměv zase prozářil jeho tvář, když na mě spiklenecky zamrkal. Moje mysl byla omámená jedinou možností. Je to možné? Elistan...?

„Raggarte, dělej!" popohnal mě šotkův vysoký hlas. Potřásl jsem hlavou na srozuměnou, rozhlédl se po skladišti a zjistil, že jsem v něm osaměl s mrtvými minotaury a thanoji. Ostatní na mě čekali na chodbě. O Elistanovi a Derekově noze budu přemýšlet později, řekl jsem si, a pospíchal za ostatními.

Sturm vystrčil hlavu ze dveří a hledal známky života. Kývl hlavou, abychom ho následovali do místnosti za ním.

Vkročili jsme do prostoru, který musel být ústředním dvorem dříve krásného hradu. Asi paterý dveře vedly kamsi napravo od nás a další troje nalevo. Dvůr byl prázdný, až na mohutnou fontánu ve tvaru draků, ze kterých tryskala voda. Ta fontána mi hned přišla podivná — jak to, že nezamrzla?

„Magická," řekl Elistan náhle, jako by četl mé myšlenky. „Ta voda má léčebné účinky."

Místo aby jeho slova podnítila mou zvědavost (mnoho mých obtíží a bolestí by se dalo vyléčit několika doušky), vzbudilo to ve mně jen obavy. Někdo nebo něco velmi mocného a magického působilo zde v Ledovém hradě.

„Knihovna je tady!" zašeptal Tas nahlas a spěchal k jedněm dveřím po naší levé ruce. „Na dveřích byla past," dodal pyšně s rukou na klice, „ale já jsem to dal do pořádku." Zmizel ve dveřích, ale jen aby vystrčil hlavu zpět. „Mimochodem," prohlásil, ukazuje na místo přede dveřmi, „nestoupejte na ten velký plochý kámen."

„Zatracený šotku!" zamumlal Derek, ale všiml jsem si, že po cestě do místnosti ten kámen překročil. Za ním šli Laurana a Sturm, za nimi Elistan a já.

Několik svíček, téměř vyhořelých, osvětlovalo malou místnost, která byla až ke stropu zaplněna policemi a regály knih, svitků a volných papírů. Tasslehoff byl všude najednou, nakukoval pod stoly a lezl mezi police.

„Proč si myslíš, že je to tady, šotku?" ptal se Derek. „Neměli bychom tu zůstávat dlouho. Nemůžeme si dovolit nechat se tady chytit. Sotva se tu otočím, natož abych tu bojoval."

„Derek má pravdu, Tasi," řekla Laurana. „Prohledejme to tu a pak rychle odtud." Derek se na Laurami překvapeně podíval — zaskočilo ho, že s ním souhlasí. „Raggarte, nespouštěj oči ze dvora." Uposlechl jsem jejich příkazy a šel zpět; postavil se do dveří a díval se každým okem jedním směrem.

„Neřekl jsem, že to jablko je tady," řekl šotek na svou obranu. „Řekl jsem jenom, že by zde mohlo být. Ať už je pánem této knihovny kdokoli, musí určitě hodně číst, i když jak si na to najde čas... Samozřejmě, co jiného může dělat uprostřed tohoto nudného ledu a sněhu — bez urážky, Raggarte."

Usmál jsem se, abych dal najevo, že si to neberu k srdci. Vážně, i já jsem čas od času považoval tuhle krajinu za nudnou. Ale úsměv se mi z tváře vytratil, když jsem

si přečetl nápisy na hřbetech několika knih. S rostoucím znepokojením jsem zjistil, že jsou to knihy zaklínadel.

„Takové všestravující zlo jsem nepoznal od... od dob Pax Sarkasu." Elistan pokrčil rameny, ale já jsem nevěděl, o čem mluví. „Myslím, že jsme už blízko dračímu jablku, ale nemyslím, že je v téhle místnosti."

Náhle Laurana přestala vytahovat knihy z polic. „Takže budeme muset prozkoumat každou místnost, než je najdeme," řekla zachmuřeně.

„Měl jsem vědět, že se šotkovi nedá věřit," ušklíbl se Derek a vykročil ke dveřím.

„To ty jsi ještě v Tarsu trval na tom, abych šel s vámi," zdůraznil šotek a vystrčil bojovně bradu.

„Rozhodnutí, kterého jsem už litoval víc než jednou," zavrčel Derek.

„Takže předpokládám, že nechceš vědět o místnosti skryté za touhle zdí..." zeptal se šotek.

Derekova tvář zbrunátněla.

Laurana se postavila mezi ně. „O jaké místnosti, Tasi?" zeptala se svým sladkým hlasem.

Tasslehoff vyslal triumfální pohled k Derekovi a pak se usmál na Laurami. „Myslím, že je tady za tou knihovnou," řekl a vykročil k nejkratší zdi místnosti, přímo naproti dveřím, u kterých jsem stál. Tas zaklepal dvakrát na prostřední nosník knihovny. Celá stěna se otočila a skoro přitom smetla šotka na zem. „Vidíš?"

„Vidím," řekl Derek a odstrčil šotka, aby nahlédl do nové místnosti. „Vidím další prázdnou místnost, ve které není ani stopa po dračím jablku."

Derek udělal pár kroků do místnosti a ztratil se mi z očí. „Hej - co to —" Znenáhla zalapal po dechu. „Hej!" Byl to výkřik rozčilení, ne bolesti. Všichni se tlačili kupředu. I když jsem věděl, že bych měl za všech okolností zůstat u dveří, nemohl jsem si pomoci a šel se také podívat.

A tam, v královské ložnici, — stejně velké jako knihovna, stál Derek s rukama přimrazenýma k tělu. Nechápal jsem proč, ale pak jsem uviděl útlou postavu jakéhosi elfa v drátěné košili a černém rouchu. V jeho rukou se blyštěl dlouhý černý meč. Měl na hlavě nějakou podivnou helmu s rohy. — Tehdy jsem to nevěděl, ale poprvé jsem se díval na Dračího Velmistra.

„Je to temný elfí čaroděj, nějakým kouzlem ovládá Dereka!" volal Elistan. „Nedovolte mu čarovat!"

Dříve než se mohl kdokoli přiblížit k temnému elfovi, uhodil jílcem meče Dereka do tváře. Rytíř se skácel a já jsem doufal, že je to jen bezvědomí.

Laurana a Sturm vběhli do místnosti. Jejich příchod odpoutal temného elfího čaroděje od bezmocného Solamnijského rytíře. Velmistr na ně začal útočit, ale na chvíli zaváhal, když uviděl Lauranu.

„Elf, a navíc žena, si dovoluje vniknout do hradu Feal-Thase, Dračího Velmistra Bílého křídla?" zavrčel čaroděj a najednou po ní začal sekat svým mečem.

Vyhýbajíc se jeho ránám, Laurana ztratila půdu pod nohama a upadla. Přitom hlavou narazila o dřevěnou desku stolu. Na chvíli nebyla schopna pohybu a držela si hlavu v dlaních. Feal-Thas viděl svou příležitost a blížil se k ní s napřaženým me-

čem.

„Vznešení a mocní elfové jako ty mě vyhnali!" vykřikl Feal-Thas. „Ty za to zaplatíš!" Ale jak žíznil po Lauranině krvi, zapomněl na Sturma.

Rytíř učinil výpad, aby vyrazil meč z čarodějovy ruky. Ale s rychlostí a hbitostí, jakou většina lidí nezná, Velmistr uhodl Sturmův záměr a uskočil, přičemž udeřil do rytířovy ruky, která držela meč. Sturm zalapal po dechu a chytil si krvácející zápěstí. Svou chvilkovou slabost draze zaplatil. V jediném bleskurychlém pohybu vytáhl Feal-Thas z rukávu dýku a hodil ji po rytíři. Sturmova ústa vydala odporný výkřik, muž se rukama chytil za hrdlo a kožešiny zalila krev. Rytíř se zhroutil.

„Sturme!" vykřikla Laurana, když spatřila svého přítele v bezvědomí. Její krásná tvář se zkřivila hněvem. S pevným odhodláním si otřela krev z očí, vrhla se na Feal-Thase a bojovala proti svému nepříteli, přestože bylo jasně vidět, jak moc ji každý úder vyčerpává. Vypadalo to, že Feal-Thas si s ní jen tak pohrává. Jen odrážel její slábnoucí údery a ani se nesnažil útočit.

Elistan se v malé komnatě vyhnul bojům, ale zde se již nemohl držet stranou. Když viděl osamělou Laurami, vrhl se na čaroděje a tloukl ho svým palcátem do zad. Útok sice zastihl Feal-Thase nepřipraveného, čaroděj však jen použil zaklínadlo a odmrštil Elistana jako mouchu. Obrovská přízračná ruka se zvedla, chytila Elistana a odhodila ho. Kněz narazil do vzdálené zdi a tiše se svezl na podlahu.

Tak jsem tam stál jako přikován na místo, k ničemu jako klika bez dveří. Jaké byly moje plány — jaká byla moje výmluva? Už jsem ani nehlídal, co se děje za námi. Co jsem mohl dělat? Vzpomněl jsem si na šotka — kde ten byl? Už mi jednou pomohl, když podtrhl nohy minotaurovi. Ale teď ho nebylo vidět. Tady nebyly žádné sudy, které by zachránily můj nehodný život.

Zoufale jsem se díval, jak Laurana, vyčerpaná z boje, klesla na jedno koleno. Snažila se znovu získat oporu, ale Feal-Thas se naklonil a vytrhl jí meč ze zakrvácených, bolavých rukou. S očima plnýma slz vzteku se po něm Laurana zoufale ohnala pěstí. Temný elf její ruku zachytil a dal se do smíchu.

„Jaká škoda!" řekl a v jeho hlase zněl blahosklonný tón vítěze. Držel hrot jejího vlastního meče na pulzující žíle na jejím hrdle. „Vypadáš jako elf z nějakého ušlechtilého rodu — a docela přitažlivě. Mohl bych ušetřit tvůj život, kdybys mi k tomu dala nějaký dobrý důvod," nabídl jí vyzývavě.

Laurana, po zápase stále ztěžka oddychující, odvrátila svůj pohled od nože ve Sturmově hrdle a od jeho krví potřísněné hrudi k Velmistrovi. Těžce polkla. „Navrhuješ, abych se k tobě připojila jako Velmistr?" zeptala se ve svůdně plachém tónu, který bych od ní nikdy nečekal.

Byl jsem šokován. Proč si zahrávala s tímto Dračím Velmistrem, zatímco její přítel umíral u jejích nohou? Najednou jsem spatřil kotníky na jejích rukou, sevřené a bílé vzteky, a uvědomil jsem si, že pouze bojuje o čas s nadějí, že získá svou ztracenou sílu.

„To, co navrhuji, nemá nic společného s tím, že jsem Velmistr," řekl čaroděj. Povzbudilo ho, že o té myšlence začala uvažovat. Byl si jist tím, že Laurana už nemá sílu k boji, a mě očividně vůbec nebral v úvahu. Proto sklonil svůj meč. „Kdybychom tě trochu umyli, mohlo by to stát za to."

Se smíchem se podíval na postel a dokonce natáhl ruku, aby uhladil hedvábná prostěradla.

Myslel jsem že se udusím žlučí, která mi stoupala do krku, jak jsem toužil zadusit život toho hrozného netvora. A náhle jsem si vzpomněl na své Mrazivé ostří! (Dnes už vím, že ta myšlenka přišla od samotného Paladina.) Ale já jsem nebyl dost silný, abych jím vládl — jen bojovníci byli. Podíval jsem se na ohnutou postavu té odvážné ženy. Mohla by Laurana...? Nikdo kromě Ledového národa nesměl užívat Mrazivá ostří. Ale moji spolucestovatelé byli neobyčejní lidé. Víra překonala tradici.

Zlehka jsem ze svého vaku vytáhl zbraň podobnou sekyře a plížil se kupředu. Čas jako by se zastavil. Čaroděj stále ohmatával postel a smál se. Jeho odporné návrhy a úmysly s mladou dívkou spalovaly moje srdce.

Tiše jsem se dostal až za Lauranu, podstrčil jsem blýskavé Mrazivé ostří princezně elfů z Qualinestu a modlil se, aby jí Paladin dal sílu, která mi chyběla.

Lauraniny prsty se obtočily kolem rukojeti zbraně. Zvedla ji nad hlavu, vyskočila jako vlk a vrhla se na nic netušícího elfího čaroděje, právě když se otáčel, aby vyslechl její odpověď. Světlo svíček se odrazilo od ostří ledové zbraně — mé pečlivě vyrobené zbraně — která se zakousla do hrdla Feal-Thase. Vzduch prořízl výkřik, čarodějův poslední na Krynnu. Podlaha komnaty se zbarvila krví mrtvého Velmistra.

Suché, bolestivé vzlyky otřásaly Lauraniným tělem, když doklopýtala k Sturmovi a poklekla u něj. Rozpačitě jsem k ní přistoupil, abych jí vykroutil z rukou ledovou zbraň. Neobratně položila ruce na rytířovu zakrvácenou hruď, nevědouc, co dělat. Kousla se do rtů a sevřela pravou rukou jílec dýky v jeho hrdle. Ze rtů jí unikl srdceryvný sten, pak sebrala veškerou sílu a odvahu a dýku vytáhla. Z rány prýštila krev. Přitiskla k ní bojácně kousek sukna, ale nebylo to k ničemu dobré. Když jsem viděl, jak se rytířův život vytrácí, měl jsem oči plné slz.

Najednou jsem si uvědomil jiné zvuky v místnosti. Derek se pomalu pohnul a převrátil se na záda.

„Opatrně, Laurano!" zavolal a pak s mečem přichystaným vyskočil, jako kdyby ho někdo vytáhl na provaze. „Je to čaroděj!" Rytíř ze Solamnie se otočil a zmateně mrkal. Jeho oči putovaly od mrtvého těla Velmistra ke klečící Lauraně. V jeho očích se objevilo porozumění a obdiv. Sklonil uctivě hlavu před umírajícím rytířem.

Náhle se ozvalo tlumené bušení na stěnu za Elistanem a rozhýbalo bezvědomého kněze. Potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, postavil se a odstoupil ode zdi.

Ach ne! myslel jsem si. Čarodějovi spojenci! Jsme odsouzeni k záhubě!

Se svraštěným obočím pozvedl Derek svou zbraň. Ve zdi se objevila puklina ve tvaru dveří.

A náhle dovnitř vpadl šotek!

„Kdo držel ty dveře?" ptal se nedůtklivě. „Bušil jsem a bušil, ale vy jste všichni dělali kdovíco a neslyšeli mě!" Uviděl Lauraninu uslzenou tvář a pak krvavou skvrnu na podlaze. Oči se mu nevěřícně rozšířily.

„Sturme," vykřikl a padl na podlahu vedle Laurany. „Sturme, vstávej! Flint by mi nikdy neodpustil, kdybych dovolil, aby se ti něco stalo, když tu není!" Šotkovi se stáhlo hrdlo. „Víš přece, jak dokáže být protivný, když si myslí, že jsem něco pokazil! Ach Sturme!" Šotkův hlas se ztratil ve vzlycích.

Bezmocně jsem lomil rukama a lámal jsem si hlavu s něčím, čím bych ho mohl utěšit. Připadal jsem si ještě neužitečnější, než když měl Derek rozdrcenou nohu.

A pak Laurana zavolala: „Elistane!"

Smutně jsem se na ni díval. Teď uvidíme Elistana takového, jaký je — jako podvodníka. Přál jsem si, kvůli Lauraně, aby skutečně byl tím, co o sobě tvrdil.

Kožešinové roucho zašustilo na podlaze; Elistanova tvář byla soustředěná, když poklekl vedle umírajícího rytíře.

„Budeme prosit Paladina o pomoc; je ale také možné, že život tohoto muže byl naplněn. Pokud ano, musíme být vděční za to, že zemřel tak, jak by si býval přál — při obraně těch, které miloval." Vytáhl zpod kožešiny svůj zlatý medailon, jemně ho držel a mumlal slova, kterým jsem nerozuměl. Chvíli za chvílí se nedělo nic. Zadržoval jsem dech a doufal, a přesto jsem se neodvažoval věřit. Stále jsem sledoval Sturma. Elistan se dál modlil a jeho hlas nabíral na intenzitě a síle.

Náhle ze Sturmova hrdla přestala vytékat krev. Popadl mě strach. Byl to konec? Přestalo rytířovo srdce pracovat?

A pak se stal zázrak. I dnes, když zavřu oči, si stále dokážu vybavit, co jsem viděl v té malé místnosti na Ledovém hradu. Do Sturmových tváří se vrátila barva. Pomalu, tak pomalu, že jsem si byl jist vlastníma očima, se jeho rána zacelila. Sturm zasténal a znovu jím začal proudit život.

„Bude žít," řekl Elistan těžce, zjevně vyčerpán. Když jsem sklonil hlavu a padl na kolena před Paladinovým knězem, kanuly mi z očí slzy.

Ale Elistan mě zvedl. „Neuctívej mne. Jsem jen Paladinův posel na Krynnu, tak jako jím brzy budeš i ty."

Vyslechl jsem tato slova slibu jako ve snu, kterému jsem dokázal jen těžko uvěřit.

„Hej, skoro jsem zapomněl!" skytal Tasslehoff a jeho slzy pomalu usychaly. „Našel jsem to!"

„Našel co?" ptala se Laurana, zcela zaujatá Sturmem.

Šotkova tvář byla trpělivost sama. „Po čem jsme pátrali? Po tom dračím jablku přece! Musím říct, že nevypadá nijak zvlášť, když to srovnám s tím obrázkem ve Velké knihovně. Ano, je kulaté a vyřezávané a tak, aleje příšerně malé! Vypadá to, jako by vevnitř něco bylo — rád bych to rozbil a podíval se, co to je!"

„Neopovažuj se!" vykřikl Derek a vyběhl k malým dveřím, kterými právě prošel šotek. Za chvilku se vrátil a držel malou křišťálovou kouli, která nahodile měnila barvy od mlhavě bílé k modré.

Nezdála se mi nějak zvlášť důležitá, ale skoro hned se o ni rozpoutal boj. Laurana ji chtěla, aby ji dala svému lidu, elfům. Derek ji chtěl, aby ji vrátil Radě rytířů. Shodli se jen na tom, že se nemohou shodnout, a že nechají mě, nezúčastněnou třetí stranu, abych ji opatroval, než dojdeme do tábora Ledového národa, kde se znovu připojí ke svým přátelům.

S Paladinovou pomocí se Sturm zvolna navracel ze sevření smrti. Zbytek noci jsme strávili ve Feal-Thasově knihovně, kde nás oheň zahříval i chránil před minotaury a thanoji, kteří se nás již neodvážili napadnout. Poté, co jsme uložili Velmistrovy pozůstatky na nádvoří, jeho bývalí přisluhovači nás již nerušili. Myslím, že

uprchlí. Z ničeho je neviním; neměli laskavého pána.

Možná vycítili, že ve vedlejší místnosti, zatímco kurážná dívka z rodu elfů, dětinský šotek a dva velmi nepodobní rytíři spali, Dobro vyhrálo další bitvu se Zlem. Elistan a já jsme o tom mluvili, modlili se a rozmlouvali po celou noc. Když dva měsíce na obloze uvolnily toho dne místo slunci, — já, Raggart, kněz Ledového národa, jsem se stal dlouho očekávaným pravým knězem Paladinovým.

Odsedl jsem si od plamenů. V krku už mě škrábalo z toho dlouhého vyprávění. Byl jsem unavený, ale přesto se mi nechtělo opustit teplo plamenů a mých vzpomínek. Zavřel jsem oči a zhluboka dýchal.

„Dodržel Velký náčelník Harald svůj slib? Neublížil přátelům Laurany?" zeptala se Laina, přestože už odpověď znala z předchozích vyprávění.

„Slib dodržel, ale zatímco my jsme bojovali s minotaury a thanoji na Ledovém hradě, jiní napadli naši vesnici. Tomu boji potom začali říkat Bitva ledové moci. Mnoho našich bylo zabito, stejně jako rytíři Aran a Brian. Bojovali za nás udatně."

„A co Laurana, Sturm a ti ostatní?" zeptal se Mendor. „Co se stalo s nimi?"

Mé oči se doširoka otevřely. Tohle byla nová otázka. „Ta žena, která dokázala očarovat ledního medvěda..." Nakonec jsem řekl: „Doufám jen, že Laurana našla svého Tanise..."

„Derek a Sturm... oba byli hnáni nějakým temným tajemstvím," mumlal jsem a oči se mi zúžily. „Věřím, že Sturm přemohl to svoje, ale obávám se, že to Derekovo bylo příliš mocné."

Zamnul jsem si bradu. „Nevím jistě, co se stalo s Flintem," pokračoval jsem, „ale představuji si ho, že se dožil zralého věku, leží někde ve stínu stromů a šťastně si bručí."

„Šotek?" zakuckal jsem se. „To nikdo přesně neví, ale ještě dřív, než skončilo naše dobrodružství na Ledovém hradě, Tas odhalil další tajemství — dračí kopí. Tas mi řekl víc, než měl, samozřejmě, ale musím přiznat, že podrobnosti jsou mi stále skryty..."

Bez mrknutí jsem zíral do žlutých plamenů. „Elistan zasvětil svůj život práci pro Paladina," pokračoval jsem s jistotou. „A jestli ještě neopustil Krynn, aby se připojil k pravému bohu, stane se to brzy."

S tím jsem já, Raggart Knug, pravý kněz Paladinův, vstal od ohně. Zadíval jsem se na souhvězdí na obloze a toužebně jsem myslel na ten den, kdy se i já připojím k pravému bohu. Narovnal jsem si záda a odešel do své chatrče spát. Zítra začnu pracovat na dalším Mrazivém ostří.

Dědictví

MARGARET WEIS a TRACY HICKMAN

Kapitola první

KARAMON STÁL V ROZLEHLÉ SÍNI VYTESANÉ z obsidiánu. Byla tak široká, že se její konce ztrácely ve stínu, tak vysoká, že její strop byl ve stínu zcela skrytý. Nepodpíraly ji žádné sloupy. Neosvětlovala ji žádná světla. Přesto tam světlo bylo, ačkoliv nikdo neuměl pojmenovat jeho zdroj. Bylo to bledé světlo, bílé, ne žluté. Studené a bezútěšné; nevydávalo žádné teplo.

Přestože nikoho v síni neviděl, přestože neslyšel žádný zvuk, který by rušil tíživé ticho, jež se zdálo být staletí staré, Karamon věděl, že není sám. Cítil oči pozorující ho tak, jak ho pozorovaly dlouho předtím, a tak stál netečně, trpělivě čekal, dokud neusoudí, že je čas jednat.

Odhadoval, co právě dělají, a usmíval se, ale jen v duchu. Vůči oněm sledujícím očím zůstávala velká mužova tvář klidná, netečná. Neuvidí v něm žádnou slabost, žádný zármutek, žádnou hořkou lítost. I když jeho vzpomínky byly stále ještě na dosah, jejich ruce byly teplé, jejich dotek jemný. Byl sám se sebou v míru, jako byl již dvacet pět let.

Jako kdyby četli jeho myšlenky — což ostatně mohla být docela dobře pravda — ti, kdo byli v rozlehlé síni, se náhle odhalili jeho očím. Nebylo to tak, že by se světlo rozjasnilo,

mlha zvedla nebo tma rozptýlila, neboť nic z toho se nestalo. Karamonovi připadalo, že on sám spíš mohl být tím, kdo najednou vstoupil, ačkoliv tam už stál víc než čtvrthodinu. Dvě postavy v pláštích, které se před ním objevily, byly součástí toho místa právě tak jako bílé magické světlo a prastaré ticho. On jí nebyl — byl nezasvěcenec a bude jím navždy.

„Vítej zase jednou v naší Věži, Karamone Majere," řekl hlas.

Karamon se poklonil a neřekl nic. Nemohl se — ani za svůj život — rozpomenout na jméno tohoto muže.

„Justarius," řekl muž a příjemně se usmál. „Ano, je to již mnoho let od doby, kdy jsme se naposled setkali, a k našemu poslednímu setkání došlo v čase velmi zoufalém. Není to nic podivného, že jsi na mě zapomněl. Prosím, sedni si." Vedle Karamona se zhmotnila těžká vyřezávaná dubová židle. „Asi jsi cestoval dlouho a jsi unaven."

Karamon začal něco o tom, že se cítí docela dobře, že cesta jako tato není ničím pro muže, který ve svých mladších letech procestoval velkou část Ansalonu. Ale při pohledu na židli s její měkkou, vábivou poduškou si Karamon uvědomil, že ona cesta byla dosti dlouhá — delší, než si pamatoval.

Zabolela ho záda. Zdálo se, že jeho brnění ztěžklo, a vypadalo to, že ani jeho nohy již právě neplní svůj účel.

Co bys také čekal, ptal se sám sebe s pokrčením ramen. Nyní jsem majitelem hostince. Mám zodpovědnost. Někdo musí ochutnávat jídla... Smutně a hluboce

vzdychl, posadil se a poposedával tak dlouho, dokud se jeho tělo pohodlně neusadilo.

„Stárnu, tuším," řekl s úšklebkem.

„To přichází na všechny," odpověděl Justarius a pokýval hlavou. „Nu, na většinu z nás," dodal s letmým pohledem na postavu, která seděla vedle něj. Karamon sledoval jeho pohled a spatřil, jak postava odhodila svou runami pokrytou kápi a odhalila jemu důvěrně známou tvář — elfí tvář.

„Zdravím tě, Karamone Majere."

„Dalamare," odvětil pevně Karamon s kývnutím hlavy, ačkoliv stisk paměti při pohledu na čaroděje v černém rouchu trochu víc svíral. Dalamar nevypadal jinak než před léty — snad byl o něco moudřejší, klidnější a svěžejší. Ve věku devadesáti let býval jen učedníkem v používání kouzel, považovaným za něco trochu víc než horkokrevného mladíka, alespoň tedy mezi elfy. Dvacet pět let nepředstavovalo u dlouhověkých elfů nic víc než míjení dne a noci. Přestože měl už přes sto let, jeho chladná hezká tvář se nejevila starší než lidská ve třiceti letech.

„Léta s tebou zacházela laskavě, Karamone," pokračoval Justarius. „Hostinec Poslední domov, který nyní vlastníš, je jedním z nejlépe prosperujících na Krynnu. Jsi hrdina — ty i tvoje manželka. Tika Majereová je nepochybně stejně krásná jako vždy?"

„Více," odpověděl Karamon chraptivě.

Justarius se usmál. „Máš pět dětí, dvě dcery a tři syny..."

Do Karamonovy spokojenosti se zabodl střípek strachu. Ne, řekl si uvnitř, nyní nade mnou nemají žádnou moc. Usadil se na své židli ještě pevněji, jako voják zakopávající se před bitvou.

„Tví dva starší synové, Tanin a Sturm, jsou slavnými vojáky," promluvil Justarius jemným hlasem, jako kdyby si povídal se sousedem přes plot. Karamon nicméně nebyl oklamán a stále upíral oči na čaroděje, „...kteří vypadají, že předčí svého chrabrého otce a matku v chrabrých skutcích v poli. Ale třetí, prostřední dítě, které se jmenuje..." Justarius zaváhal.

„Palin," řekl Karamon a jeho čelo se stáhlo do zasmušilých vrásek. Když se letmo podíval na Dalamara, velký muž spatní, jak ho temný elf pozorně sleduje šikmýma, nevyzpytatelnýma očima.

„Palin, ano." Justarius se odmlčel a potom tiše řekl: „Zdálo by se, že jde ve šlépějích svého strýce."

Tak už to bylo venku. Ovšem, proto mu poručili sem přijít.

Přece to, nebo něco podobného, očekával již dlouhou dobu. Hrom do nich! Proč ho nemohli nechat na pokoji! Nikdy by nebyl přišel, kdyby Palin nebyl tak naléhal. Karamon těžce dýchal, zíral na Justaria a snažil se přečíst mužovu tvář. Býval by se ale mohl zrovna tak snažit přečíst slabikáře jednoho ze svých synů.

Justarius, hlava Konkláve čarodějů, nejmocnější mág na Krynnu. Červeně oděný čaroděj seděl na velikém kamenném trůnu uprostřed půlkruhu z jedenadvaceti židlí. Byl to postarší muž, jeho šedé vlasy a vrásčitý obličej však byly jedinými vnějšími známkami stárnutí. Jeho oči byly právě tak bystré a tělo se zdálo být právě tak silné — kromě zmrzačené levé nohy — jako když se Karamon s arcimágem setkal popr-

vé, před dvaceti pěti lety.

Karamonův upřený pohled směřoval na čarodějovu levou nohu. Ukryté pod červeným šatem bylo mužovo zranění patrné jen těm, kteří jej viděli chodit.

Justarius si uvědomil, kam se Karamon dívá, a rozpačitě pohnul rukou, aby si promnul nohu, pak ale s křivým úsměvem ustal. Zmrzačení mu asi dost ublížilo, pomyslel si Karamon. Avšak jen na těle, ne na mysli nebo ctižádosti. Před pětadvaceti lety byl Justarius hlavním mluvčím pouze svého vlastního Řádu, Červených plášťů, těch čarodějů na Krynnu, kteří se obrátili zády jak ke Zlu, tak k Dobru, aby šli svou vlastní cestou, cestou Neutrality. Nyní byl hlavou Konkláve čarodějů a panoval pravděpodobně nad všemi čaroději na světě — Bílými, Červenými i Černými plášti. Protože je magie v čarodějově životě tou největší silou, přísahá věrnost Konkláve bez ohledu na to, jaké ambice a přání chová ve svém vlastním srdci.

Většina čarodějů, tak je to. Samozřejmě zde bývalo jeho dvojče, Raistlin...

Před dvaceti pěti lety.

Tehdy byl hlavou Konkláve Par-Salian, bílý čaroděj... Karamon cítil, jak ho ruka pamětí uchopila ještě pevněji.

„Nevím, co má můj syn z čímkoliv z toho do činění," řekl vyrovnaným pevným hlasem. „Jestli se chceš setkat s mými chlapci, jsou v místnosti, do které jsi nás kouzlem přemístil poté, co jsme dorazili. Jsem si jist, že je sem můžeš svým kouzlem přemístit, kdykoliv budeš chtít. Tak, teď jsme tedy ukončili společenské žertování... Mimochodem, kde je Par-Salian?" vyptával se najednou Karamon, jehož upřený pohled bloudil po temné síni a přelétl prázdné židle vedle Justaria.

„Odstoupil jako hlava Konkláve před dvaceti pěti lety," řekl vážně Justarius, „po tom... tom případu do kterého jsi byl zapleten."

Karamon zrudl, ale neřekl nic. Domníval se, že v Dalamarových jemných elfských rysech odhaluje nepatrný úsměv.

„Stal jsem se hlavou Konkláve a Dalamar byl vybrán, aby nastoupil na místo Ladonny jako hlava Řádu Černých čarodějů. Měl tak být odměněn za svou nebezpečnou a statečnou práci v průběhu..."

„Toho případu," zabručel Karamon. „Blahopřeji," dodal

Dalamarův ret se zkroutil do úšklebku. Justarius kývl hlavou, ale bylo zřejmé, že se jeho pozornost nemíní odvracet od předchozího tématu rozhovoru.

„Bylo by mi ctí setkat se s tvými syny," řekl upjatě Justarius. „S Palinem zvláště. Chápu, že ten mladý muž si přeje stát se jednoho dne čarodějem."

„Studuje kouzelnictví, jestli to je to, co máš na mysli," řekl Karamon drsně. „Nevím, jak vážně to bere, nebo jestli z toho plánuje udělat své živobytí, což ty, jak se zdá, dovozuješ. On a já jsme o tom nikdy nehovořili..."

Dalamar při tom výsměšně zafuněl. Justarius položil ruku na černě oděnou paži temného elfa.

„Možná jsme se tedy zmýlili v tom, co jsme slyšeli o ambicích tvého syna?"

„Možná ano," odvětil klidně Karamon. „Palin a já jsme si blízcí. Jsem si jist, že by se na mne spolehl."

„Je osvěžující vidět v dnešní době muže, který je čestný a otevřený v lásce ke svým synům, Karamone Majere," začal mírně Justarius.

„Pche!" přerušil ho Dalamar. „Stejně tak bys mohl říci, že je osvěžující vidět muže s vydloubnutýma očima!" Vytrhl paži ze sevření starého čaroděje a ukázal na Karamona. „Byl jsi celá léta slepý k temné ctižádosti svého bratra, dokud nebylo téměř příliš pozdě. Nyní obracíš své nevidomé oči na svého vlastního syna..."

„Můj syn je dobrý hoch. Od Raistlina se liší jako stříbrný měsíc od černého! Nemá žádnou takovou ctižádost! Co ty o něm vůbec víš, ty... ty vyvrženče!" křičel Karamon a v rozčilení se postavil. Ačkoliv mu bylo přes padesát, velký muž se udržoval v poměrně dobrém stavu tvrdou prací a cvičením svých synů v bojových uměních. Jeho ruka reflexivně zamířila k meči. Přitom však zapomněl, když tak učinil, že ve Věži Vysoké magie bude stejně bezmocný jako tupý trpaslík tváří v tvář drakovi. „A když už mluvíme o temné ctižádosti, ty jsi sloužil svému pánovi dobře, že, Dalamare? Raistlin tě hodně naučil. Možná víc, než víme..."

„A ještě nosím na své kůži stopu jeho ruky!" vykřikl Dalamar a pro změnu se postavil on. Rozhalil si u krku černý šat a obnažil svou hruď. Na hladké kůži temného elfa bylo docela zřetelně vidět pět ran, pět ran jako pět otisků pěti prstů. Od každé se táhla.úzká stružka krve, třpytící se ve studeném světle Síně čarodějů. — „Již pětadvacet let žiji s touto bolestí..."

„A co má bolest?" zašeptal Karamon. Ve skrytu duše ucítil, jak se do něj ruka paměti zarývá ostrými nehty. „Proč jste mě sem přivedli? Abyste způsobili otevření a krvácení mých ran, stejně jako vašich vlastních?"

„Pánové, prosím," řekl mírně Justarius. „Dalamare, ovládej se. Karamone, prosím, posaď se. Pamatujte, vy dva jste jeden druhému zavázáni svými životy. To mezi vámi zakládá pouto, které by mělo být respektováno."

Hlas starého muže pronikl pokřikem, který ještě ozvěnou zazníval v rozlehlé síni, a jeho klidná autorita utišila Karamona a uklidnila Dalamara. Temný elf zaujal znovu místo vedle Justaria a zakryl svou odhalenou hruď.

Také Karamon se posadil, zahanbený a sklíčený. Předtím přísahal, že nedopustí, aby se to stalo. Tito lidé nebudou mít sílu, aby ho zviklali. A již ztratil sebeovládání. Snažil se předstírat klidný výraz a opět se pohodlně usadil, jeho ruka však sevřela jílec meče.

„Odpusť, Dalamare," řekl Justarius, jehož ruka byla zase jednou na paži temného elfa. „Hovořil ukvapeně a v hněvu. Máš pravdu, Karamone. Tvůj syn Palin je dobrý muž. Myslím, že musíme říkat muž, a ne hoch. Má přece dvacet..."

„Právě překročil dvacet," zamumlal Karamon a ostražitě se díval na Justaria.

Červeně oděný arcimág si toho nevšímal. „A je, jak říkáš, jiný než Raistlin. Proč ne? Je nakonec sebou samým. Narozený jiným rodičům, za jiných, šťastnějších okolností, než kterým jste čelili ty a tvůj bratr. Podle všeho, co slyšíme, je Palin hezký, sympatický, silný a schopný. Nemusí nést břemeno podlomeného zdraví, jako je nesl Raistlin. Je oddaný své rodině, zvláště svým dvěma starším bratrům. Oni jsou na druhé straně oddáni jemu. Je to všechno pravda?"

Karamon přikývl, neschopen mluvit s tím těžkým soustem, co se mu náhle ocitlo v hrdle.

Zatímco se na něj Justarius díval, jeho mírný pohled náhle začal být ostrý a pronikavý. Zavrtěl hlavou. „Ale v některých směrech slepý jsi, Karamone. Ach, ne jak

říkal Dalamar," když viděl Karamonovu tvář rudnout vztekem, „ne ve směru, v němž jsi byl zaslepený vůči špatnosti svého bratra. Toto je slepota, která postihuje všechny rodiče, příteli. Já to znám," usmál se Justarius a žalostně pokrčil rameny, „mám dceru..."

Arcimág pohlédl koutkem oka na Dalamara a vzdychl. Elfovy rty se zaškubaly náznakem úsměvu. Dalamar však neřekl nic. Jednoduše seděl a upřeně hleděl do stínů.

„Ano, my rodiče můžeme být slepí," mumlal Justarius. „Ale o to tu nejde." Arcimág se naklonil a sepjal ruce. „Vidím, že začínáš být netrpělivý, Karamone. Jak jsi vytušil, zavolali jsme tě sem za nějakým účelem. A obávám se, že to má přece jen něco společného s tvým synem Palinem."

To je ono, řekl si Karamon, zamračil se a jeho potící se ruka nervózně svírala jílec meče a zase se rozevírala. „Neexistuje snadný způsob, jak to říci, a tak budu hrubý a přímý." Justarius nabral zhluboka dech, jeho tvář zvážněla a zesmutněla, dotčena stínem strachu. „Máme důvod se domnívat, že strýc mladého muže, tvůj bratr Raistlin, není mrtvý."

Kapitola druhá

„TOTO MÍSTO MI ROZECHVÍVÁ KŮŽI!" REPTAL Tanin s postranním pohledem na svého nejmladšího bratra.

Palin pomalu usrkával ze šálku tarbejského čaje, upřeně hleděl do plamenů ohně a předstíral, že neslyšel Taninovu poznámku, o které věděl, že je určena jemu.

„U Propasti, tak sedneš si konečně?!" řekl Sturm, házeje po bratrovi kousky chleba. „Ty sám projdeš zemí, a přitom jen bohové vědí, co je pod námi."

Tanin se jen zamračil, zavrtěl hlavou a pokračoval ve svém popocházení.

„Reorxovy vousy, bratře!" pokračoval Sturm skoro nesrozumitelně, s ústy plnými sýra. „Ty by sis myslel, že jsme byli v drakoniánském podzemním žaláři místo toho, co by se mohlo pokládat za pokoj v jednom z nejpříjemnějších hostinců v samotném Palantasu! Dobré jídlo, skvělé pivo..." nabral dlouhý doušek, aby spláchl sýr, „a byla by tam příjemná společnost, kdyby sis nehrál na takového neradu."

„Dobře, nejsme v jednom z hostinců v samotném Palantasu," řekl sarkasticky Tanin. Zastavil se, aby chytil skývu hozeného chleba. V ruce ho rozdrtil na kousíčky a mrštil jím o zem. „Jsme ve Věži Vysoké magie ve Žďárské cestě. Byli jsme do této místnosti uneseni. Ty zatracené dveře jsou zamčené a my se nemůžeme dostat ven. Nemáme tušení, co ti čarodějové udělali s otcem, a všechno, na co dokážete myslet, je sýr a pivo!"

„To není *všechno*, na co myslím," řekl tiše Sturm s pokýváním hlavy a starostlivým pohledem na jejich mladšího bratra, který se ještě díval upřeně do ohně.

„Jo," chmurně odsekl Tanin, jehož pohled následoval Sturmův. „Také na něho myslím! Je to především jeho vina, že jsme tady!" Tanin kopl do nohy stolu, kolem kterého procházel, a znovu začal s popocházením. Když Sturm viděl, jak sebou jeho mladší bratr trhl, povzdechl si a vrátil se ke své zábavě, pokoušeje se trefit Tanina chlebem mezi lopatky.

Kdokoliv by pozoroval ty dva starší mladíky (jako že je někdo v tu chvíli pozoroval), mohl by je považovat za dvojčata, ačkoliv ve skutečnosti je dělil věkový rozdíl jednoho roku. Přesněji řečeno měli čtyřiadvacet a třiadvacet, Tanin a Sturm, pojmenovaní po Karamonově nejlepším příteli Tanisovi Půlelfovi a hrdinném Solamnijském rytíři Sturmovi Ostromeči. Vypadali, jednali, dokonce mysleli stejně. A skutečně, často hráli roli dvojčat a nic je tolik nepobavilo, jako když si je lidé pletli jednoho s druhým.

Velcí a statní, oba mladí muži zdědili skvělou a mohutnou Karamonovu postavu a jeho srdečnou a čestnou tvář. Ale lesklé červené kadeře a mihotající se zelené oči, které tak působily na ženy, s nimiž se mladí muži setkali, pocházely přímo od jejich matky, která ve svém mládí porušila sdílení citů. Jedna z krásek Krynnu, stejně jako proslulá bojovnice, Tika Waylanová byla už o něco buclatější než tehdy, když na hlavu porazila drakoniány pánvičkou. Ale hlavy se za ní stále ještě otáčely, když Tika obsluhovala u stolů ve své nadýchané bílé blůzce s hlubokým výstřihem, a bylo málo mužů, kteří odcházeli z hostince U Posledního domova bez odpřisáhnutí, že Karamon je šťastný chlapík.

Zelené oči mladého Sturma však nyní nejiskřily. Místo toho se zlomyslně zalesk-

ly, když se s mrknutím na svého mladšího bratra, který nedával pozor, Sturm tiše postavil a poté, co zaujal místo za zamyšleným Taninem, potichu vytasil svůj meč. Právě když se Tanin otočil, Sturm vrazil čepel meče mezi nohy svého bratra a poslal ho k zemi s rachotem, který jako by otřásl samotnými základy Věže.

„Kéž by ses stal hloupým tupým trpaslíkem!" ječel Tanin, když upadl přímo na obličej. Sápal se na nohy a skočil po svém bratrovi, který se dral, aby se mu dostal z cesty. Tanin chytil šklebícího se Sturma za límec tuniky a mrštil jím, svíjejícím se, o stůl, který se rozpadl na kousky. Pak Tanin skočil na bratrovu hlavu a oba se zabrali do svých hrubých šaškovin, které již předtím zanechaly pár výčepů v Ansalonu v troskách, když vtom jejich povyk přerušil tichý hlas.

„Přestaňte," řekl přísně Palin a zvedl se ze židle u ohně. „Nechejte toho! Nezapomínejte, kde jste!"

„Já nezapomínám, kde jsem," řekl Tanin rozmrzele, vzhlížeje ke svému nejmladšímu bratrovi.

Palin byl vysoký jako starší dva mladíci, dobře stavěný. Protože se však věnoval spíše studiu než potyčkám, chyběly mu těžké svaly těch dvou válečníků. Měl červené vlasy své matky, ale nebyly ohnivě červené, spíše do hnědá. Nosil je dlouhé a splývaly mu v měkkých vlnách na ramena. Avšak bylo to mladíkovo vzezření — jeho tvář a ruce — které se občas zjevovaly ve snech matky i otce. Palinova tvář s jemnými rysy, s pronikavýma inteligentníma očima, u kterých se vždy zdálo, že se dívají skrze člověka, měla výraz jeho strýce, jestli ne jeho rysy, jak si všiml neviděný pozorovatel. Palinovy ruce se však spíše podobaly Raistlinovým, byly útlé, jemné, s prsty mrštnými a ohebnými. Mladý muž zacházel s kouzelnickými nástroji s tak zručně, že jeho otec často nevěděl, zda ho má s hrdostí pozorovat, či ve smutku odvracet pohled.

Právě nyní byly ty ruce sevřené v pěst, když Palin pochmurně hleděl na své dva starší bratry, ležící na zemi mezi rozlitým pivem, kousky chleba, nádobím, nedojedeným sýrem a úlomky rozlámaného stolu.

„Tak se alespoň snažte chovat důstojně!" sykl Palin.

„Nezapomínám, kde jsem," opakoval zlostně Tanin. Vstal a prošel se po pokoji, aby se nakonec zastavil před Palinem a vyčítavě na něj hleděl. „A nezapomínám, kdo nás sem přivedl! Když ten pekelník projížděl tím zlořečeným lesem, skoro nás zabil..."

„Nic v tomto lese by ti neublížilo," odvětil Palin, zatímco se s odporem díval na nepořádek na zemi. „Jak jsem ti říkal, kéž bys býval poslouchal. Tento les ovládají čarodějové z Věže a les je chrání před nechtěnými vetřelci. My jsme sem byli pozváni. Stromy nás nechaly bez újmy projít. Hlasy, které jsi slyšel, ti jen šeptají obavy ve tvém vlastním srdci. Je to jen magie..."

„Magie! Poslouchej, Paline," přerušil ho Tanin tím, čemu Sturm vždycky říkal *hlas moudrého bratra*. „Proč jenom nepřestaneš se všemi těmi kouzelnickými záležitostmi? Ubližuješ otci i matce — otci nejvíc. Viděl jsi jeho tvář, když jsme zabočili na toto místo! Bohové vědí, co ho to jen muselo stát, aby se sem vrátil."

Palin se s uzarděním odvrátil a kousal se do rtu.

„Ach, nech to dítě, ano, Tanine?" řekl Sturm, když viděl ve tváři svého mladšího

bratra bolest. Utřel pivo z kalhot a poněkud ostýchavě se pokoušel dát stůl opět dohromady: docela beznadějný úkol, uvážíme-li, že jeho větší část byla na třísky.

„Dostal jsi do vínku podstatné vlastnosti dobrého bojovníka s mečem, bratříčku," řekl Tanin přesvědčivě, přičemž si nevšímal Sturma a položil ruku na Palinovo rameno. „Tak pojď, dítě. Řekni, ať je tam venku kdokoliv," mávl Tanin neurčitě rukou, „že jsi změnil své mínění. Potom můžeme opustit toto prokleté místo a jít domů..."

„Nemáme tušení, proč nás požádali, abychom sem přišli," odsekl Palin a setřásl bratrovu ruku. „Pravděpodobně to se mnou nemá nic společného! Proč by mělo mít?" zeptal se rozhořčeně. „Já jsem ještě učedník, budou to celé roky, než budu připraven podrobit se Zkoušce... Díky otci a matce," mumlal slaběji než dech. Tanin to neslyšel, ale neviděný pozorovatel ano.

„Jo? A já jsem potom poloobr," odsekl vztekle Tanin. „Dívej se na mě, když mluvím, Paline..."

„Jen mně dej pokoj!"

„Hej, vy dva..." začal zasahovat mírotvůrce Sturm, když vtom si ti tři mladí muži uvědomili, že nejsou v místnosti sami.

Všechny sváry byly zapomenuty, bratři jednali okamžitě. Sturm vyskočil na nohy s rychlostí kočky. S rukou na jílci meče se připojil k Taninovi, který se už přemístil tak, aby stál jako ochránce před neozbrojeným Palinem. Jako všichni mágové nenosil mladý muž ani meč či štít, ani na sobě neměl brnění. Jen jeho ruka směřovala k dýce, kterou nosil ukrytou pod svým šatem, a jeho mysl již dávala dohromady slova z toho mála obranných zaklínadel, která se směl naučit.

„Kdo jsi?" zeptal se drsně Tanin a upřeně hleděl na muže stojícího uprostřed zamčené místnosti. „Jak ses sem vůbec dostal?"

„Co se týče toho, jak jsem se sem dostal," usmál se široce muž, „ve Věži Vysoké magie nejsou žádné zdi pro ty, kteří chodí za pomoci kouzel. Co se týče toho, kdo jsem, jmenuji se Dunbar ze Severního Ergotu."

„Co chceš?" zeptal se mírně Sturm.

„Chci? Nuže, ujistit se, že jste spokojení, to je vše," odpověděl Dunbar. Jsem váš hostitel..."

„Ty? Čaroděj?" otevřel Tanin údivem ústa, a dokonce i Palin se zdál nepatrně překvapen.

Ve světě, kde jsou čarodějové proslulí tím, že mají více rozumu než síly, byl tento muž zřejmou výjimkou. Byl vysoký jako Tanin a měl takový objem hrudníku, že by mu i Karamon mohl závidět. Pod lesklou černou kůží hrály svaly. Jeho ruce vypadaly tak, že by mohly uchopit i statného Sturma a nosit ho po místnosti tak lehce, jako kdyby byl dítě. Nebyl oděn do pláště, ale měl na sobě zářivě zbarvené volně splývající kalhoty. Jediný náznak toho, že by vůbec mohl být čarodějem, vyplýval z váčků, které visely na jeho opasku, a bílé šerpy, kterou měl ovinutou kolem pasu.

Dunbar se zasmál divokým smíchem, který rozdrnčel všechny nádoby v místnosti.

„Baže," řekl, „jsem čaroděj." Spolu s tím rychle vyslovil nějaký příkaz a rozbitý stůl vyskočil na nohy a neuvěřitelnou rychlostí se opět složil dohromady. Ze země

zmizelo pivo, rozbitý džbán se spravil a vznesl se, aby spočinul na stole, kde se zase brzy pěnil nápojem. Objevila se pečená kýta zvěřiny, jakož i bochník voňavého chleba společně s nejrůznějšími lahůdkami, které způsobily, že Sturmovi se sbíhaly sliny v ústech, a dokonce zchladily Taninův zápal, ačkoliv nezmírnily jeho podezření.

„Posaďte se," řekl Dunbar, „a dejte se do jídla. Nedělejte si o svého otce žádné starosti," dodal, když se Tanin chystal promluvit. „Je na poradě s hlavami dalších dvou Řádů. Sedněte si! Sedněte si!" Šklebil se, bílé zuby se blýskaly na pozadí černé kůže. „Nebo vás mám přimět, abyste si sedli?"

Při těchto slovech uvolnil Tanin jílec svého meče a vytáhl židli, i když nejedl, ale seděl a ostražitě pozoroval Dunbara. Sturm však klesl na židli s náležitou chutí. Jen Palin zůstal stát s rukama zahalenýma v rukávech svého bílého šatu.

„Prosím, Paline," řekl Dunbar mírněji, dívaje se na mladíka. „Sedni si. Brzy se připojíme k tvému otci a ty odhalíš důvod, proč jste sem byli předvedeni. Zatím tě žádám, aby sis se mnou vzal chléb a maso."

„Děkuji, Mistře, velice děkuji," řekl Palin a uctivě se uklonil.

„Dunbar, Dunbar..." Muž mávl rukou. „Jste mými hosty, nebudeme trvat na formalitách."

Palin se posadil a začal jíst, ale bylo zřejmé, že tak učinil jen ze zdvořilosti. Dunbar a Sturm ho však více než nahradili, a dokonce i Tanin byl brzy zlákán od své úlohy ochránce, kterou sám sobě uložil, lahodnými vůněmi a pohledem na ostatní, kteří si spokojeně pochutnávali.

„Ty... ty jsi řekl hlavy ostatních Řádů, Mist... Dunbare," odvážil se Palin. „Jsi..."

„Hlava bílých čarodějů. Ano." Dunbar vytrhl svými silnými zuby velký kus chleba a spláchl ho korbelem piva, které vypil jedním dlouhým douškem. „Převzal jsem úřad, když Par-Salian odstoupil."

„Hlava řádu?" Sturm se podíval na toho velkého muže s neskrývanou úctou. „Ale — jaký drah čaroděje jsi? Co ty vlastně děláš?"

„Vsadím se, že je to něco víc než jen stahování křídel z netopýrů," mumlal Tanin přes sousto masa.

Palin vypadal otřeseně a na svého staršího bratra se mračil. Avšak Dunbar se jen znovu smál. „To máš tedy pravdu!" řekl se zaklením. „Jsem mořský čaroděj. Můj otec byl kapitánem lodi a před ním i jeho otec. Já jsem nepotřeboval být námořníkem. Mé dovednosti spočívaly v magii, ale mé srdce bylo s mořem a tam jsem se vrátil. Nyní brázdím vlny a využívám svého umění, abych povolal vítr nebo zkrotil bouři. Umím zanechat nepřítele v bezvětří, takže ho můžeme předstihnout, nebo umím vhodit na jeho palubu šlehající plamen, jestliže útočíme. A když je to nutné," zašklebil se Dunbar, „mohu si zahrát s pumpou v břiše lodi nebo točit navijákem, jak nejrychleji to jde. To mě udržuje v dobré formě." Zabušil na svůj široký hrudník. „Vás dva chápu," podíval se na Sturma a Tanina, „vrátili jste se z potírání minotaurů, kteří přepadávali pobřeží až tam na severu. Také já jsem byl zapojený do snah o zastavení "těch pirátů. Povězte mi..."

Ti tři byli brzy zabraní do rozhovoru. Dokonce i Tanina zaujalo jeho téma a brzy v živých podrobnostech popisoval léčku, která zastavila minotaury před smetením

města Kala-manu. Dunbar pozorně naslouchal a kladl otázky. Občas něco poznamenal a zdálo se, že se dobře baví.

Ale i když se čarodějův bystrý pohled soustředil na válečníky, jeho pozornost se ve skutečnosti upírala na jejich mladšího bratra.

Když viděl ty tři hluboko v rozhovoru a sebe zjevně zapomenutého, vzdal se Palin veškerého předstírání toho, že jí, a vrátil se k zírání do ohně. Stále si ještě nevšiml, že ho Dunbar pozoruje.

Mladíkova tvář byla bledá a zamyšlená, jeho útlé ruce spletené v klíně. Byl tak ponořen do svých myšlenek, že se jeho rty pohybovaly, a přestože nemluvil nahlas, slyšela ta slova v místnosti ještě jedna osoba.

„Proč mě sem přivedli? Mohou číst v tajemstvích mého srdce? Řeknou to mému otci?"

A nakonec: „Jak mohu ublížit jemu, který již tolik vytrpěl?"

Dunbar pro sebe pokýval hlavou, jako kdyby našel odpověď na některou nepoloženou otázku, vzdychl a obrátil svou pozornost zpět k minotaurům.

Kapitola třetí

„MÝLÍTE SE," ŘEKL KLIDNĚ KARAMON. „MŮJ bratr je mrtvý."

Justarius pozvedl obočí a pohlédl zběžně na Dalamara, který jen pokrčil rameny. Tato klidná odpověď od toho v hostinského změněného válečníka zjevně nebyla jednou z reakcí, na které byli připraveni. S vážným výrazem pohlédl Justarius opět na Karamona a zdálo se, že si není vůbec jistý, co říct.

„Mluvíš, jako kdybys pro to měl nějaký důkaz."

„To mám," řekl Karamon.

„Smím se zeptat jaký?" jedovatě se zeptal Dalamar. „Brána do Propasti se beztak uzavřela — s pomocí tvého bratra — a nechala ho, aby se chytil se do pasti na druhé straně." Hlas temného elfa se zarazil., Její Temné Veličenstvo by ho nezabilo. Raistlin bránil jejímu vstupu do tohoto světa. Její hněv by neznal mezí. Měla by radost z jeho věčného mučení. Smrt by bývala byla Raistlinovou spásou..."

„A také byla," řekl mírně Karamon.

„Sentimentální žvást..." začal nedůtklivě Dalamar, ale Justarius opět položil ruku na elfovu paži a čaroděj zmlkl.

„Slyšel jsem ve tvém hlase jistotu, Karamone," řekl vážně Justarius. „Máš zřejmě znalosti, které my nemáme. Poděl se o ně s námi. Vím, že je to pro tebe bolestné, ale jsme postaveni před rozhodnutí hlubokého významu a toto může ovlivnit naše jednání."

Karamon váhal a kabonil se. „Má to něco společného s mým synem?"

„Ano," odpověděl Justarius.

Karamonova tvář se zamračila. Jeho upřený pohled směřoval k meči, oči se mu starostlivě zúžily a ruka nepřítomně ohmatávala jílec. „Pak vám tedy řeknu," prohlásil trochu neochotně, přesto pevným hlubokým hlasem, „co jsem nikdy nikomu neřekl. Ani své manželce, ani Tanisovi, ani nikomu jinému." Ještě chvíli byl potichu a dával dohromady své myšlenky. Potom polkl a lehce si rukou protřel oči, stále upřeně zíraje na meč, a začal.

„Byl jsem úplně ochromen tím, co se stalo ve Věži v Palantasu. Tím, že Raistlin... zemřel. Nemohl jsem přemýšlet. Nechtěl jsem myslet. Bylo jednodušší chodit během dne jako náměsíčník. Pohyboval jsem se, mluvil jsem, ale necítil jsem. Bylo to snadné." Pokrčil rameny. „Bylo toho mnoho na práci, co mě stále zaměstnávalo. Město bylo v troskách. Dalamar," pohlédl krátce na temného elfa, „byl téměř mrtvý, ctěná dcera Paladinova Crysania zle raněná. Potom tam Tas... ukradl tu létající pevnost." Karamon se usmál, když si vzpomněl na šaškárny veselého šotka. Avšak jeho úsměv brzy zvadl. Zavrtěl hlavou a pokračoval.

„Věděl jsem, že jednoho dne budu muset přemýšlet o Raistlinovi. Že si to budu muset v hlavě uspořádat." Karamon zvedl hlavu a podíval se přímo na Justaria. „Musel jsem sám sebe přimět k tomu, abych pochopil, čím Raistlin je, co udělal. Dospěl jsem k tomu, že čelím skutečnosti, že je špatný, opravdu špatný. Že ohrozil celý svět ve své touze po moci, že kvůli němu trpěli a umírali nevinní lidé."

„A samozřejmě mu za to byla dopřána spása!" zašklebil se Dalamar.

„Počkat!" Karamon zvedl ruku a zrudl. „Uvědomil jsem si něco jiného. Miloval

jsem Raistlina. Byl můj bratr, moje dvojče. Byli jsme si blízcí — nikdo neví, jak blízcí." Velký muž nemohl pokračovat, ale díval se upřeně na svůj meč a mračil se, dokud se rozechvěle nenadechl a znovu hrdě nezvedl hlavu. „Raistlin ve svém životě udělal něco dobrého. Bez něho bychom bývali nemohli porazit dračí armády. Staral se o ty, kteří... Kteří byli zubožení, nemocní — jako on sám. Ale vím, že ani to by ho bývalo nakonec nezachránilo." Karamonovy rty se pevně sevřely, jak potlačoval slzy. „Když jsem ho potkal v Propasti, byl blízko vítězství, sami to dobře víte. Musel jsem znovu vstoupit do Portálu a provést jím Královnu. Pak by ji byl schopen porazit a zaujmout její místo. Dosáhl by svého snu — stát se bohem. Ale při takovém konání by zničil svět. Ukázala mi to cesta do budoucnosti... a já jsem tu budoucnost ukázal jemu. Raistlin by se stal bohem, ale vládl by nad mrtvým světem. Potom pochopil, že se nemůže vrátit. Sám sebe uvrhl do záhuby. Nicméně znal rizika, kterým se postavil tváří v tvář, když vstoupil do Propasti."

„Ano," řekl klidně Justarius. „A ve své ctižádosti se svobodně rozhodl ona rizika podstoupit. Co je to, co se snažíš říci?"

„Jen tohle," odpověděl Karamon. „Raistlin udělal chybu, strašnou, tragickou chybu. A udělal to, co umí udělat málokdo z nás: měl dost odvahy, aby si ji přiznal, a snažil se dělat, co mohl, aby ji napravil, dokonce i když to znamenalo obětovat sebe sama."

„Za ta léta jsi dosáhl moudrosti, Karamone Majere. To, co říkáš, je přesvědčivé." Justarius pohlížel na Karamona s novou úctou, ale potom jen smutně zavrtěl hlavou. „Nicméně je to otázka pro disputaci filozofů. Není to důkaz. Odpusť, že na tebe naléhám, Karamone, ale..."

„Strávil jsem měsíc u Tanise, než jsem šel domů," pokračoval Karamon, jako kdyby to přerušení neslyšel. „Bylo to v jeho klidném, pokojném domově, kde jsem si tohle všechno promyslel. Bylo to tam, kde jsem se musel poprvé vypořádat se skutečností, že můj bratr — můj kamarád od narození, osoba, kterou jsem miloval více než kohokoliv jiného na tomto světě — je pryč. Ztracen. Neboť vše, co jsem znal, uvízlo v hrozném trápení. Já jsem vícekrát uvažoval o otupení své bolesti trpasličími lektvary. Ale věděl jsem, že to musí skončit." Karamon zavřel oči a zachvěl se hrůzou.

„Jednoho dne, kdy jsem si již nemyslel, že mohu žít dále, aniž se zblázním, jsem odešel do svého pokoje a zamkl jsem dveře. Vytáhl jsem z pochvy meč, pohlédl na něj a pomyslel si, jak snadné by bylo uniknout. Položil jsem se na postel s úmyslem se zabít. Místo toho jsem ale upadl do vyčerpaného spánku. Jak dlouho jsem spal, nevím. Když jsem se probudil, byla už noc. Vše bylo tiché, stříbrné světlo Solináru zářilo do okna a já jsem byl naplněn pocitem nevýslovného míru. Chtěl jsem vědět proč, a pak jsem ho uviděl."

„Uviděl koho?" zeptal se Justarius a vyměnil si s Dalamarem rychlé pohledy. „Raistlina?"

„Ano."

Tváře dvou čarodějů se zachmuřily.

„Uviděl jsem ho," řekl Karamon něžně, „ležet vedle mne spícího, zrovna jako když jsme byli mladí. Míval někdy strašné sny. S pláčem se probouzel a já ho utěšo-

val. Dokázal jsem ho rozesmát. Potom si povzdechl, hlavu položil na mou ruku a znovu usnul. Tak jsem ho viděl..."

„Sen!" ušklíbl se Dalamar.

„Ne!" Karamon rozhodně zavrtěl hlavou. „Bylo to příliš skutečné. Jeho tvář jsem viděl tak, jako nyní vidím tvou. Tak, jak jsem ji viděl naposledy v Propasti. Nyní na ní ale měl vyryty vrásky bolesti. Známky hrabivosti a zla byly pryč a nechaly ji hladkou a v pokoji. Jak řekla Crysania, byla to tvář mého bratra, mého dvojčete, ne cizince, jímž se stal." Karamon si opět otřel oči a položil si ruku na ústa. „Příštího dne jsem byl schopen jít domů," řekl chraptivě, „a věděl jsem, že je vše v pořádku, neboť jsem poprvé ve svém životě uvěřil v Paladina. Věděl jsem, že chápe Raistlina a soudí ho milosrdně, protože uznává jeho oběť."

„Má vás tam, Justarie," zahučel nějaký hlas zpoza stínů. „Co říkáš na víru, jako je tahle?"

Karamon se rychle rozhlédl a uviděl čtyři postavy, jak se vynořují ze stínů rozlehlé síně. Tři z nich poznal a i na tomto ponurém místě s jeho záplavou vzpomínek se jeho oči znovu zastřely. Jenže toto byly slzy pýchy, když vzhlížel ke svým synům. Starší dva, s řinčícím brněním a rachotícími meči, vypadali trochu zkroušeně. Nic neobvyklého, pomyslel si chmurně, když uvážíme vše, co slyšeli o Věži v pověstech a rodinných tradicích. Potom také kolem cítili magii tak, jak ji cítil sám — oba ji neměli rádi a nedůvěřovali jí. Ti dva stáli jako obvykle v ochranné pozici, každý po boku Karamonova třetího syna, svého mladšího bratra.

Byl to právě nejmladší syn, na kterého se podíval úzkostlivě, když vešli. Palin, oděný ve svém bílém šatu, přistoupil k představenému Konkláve s hlavou sklopenou, oči upřené k zemi, jak se slušelo na člověka nízkého postavem. Protože překročil teprve dvacet let, nebyl ještě ani učedníkem, a pravděpodobně jím ani nebude, pokud nebude mít přinejmenším aspoň dvacet pět. To je věk, kdy se mágové na Krynnu smějí rozhodnout, zda se podrobí Zkoušce, vyčerpávající Zkoušce jejich dovedností a nadání k umění, kterou musí všichni složit dříve, než si mohou osvojit pokročilejší a nebezpečnější znalosti. Protože čarodějové vládnou tak velkou mocí, je Zkouška uzpůsobena tak, aby vyřadila ty, kteří jsou nezkušení nebo kteří neberou své umění vážně. Činí tak velmi účinně: neúspěch znamená smrt. Není žádného návratu zpět. Jakmile se jednou muž nebo žena jakékoliv rasy, elfské, lidské, obří, rozhodne vstoupit do Věže Vysoké magie s úmyslem podrobit se Zkoušce, odevzdává své tělo magii.

Palin se zdál být neobvykle ztrápený a vážný, tak jako se zdál na jejich cestě do Věže — téměř jako by se sám hodlal podrobit Zkoušce. Ale to je směšné, vzpomněl si Karamon. Raistlin, poněvadž mu to bylo povoleno, se podrobil Zkoušce v tomto věku, ale to bylo vlastně proto, že ho Konkláve potřebovalo. Raistlin byl skvělý, vynikal v magii, a i přesto ho Zkouška skoro zabila. Karamon stále ještě viděl své dvojče ležet na krví potřísněné zemi ve Věží. Zaťal pěsti. Ne! Patin je inteligentní, je zručný. Ale není připraven umřít. Je tak mladý.

„Mimo to," mumlal Karamon slaběji než dech, „dejte mu ještě několik let a možná se rozhodne upustit od tohoto hloupého nápadu..."

Jako by si byl vědom otcova starostlivého zkoumavého pohledu, zvedl Palin leh-

ce hlavu a poskytl mu uklidňující úsměv. Karamon úsměv opětoval a cítil se lépe. Možná toto tajuplné místo otevřelo jeho synovi oči.

Když se ti čtyři přiblížili k půlkruhu židlí, kde Justarius a Dalamar seděli, spočíval na nich Karamon ostřížím zrakem. Když viděl, že jeho chlapci jsou zdraví a chovají se, jak se chovat mají (jeho dva nejstarší měli sklon být v případě nutnosti trošku divocí), velký muž se konečně uvolnil a studoval čtvrtou postavu, tu, která předtím mluvila s Justariem o víře.

Byla neobvyklého vzhledu. Karamon se nemohl rozpomenout, že by viděl něco cizejšího, a to procestoval velkou část Ansalonu. Byl ze Severního Ergotu, jen tolik mohl Karamon poznat z černé barvy kůže, znaku oné mořeplavecké rasy. Byl také oblečen jako námořník, kromě váčků na opasku a bílé šerpy kolem pasu. Jeho hlas byl hlasem člověka navyklého rozkazovat za burácení vln a hučení větru. Ten dojem byl tak silný, že se Karamon poněkud nejistě rozhlédl. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby spatřil, jak se za ním zhmotňuje loď s bílými plachtami.

„Karamone Majere, beru to," řekl ten muž a přešel ke Karamonovi, který se neohrabaně postavil. Zatímco muž pevně tiskl Karamonovi ruku, zazubil se a představil se. „Dunbar Mistrodruh ze Severního Ergothu, představený Bílých čarodějů."

Karamon úžasem otevřel ústa. „Kouzelník?" zeptal se.

Dunbar se zasmál. „Reaguješ přesně jako tvůj syn. Ano. Povídám si s tvými chlapci namísto toho, abych se staral o své povinnosti. Milí hoši. Starší dva byli s Rytíři a bojovali proti minotaurům poblíž Kalamanu. Tam jsme měli blízko k setkání, to je to, co mne tak zdrželo." Omluvně pohlédl na Justaria. „Má loď byla v Palantasu. Na opravě, kvůli poškození, které utržila v boji s těmi stejnými piráty. Jsem mořský čaroděj," dodal na vysvětlenou, když si všiml Karamonova užaslého pohledu. „Při bozích, tví chlapci jsou opravdu po tobě!" Hlučně se zasmál a opět začal třást Karamonovi rukou.

Ten se na oplátku jen zazubil. Všechno bude v pořádku. Když nyní pochopili tito čarodějové záležitost kolem Raistlina, může vzít chlapce a jít domů.

Karamon si náhle všiml, že na něj Dunbar pozorně hledí, téměř jako kdyby viděl to, co se mu odehrává v mysli. Čarodějova tvář zvážněla. Dunbar lehce zavrtěl hlavou, otočil se a přecházel síň rychlými kolébavými kroky, jako by byl na palubě své lodi. Pak se posadil napravo od Justaria.

„Nuže," začal Karamon a tápal po jílci svého meče, neboť jeho důvěru otřásl čarodějův zachmuřený pohled. Všichni tři na něj náhle hleděli s vážným výrazem v tváři. Karamonova tvář však ještě více ztvrdla. „Tuším, že je to vše," řekl chladně. „Slyšeli jste to, co jsem musel říct o Raistlinovi..."

„Ano," řekl Dunbar. „Všichni jsme to slyšeli. Někteří z nás, domnívám se, poprvé." Mořský čaroděj se významně podíval na Palina, který zíral na podlahu.

Karamon si nervózně odkašlal a pokračoval. „Tuším, že se vydáme na cestu."

Čarodějové si vyměnili pohledy. Justarius se zdál nespokojený, Dalamar přísný, Dunbar smutný. Nikdo z nich však nic neřekl. Karamon se uklonil a otočil se k odchodu, a když zrovna dal pokyn svým synům, Dalamar se podrážděně postavil.

„Nemůžeš odejít, Karamone," řekl temný elf. „Je toho ještě mnoho, co je třeba říci."

„Tak tedy řekněte, co říci musíte," rozhněvaně odsekl Karamon a opět se otočil k čarodějům.

„Řeknu to, poněvadž tito dva," elf vrhl sžíravý pohled na ostatní dva čaroděje, „jsou choulostiví na zpochybňování takové oddané víry, k jaké ses přihlásil. Možná zapomněli na vážné nebezpečí, kterému jsme čelili před pětadvaceti lety. Já

jsem nezapomněl." Ruka mu zabloudila k rozhalenému šatu.

„Nikdy jsem nemohl. Mé obavy nemohou být rozptýleny vidinou, ať už jakkoliv dojemnou." Ret se mu výsměšně zkřivil.

„Posaď se, Karamone. Posaď se a slyš pravdu, o které se tito

dva bojí mluvit."

„Já se nebojím ji říct, Dalamare," promluvil káravě Justarius. „Přemýšlel jsem o příběhu, který vypravoval Karamon, o jeho poměru k téhle záležitosti..."

Temný elf cosi zamručel, ale pak se podíval na svého představeného, znovu usedl a ovinul se černým pláštěm. Karamon zůstal stát, mračil se a díval se z jednoho na druhého. Za sebou uslyšel cinkot brnění, to když se jeho starší dva chlapci nespokojeně zavrtěli. To místo je znervózňovalo, stejně jako jeho. Chtěl se na podpatku otočit, odkráčet a nikdy se na tohle místo nevracet. Na místo, které mohlo vydat svědectví o tolika zlomených srdcích a bolestech.

Při bozích, on to udělá! Ať se ho někdo pokusí zastavit! Karamon sevřel jílec svého meče a udělal krok vzad, rozhlížeje se po svých synech. Dva starší chlapci se pohnuli k odchodu. Jen Palin ještě zůstával stát na svém místě s velice vážným, zamyšleným výrazem v tváři, který Karamon neuměl rozluštit. Někoho mu přece jen připomínal. Karamon jako by skoro uslyšel Raistlinův šeptající hlas: „Běž, když chceš jít, můj drahý bratře. Ztrať se v kouzelném lese Žďárské cesty, když nejjistěji prosazuješ svou vůli beze mne. Já ale mám v úmyslu zůstat..."

Ne. Neuslyší svého syna říkat tahle slova. Karamon zrudl, zatímco se mu bolestně svíralo srdce, a těžce dosedl na židli. „Řekněte, co musíte říct," opakoval.

„Před téměř třiceti lety sem přišel Raistlin Majere, aby se podrobil Zkoušce," začal Justarius.

„To my víme," zahučel Karamon.

„Někteří z nás ano," souhlasil Justarius. „Někteří z nás ne." Jeho upřený pohled směřoval k Palinovi. „Anebo alespoň neznají celý příběh. Test byl pro Raistlina obtížný, tak jako pro všechny, kdo se mu podrobí, no ne?"

Dalamar nepromluvil, jeho bledá tvář však ještě o odstín více zbledla, šikmé oči byly zakalené. Z Dunbarovy tváře vyprchaly veškeré stopy smíchu. Upřeným pohledem směřoval k Palinovi a skoro neznatelně vrtěl hlavou.

„Ano," tiše pokračoval Justarius a nepřítomně si třel rukou nohu, jako by ho bolela. „Zkouška je obtížná, ale není nezvládnutelná. Par-Salian a hlavy Řádů by bývaly Raistlinovi neudělily povolení k jejímu vykonání — tak mladému, jaký byl — kdyby byly nepokládaly za pravděpodobné, že uspěje. A on by býval uspěl. Ano, Karamone! Neexistuje o tom pochybnost, ani v mé mysli, ani v myslích ostatních z těch, kteří byli toho dne přítomni a byli toho svědky. Tvůj bratr měl sílu a zručnost na to, aby uspěl vlastním přičiněním. Avšak vybral si snadnou cestu, jistou cestu: přijal pomoc zlého čaroděje, největšího z našeho Řádu, který kdy žil — Fistandanti-

la."

„Ano, Fistandantila," opakoval Justarius s očima na Palinovi. „Toho, který zemřel, když se jeho magie pokřivila, ale byl dost silný na to, aby přemohl samotnou smrt. Jeho duch přežil na jiné úrovni a čekal, až najde nějaké tělo, které by mohl ovládnout. A našel to tělo. Našel Raistlina."

Karamon tiše seděl, oči upřené na Justaria. Tvář měl strnulou, svaly napjaté. Ucítil na rameni něčí ruku. Podíval se vzhůru a uviděl Palina, který se nad něj postavil. Sklonil se k němu a zašeptal: „Můžeme jít, otče. Je mi líto. Mýlil jsem se, když jsem tě přiměl sem přijít. Nemusíme tomu naslouchat..."

Justarius povzdechl. „Ale ano, mladý mágu, ty tomu musíš naslouchat. Musíš znát pravdu."

Palin se polekal a zčervenal, když mu v uších zazněla tahle slova. Karamon vstal a uklidňujícím způsobem stiskl synovu ruku. „My známe pravdu," zavrčel. „Ten zlý čaroděj vzal bratrovu duši! A vy jste to tak nechali!"

„Ne, Karamone!" Justariova pěst se sevřela, jeho šedé obočí se spojilo. „Raistlin učinil dobře zváženou volbu, kdy se obrátil ke světlu zády a vyšel vstříc temnotě. Fistandantilus mu dal sílu složit Zkoušku a na oplátku dal Raistlin Fistandantilovi část své životní síly, aby jeho duchu pomohl přežít. To je to, co mu roztříštilo tělo, ne Zkouška. Raistlin to sám řekl, Karamone! Tohle je oběť, kterou činím pro svou magii. Kolikrát jsi ho slyšel říkat tato slova?"

„Dost!" Karamon se zamračil a vstal. „Byla to Par-Salianova chyba. Bez ohledu na to, co špatného potom můj bratr udělal, vy kouzelníci jste ho strhli na stezku, po které nakonec šel." Karamon dal pokyn svým synům a rychle odkráčel ze síně. Směřoval, jak doufal, k východu ze síně.

„Ne!" Justarius se nepevně postavil na zmrzačené levé noze. Ale jeho hlas zněl mocně síní. „Poslouchej a pochop, Karamone Majere. Musíš, nebo budeš hořce litovat!"

Karamon se zastavil. Pomalu se otočil, ale jen napůl. „Je to snad výhrůžka?" zeptal se a podíval se letmo na Justaria.

„Žádná výhrůžka, a určitě ne od nás," odpověděl Justarius. „Karamone, cožpak nevidíš to nebezpečí? Stalo se to jednou, může se to stát znovu!"

„Nerozumím," řekl Karamon tvrdohlavě s rukou na meči a stále ještě uvažoval.

Jako had rozvíjející se k útoku se Dalamar předklonil na své židli. „Ale rozumíš!" Jeho hlas zněl sice tiše, ale zlověstně. „Rozumíš. A nežádej po nás, abychom ti říkali podrobnosti. To nemůžeme. Ale pamatuj si toto: podle jistých znamení, která jsme viděli, a jistých styků, které jsme měli v říších mimo tuto, máme důvod věřit, že Raistlin žije — alespoň tak, jak žil Fistandantilus. Hledá cestu zpět na tento svět. Potřebuje něčí tělo, aby se v něm mohl usadit. A ty, jeho milované dvojče, jsi mu již starostlivě jedno mladé tělo poskytl. Mladé, silné a již v magii cvičené."

Dalamarova slova se zaryla do Karamonovy duše jako ostré tesáky. „Svého syna..."

Kapitola čtvrtá

JUSTARIUS ZNOVU ZAUJAL SVOJE MÍSTO, Opatrně si sedaje do pohodlné pozice na velkém kamenném trůnu. Rukama, které na jeho věk vypadaly pozoruhodně mladě, si urovnával záhyby červeného pláště a hovořil ke Karamonovi. Jeho oči však spočívaly na mladém muži v bílém šatu, který stál po boku svého otce.

„Takže chápeš, Karamone, že nemůžeme nechat tvého syna — Raistlinova synovce — aby studoval magii a aby podstoupil Zkoušku, aniž bychom se napřed ujistili, že jej jeho strýc nemůže použít k tomu, aby získal přístup zpátky do světa."

„Zvláště," dodal Dunbar vážně, „když oddanost tohoto mladého muže k jednomu určitému řádu musí být teprve potvrzena."

„Co tím myslíš?" mračil se Karamon. „Podstoupit Zkoušku? Je hodně daleko od podstoupení Zkoušky. A co se týče oddanosti, on volí nošení bílého pláště."

„Ty a matka jste rozhodli, že budu nosit bílý plášť," řekl Palin vyrovnaně, vyhýbaje se očima otci. Když mu odpovědělo jen ticho, Palin učinil podrážděné gesto. „Ale prosím tě, otče, ty víš zrovna tak dobře jako já, že jsi nevzal ani v potaz možnost nechat mne studovat magii za jakýchkoliv jiných podmínek. Vím to tak dobře, že jsem se o to ani neopovážil požádat!"

„Ten mladý muž musí ale veřejně ohlásit, čemu je oddaný ve svém srdci. Jenom pak může využít pravou sílu svých kouzel. A to musí udělat během Zkoušky," řekl Dunbar mírně.

„Zkouška! Co jsou to pořád za řeči. Řeknu ti, že on se ještě ani nerozhodl, zda tu celou zpropadenou věc podstoupí, či ne. A jestli k tomu cokoliv mohu říci já," Karamon náhle přestal mluvit a jeho upřený pohled spočinul na tváři jeho syna. Palin strnule hleděl na kamennou podlahu, jeho líce se rděly a rty měl pevně sevřené.

„No nic, toho si nevšímejte," mumlal Karamon, zhluboka se přitom nadechuje. Za sebou slyšel své další dva syny, jak nervózně šoupají nohama, občasné zařinčení Taninova meče, Sturmův tichý kašel. Byl si vědom také toho, že ho čarodějové pozorně sledují, především si byl vědom Dalamarova cynického úsměvu. Kdyby jen teď mohl být s Palinem o samotě! Karamon si povzdechl. Bylo to něco, o čem měli spolu hovořit předtím, domníval se. Ale stále doufal...

Otočil se zády k čarodějům tak, aby stál čelem ke svému nejmladšímu synovi.

„Jakou... jakou jinou oddanost bys zvolil, Paline?" ptal se opožděně, ve snaze věci napravit. „Jsi dobrý člověk, synu! Rád pomáháš lidem, sloužíš druhým! Bílá se zdá samozřejmá..."

„Nevím, jestli rád sloužím druhým, či ne," vyhrkl Palin netrpělivě, ztráceje kontrolu. „Zatlačil jsi mne do této role a podívej se, kam mne to dostalo. Sám připouštíš, že nejsem tak mocný nebo zručný v magii, jako byl můj strýc, když byl v mém věku. To proto, že on zasvětil studiu celý svůj život! Nedovolil, aby tomu cokoliv překáželo. Zdá se mi, že je třeba dát magii na první, svět na druhé místo..." Bolestivě přivíraje oči, Karamon naslouchal slovům svého syna, ale slyšel je mluvená jiným hlasem — jemným, šeptajícím, otřeseným — *je třeba dát magii na první, svět na druhé místo. Tím, že dělá cokoli jiného, člověk omezuje sám sebe, své možnosti.*

Ucítil ruku, pevně chápající jeho paži. „Otče, je mi to líto." Pak řekl Palin mírně: „Probral bych to s tebou, ale věděl jsem, jak moc by tě to ranilo. A potom, je tu matka." Mladý muž si povzdechl: „Znáš matku..."

„Ano," řekl Karamon přiškrceným hlasem, napřáhl se a uchopil syna svými velkými pažemi. „Znám tvoji matku," odkašlal si a pokusil se usmát. „Mohla po tobě něčím hodit — to mi udělala jednou — hodila po mně většinu mého brnění, jak si vzpomínám. Ale míří strašně špatně, zvlášť když je cílem někdo, koho miluje..."

Karamon nemohl jít, ale stál a držel svého syna. Dívaje se přes rameno na čaroděje, ptal se drsně: „Je to nezbytné právě nyní? Pojďme domů a pohovoříme si o tom. Proč nemůžeme počkat — "

„Protože dnešní noci dojde k něčemu, k čemu dochází jen zřídka," odpověděl Justarius. „Stříbrný měsíc, černý a červený, všechny tři měsíce jsou na obloze zároveň. Síla magie je této noci silnější, než byla po staletí. Jestliže Raistlin má schopnost uniknout Propasti — mohl by se o to pokusit za noci, jako je tato."

Karamon sklonil hlavu a pohladil kaštanově hnědé vlasy svého syna. Pak se s rukou kolem Palinových ramen otočil, aby se zadíval do tváří čarodějů. Tvář měl zachmuřenou.

„Velmi dobře," řekl chraptivě, „co chcete, abychom dělali?"

„Musíte se vrátit se mnou ke Věži v Palantasu," řekl Dalamar, „a tam se pokusíme vstoupit do Portálu —"

„Ke Věži? Dovol nám, abychom s tebou jeli až k Soikanovu háji, otče," prosil Tanin.

„Ano!" dodal Sturm horlivě. „Budeš nás potřebovat, víš, že budeš. Cesta do Palantasu je otevřená, Rytíři na to dohlížejí, ale dostali jsme zprávy o bandách drakoniánů, číhajících v záloze."

„Lituji, že vás zklamu, válečníci," řekl Dalamar s mírným úsměvem na rtech, „ale odtud až do Palantu nebudeme používat cesty. Tím myslím obvyklé cesty," poopravil se.

Oba mladí mužové vypadali zmateně. Když Tanin pohlédl rychlým ostražitým pohledem na temného elfa, zamračil se, jako by se obával nějakého triku.

Palin poklepal Taninovi na rameno. „Má na mysli kouzla, můj bratře. Předtím nežli ty a Sturm dosáhnete předního vstupu, otec a já budeme stát v Dalamarově studovně ve Věži Vysoké magie v Palantasu — ve věži, o které můj strýc tvrdil, že je jeho vlastní," dodal tiše. Palin neměl v úmyslu, aby kdokoliv slyšel jeho poslední slova, ale klouzaje zrakem dokola, zachytil Dalamarův napjatý, vědoucí pohled.

„Ano, to je právě tam, kde budeme," mumlal Karamon, jehož tvář při té představě ztemněla. „A vy dva budete na cestě domů," dodal a přeměřil si svoje starší syny přísným zrakem. „Musíte říci své matce — "

„Raději bych čelil lidožroutům," řekl Tanin sklíčeně.

„Já také," řekl Karamon s úšklebkem, který skončil v povzdechu. Sklonil se náhle dolů, aby se ujistil, že jeho ranec je pevně uzavřený, a přitom měl opatrně svoji tvář celou dobu ve stínu. „Jenom si dávej pozor na to, aby nestála tam, kde by se mohla zmocnit hliněných hrnců a džbánů," řekl hlasem z opatrnosti tichým.

„Ona mne zná. Očekává to. Vlastně — ve skutečnosti si myslím, že to věděla,

když jsme odcházeli," řekl Palin, vzpomínaje na matčino něžné objetí a bodrý úsměv, když stála ve dveřích hostince, mávajíc jim starým ručníkem. Palin si na okamžik vybavil v mysli onen ručník překrývající tvář jeho matky a její přítelkyně Dezry, která ji soucitně objímala.

„Mimo to," řekl přísně Karamon, povstávaje, aby vrhl upřený zlobný pohleď na své starší dva syny, „oba dva jste slíbili Portiovi, že půjdete do Qualinestu a pomůžete elfům zvládnout ty bandy drakoniánů. Vy víte, jaký je Portios. Trvalo mu deset let, než s námi vůbec mluvil. Nyní ukazuje známky přátelství. Nebudu mít syny, kteří by nedodržovali svoje slovo, především slovo dané tomu tvrdošíjnému elfovi. Nic ve zlém," řekl, vrhaje rychlý pohled na Dalamara.

„Já vím," řekl temný elf, „znám Portia. A nyní —"

„Jsme připraveni," přerušil ho Palin s horlivým výrazem na tváři. „Četl jsem o tom kouzlu, pochopitelně, ale nikdy jsem ho ještě neviděl. Jaké magické látky používáš? A zdůrazňuješ první slabiku prvního slova, nebo druhou? Můj mistr říká - "

Dalamar si lehce odkašlal. „Prozrazuješ naše tajemství, mladíku," řekl tichým hlasem. „Pojď, položíš mi své otázky v soukromí." Pokládaje svoji drobnou ruku na Palinovo rameno, odvedl elf mladého muže pryč od jeho otce a bratrů.

„Tajemství?" řekl Palin zmateně. „Co tím myslíš? To je přece jedno, jestli oni slyší — "

„To je pouhá výmluva," řekl Dalamar chladně. Postavil se před mladíka a soustředěně se na něj zadíval. Oči měl vážné a nesmlouvavé. „Paline, nedělej to. Vrať se domů, i se svým otcem a svými bratry."

„Jak to myslíš?" řekl Palin, zíraje na Dalamara ve zmatku. „To bych nemohl udělat. Slyšel jsi Justaria. Nedovolí mi podstoupit moji Zkoušku, nebo dokonce pokračovat ve studiích, než budeme vědět s jistotou, že Raistlin je... je..."

„Nepodstupuj Zkoušku," řekl Dalamar. „Zanechej svých studií. Jdi domů. Buď spokojený s tím, co jsi!"

„Ne!" řekl Palin rozhněvaně. „Za co mne máš? Myslíš si, že bych byl šťastný, kdybych bavil na vesnických trzích tím, že bych vytahoval zajíce z klobouků a zlaté mince z uší tlouštíků? Já chci víc než tohle!"

„Cena za takové ambice je velká, jak zjistil tvůj strýc."

„Odměna je vysoká!" opáčil Palin. „Již jsem se rozhodl."

„Mladíku —" Dalamar se naklonil blíž k mladému muži, pokládaje studenou ruku na Palinovo rameno. Jeho hlas se ztlumil až k šepotu tak tichému, že si Palin nebyl jistý, zdali slyšel slova mluvená, nebo je slyšel ve své mysli — „proč si myslíš, že tě posílají?" Jeho pohled zalétl k Justariovi a k Dunbarovi, kteří stáli stranou, radíce se spolu. „Proto, aby někdo vstoupil do Portálu a našel tvého strýce — nebo to, co z něj zbylo? Ne — " Dalamar zakroutil hlavou — „to je nemožné. Ta místnost je zamčená, jeden ze strážců drží stálou hlídku a má nařízeno nepustit nikoho dovnitř a zabít každého, kdo se o to pokusí. Oni to vědí, stejně jako vědí, že Raistlin žije. Posílají tě do Věže — jeho Věže — z jednoho důvodu. Znáš onu starou legendu o používání kůzlete na ulovení draka?"

Palin na elfa jen nevěřícně zíral a jeho obličej náhle ztratil veškerou barvu.

„Vidím, že chápeš," řekl Dalamar chladně, překládaje ruce v rukávech svého

černého šatu. „Lovec přiváže kůzle před dračím doupětem. A zatímco drak hltá kozu, lovci na něj pokradmu hodí sítě a kopí. Chytí draka. Naneštěstí, trošičku pozdě pro kozu... Stále trváš na tom, že půjdeš?"

Palin měl náhlou vizi svého strýce, jak o něm slyšel v legendách — jak čelil zlému Fistandantilovi, kdy cítil dotek krvavého kamene na své hrudi, kamene, který se snažil z něj vysát duši, vysát mu život. Mladý muž se chvěl, tělo mu náhle pokryl studený pot.

„Jsem silný," řekl nalomeným hlasem. „Dokážu bojovat jako on — "

„Bojovat proti komu? Proti největšímu čaroději, jaký kdy žil? Proti arcimágovi, který vyzval na souboj samotnou Královnu Temnot a téměř vyhrál?" zasmál se nevesele Dalamar. „Jsi odsouzen k záhubě, mladý muži. Nemáš naději. A víš, co budu nucen učinit, jestliže Raistlin uspěje!" Dalamarova zakuklená hlava se vymrštila tak blízko Palina, že mladík cítil dotek jeho dechu na své líci. „Já ho musím zničit — já ho zničím. Nezajímá mne, čí tělo obývá. To je ten důvod, proč mi tě dávají. Oni na to nemají žaludek."

Zcela vyveden z rovnováhy, Palin ustoupil o krok zpět. Pak se vzchopil a zůstal pevně stát.

„Já... Rozumím," řekl hlasem, který jak pokračoval, tak se zpevňoval. „Řekl jsem ti to již jednou. Mimo to, nevěřím, že můj strýc by mi ublížil takovým způsobem, jak ty říkáš."

„Ty tomu nevěříš?" Dalamar vypadal pobaveně. Jeho ruka se pohnula k hrudi. „Chtěl bys vidět, jak je schopen ublížit tvůj strýc?"

„Ne!" Palin odvrátil zrak, pak červenaje se, bezmocně

dodal: „Vím o tom. Slyšel jsem ten příběh. Ty jsi ho zradil-

„A toto byl můj trest." Temný elf pokrčil rameny. „Velmi dobře. Jestli jsi odhodlán —"

„Jsem."

„Pak navrhuji, aby ses rozloučil se svými bratry - naposledy se s nimi rozloučil, jestli chápeš, co tím myslím. Nepovažuji totiž za pravděpodobné, že by ses s nimi měl znovu setkat na tomto světě."

Ten temný elf byl věcný. V jeho očích nebyla žádná známka lítosti ani výčitka. Palinovy ruce sebou trhly, nehty se mu zaryly do masa, ale podařilo se mu pevně přikývnout.

„Musíš si dávat pozor na to, co říkáš." Dalamar se podíval významně na Karamona, který šel k Justariovi.

„Tví bratři nesmějí mít žádné podezření. Tvůj otec nesmí mít žádné podezření. Kdyby o tom věděl, zabránil by ti v odchodu. Počkej —" Dalamar mladého muže zadržel. „Trochu se vzchop."

Polykal, snažil se zvlhčit hrdlo, které bylo vyprahlé a bolelo. Pak se Palin štípl do tváří, aby se mu vrátila barva, a otřel si pot z čela rukávem. Potom, kousaje se do rtů, aby je udržel neochvějné, otočil se od Dalamara a šel ke svým bratrům. Bílý šat mu šustil kolem kotníků, když se k nim přibližoval. „Nuže, bratři," začal a nutil se k úsměvu, když se bratři otočili čelem. „Vždy stojím na verandě hostince, mávám vám na rozloučenou, vám dvěma, kteří jdete někam, abyste bojovali proti tomu či onomu.

Vypadá to tak, že tentokrát je řada na mně."

Palin viděl Tanina a Sturma, jak si vyměňují rychlé, poplašené pohledy, a zaskočilo mu. Byli si velmi blízcí, znali jeden druhého skrz naskrz. Jak bych je mohl oklamat? pomyslel si trpce. Viděl jejich tváře, věděl, že je neoklamal.

„Moji bratři," řekl Palin jemně a napřáhl ruce. Oba dva je naráz objal a přitáhl je blíž k sobě. „Neříkejte nic," šeptal.

„Prostě mi jenom dovolte jít. Otec by tomu nerozuměl. Bude to pro něj dostatečně těžké tak, jak to je."

„Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím," začal Tanin hrabě.

„Ale — zmlkni!" mumlal Sturm. „Takže my nerozumíme. Je to důležité? Plakal náš malý bratříček, když jsme odešli do své první bitvy?" Ovinul Palina svými velkými pažemi a pevně ho objal. „Sbohem, kluku," řekl. „Dávej na sebe pozor a nebuď pryč... dlouho..." Potřásaje hlavou, Sturm se otočil a odkráčel uspěchaně pryč, otíral si oči a mumlal si něco o tom, že tyhle zpropadené látky, používané při magii, mu způsobují kýchání.

Ale Tanin, ten nejstarší, zůstal stát vedle svého bratra a vážně se na něj podíval. Palin měl prosebný výraz, ale Taninova tvář se zachmuřila. „Ne, bratříčku," řekl. „Ty budeš poslouchat."

Dalamar, který ty dva sledoval, uviděl, jak mladý válečník položil ruku na Palinovo rameno. Mohl se domýšlet, co bylo vyřčeno. Temný elf viděl Palina, jak se odtahuje, tvrdošíjně kroutí hlavou, zatímco jeho rysy ztvrdly do nečitelné masky, kterou Dalamar velmi dobře znal. Čarodějova ruka spočinula na poraněných prsou. Tento mladý muž byl celý Raistlin! Jak moc se mu podobal, a přece byl i jiný, takový, jak říkal Karamon. Tak jiný, jak odlišný je bílý měsíc od černého. Myšlenky temného elfa byly přerušeny, když zpozoroval, že Karamon sleduje rozhovor svých dvou synů. Vydal se směrem k nim. Dalamar rychle zakročil. Šel za Karamonem a položil svoji štíhlou ruku na paži toho velikého muže.

„Neřekl jsi svým dětem pravdu o jejich strýci," řekl Dalamar, když na něj Karamon pohlédl.

„Řekl jsem jim," řekl Karamon a jeho tvář zrudla, „tolik, kolik jsem si myslel, že by měli znát. Snažil jsem se, aby poznali jeho obě stránky..."

„Udělal jsi jim tím špatnou službu, především jednomu z nich," odvětil chladně Dalamar, zatímco jeho pohled zamířil na Palina.

„Co jsem mohl dělat?" ptal se rozčileně Karamon. „Když o něm začínaly kolovat legendy, obětoval se pro svět. Odvážil se jít do Propasti, aby zachránil paní Crysanii ze spárů Královny Temnot — co jsem jim o tom mohl říci? Řekl jsem jim, jak to bylo, vyprávěl jsem jim ten opravdový příběh. Řekl jsem jim, že Crysanii lhal. Že svedl její duši, když ne tělo, a zavedl ji do Propasti. A řekl jsem jim, že ji nakonec, když už mu nebyla nijak prospěšná, opustil a nechal ji, aby osamocená zemřela. Řekl jsem jim to. Můj přítel Tanis jim to řekl také, ale oni věří tomu, čemu chtějí věřit... Tak jako, myslím, my všichni," dodal Karamon s obviňujícím pohledem na Dalamara. „Všiml jsem si, že vy mágové se s vyvracením těchto příběhů příliš nenamáháte!"

„Ty příběhy nám ale pomohly," řekl Dalamar a pokrčil rameny. „Protože se o

Raistlinovi a jeho oběti vyprávějí legendy, kouzla již nejsou obávaná. Nám čarodějům se již nespílá. Naše školy vzkvétají, naše služby jsou žádané. Město Kalaman nás dokonce pozvalo, abychom tam vystavěli novou Věž Vysoké magie." Temný elf se hořce zasmál. „Vtipné, není-liž pravda?"

„Cože?"

„Svým nezdarem měl tvůj bratr úspěch v tom, co si předsevzal, že dokáže," poznamenal Dalamar s pokřiveným úsměvem. „Svým způsobem se z něj stal bůh..."

„Paline, trvám na tom, abych věděl, co se děje." Tanin položil ruku na Palinovo rameno.

„Přece jsi je slyšel, Tanine," ohradil se Palin a kývl směrem k Dalamarovi, který mluvil s jejich otcem. „Pocestujeme k Věži Vysoké magie v Palantasu, kde je umístěn Portál, a podíváme se do... To je vše."

„A já jsem tupý trpaslík," zahučel Tanin.

„Někdy přemýšlíš jako nějaký tupý trpaslík," odsekl Palin, který v tu chvíli úplně ztratil sebeovládání a odstrčil bratrovu ruku.

Taninova tvář se zalila mdlou červení. Na rozdíl od stoického Sturma zdědil Tanin prudkou povahu své matky společně s jejími kadeřemi. I roli velkého bratra bral vážně, velmi vážně. Tak se to někdy Palinovi jevilo, věděl však, že to Tanin dělá jen proto, že svého bratra miluje.

Zhluboka se nadechl, vzdychl a rozpřáhl paže, aby svého bratra objal kolem ramen. „Nyní, Tanine, zase pro změnu poslouchej ty mne. Sturm má úplnou pravdu. Neplakal jsem, když jste šli poprvé do... Přinejmenším ne tehdy, když jste mne viděli. Ale plakal jsem celou noc, sám, ve tmě. Copak si myslíte, že nevím, že když odjíždíte, může to být naposled, co se s vámi vidím? Kolikrát jste již byli zraněni? V poslední bitvě s minotaury tvé srdce minul šíp jenom o šířku dvou palců."

Tanin, jehož tvář pobledla, civěl nyní na svá chodidla. „To je něco jiného," mumlal.

„Jak by řekl dědeček Tas, kuře se zakrouceným krkem se liší od kuřete s useknutou hlavou, ale je to nějak důležité pro to kuře?" usmál se Palin.

Tanin polkl slzy a pokrčil rameny. Pak se zašklebil. „Možná máš pravdu."

Položil ruce Palinovi na ramena a soustředěně pozoroval jeho tvář. „Jdi domů, chlapče! Tohle vzdej!" zašeptal. „Nestojí to za to. Kdyby se ti cokoliv stalo, pomysli na to, co by to udělalo s matkou i s otcem."

„Já vím," přikývl Palin. Oči se mu opět orosily, přestože se tomu snažil zabránit. „Moc jsem o tom přemýšlel. Ale prostě to musím udělat, Tanine. Prosím tě, snaž se mě pochopit. Řekni matce, že ji...velmi miluji. A malým holčičkám řekni, že jim přinesu nějaký dárek. Tak jako to vždycky děláš ty a Sturm..."

„Cože? Mrtvou ještěrku?" zabručel Tanin. „Nějaké staré plesnivé netopýří křídlo?"

Utíraje si oči, Palin se zasmál. „Jo, to jim řekni. Teď bys měl raději jít. Pozorují nás."

„Dávej na sebe pozor, bratříčku. A na něj!" Tanin v rychlosti pohlédl na svého otce. „Tohle bude pro něj velmi obtížné."

„Já vím," povzdechl si Patin. „Věř mi, že to vím."
Tanin váhal. Patin postřehl v očích svého bratra, že se blíží ještě jedna přednáška, další pokus, jak ho odradit.
„Tanine, prosím," promluvil tiše. „Už ne."
Tanin zamrkal očima a pak si utřel nos. Přikývl, poplácal svého bratra po tváři a pohladil ho po kaštanových vlasech. Pak Tanin přešel temnou místnost a postavil se se Sturmem u vchodu.
Patin ho chvíli pozoroval, jak odchází. Pak se otočil a vykročil opačným směrem, k průčelí sálu, aby se uctivě rozloučil s oběma čaroději.
„Takže Dalamar s tebou mluvil," řekl Justarius, když mladík došel až k němu a postavil se před ním.
„Ano," prohlásil Patin ponuře, „řekl mi pravdu."
„Řekl jsi pravdu?" zeptal se ostře Dunbar. „Pamatuj si jednu věc, mladíku. Dalamar nosí černý plášť a je víc než ambiciózní. Ať udělá cokoliv, dělá to jen proto, že věří, že z toho bude mít on sám nějaký užitek."
„Mohli byste vy dva popřít, že to, co říká, je pravdivé? Že mne používáte jako návnadu na polapení ducha mého strýce, jestli stále ještě žije?"
Justarius bleskl pohledem k Dunbarovi, který jen němě zakroutil hlavou.
„Někdy musíš hledat pravdu zde, Paline." To řekl Dunbar místo odpovědi a pak napřáhl ruku a dotkl se prsty Palinovy hrudi. „Ve svém srdci."
Jeho rty se výsměšně ohrnuly a Patin věděl, jakou úctu musí prokázat takovým dvěma vysoce postaveným čarodějům. Jen se prostě uklonil. „Dalamar a můj otec na mne čekají. Přeji vám šťastnou cestu. Bude-ti to přáním bohů, pak se rok, za dva vrátím ke své Zkoušce. Pak budu doufat v čest vás dva opět spatřit."
Justariovi neušel ani sarkasmus a trpký výraz, který se na tváři tohoto mladého muže po vyřčených slovech rozlil. Vyvolalo to v něm vzpomínku na jiného mladého muže, který k němu přišel za stejným cílem už snad před více než třiceti lety.
„Nechť tě Gilean provází, Paline," popřál mu arcimág jemně a ruce založil do rukávů roucha.
„Nechť Paladin, bůh, po němž jsi pojmenovaný, provází všude tvé kroky, Paline," popřál mu hodně štěstí Dunbar. „A zvaž to," zachmuřila se jeho tvář. „V případě, že už nikdy nespatříš tvář starého mořského čaroděje, pamatuj na tohle. Když sloužíš světu, sloužíš vlastně sám sobě nejlépe, jak můžeš."
Palin mlčel. Znovu se uklonil, pak se otočil a opustil je. Zdálo se, že místnost je temnější, než byla předtím. Jako by tam byl sám. Na okamžik kolem sebe nikoho neviděl. Ani své bratry, ani Dalamara, ani svého otce. Když ale tma zhoustla, bělost jeho pláště zářila jako první hvězdy na večerní obloze.
Na okamžik přepadl Panna strach. Snad ho všichni neopustili? Ocitl se snad v této propasti osamocený? Pak se kousek od něj něco zablýsklo. Pancíř otcovy zbroje. Vydechl úlevou. Pospíšil si k němu, a jakmile se mu postavil po boku, místnost jako by se opět rozsvětlila. Znovu spatřil temného elfa, jenž stále stál vedle Karamona, a bledou tvář, tak ostře kontrastující s jeho tmavým pláštěm. Palin spatřil své bratry. Spatřil, jak zvedají ruce na rozloučenou. Pozvedl ruku, vtom však začal Dalamar deklamovat zaklínadla. Zdálo se, jako by se temný mrak z Dalamarovy tváře přesu-

nul i na Palina. Temnota zhoustla a vířila kolem meh. Stále houstla, až se prostor kolem nich stal černou dírou, vytesanou do stěn komnaty. Pak tam náhle nebylo nic, jen chladné děsivé světlo, co se vrátilo na Věž.

Dalamar, Palin a Karamon byli pryč.

Ti dva bratři, co zůstali, si dali na záda rance a započali svou dlouhou cestu zpět, skrze kouzelný les Žďárské cesty.

Jakoby vahou trpasličích brnění je tížila představa, že všechny ty zprávy budou muset sdělit své rudovlasé matce.

Za nimi, stojíce za velkými kamennými křesly, je v ponurém tichu pozorovali Justarius a Dunbar. Poté, co každý vyřkl magické slovo, i oni zmizeli a Věž Vysoké magie ve Žďárské cestě byla ponechána svým stínům. Sály se už dál procházely jen vzpomínky.

Kapitola pátá

„PŘIŠEL UPROSTŘED ČERNÉ, TICHÉ NOCI," -řekl Dalamar tiše. „A jediný měsíc na nebi byl ten, který jen jeho oči mohly vidět." Temný elf vrhl na Palina pohled z hlubin své černé kápě, jenž mu překrývala hlavu. „Tak zní legendy o návratu tvého strýce na palantaskou Věž."

Palin neříkal nic, jen jeho srdce tiše promlouvalo. Ta slova tam byla skryta již od té doby, kdy se stal dost starým na to, aby mohl snít. Bázlivě se podíval vzhůru do velké brány, která uzavírala vchod. Pokoušel si představit svého strýce, jak tam stál. Na místě, kde nyní stojí on a pokouší se poručit branám, aby se otevřely. Když tak učinily, Palinův pohled zabloudil dál vzhůru k samotné tmavé Věži.

Palantas zalévalo sluneční světlo. Když opustili Věž Vysoké magie ve Žďárské cestě, stovky mil směrem k jihu, bylo časné dopoledne. A časné dopoledne stále trvalo — jejich kouzelná cesta jim nezabrala více času, než kolik je ho třeba k jednomu nadechnutí. Slunce zářilo přesně nad Věži. Dva z krvavě zbarvených minaretů držely toto zlaté nebeské těleso mezi sebou jako prsty svírající krvavě rudou minci. A slunce nemohlo být ničím jiným než pouhou mincí, přes všechno teplo, které šířilo, neboť žádná sluneční záře nemohla toto místo zla ohřát. Ta obrovská černá kamenná budova, vytržená z tohoto světa magickým zaklínadlem, stála ve stínu začarovaného Soikanova háje. Tam stály i obrovské duby, jež hlídaly Věž účinněji, než kdyby každý strom byl stovkou ozbrojených rytířů. Tak mocná byla hrůza jeho očarování, že se k němu nikdo neodvážil ani přiblížit. Nikdo nemohl vstoupit a vyjít ven živý, ledaže by byl chráněn temným kouzlem.

Palin otočil hlavu a vyhlédl zpod kápě na vysoké stromy háje. Přestože zřetelně cítil vanout vítr od moře, stromy stály bez jediného pohybu. Říkalo se, že s nimi nepohnuly dokonce ani strašlivé hurikány Pohromy. Ani list se v něm nezachvěl. Mezi kmeny dubů plula chladná temnota, kroutila se ledová mlha, plazící se po studené kamenné podlaze vydlážděného dvora před branami a vinoucí se kolem kotníků těch, co tam stáli.

Chvěje se zimou a obavami, které už nedokázal ovládnout, obavami posílenými navíc i vlivem stromů, podíval se Palin na otce s novým respektem. Hnán láskou ke svému dvojčeti, odvážil se Karamon vstoupit do Soikanova háje, a byl tak blízko tomu, aby zaplatil za svou lásku životem.

Musí o tom přemýšlet, pomyslel si Palin, neboť tvář jeho otce byla bledá a zachmuřená. Čelo se mu orosilo kapičkami potu. „Pojďme odtud," promluvil drsně Karamon. Jeho pohled se snažil vyhnout obrazu obrovitých stromů. „Jdi dovnitř, nebo něco..."

„Velmi dobře," odvětil Dalamar. Přestože jeho tvář byla zase jednou schována ve stínu jeho kápě, Palin měl dojem, že se ten elf usmívá. „I když nespěcháme, musíme čekat až do příchodu noci, kdy bude na obloze jak stříbrný měsíc, Solinár, oblíbenec Paladinův, tak černý měsíc, Nuitár, oblíbenec Královny, i Lunitár, červený měsíc Gileanův. Raistlin bude čerpat sílu z červeného měsíce. Ostatní, kteří to mohou potřebovat, mohou čerpat silu ze Solináru, jestliže se takto rozhodnou..." Nepodíval se na Patina, když mluvil, ale mladý muž cítil, že jej sleduje.

„Co tím myslíš, čerpat z jeho síly?" dožadoval se rozčileně Karamon jeho odpovědi a snažil se Dalamara uchopit za ruku. „Palin ještě není mág, ještě ne. Řekl jsi, že se zhostíš čehokoliv."

„Vím o všem, co jsem kdy řekl," přerušil ho Dalamar. Uvolnil ruku z Karamonova sevření s lehkostí, která překvapila i samotného elfa.

„A také se zhostím...toho, čeho se musím zhostit. Ale této noci se může stát i to zvláštní a neočekávané. Bylo by dobré být připraven." Dalamarův pohled chladně spočíval na Karamonovi. „A už nepřerušuj má slova, nebo toho budeš litovat. Pojď, Paline, možná, že ti má podpora k vejití do těchto bran bude dobrá." Dalamar natáhl ruku.

Palin vrhl pohled zpět na svého otce. Viděl, že se na něj upřeně dívá. „Nechoď tam," prosil výraz jeho očí. „Pokud tam vejdeš, ztratím tě..."

Ve zmatku sklopil pohled k zemi a předstíral, že si tak výmluvného pohledu ani nevšiml. Nevšímal si proseb, které se zračily v otcových očích. Odvrátil se od něj a ruku položil elfovi na rameno. Ucítil hladkost sametu, z kterého byla černé roucho ušito. Pod ním nahmatal elfovy tvrdé svaly, kryjící jeho tenké kosti. Kosti nepříliš mohutné, přesto ale silné a pevné.

Neviditelná ruka před nimi rozevřela brány. Bylo vidět, že je vyrobili ze zlata a stříbra, nyní však byla barva zasedlá a tvar pokroucený. Střežily je temné bytosti. Dalamar pevně stiskl Palina a vlekl ho za sebou do brány.

Mladého muže probodla strhující bolest. Chytil se za srdce a s výkřikem klesl k zemi.

Dalamar zastavil Karamonův krok vpřed svým pronikavým pohledem. „Nemůžeš mu pomoci," řekl elf. „Takto Královna trestá ty, kteří jí nejsou oddáni ve chvíli, kdy vstoupí na tuto posvátnou půdu. Drž se mne, Paline. Drž se mne pevně a pokračuj v chůzi. Jakmile se ocitneme uvnitř, přestane to."

Palin učinil, jak mu bylo řečeno. Skřípal přitom zuby a pohyboval se kupředu váhavými kroky. Jeho ruce svíraly Dalamarovo rameno.

Bylo velice dobře, že ho elf takto vedl. Neboť kdyby byl ponechám sám sobě, Palin by byl z tohoto temného místa docela jistě utekl. Skrze mlhu bolesti slyšel nějaká tichá šeptaná slova.

„Proč tam vcházíš? Co tě tam čeká? Jen smrt. Jsi tak zvědavý na její rozšklebenou tvář? Vrať se zpět, blázne, dokud je čas. Tohle ti za to nestojí." Palin zanaříkal. Jak mohl být tak slepý? Dalamar měl pravdu — cena, kterou měl zaplatit, byla příliš vysoká.

„Odvahu, Paline," smísil se s šeptanými slovy Dalamarův hlas. Věž ho drtila pod vahou své magické moci, vytlačovala z jeho těla život, Palin však stále kráčel kupředu, přestože na zem před sebe téměř neviděl kvůli krvavému povlaku, který mu zastiňoval zrak. Cítil se tak i on, když sem poprvé vkročil? ptal se Palin v agónii sám sebe. Ale ne, pochopitelně, že ne. Raistlin nosil černé roucho, když poprvé vstoupil na Věž. Přišel v celé své síle. Pán minulého i přítomného. Pro něj se brány otevřely — tak o tom hovořila legenda.

Pro něj se brány otevřely.

Palin se s výkřikem zhroutil na prahu Věže.

„Už se cítíš lépe?" zeptal se Dalamar, když se Palin zvedl z podlahy. V hlavě mu hučelo. „Zde je doušek vína, ročník jedenáct. Skvělý ročník, skvělé víno. Dostal jsem ho jako ‚zásilku' ze Silvanestu, což pochopitelně nebylo známo všem silvanestským elfům. Tohle je první víno, vyrobené po zničení země. Má slabě trpkou, jemnou chuť. Jako slzy. Bylo mi řečeno, že někteří z mých lidí je nemohou pít, aniž by plakali." Nalil plnou sklenici a podal tekutinu tmavě purpurové barvy Palinovi. „Ve skutečnosti zjišťuji, že i na mne při pití tohoto vína přichází pocit smutku."

„To je stesk po domově," řekl Karamon a potřásl hlavou, zatímco mu Dalamar nabídl sklenici. Palin poznal z hlasu svého otce rozčarování a smutek. A také strach o svého syna. Velký muž seděl netečně na své židli a snažil se vypadal nezúčastněně. Palin na něj vrhl vděčný pohled a napil se vína. Okamžitě ucítil, jak jeho účinek vyhání ten zvláštní chlad.

Bylo to docela zvláštní. Co asi způsobilo, že si okamžitě vzpomněl na svůj domov? „Stýská se mi po domově," vyslovil nahlas své myšlenky Karamon. Palin by čekal, že se Dalamar bude pošklebovat nebo posmívat tak citlivému vyznání. Temní elfové jsou, koneckonců, vyvrženi ze společnosti elfů, je jim zakázáno vstoupit do jejich starodávné domoviny. Dalamarův hřích spočíval v tom, že oblékl černý šat a hledal sílu v černé magii. Spoutaný na rukou a na nohou, se zavázanýma očima byl vyvezen v káře k hranicím své domoviny a tam vyvržen ven, aby mu již nikdy nebyl povolen vstup. Pro elfy, jejichž po staletí trvající životy jsou úzce spjaty s jejich milovanými lesy a zahradami, je vyvržení ze zemí jejich předků horší než smrt.

Dalamar se jevil tak chladný a bez citů vůči čemukoli, že byl Palin překvapen, když uviděl, jak přes mágovu tvář přelétl výraz zasmušilé a zahloubané lítosti. Pocítil vůči němu menší bázeň nežli dříve. Poznal, že na něj určitý vliv něco přece jen má.

Dál popíjel víno. Vychutnával jeho mdlou hořkost a hlavou mu letěly myšlenky na domov. Na dům, který postavil jeho otec vlastníma rukama. Dům, který byl pýchou jeho rodičů. Myslel na město Útěšín, uvelebené mezi stromy. Město, jež musel opustit jen tehdy, kdy musel navštěvovat školu, tak jak to musejí udělat všichni mladí dospívající čarodějové. Myslel na svou hodnou matku, dvě malé sestřičky, prokletí jeho života — kradoucí jeho váčky, zkoušející nakukovat pod jeho šat, schovávající jeho knihy kouzel... Jaké by to bylo, už nikdy se s nimi nevidět? Už nikdy se s nimi nevidět?

Patinoví se začala třást ruka. Opatrně položil křehkou sklenici na stůl blízko židle. Bál se toho, že by ji mohl upustit nebo víno vylít. Rozhlédl se kolem sebe, aby se podíval, zda si toho někdo z přítomných nevšiml. Byli zabraní do tiché diskuse u okna směřujícího k Palantasu a ani jeden vůbec nepostřehl, co Palin udělal.

„Od té doby jsi nebyl nazpět v laboratoři?" zeptal se Karamon tichým hlasem.

Dalamar zakroutil hlavou. Oddělil od svého roucha kápi a jeho dlouhé, hedvábné vlasy se mu rozprostřely po ramenou. „Vrátil jsem se nazpět v tomtéž týdnu, co jsi odešel," odvětil, „abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Pak jsem je zavřel a zapečetil."

„Takže všechno je stále tam," zamumlal Karamon. Palin zachytil bystrý pohled

svého otce a obrátil se k elfovi, který stál u okna a pozorně sledoval okolí. V jeho chladné tváři se zračila velká únava. „Musí obsahovat předměty, které by čaroději poskytly obrovskou sílu. To si alespoň myslím. Co je tam?"

Téměř se zatajeným dechem se plížil Palin po měkkém koberci, aby si vyslechl elfovu odpověď.

„Kouzelné knihy Fistandantilovy, Raistlinovy knihy kouzel, jeho poznámky o léčivých bylinách a pochopitelně Magiova hůl."

„Jeho hůl?" zeptal se náhle Palin. Oba muži se jako na povel otočili, aby se podívali, kdo to promluvil. Jejich pohledy padly na mladého muže. Karamonův obličej zvážněl, Dalamarovi se v očích objevil pobavený výraz.

„A ty jsi mi přitom tvrdil, že se hůl mého strýce ztratila!" obvinil Palin zlostně otce.

„Ale tak tomu i je, mladý muži," zastal se jeho otce Dalamar. „Kouzlo, jímž jsem tuto komnatu začaroval, je takové, že se dokonce ani krysy neodváží přiblížit. Nikdo sem nevstoupí, aniž by ho nečekala bolestivá smrt. Kdyby byla slavná Magiova hůl někde na dně Krvavého moře, nebyla by tam tak bezpečně ukrytá jako zde."

„V téhle laboratoři je ještě jiná věc," řekl náhle Karamon. „Vchod do Propasti. Pokud se do laboratoře nebudeme moci dostat, jak se dostaneme k Portálu? Nevím, co si už mám vymyslet, abyste uvěřili, že mé dvojče je mrtvé."

Dalamar mlčky otáčel tenkým podstavcem vinné sklenice a jeho pohled byl zamyšlený. Karamonovi při pohledu na něj zrudla tvář rozčilením.

„Toto byl úskok, nikdy jste to nemysleli jinak, ani jeden z vás. Proč jsi nás sem přivedl? Co ode mne chceš?"

„Od tebe, Karamone, nic," chladně odpověděl Dalamar.

Karamon couvl o pár kroků. „Ne!" vykřikl hlasem plným úzkosti. „Mého syna ne! Buďte zatraceni, vy čarodějové! Nikdy to nepřipustím!" Udělal krok dopředu a popadl Dalamara... Pak jen zalapal po dechu. Strhl ruku zpět a třel si s ní hlavu, jako kdyby mu v ní bušila do spánků bolest.

„Otče! Prosím, nepleť se do toho!" zaprosil Palin a postavil se vedle něj. Pak upřel pohled na Dalamara. „Tohle přece nebylo nutné."

„Já jsem ho varoval," pokrčil rameny Dalamar. „Víš, Karamone," obrátil se opět k Palinovu otci, „nemůžeme otevřít dveře zvenčí. Je zde však někdo, kdo je může otevřít zevnitř."

Kapitola šestá

PRO MNE SE BRÁNY OTEVŘOU, ŠEPTAL SI Palin, když stoupal nahoru po tmavých schodech. Nad město Palantas se přikradla tma a město zapečetila do temnot, které jen prohloubily černotu, co visela kolem Věže. Solinár, stříbrný měsíc, milovaný Paladinem, na nebi jasně zářil, ale jeho paprsky se Věže ani nedotkly. Ti vevnitř hleděli na měsíc úplně jiný, temný. Ten mohly spatřit jen jejich oči.

Kamenná křesla byla černá jako uhel. Karamon svíral sice v ruce pochodeň, její světlo však temnota uhasila. Nebylo divu, že Palin v tak husté tmě několikrát klopýtl. Srdce se mu vždy zastavilo a celým tělem se přitiskl ke zdi. Dolů se pohlédnout neodvážil.

Jádrem věže byl dutý sloup. Schody po něm stoupaly vzhůru v závratné spirále. Vystupovaly ze zdi jako kosti nějakého prapodivného zvířete.

„Jsi v bezpečí, mladíku," řekl Dalamar s rukou položenou na Palinově rameni. „Ty schody zde jsou nastraženy k odstrašení nevítaných vetřelců. Nás chrání kouzlo. Když se nebudeš dívat dolů, bude to pro tebe snadnější."

„Proč jsme sem museli chodit?" zeptal se Palin v jedné ze chvil, kdy se zastavil, aby popadl dech. Přestože byl ještě mladý, schody mu působily velkou námahu. Nohy ho bolely, v plicích mu plál oheň. Jak je asi otci, blesklo mu v té chvíli hlavou. Dech nestačil snad ani temnému elfovi, i když jeho tvář byla stále tak chladná a nepřístupná jako jindy.

„Nemohli jsme použít kouzel?"

„Nemohu jen tak plýtvat energií," zavrtěl Dalamar hlavou. „Téhle noci ne."

Palin s Dalamarovým pohledem stále upřeným v zádech začal znovu stoupat po schodech výš a výš. Očima sledoval jen cestu před sebou.

„Tamhle je naše místo," ukázal Dalamar prstem vzhůru. Palin sledoval jeho směr a spatřil malá dvířka.

Pro mne se brány přece musejí otevřít...

Raistlinova slova. Z Patina začínal strach pomalu opadávat a hruď se mu dmula vzrušením. Jeho kroky se zrychlily. Za sebou slyšel ozvěnu Dalamarových kroků. Tu a tam i Karamonův sípavý dech. Pocítil hryzáni svědomí.

„Proč si neodpočineš?" zastavil a otočil se ke Karamonovi.

„Nechci," zavrčel jeho otec. „Co nejdřív vyřiďme tohle bláznovství, ať se můžeme zase vrátit domů."

Jeho hlas zněl sice nevrle, Patin v něm však rozeznal zvláštní odstín. Odstín, jenž nikdy předtím nezaslechl. Otočil se zpět a jeho pohled sklouzl k dvířkům. Co to bylo? Strach. Jeho otec měl strach. Patin pocítil i tajný pocit radosti. Pocit, jenž snad mohl znát i jeho strýc. Jeho otec, Hrdina kopí, nejsilnější muž, jakého zná, ten, co může — třeba hned — zapotit se statným Taninem a porazit a odzbrojit zručného šermíře Sturma, ten muž se bál. Bál se magie.

On se bojí, uvědomil si Patin. A já ne. Opřel se o chladné zdi Věže a poprvé ve svém životě se zcela oddal magii. Cítil, jak přímo hoří v jeho srdci, vyvěrá z jeho kůže. Slova, která od magie slyšel, byla slova přivítání, slova poznání. Tělo se mu v extázi přímo otřásalo. Patin otevřel oči a v pohledu temného elfa spatřil odlesk své-

ho jásání.

„Nyní víš, jak dokáže zachutnat moc!" zašeptal Dalamar. „Jen tak dál, Paline. Jen tak dál."

Usmívaje se sám sobě, zakuklený v teple svého rozjaření, stoupal Palin rychle po schodech. Na všechen strach zapomněl. Pro něj by se dveře otevřely. Neměl žádné pochybnosti. Proč, anebo čí rukou, o tom nepřemítal. To nebylo důležité. Konečně se dostane do starodávné laboratoře, kde byla provedena některá z nejskvělejších kouzel na Krynnu. — Uvidí knihy kouzel legendárního Fistandantila i kouzelné knihy svého strýce. Uvidí ten velký a strašlivý Portál, který vedl z tohoto světa do Propasti. A také slavnou Magiovu hůl...

Palin dlouho snil o holi svého strýce. Ze všech Raistlinových pokladů, známých či přístupných jen malé hrstce vyvolených, právě tento zaujal Palina nejvíce. Možná proto, že byla tak často zobrazována na malbách, nebo proto, že vždy vystupovala v legendách a písních. Palin dokonce vlastnil jednu takovou malbu, zobrazující Raistlina v jeho černém rouchu, jak s Magiovou holí v ruce bojuje proti Královně Temnot. Kdyby můj strýc žil, aby mne učil, a kdybych já ho byl hoden, možná, že by mi dal tu hůl, přemýšlel Palin pokaždé, když se podíval na malbu té dřevěné hole, s jejím zlatým dračím drápem, svírajícím lesknoucí se křišťálovou kouli opracovanou tak, že její povrch tvořil mnoho malých plošek.

Nyní se mi dostane toho, že ji uvidím, možná ji dokonce vezmu do ruky. Palin se při této myšlence chvěl v lahodném očekávání. A co ještě najdeme v laboratoři? přemítal. Co uvidíme, když se podíváme do Portálu?

„Všechno bude tak, jak řekl můj otec," šeptal Palin, pociťuje chvilkovou bolest. „Raistlin je mrtev. Musí být. Otce by to ranilo, tak strašlivě by ho to ranilo, jinak..."

Jestliže Palinovo srdce šeptalo jiná slova, mladý muž je nevnímal. Jeho strýc byl mrtev. Otec mu to řekl. Nic jiného nebylo možné, již si nemohl nic přát...

„Stát!" zasyčel Dalamar, zatímco jeho ruka sevřela Palinovu paži.

Palin se zastavil. Byl tak zabrán do svých myšlenek, že si téměř neuvědomil, kde je. Až teď si uvědomil, že přišli k velké plošině, umístěné přímo pod dveřmi laboratoře. Dívaje se nahoru na krátkou řadu schodů, které k ní vedly, Palin se těžce nadechl. Dvě chladné bílé oči na ně zíraly z temnot, oči bez těla, ledaže by snad temnota sama byla jejich maso, krev a kosti. Když popošel ještě o jeden krok, vrazil Palin do Dalamara.

„Drž se, mladý," poručil mu elf a chytil Palina za ruku. „Je to Strážce."

Za nimi se objevilo světlo pochodně.

„Pamatuji si je," řekl Karamon chraplavě. „Ti tě mohou zabít pouhým dotekem!"

„Živé bytosti," promluvilo stvoření dutým hlasem. „Cítím vaši teplou krev, slyším, jak vám bijí srdce. Přistupte blíže, probouzíte můj hlad!"

Dalamar odstrčil Palina na stranu a stoupl si před něj. Bílé oči se na chvíli rozzářily a potom se pokorně sklopily.

„Pane Věže. Necítil jsem tvou přítomnost. Již je to dlouho, co jsi navštívil toto místo."

„Vaše hlídka zůstává nerušena?" ptal se Dalamar. „Nikdo se nepokoušel vstoupit?"

„Vidíš na zemi jejich kosti? Jistě bys je viděl, kdyby si někdo dovolil neuposlechnout tvoje přikázání."

„Skvěle," řekl Dalamar. „Nyní — dám ti nový příkaz. Dej mi klíč k zámku. Pak si stoupni stranou a nech nás projít!"

Bílé oči se rozzářily bledým dychtivým světlem.

„To nemůže být, pane Věže."

„Proč ne?" zeptal se Dalamar chladně. S rukama složenýma v rukávech svého černého roucha pohlédl na Karamona.

„Tvůj rozkaz, pane, byl: vezmi tento klíč a ponechej si jej po celou věčnost. Nikomu ho nedávej, řekl jsi, dokonce ani mně! A od tohoto okamžiku je tvé místo u těchto dveří. Dobře je hlídej, žádný nesmí vejít. Ať je smrt rychlá pro ty, kteří se o to pokusí. Taková byla tvá slova, pane. A jak vidíš, já je poslouchám."

Dalamar přikývl svou zakuklenou hlavou. „Ano, posloucháš je?" zamumlal a vykročil kupředu. Palin zalapal po dechu. Všiml si, jak se bílé oči ještě víc rozzářily. „Co budeš dělat, jestliže přijdu tam nahoru?"

„Tvoje kouzla mají velkou moc, pane," řeklo stvoření, jehož od těla oddělené oči se vznášely před Dalamarem, „ale na mne to vliv nemá. Byl pouze jeden, který měl tuto sílu — "

„Ano," řekl Dalamar vznětlivě, váhaje s nohou na prvním schodu.

„Nepřibližuj se, pane!" Oči varovaly, přestože Palin viděl, jak se lesknou touhou, kterou přinesla náhlá vidina chladných rtů dotýkajících se jeho bortícího se masa, pijících jeho život. Opřel se rameny o zeď. Hřejivý pocit byl zcela pryč, nahrazen chladem vycházejícím z toho příšerného tvora, chladem smrti a zklamání. Nic uvnitř necítil, pouze prázdno a chlad. Možná to vzdám, nestojí to za to. Palinova hlava poklesla, potom se na jeho rameni ocitla ruka jeho otce. Zaslechl otcův hlas, opakující Palinovy myšlenky.

„Pojď, Paline," řekl Karamon unaveně. „Toto vše bylo k ničemu. Pojďme domů."

„Počkej!" Pohled očí bez těla se přesunul z temného elfa ke dvěma postavám, které se za ním krčily. „Kdo jsou tady tito? Jednoho poznávám."

„Ano," řekl Karamon tichým hlasem, „již jsi mne viděl."

„Jeho bratr," mumlalo zjevení, „ale kdo je toto? Ten mladý. Toho neznám..."

„Jdeme, Paline," řekl Karamon nevrle, vrhaje bojácný pohled na oči. „Máme dlouho cestu."

Karamonova paže objala Palinova ramena. Mladý muž ucítil otcovo jemné naléhání a snažil se otočit pryč. Ale jeho pohled byl upoután na zjevení, které na něj podivně hledělo.

„Počkej!" Zjevem přikázalo znovu a jeho dutý hlas zvonil skrze temnoty. Dokonce i šepot na jeho příkaz zmlkl.

„Palin?" mumlalo si to. Mluvilo to tázavě, jakoby k sobě samému — anebo k někomu jinému...

Rozhodnutí bylo zjevně dosaženo, protože jeho hlas zesílil.

„Paline! Přistup blíže!"

„Ne!" Karamon pevně uchopil svého syna.

„Nech ho jít!" přikázal Dalamar, vrhaje na něj svůj zuřivý pohled. „Řekl jsem vám, že se to může stát. Je to naše šance!" Podíval se upřeným, chladným pohledem na Karamona. „Nebo se bojíš toho, co můžeš zjistit?"

„Nebojím se!" řekl nato Karamon přiškrceným hlasem. „Raistlin je mrtev! Viděl jsem ho! Nevěřím vám, vám mágům! Mého syna mi nevezmete!"

Palin cítil tělo svého otce chvět se blízko něj. Byl schopen cítit v jeho očích úzkost. Uvnitř jeho mysli se mísilo slitování se soucitem. Krátce pocítil touhu zůstat v bezpečí otcových pevných paží. Ale tyto pocity byly spáleny horkým hněvem, který povstal odněkud zevnitř, hněvem zažehnutým magií.

„Dal jsi Taninovi meč a potom jsi mu ho přikázal zlomit?" Palin se dožadoval odpovědi, vyprošťuje se z otcova sevření. „Dal jsi Sturmovi štít a řekl jsi mu, aby se za ním ukrýval? Ach, já vím!" osopil se na na otce. Karamon právě chtěl se zrudlou tváří něco říct. „To je něco jiného. To je něco, čemu nerozumíš. Ty jsi mi nikdy nerozuměl, nebo snad ano, otče? Kolik to trvalo let, nežli jsem tě přesvědčil, abys mne nechal jít do školy, kde bych studoval s mistrem, který učil mého strýce? Když jsi konečně svolil, byl jsem tam tím nejstarším začínajícím studentem. Po léta jsem byl za ostatními. Pracoval jsem na tom, abych je dohnal. A celou tu dobu cítil tebe a matku, jak mne starostlivě pozorujete. Po nocích jsem vás slyšel mluvit, když jste říkali, že z tohoto vrtochu možná vyrostu. Z vrtochu!"

Palinův hlas se stával křečovitým. „Cožpak to necítíte? Magie je můj život! Má láska!"

„Ne, Paline, to neříkej!" křičel Karamon přerývaným hlasem.

„Proč ne? Protože mluvím jako můj strýc? Také jste mu nikdy nerozuměli!1 Nemáš v úmyslu mi povolit podstoupit Zkoušku, že je to tak?"

Karamon stál bez pohnutí, odmítal odpovědět, zíraje pochmurně do temnot.

„Ne," řekl Palin měkce. „Ty nemáš v úmyslu dovolit mi podstoupit tu Zkoušku. Uděláš, co je v tvých silách, abys mne zastavil. Možná dokonce i toto!" Mladý muž se otočil, aby se podíval podezíravě na Dalamara. „Možná, že toto je jen nějaký hrách, který jsi ty a tvoji přátelé vypěstovali jenom proto, abyste mi ho mohli hodit pod nohy za jediným prostým účelem, tím účelem, abych se vzdal. Tohle vám poskytuje výbornou omluvu! Ale podívejte se, takhle to nepůjde." Palinův chladný, upřený pohled přešel od Dalamara k jeho otci. „Doufám, že si na něm sami zpřerážíte hřbety."

Kráčeje kolem temného elfa, Palin položil nohu na první schod. Jeho oči se upřely na zjevem nad ním.

„Pojď, Paline —" nějaká bledá ruka se objevila jakoby odnikud, kývajíc — „přistup blíž."

„Ne!" křičel Karamon a v zuřivosti přiskočil dopředu.

„Udělám to, otče!" Palin učinil další krok.

Karamon napřáhl ruku, aby pevněji uchopil svého syna. Ozvalo se pronesené zaklínadlo a velký muž jako by vrostl do kamenné podlahy. „Nesmíš se do toho vměšovat," řekl Dalamar krutě.

Když se podíval zpět, viděl Palin svého otce se slzami stékajícími mu po tváři, stále bojujícího s bezmocnou zuřivostí, aby se vysvobodil z kouzla, které ho ovláda-

lo. Na okamžik Palina jeho srdce zradilo. Otec ho miloval... Ne. Palin stiskl rty. Byl odhodlán. Další důvod pro to, aby mne nechal jít. Dokážu mu, že jsem stejně silný jako Tanin a Sturm. Ukážu mu, že nejsem dítě, které by potřebovalo ochranu.

Palin viděl Dalamara, jak začal vystupovat po schodech za ním. Potom se ale temný elf sám zastavil, když se náhle vynořily z temnot další dva páry očí oddělených od těl.

„Co je tohle?" zuřivě se dožadoval vysvětlení Dalamar. „Odvažujete se zastavit mne — mne, pána Věže?"

„Existuje pouze jeden pravý pán Věže," řekl strážný měkce. „Ten, který k nám přišel před dlouhou dobou. Pro něj se brány otevřely."

Zatímco strážný mluvil, napřáhl svoji ruku k Palinovi. Na kostlivcově dlani ležel stříbrný klíč.

„Paline!" křičel Dalamar. Strach a rozčilení svíralo jeho hlas. „Nevstupuj tam sám! Nevíš nic o Umění. Ještě jsi nepodstoupil Zkoušku! Nedokážeš proti němu bojovat! Mohl bys nás všechny zničit!"

„Paline!" žebral Karamon v agónii. „Paline, pojď domů! Cožpak to nepochopíš? Tolik tě miluji, můj synu! Nemohu tě ztratit — ne tak, jak jsem ztratil jeho..."

Hlasy mu hučely v uších, ale Palin je neslyšel. Slyšel jiný hlas, měkký, jakoby roztříštěný, šeptající mu do srdce. „Pojď ke mně, Paline! Já tě potřebuji! Potřebuji tvou pomoc..."

Silné rozechvění mu znělo v krvi. Napřáhl se, vzal od zjevení klíč a rukou třesoucí se strachem a rozčilením dosáhl toho, že mohl vložit onen stříbrný klíč do zdobeného zámku dveří.

Následovalo ostré cvaknutí. Pokládaje konečky pěti prstů na dubovou výplň, Palin jemně zatlačil na dveře.

Otevřely se.

Kapitola sedmá

PALIN VSTOUPIL DO TMAVÉ LABORATOŘE, Pomalu, avšak jásavě, a jeho tělo se třáslo rozrušením. Otočil se, aby se podíval, jestli je za ním Dalamar (chtěl si to vychutnat, pást se na tom pohledu, má-li být vyjevena plná pravda — tak to bylo), když vtom se dveře zabouchly. Bylo slyšet cvaknutí. Palina přepadl náhlý strach. Byl polapen, samotný v temnotách. Snažil se nahmatat stříbrnou kliku u dveří. Jeho prsty se zoufale snažily vsunout do zámku ten klíč — klíč, který se mu rozplynul v ruce.

„Paline," slyšel zběsile křičet svého otce na druhé straně dveří. Ale jeho křik se zdál tlumený a daleký. Za dveřmi byly slyšet zvuky potyčky, mumlaná slova, prozpěvování a potom žuchnuti, jako by bylo něco sraženo něčím těžkým. Tlusté dubové dveře se třásly, zářilo pod nimi světlo.

„Dalamar použil magii," řekl si Palin, couvaje. To žuchnutí bylo pravděpodobně od otcových širokých ramen. Jinak se ale nic nestalo. Palin si všiml, že někde zezadu za ním začalo v laboratoři zářit slabé světlo. Jeho obavy se zmenšily. Pokrčil rameny a odvrátil se. Nic, co dělali, nemohlo otevřít ty dveře. Nějak to věděl a usmíval se. Poprvé v životě dělal něco sám za sebe, aniž by měl kolem sebe otce, bratra či mistra. Ta myšlenka ho rozradostňovala. Palin si s potěšením oddechl, uvolnil se a s pocitem radosti prostupující jeho tělem se rozhlédl kolem.

Slyšel o té místnosti vyprávět pouze dvakrát — jednou od Karamona, podruhé od Tanise Půlelfa. Karamon nikdy nemluvil o tom, co se stalo v této laboratoři v den, kdy zemřelo jeho dvojče. Pouze po dlouhém přemlouvání ze strany Palina mu to jeho otec řekl — a pak jen krátce a váhavými slovy. Karamonův nejlepší přítel Tanis byl více popisný, i když byly částmi tohoto sladko-hořkého příběhu ambice, lásky a sebeobětování, o kterých Tanis ani nemohl mluvit. Ten popis byl nicméně přesný. Laboratoř vypadala právě tak, jak si ji Palin představoval ve svých snech.

Postupuje pomalu dovnitř, prohlížeje si každý detail, Palin zadržoval dech v uctivé bázni.

Nic a nikdo po dvacet pět let neporušil klid velkého sálu. Jak řekl Dalamar, žádná žijící bytost si tam nedovolila vstoupit. Šedivý, tlustý povlak prachu ležel na podlaze, aniž by byl jeho povrch porušen jakýmikoliv poskakujícími myšími nožičkami. Povrch podlahy byl hladký a beze stop, jako čerstvě napadaný sníh. Prach se sypal i z okenních lišt, kde si žádný pavouk neutkal svoji pavučinu. Žádný netopýr tu rozzlobeně nemáchal svými křídly v rozčilení, že ho někdo vzbudil.

Velikost místnosti bylo dost těžké určit. Zpočátku si Palin myslel, že byla velmi malá, neboť mu logika říkala, že nemohla být příliš veliká, jelikož byla umístěna na vrcholu Věže. Ale čím déle zůstával, tím větší se mu zdála být. Jako by rostla.

„Nebo jsem to já, kdo se zmenšuje?" šeptal Palin. „Nejsem ani mág. Nepatřím sem," říkal mu jeho rozum. Ale srdce odpovědělo: „Ty jsi nikdy nikam jinam nepatřil..."

Vzduch byl těžký zápachem plísně a prachu. Stále tam prodlévala slabá kořenná vůně, Palinovi tak dobře známá. Viděl slabý záblesk z řad sklenic naplněných usušenými Ušty a okvětními lístky různých rostlin, bylinami a kořením, které lemovaly

celou jednu zeď. Jednotlivé látky potřebné ke kouzlům. Byl zde ještě jeden další zápach: tento již ne tak příjemný — pach rozkladu, pach smrti. Kostry zvláštních, nevídaných stvoření ležely stočené na dnech několika velkých sklenic, na obrovském kamenném stole. Palin si vzpomněl na pověsti o strýcových experimentech s tvořením života a spěšně se odvrátil.

Zkoumal ten kamenný stůl s povrchem popsaným magickými znaky. Byl opravdu vytažen ze dna mořského, jak vypráví legenda? O tom přemítal, když hladil prsty jeho hladký povrch, zanechávaje za sebou lehkou pavouci stopu v prachu. Dovedl si v duchu vykreslit obrázek svého strýce sedícího zde, pracujícího, čtoucího...

Palinův pohled zalétl k řadám čarodějných knih, lemujících polici za policí zdi místnosti. Jeho srdce tlouklo tím rychleji, čím víc se k nim blížil. Poznával je podle toho, jak je popsal jeho otec. Knihy v tmavě modré vazbě a se stříbrnými magickými znaky byly knihy arcimága Fistandantila. Plynul z nich syčivý chlad. Palin se zachvěl a zastavil se. Měl strach jít blíž, přestože jeho ruce sebou cukaly a chtěly se knih dotknout.

Nicméně se neodvážil. Pouze mágové toho nejvyššího stupně mohli byť jen otevřít ty knihy, což pak teprve číst kouzla uvnitř zaznamenaná. Kdyby se o to pokusil, jejich vazba by mu popálila kůži. Pak by jejich slova popálila jeho mysl a nakonec by ho uvrhla do šílenství. Vzdychaje s hořkou lítostí, Palin obrátil zrak k další řadě jiných kouzelnických knih, těch černých se stříbrnými magickými znaky, knih jeho strýce. Přemítal, jestli by se měl pokusit číst, co by se stalo, kdyby to udělal, a právě je začínal zkoumat blíže, když si povšiml, poprvé, zdroje světla osvětlujícího laboratoř.

„Jeho hůl," zašeptal. Stála v rohu, opřená o zeď. Magiova hůl. Její magický křišťál planul chladným, mdlým světlem. Jako světlo Solináru, pomyslel si Palin. Slzy touhy naplnily jeho oči a kanuly mu po tvářích, aniž by jim věnoval pozornost. Rychle mrkal očima, aby vůbec něco viděl, a téměř bez dechu se přiblížil k holi, obávaje se, že světlo může zhasnout během okamžiku.

Když byla hůl dána Raistlinovi, poté, co úspěšně dokončil svou Zkoušku před Nejvyšším čarodějem Par-Salianem, byla obdařena nevídanou magickou mocí. Mohla vrhnout světlo na povel, vybavoval si Palin. Podle legendy se jí žádná jiná ruka, kromě ruky jeho strýce, nemohla dotknout. Její světlo by pohaslo.

„Ale můj otec ji držel," řekl si Palin. „On ji používal s pomocí mého umírajícího strýce — aby s ní uzavřel Portál a zabránil Královně vstoupit do světa. Potom světlo zhaslo a nic, co bylo kýmkoliv řečeno, nemohlo hůl znovu rozžehnout."

Ale nyní planula...

Hrdlo v bolestech, srdce splašeně bijící, což způsobil nedostatek dechu, Palin napřáhl svou chvějící se ruku k hrudi. Kdyby světlo selhalo, zhaslo, byl by ponechán o samotě, polapen v úplné, vše pokrývající temnotě.

Konečky jeho prstů zavadily o dřevo. Světlo jasně zářilo. Palinovy chladné prsty se obepnuly kolem hole a pevně ji sevřely. Křišťál hořel ještě jasněji, vrhaje po něm svůj čistý lesk, jeho bílé roucho planulo jako roztavené stříbro. Zvedaje hůl z rohu, Palin se na ni ve vytržení díval, a když s ní pohnul, viděl, že její paprsek se stal více soustředěný a posílal kužel světla do vzdáleného rohu laboratoře, rohu, který byl

předtím zahalený v té nejhlubší tmě.

Když kráčel blíž, uviděl, jak světlo dopadá na těžkou oponu z purpurového sametu visící ze stropu. Slzy mrzly na Palinově obličeji, chlad otřásal jeho tělem. Neměl žádnou potřebu zatáhnout za zlatý hedvábný provaz, který visel podél sametu, neměl potřebu rozhrnout závěsy, aby věděl, co leží za nimi.

Portál.

Stvořené před dlouhou dobou čaroději toužícími po poznání, Portály je vedly do jejich vlastní záhuby — do říší bohů. S vědomím, jaké strašlivé důsledky by to mohlo mít pro ty neopatrné, moudří mezi všemi třemi řády čarodějů se sešli a uzavřeli je, jak nejlépe dovedli, vyhlašujíce, že pouze mocný černý arcimág a svatý kněz Paladinův jednající společně mohou způsobit otevření Portálu. Ve své moudrosti věřili, že se tato nepravděpodobná kombinace nikdy neuskuteční. Ale nepočítali s láskou.

Raistlin byl schopen přesvědčit Crysanii, ctihodnou dceru Paladinovu, aby společně s ním otevřela Portál. Vešel do něj a vyzval Královnu Temnot na souboj v domnění, že bude vládnout místo ní. Důsledky takové touhy by u člověka byly zničující — vyvrácení světa. Jeho dvojče, Karamon, riskoval vše, aby vešel do Propasti a Raistlina zastavil. Udělal to, ale pouze s pomocí svého bratra. Vědom si svého tragického omylu, Raistlin obětoval sám sebe za svět — alespoň podle legendy. Zavřel Portál, čímž zabránil Královně ve vstupu, ale za strašlivou cenu. On sám uvízl na druhé straně té hrozné brány.

Palin se přibližoval blíž a blíž oponě, přitahován k ní proti své vůli. Bylo tomu ale tak? Byl to strach, který způsobil, že jeho kroky ochabovaly a jeho tělo se třáslo — nebo nadšení?

A potom uslyšel onen šeptající hlas znovu: „Paline... pomoc..."

Přišlo to z druhé strany!

Palin zavřel oči a chabě se opíral o svou hůl. Ne! Tak to být nemohlo! Jeho otec si byl tak jistý...

Skrze zavřená víčka viděl, jak začalo zářit další světlo, přicházející odněkud zepředu. Š obavami otevřel oči a uviděl světlo vyzařující pod a nad oponou. Mnohobarevné světlo vytvořilo strašlivou duhu.

„Paline... pomoz mi..."

Palinova ruka se sevřela kolem zlaté šňůry ze své vlastní vůle. Věděl, že netouží po tom, aby hýbal prsty, přesto si však uvědomil, že se drží provazu. Váhaje, podíval se na hůl ve své ruce, potom vrhl pohled zpět za sebe, na dveře vedoucí do laboratoře. Bouchám ustalo, žádná světla neplanula. Možná, že to Dalamar a jeho otec vzdali. Nebo možná, že je napadli strážci...

Palin se zachvěl. Měl by jít nazpět. Zanechat toho. Bylo to příliš nebezpečné. Nebyl dokonce ani mágem! Ale jak mu ta myšlenka přišla na mysl, světlo z křišťálu na vrcholku hole zesláblo a zamlžilo se, nebo mu to aspoň připadalo.

Ne, myslel si odhodlaně. Musím jít dál. Pokračovat. Musím znát pravdu! Sevřel šňůru dlaní mokrou potem a silně za ni zatáhl. Náhle se opona pomalu nadzdvihla, stoupajíc nahoru v mihotavých záhybech. Zatajil dech.

Světlo se víc a víc zjasňovalo, až se závěs zdvihl úplně. Když pozdvihl ruku, aby si zastínil oči, Palin zíral v bázni na ten velkolepý, strašidelný pohled. Portál byl

černý prázdný prostor, obklopený pěti ocelovými dračími hlavami. Byly vytvořeny magií v podobě Takhisis, Královny Temnot, a jejich ústa byla doširoka otevřená v tichém triumfálním výkřiku. Každá hlava planula zeleně, modře, červeně, bíle nebo černě.

To světlo Patina oslepilo. Bolestivě mrkal a mnul si oči. Dračí hlavy pouze jasněji zasvítily a nyní mohl zaslechnout, jak každá z nich začala monotónně prozpěvovat.

Ta první *Od temnot do temnot, můj hlas se odráží v prázdnotě.*

Ta druhá *Od tohoto světa do dalšího, můj hlas křičí životem.*

Ta třetí *Od temnot do temnot já křičím. Pod mýma nohama vseje učiněno pevným.*

Ta čtvrtá *Čas, který plyne, drž na své cestě.*

A konečně poslední hlava *Protože skrze víru dokonce i bohové jsou sráženi k zemi, plakejte vy všichni se mnou.*

Kouzla, uvědomoval si Palin. Jeho vidění se rozmazalo a slzy mu stékaly po tváříc, když se pokusil prohlédnout skrze oslňující světlo do Portálu. Mnohobarevná světla se před jeho zraky začala šíleně točit, otáčejíce se kolem toho velkého, doširoka rozevřeného a překrouceného prázdna.

Patin svíral hůl a soustředil svůj pohled na prázdnotu uvnitř Portálu. Sama Temnota se pohnula! Začala kroužit, kroužit kolem oka hlubší temnoty, uvnitř svého prostoru jako vodní vír bez hmoty nebo formy. Kolem...a kolem...a kolem... Sajíc vzduch z laboratoře do svých úst, sajíc prach, světlo z hole...

„Ne!" vykřikl Palin, když si zděšeně uvědomil, že to vsávalo i jeho samotného. Zápasil, bojoval proti tomu, ale ta síla byla nepřemožitelná. Bezmocný jako dítě, snažící se zastavit své vlastní zrození, byl vtahován dovnitř oslňujícího světla, do svíjejících se temnot. Dračí hlavy křičely radostnou píseň o Královně. Jejich váha rozdrtila Palinovo tělo, potom ho jejich drápy roztrhaly úd po údu. Propukl na něm oheň odpalující maso od jeho kostí. Vířily kolem něj vody, topil se. Křičel bez zvuku, přestože slyšel svůj hlas. Umíral a byl vděčný za to, že umíral, protože tím měla skončit jeho bolest.

Jeho srdce puklo.

Kapitola osmá

VŠECHNO PŘESTALO. SVĚTLO, BOLEST... VŠE ztichlo.

Palin otevřel oči. Ležel tváří k zemi a Magiovu hůl stále svíral v ruce. Když otevřel oči, spatřil, jak světlo hole stříbrně září, chladně, čistě. Necítil žádnou bolest, jeho dýchání bylo klidné a normální, tlukot jeho srdce stálý, jeho tělo celé a nepoškozené. Neležel ale na podlaze laboratoře. Byl na písku. Vrhaje letmé pohledy kolem, pomalu se zvedal a viděl, že je v podivné zemi — rovné jako poušť, bez jakýchkoliv rozlišujících rysů. Bylo zde úplně prázdno, pusto. Krajina se táhla do dálky, stále tatáž, dál a dál, tak daleko, jak jen mohl dohlédnout. Zmateně se díval kolem. Nikdy tu ještě nebyl, přesto mu to bylo povědomé. Země měla divnou barvu — narůžovělou, stejnou, jakou mívá nebe. V duši se mu ozval hlas jeho otce. *Jako by to byl západ slunce, nebo někde v dálce hořel oheň...*

Palin zavřel oči, aby ze své mysli vymazal hrůzu z toho, co se děje, strach ho však prostoupil v dusící vlně, okrádaje ho o dech a dokonce i o sílu stát.

„Propast," mumlal si, zatímco se jeho roztřesená ruka opírala o hůl.

„Paline," hlas se zlomil v přiškrceném křiku. Palin otevřel oči dokořán, překvapený, že slyší své jméno, vyplašený zvukem zoufalství v tom hlase.

Otáčeje se kolem, klopýtaje v písku, podíval se po směru toho strašného zvuku a uviděl před sebou zvedající se kamennou zeď, zeď stojící v místě, kde ještě před několika vteřinami žádná nebyla. Dvě nemrtvé postavy kráčely proti zdi, táhnouce něco mezi sebou. To „něco" byl člověk, jak Palin viděl, člověk, — a to člověk živý! Bojoval proti útisku svých věznitelů, jako by se snažil uniknout, — ale jeho odpor byl zbytečný proti těm, jejichž síla přišla ze záhrobí.

Jak se ti tři přibližovali ke zdi, která byla zjevně jejich cílem, neboť jeden na ni ukázal a smál se, člověk přestal na okamžik bojovat. Pozvedl hlavu a podíval se přímo na Palina.

Zlatá kůže, zřítelnice tvaru přesýpacích hodin...

„Strýčku?" vydechl Palin a vydal se mu naproti.

Ta postava ale zavrtěla hlavou, číníc téměř nepostřehnutelný pohyb jednou ze svých útlých rukou, jako by říkala „Teď ne!"

Palin si náhle uvědomil, že stojí venku na otevřeném prostranství, sám v Propasti, s ničím, co by ho chránilo, s výjimkou Magiovy hole — magické hole, jejíž kouzlo neuměl použít. Nemrtví, soustředění na svého zápasícího vězně, si ho ještě nevšimli, ale to byla pouze otázka času. Vystrašený a zoufalý se Palin díval po nějakém místě, kde by se schoval. K jeho údivu se náhle odněkud vynořilo husté křoví, téměř jako by ho on sám přivolal.

Aniž by přestal přemýšlet proč nebo jak, bylo to tam. Rychle se schoval, zakryl křišťál na holi rukou, pokoušeje se zabránit jeho světlu, aby ho prozradilo. Pak se začal opatrně rozhlížet po narůžovělé planoucí krajině.

Nemrtví táhli svého zajatce ke zdi, která stála uprostřed písku. Poté, co byl vyřčen rozkaz, se ve zdi objevila pouta. Nemrtví zvedli mága neuvěřitelnou silou do vzduchu a připoutali Raistlina za zápěstí ke zdi. Potom ho tam s posměšným ukláněním zanechali, — visícího tak, že jeho černé roucho vlálo v horkém větru.

Zvedaje se na nohy, Palin opět vykročil kupředu, když vtom mu zrak zakryl tmavý stín, oslepující dokonaleji než jasné světlo a naplňující jeho myšlení, ducha a tělo takovou hrůzou a strachem, že se nemohl pohnout. Přestože temnota byla hustá a vše obklopující, Palin viděl do nitra té temnoty.

Uviděl ženu, nádhernější a více žádoucí, než byla jakákoliv jiná žena, kterou kdy viděl. Viděl ji, jak šla k jeho strýci, viděl, jak se jeho spoutané ruce sevřely. Toto vše spatřil, přestože kolem něj byla taková temnota, jaká by mohla být na dně toho nejhlubšího oceánu. Potom Palin pochopil. Ta temnota byla v jeho mysli, neboť se díval na samotnou Takhisis — Královnu Temnot.

Jak pozoroval, držen na místě bázní a hrůzou a takovou úctou, která způsobovala, že si chtěl před ní kleknout, Palin viděl, jak ta žena změnila svou podobu. Z temnot a z písku hořící země povstal obrovský drak. Rozpětí jeho křídel pokrylo zemi stínem, pět hlav se kroutilo a točilo na pěti krcích, pět tlam se otevíralo v ohlušujících výkřicích smíchu a krutého potěšení.

Palin viděl, jak se Raistlinova hlava mimoděk odvrací, jak se zlaté oči zavírají, jako by nebyly schopné čelit pohledu na stvoření, které na něj svrchu shlíželo. Přesto ale arcimág bojoval dál, pokoušeje se vyprostit z pout své paže a zápěstí, krvácející a zraňované marným úsilím. Drak pomalu a jemně zvedl drápy zakončenou tlapu. Jediným rychlým úderem drak rozpáral Raistlinovo černé roucho. Potom tímtéž vybroušeným pohybem rozpáral arcimágovo tělo.

Patin zalapal po dechu a zavřel oči, aby zapudil ten strašlivý výjev. Bylo už ale pozdě. Již to viděl a to znamená, že to bude vidět vždy ve svých snech, právě tak jak bude navěky slyšet výkřik svého strýce. Palinova mysl vrávorala a jeho kolena ochabovala. Poklesl k zemi, sevřel si žaludek a zvracel.

Potom, skrze opar nevolnosti a hrůzy, Patin si byl Královny vědom a věděl, že ona si byla náhle vědoma jeho! Cítil, jak ho hledá, jak naslouchá a snaží se ho vycítit... Na ukrytí nebylo pomyšlení. Nebylo kam jít, nebylo místa, kde by ho nenašla. Nemohl bojovat, dokonce se ani nemohl na ni podívat. Neměl tu sílu. Mohl se pouze krčit v písku, třást se strachem a čekat na konec.

Nic se nestalo. Stín se zvedl, Palinův strach opadl.

„Paline... pomoc..." šeptal v mysli mladého muže roztřesený hlas. A — bylo to tak strašlivé — následoval další zvuk, zvuk tekoucí krve.

„Ne!" sténal mladý muž, potřásal hlavou a hrabal do písku, jako by se měl sám pohřbít. Přišel další bublavý výkřik a Palin znovu zvracel, vzlykaje hrůzou, lítostí a zhnusením sám nad sebou, za svou slabost. „Co mohu udělat? Nejsem nic. Nemám vůbec žádnou sílu, abych ti pomohl," mumlal a jeho pěst stále svírala hůl. Držel ji blízko sebe. Pohupoval se tam a zpět, neschopen otevřít oči, neschopen na něco se podívat...

„Paline —" hlas lapal po dechu a každé slovo mu zjevně působilo utrpení — „musíš být silný. Pro tvé vlastní... dobro... tak jako i pro mé vlastní."

Palin nemohl promluvit. Jeho hrdlo bylo citlivé a bolavé, hořká chuť žluči v ústech ho dusila.

Buď silný. Pro jeho dobro...

Pomalu, svíraje svou hůl, ji Palin použil, aby se zvedl na nohy. Potom, když zau-

jal pevný postoj a sevřel dřevo hole, chladné a ujišťující, otevřel oči.

Raistlinovo tělo viselo sklesle ze zdi upoutáno za zápěstí, černé roucho na cáry, dlouhé bílé vlasy spadlé do tváře, jak hlava visela dopředu. Palin se snažil pohled udržovat zaměřený na tvář svého strýce, ale nedokázal to. Proti jeho vůli mu pohled zalétl ke zkrvavělému znetvořenému torzu. Raistlinovo tělo bylo roztrženo od prsou až k rozkroku, roztrháno ve dví ostrými pařáty, s odhalenými lidskými orgány. Kapání, které Palin slyšel, bylo zvukem lidské živoucí krve, stékající kapku po kapce do velké kamenné nádrže u jeho nohou.

Žaludek mladého muže sebou opět škubal, ale již v něm nebylo nic, od čeho by se mohl očistit. Skřípaje zuby, Palin šel pískem ke zdi, opíraje se o hůl. Když však došel až k oné příšerné nádrži, nohy se mu podlomily. Bál se, že by mohl omdlít z hrůzy tohoto strašlivého výjevu, klesl na kolena a sklonil hlavu.

Hlas se ale ozval znova: „Podívej se na mne... Paline... znáš mne... Paline?"

Mladý muž neochotně zvedl hlavu. Zlaté oči na něj upřeně hleděly, zřítelnice ve tvaru přesýpacích hodin rozšířené agónií. Krví potřísněné rty se pootevřely, ale žádná slova nepřišla. Mužovo křehké tělo se otřáslo.

„Znám tě... strýčku..." Předklonil se a začal vzlykat, zatímco na něj křičela rozčilená slova hluboko v jeho mysli. „Otec lhal! Lhal mi! Lhal i sám sobě!"

„Palme, buď silný!" šeptal Raistlin. „Ty mne můžeš osvobodit. Ale musíš... být rychlý..."

Silný... musím být silný...

„Ano," Patin polkl slova, která chtěl říct. Utřel si obličej a postavil se nepevně na nohy, pohled upřený na oči svého strýce. „Je — je mi to líto. Co musím dělat?"

„Použij... tu hůl. Dotkni se zámků kolem mých zápěstí... spěchej! Královna..."

„Kde - kde je?" koktal Patin. Obešel opatrně nádrž krve, postavil se blízko svého strýce a natáhl se nahoru tak, aby se dotkl planoucím křišťálem na holi prvního z pout, která držela Raistlina u zdi.

Vyčerpán, blízko smrti, jeho strýc již nemohl mluvit, ale jeho slova vešla do Patinový mysli. „Tvůj příchod ji donutil odejít. Nebyla připravena čelit jednomu z bílých čarodějů, jako jsi ty. Ale to dlouho nepotrvá. Ona se vrátí. My oba... musíme pryč..."

Patin se dotkl druhého pouta a Raistlin zbaven svých řetězů klesl kupředu. Jeho tělo spadlo do náruče mladého muže. Ten zachytil svého strýce a jeho hrůza se ztratila v lítosti a soucitu. Poté Patin uložil rozervané, zkrvavené tělo na zem.

„Ale jak bys mohl někam jít?" mumlal Patin. „Ty umíráš."

„Ano," odpověděl beze slov Raistlin. Jeho tenké rty byly zvlněné do pevného úsměvu. „Za několik okamžiků zemřu, jako jsem zemřel nespočetněkrát předtím. Když padne noc, vrátím se k životu a strávím tu noc v očekávání svítání, kdy Královna přijde a roztrhá mé tělo, ukončujíc ještě jednou můj život v mučivé bolesti."

„Co mohu dělat?" křičel Palin. „Jak ti mohu pomoci?"

„Už mi pomáháš," řekl Raistlin nahlas. Ruka se mu chabě pohnula.

„Podívej..."

Palin se neochotně podíval dolů na strašlivé zranění jeho strýce. To zranění se

uzavíralo! Jeho tělo se uzdravovalo! Mladý muž v úžasu zíral. Kdyby byl vysoce postaveným Paladinovým knězem, nemohl by provést větší zázrak. „Co se děje? Jak to..." zeptal se prostě.

„Tvoje dobrota, tvoje láska," šeptal Raistlin. „Tak mne můj bratr mohl zachránit, kdyby měl odvahu vstoupit do Propasti." Jeho rty se zkřivily hořkostí. „Pomoz mi postavit se."

Palin polkl, ale neřekl nic, když pomáhal arcimágovi povstat na nohy. Co mohl říci? Hanba naplnila jeho duši, hanba za jeho otce. No dobře, on to napraví.

„Dej mi svou ruku, synovče. Mohu jít. Pojď, musíme dorazit k Portálu dříve, než se Královna vrátí."

„Jsi si jistý, že to zvládneš?" Palin ovinul ruku kolem Raistlinova těla a ucítil ono zvláštní, nepřirozené horko, které z něj vyzařovalo a zahřívalo jeho vlastní promrzlé tělo.

„Já musím. Nemám na vybranou." Opíraje se o Palina, arcimág sebral své roztrhané černé roucho a rychle se s Palinem vydal skrze přesýpající se písek až tam, kde uprostřed rudé krajiny stál Portál.

Předtím ale, než zašel velmi daleko, Raistlin se zastavil, aby jeho křehké tělo poničené kašlem nabralo vzduch.

Palin se na svého strýce se zájmem podíval.

„Tumáš," nabídl mu. „Vezmi si svou hůl! Bude pomáhat tvým krokům."

Raistlinovy oči jako přesýpací hodiny zalétly k holi v rukou mladého muže. Napřáhl křehkou ruku se zlatou kůží, dotkl se toho jemného dřeva a láskyplně ho pohladil. Potom se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, synovče," řekl jemným, tichým hlasem. „Ta hůl je tvoje, je to dar od tvého strýce. Byla by jednoho dne stejně tvá," dodal, říkaje to téměř sám sobě. „Cvičil bych tě osobně, sledoval bych Zkoušky. Byl bych hrdý... tak hrdý..." Potom pokrčil rameny, upřený pohled směřující k Palinovi. „Co to říkám? Já jsem na tebe hrdý, můj synovče. Tak mladý toto udělat, vstoupit do Propasti — "

Jako by je to upozornilo na to, kde byli, a na nebezpečí, v jakém se nacházeli. Padl na ně stín — jako kdyby se nějaká tmavá křídla vznášela nad jejich hlavami.

Palin se podíval se strachem k nebi. Potom jeho pohled zalétl k Portálu, který se zdál být dále, než si ho pamatoval. „Nemůžeme ji předběhnout!" řekl, těžce dýchaje.

„Počkej!" Raistlin zastavil, aby nabral dech. Do tváře se mu znovu vrátila barva. „Nemusíme utíkat. Podívej se na Portál, Paline. Soustřeď se na něj. Mysli na Portál, jako by byl přímo před tebou."

„Nerozumím," podíval se Palin na Raistlina.

„Soustřeď se!" zavrčel arcimág.

Stín temněl. Palin, dívaje se na Portál, se snažil dělat to, co mu bylo řečeno, ale stále viděl tvář svého otce a draka, jak trhá živé maso jeho strýce... Stín nad nimi stále temněl, byl temnější než noc, temný jako jeho vlastní strach.

„Neboj se," skrze temnotu k němu dolehl strýcův hlas. „Soustřeď se."

Přísné cvičení v používání magie přišlo Palinovi vhod. Byl nucen soustředit se na zaklínadlo. Zavíraje své oči se uzamkl všemu — vně nechal svůj strach, hrůzu, utrpení — a ve své mysli si představil Portál, stojící přesně před ním.

„Skvělé, mladíku," dolehl k němu Raistlinův jemný hlas.

Palin překvapeně zamrkal. Portál byl právě tam, kde si ho představil, pouze krok nebo dva od něj.

„Neváhej," dal mu Raistlin pokyn, jako by četl jeho myšlenky. „Cesta zpátky není obtížná, ne tak jako tam. Jdi dál. Mohu stát sám. Budu tě následovat..."

Palin ustoupil stranou. Cítil slabý pocit závrati a chvilkovou slepotu, ale to brzy pominulo. Rozhlédl se kolem a nabral hluboký dech uvolnění a vděčnosti. Stál zase znovu v laboratoři. Portál byl za ním, i když nevěděl, jak se skrze něj dostal. Vedle Portálu viděl stát svého strýce. Ale ten se na něj nedíval. Utkvěl pohledem na Portálu samotném. Na jeho tenkých rtech byl zvláštní úsměv.

„Máš pravdu! Musíme ho uzavřít!" řekl náhle Palin. Napadlo ho, že zná myšlenky svého strýce. „Královna přijde zpět na svět."

Zvedaje svou hůl, vykročil dopředu. Štíhlá ruka se zlatou kůží mu objala rameno. Její stisk bolel, její dotek ho pálil. Popadl dech, kousaje se do rtů bolestí. Pak ve zmatku pohlédl na strýce.

„Vše v pravý čas, můj drahý synovče," šeptal Raistlin. „Vše v pravý čas..."

Kapitola devátá

RAISTLIN SI PŘITÁHL PALINA BLÍŽ K SOBĚ. Pousmál se, když viděl, jak mladík ucouvl. Všiml si přitom bolesti v zelených očích. Raistlin ho držel, upřeně se na něj díval, studoval jeho rysy a zkoumal hlubiny jeho duše.

„V tobě, mladíku, je mnoho ze mne samého," řekl Raistlin. Natáhl se, aby shrnul dozadu Palinovu kadeř, která mu spadla přes bledý obličej. „Více ze mne než ze tvého otce. A za to tě miluje nejvíce, není-liž pravda? Ach, jak je hrdý na tvé bratry," Raistlin pokrčil rameny, když Palin začal protestovat, „ale tebe má v lásce, ochraňuje tě..."

Červenaje se, Palin se osvobodil z Raistlinova sevření. Bylo to ale zbytečné. Arcimág ho držel pevně — svýma očima, ne rukama.

„On tě zničí!" zasyčel Raistlin. „Právě tak jako téměř zničil mne! Zabrání ti, abys podstoupil Zkoušku. Však ty to víš."

„On — on tomu nerozumí," zajíkal se Palin. „Pouze se snaží dělat to, co si myslí —"

„Nelži mi, Paline," řekl Raistlin měkce, pokládaje své prsty na jeho rty. „Nelži sám sobě, mluv tu pravdu, která je ve tvé duši. Vidím ji v tobě tak jasně. Ta nenávist, ta žárlivost! Použij tyto pocity! Použij je, aby tě posílily, jak jsem to učinil já!"

Ruka se zlatou kůží kopírovala obrysy Palinova obličeje — pevnou, neústupnou bradu, silnou čelist, ty hladké, vysoké lícní kosti. Palin se při tom chvěl, ale ještě více se chvěl při pohledu na výraz v očích ve tvaru přesýpacích hodin. „Měl jsi být můj! Můj syn!" mumlal Raistlin. „Já bych tě vychoval k moci. Jaké zázraky bych ti ukázal, Paline. Obletěli bychom spolu celý svět na křídlech magie — povzbuzovali bychom vítěze bojů o následnictví mezi minotaury, šli bychom plavat s mořskými elfy, bojovali bychom proti obrům, sledovali bychom zrození zlatého draka... Všechno to mohlo být tvé, mělo být tvé, Paline, kdyby oni jenom —"

Arcimága přemohl záchvat kašle. Lapaje po dechu, Raistlin zavrávoral a chytil se za hruď. Palin svého strýce zachytil a odvedl ho k zaprášenému vypolštářovanému křeslu, které stálo blízko Portálu. Pod vrstvou prachu viděl na látce tmavé skvrny, jako by byla před dlouhou dobou potřísněna krví. Teď ale měl Palin starosti se strýcem. Raistlin klesl do křesla, dusil se, kašlal do jemného bílého hadříku, který Palin vytáhl ze svého vlastního šatu a podal mu jej. Potom, opíraje hůl opatrně o zeď, si klekl vedle strýce.

„Je zde něco, čím ti mohu pomoci? Něco, co ti mohu opatřit? Ta bylinná směs, kterou jsi pil." Jeho pohled zalétl ke sklenicím s bylinami na polici. „Jestliže mi řekneš, jak se to namíchá —"

Raistlin zavrtěl hlavou. „V pravý čas..." šeptal, když se jeho křeč uvolňovala. „V pravý čas, Paline." Unaveně se usmál a natáhl ruku tak, aby spočinula na jeho hlavě. „V pravý čas, naučím tě to... a mnohem více! Jak jen plýtvali tvým talentem! Co ti řekli, proč tě sem přivedli?"

Palin sklonil hlavu. Dotek těchto jemných prstů ho vzrušoval, přesto ale přistihl sám sebe, že se krčí, kroutí se pod jejich spalujícím laskáním.

„Přišel jsem — oni říkali, že zkusíš... vzít..." Polkl, neschopen pokračovat.

„Ach, ano. Pochopitelně. To je to, co by si ti hlupáci mysleli. Vzal bych ti tvé tělo tak, jako se mi Fistandantilus pokoušel vzít moje. Jací blázni! Jako kdybych já chtěl zbavit svět této mladé mysli, této síly. My dva... Budeme nyní dva. Udělám tě svým učedníkem, Paline." Jeho horoucí prsty pohladily kaštanově hnědé vlasy.

Palin zvedl svůj obličej. „Ale," řekl v údivu „já jsem nízké hodnosti. Ještě jsem nepodstoupil Zkoušku —"

„Podstoupíš ji, mladíku," mumlal zcela vyčerpaný Raistlin. „Podstoupíš ji, a s mou pomocí snadno uspěješ. Tak jako jsem já uspěl zase s pomocí jiného... Potichu. Již nemluv, musím odpočívat." Raistlin si přitáhl na cáry roztrhaný plášť k chvějícímu se tělu. „Přines mi nějaké víno a nové oblečení, nebo tu zmrznu. Zapomněl jsem, jak vlhké toto místo je." Opíraje svou hlavu o podušky, zavřel Raistlin oči. Dech mu rachotil v plicích.

Palin pomalu vstal a za sebe vrhl nepokojný pohled.

Oněch pět dračích hlav kolem Portálu stále planulo, ale jejich barvy byly vybledlé — mnohem méně jasné! Jejich tlamy byly doširoka otevřené, avšak bez zvuku, Palinovi se zdálo, že vyčkávají a čekají na svou příležitost. Jejich deset oči jej pozorovalo. Třpytily se nějakým tajemstvím, vnitřní znalostí. Podíval se do Portálu. Rudě zbarvená krajina se táhla do dálky. Daleko, stěží k rozeznám, viděl zeď a nádrž krve pod ní. A nahoře nad zdí byl temný stín ve tvaru křidel.

„Strýčku," řekl Palin, „Portál. Neměli bychom -"

„Paline," řekl Raistlin měkce, „dal jsem ti příkaz. Musíš se naučit mě poslouchat, učedníku. Dělej, jak ti přikazuji."

Jak Palin pozoroval, stín tmavl. Jako mrak zakrývající slunce vrhala ta křídla chlad strachu přes jeho duši. Začal opět mluvit, ale v tom okamžiku pohlédl na Raistlina.

Zdálo se, že oči jeho strýce jsou zavřené, ale Palin zachytil, jak štěrbinou zpod víček vychází slabý třpyt, jako by to byly oči hada. Palin se kousl do spodního rtu a spěšně se odvrátil. Popadl hůl a použil její světlo k prohledám laboratoře ve snaze najít to, co požadoval jeho strýc.

Oblečený opět jednou v jemném černém sametovém rouchu, stál Raistlin před Portálem, popíjeje elfí víno, které Palin objevil v karafě daleko vzadu v rohu laboratoře. Stín nad zemí nyní tak ztmavl, že to vypadalo tak, jako by na Propast padla noc. Nebylo ale vidět žádné hvězdy, žádné měsíce neosvětlovaly tu hroznou temnotu. Zeď byla jediným viditelným předmětem a žhnula svým vlastním hrůzným světlem. Raistlin na to zíral, jeho tvář byla zachmuřená, oči zmučené bolestí.

„Tím mi připomíná, co by se se mnou stalo, kdyby mne chytila, Paline," řekl měkce. „Ale ne. Zpátky nepůjdu." Dívaje se kolem arcimág pohlédl na Patina. Raistlinovy oči zářily z hloubek jeho černé kápě. „Měl jsem dvacet pět let na to, abych zvážil své omyly. Dvacet pět let nesnesitelné agónie, nekonečných muk... Má jediná radost, jediná věc, která mi dávala silu vydržet každého rána má muka, byl stín, který jsem viděl ve své mysli. Tvůj stín. Ano, Paline," Raistlin se rozesmál a přitáhl mladíka k sobě, „pozoroval jsem tě všechna ta léta. Udělal jsem pro tebe, co jsem mohl. Je v tobě síla — vnitřní síla — která přichází ode mne! Spalující touha, láska

k magii! Věděl jsem, že mne jednoho dne budeš hledat, aby ses naučil, jak ji užívat. Věděl jsem, že se tě budou snažit zastavit. Ale nemohli. Všechno, co dělali, aby ti v tom zabránili, tě muselo pouze přitáhnout ještě více, ještě blíže. Věděl jsem, že jakmile budeš jednou tady, uslyšíš můj hlas. Že mne osvobodíš. A tak jsem zosnoval své plány..."

„Jsem rád, že o mne projevuješ takový zájem," začal Patin. Hlas se mu zlomil, a tak si nervózně odkašlal. „Musíš ale znát pravdu. Já — nevyhledal jsem tě, abych získal moc. Slyšel jsem tvůj hlas prosící o pomoc a já — přišel jsem, protože..."

„Přišel jsi z lítosti a soucitu," řekl Raistlin s pokřiveným úsměvem. „Je v tobě ještě stále mnoho z tvého otce. To je slabost, která může být překonána. Jak jsem ti řekl, Patině. Buď sám k sobě upřímný. Co jsi cítil, když jsi vstupoval do tohoto místa? Co jsi cítil, když ses poprvé dotkl hole?"

Patin se snažil odvrátit pryč od upřeného pohledu svého strýce. Přestože v laboratoři bylo chladno, pod rouchem se potil. Raistlin ho ale pevně držel a nutil ho dívat se do jeho zlatých třpytících se očí.

A tam viděl odraz sebe sama... Bylo to, co řekl, pravda? Palin hleděl na obraz v arcimágových očích. Viděl mladého muže oblečeného v plášti, jehož barva byla neurčitá, nyní bílá, nyní červená, nyní temná...

Paže, kterou Raistlin držel, sebou křečovitě trhala v arci-mágově sevření. On cítí můj strach, uvědomil si Palin, pokoušeje se ovládnout to vzrušení, které otřásalo jeho tělem.

Je to strach? ptaly se zlaté oči. Je to strach? Nebo je to jásám?

Palin viděl, jak se hůl, kterou držel v ruce, odrážela v těch očích. Stál v dosahu jejího jasného světla. Čím déle hůl držel, tím více mohl cítit kouzlo, které bylo v ní — i v něm samém.

Zlaté oči změnily mírně směr svého upřeného pohledu a Palin je následoval. Viděl černě vyvázané kouzelné knihy stojící na poličce. Ještě jednou pocítil ono silné pohnutí, které zakusil, když vstoupil do laboratoře. Olízl si suché vyprahlé rty jako muž, který dlouho putoval rozlehlou pouští a který konečně našel chladnou vodu na zmírnění palčivé žízně. Dívaje se na Raistlina, viděl sám sebe jakoby v zrcadle, stoje před arcimágem oblečeným v černém šatu.

„Jaké — jaké jsou tvé plány?" ptal se Palin chraplavě.

„Velmi jednoduché. Jak jsem již řekl — měl jsem dlouhá léta na přemýšlení o svém omylu. Má ctižádostivost byla příliš velká. Odvážil jsem se stát bohem — něco, co smrtelníci nemají dělat — jak mi bylo připomenuto každé ráno, když pařát Královny Temnot trhal mé živé maso."

Palin viděl, jak se Raistlinův tenký ret na chvíli zkřivil a jak se jeho zlaté oči leskly. Jemná ruka se sevřela v zlosti a ve vzpomínkách na prožitou agónii, její sevření kolem ramen mladého muže se bolestivě stáhlo. „Dostal jsem lekci," řekl Raistlin hořce, nadechuje se nervy drásajícím, roztřeseným dechem. „Omezil jsem své touhy. Nebudu se již snažit stát se bohem. Budu spokojený s tímto světem." Zatrpkle se usmál a poklepal Palinovi na ruku. „My budeme spokojení s tímto světem, měl bych říci."

„Já?" Slova se Palinovi zadrhla v hrdle. Byl omámen zmatkem, strachem a divo-

kým návalem vzrušení. Když se ale podíval zpět na Portál, cítil, že mu stín zakryl srdce. „Ale Královna? Neměli bychom ji zavřít?"

Raistlin zavrtěl hlavou „Ne, učedníku."

„Ne?" Palin se na něj podíval ve znepokojení.

„Ne. Toto bude můj dar pro ni, abych dokázal svou oddanost — přístup k světu. A svět bude její dar mně. Zde bude vládnout ona a já — já budu sloužit." Raistlin procedil ta slova mezi svými ostrými zuby a jeho rty se rozevřely v pevném, neveselém šklebu. Palin se po celém těle zachvěl hrůzou, když cítil sílu zloby a nenávisti, prostupující to křehké tělo.

Raistlin na něj pohlédl. „Jsi slabého žaludku, choulostivý, synovče?" Ušklíbl se a pustil Palinovu paži. „Choulostivci se k moci nedostávají."

„Řekl jsi mi, abych mluvil pravdu," řekl Palin, ustupuje od Raistlina. Byl rád, že ten spalující dotek je pryč, přesto ale toužil, aby ho získal zpět.

„A já budu. Velmi se obávám o nás o oba! Vím, že jsem slabý." Sklonil hlavu.

„Ne, synovče," řekl měkce Raistlin. „Nejsi slabý, jsi jenom mladý. Vždy se budeš obávat. Budu tě učit, jak se stát pánem svého strachu, jak využít jeho sílu. Aby strach sloužil tobě, ne aby tomu bylo naopak."

Palin vzhlédl a uviděl ve tváři svého strýce jemnost, jemnost, kterou jen nemnozí na světě kdy viděli. Obraz mladého muže v černém rouchu z lesklých zlatých očí mizel, nahrazen touhou, hladem po lásce. Nyní to byl Palin, kdo se napřáhl a pevně sevřel ruku starého mága.

„Zavři Portál, strýčku!" dožadoval se. „Pojď domů a žij s námi! Místnost, kterou můj otec pro tebe postavil, je stále tam v hostinci. Má matka přechovává medailon s čarodějným znamením! Je schovaný v truhle z růžového dřeva, ale já jsem ho viděl. Držel jsem ho a tak často snil! Pojď domů. Uč mne, co znáš. Já tě budu ctít, vážit si tě! Mohli bychom cestovat, jak jsi řekl. Ukaž mi ty zázraky, které tvé oči viděly..."

„Domov," to slovo prodlévalo na Raistlinových rtech, jako kdyby je ochutnával. „Domov. Jak často jsem o něm snil, především s příchodem svítání."

Potom Raistlin vrhl na Palina ze stínů své kápě letmý pohled a usmál se. „Ano, synovče," řekl měkce. „Věřím tomu, že s tebou půjdu domů. Potřebuji čas na odpočinek, na zotavení, potřebuji se zbavit starých snů." Palin viděl, jak jeho oči potemněly vzpomínkami na bolest.

Kašlaje, Raistlin mladému muži ukázal, aby mu pomohl. Palin opatrně opřel hůl o stěnu a pomohl Raistlinovi do křesla. Raistlin mladému muži posunky naznačil, že by si přál, aby mu nalil další sklenici vína. Pak si arcimág opřel unaveně hlavu o podušku.

„Potřebuji čas..." pokračoval, smáčeje své rty ve víně. „Čas na tvůj výcvik, můj učedníku. Čas na vycvičení tebe... a tvých bratrů."

„Mých bratrů?" opakoval Palin v údivu.

„Proč... ale ano, mladíku." Raistlinův hlas zbarvilo pobavení, když se díval na mladíka, stojícího vedle jeho křesla.

„Potřebuji generály pro své legie. Tvoji bratři budou ideální-“

„Legie!" křičel Palin. „Ne, to není to, co jsem měl na mysli! Musíš jít domů a žít s námi v míru. Ty si to zasluhuješ. Obětoval jsi sám sebe za svět — "

„Já?" přerušil ho Raistlin. „Já že jsem se obětoval pro svět?" Arcimág se začal smát strašlivým smíchem, který roztancoval stíny v laboratoři jako démony. „Tohle se o mně říká?" smál se, až se dusil. Zmocnil se ho záchvat kašle, horší než ty ostatní.

Palin bezmocně sledoval, jak se jeho strýc svíjí bolestí. Stále slyšel jeho posměvačný smích. Když křeč pominula a Raistlin mohl popadnout dech, zvedl hlavu a pokynul Palinovi, aby přistoupil blíž.

Palin viděl na hadříku ve strýcově ruce krev. Viděl ji také na Raistlinových popelavých rtech. Na mladého muže dolehla hrůza a hnus. Stejně se ale přiblížil, donucen děsivou fascinací, a klekl si vedle svého strýce.

„Chci, abys něco věděl, Paline!" šeptal Raistlin. Stálo ho to velké úsilí. Jeho slova byla téměř neslyšitelná. „Já jsem se obětoval... za... sebe!" Klesl zpět do křesla a zalapal po dechu. Když se mohl pohnout, napřáhl svou třesoucí se, krví potřísněnou ruku a chytil Palinovo bílé roucho. „Viděl jsem, čím se musím stát, jestliže uspěji. Ničím! To bylo vše. Zmenšovat se až k... ničemu. Svět... mrtvý... Tudy..." Jeho ruka chabě ukázala ke zdi se strašlivou nádrží pod ní. Oči mu horečně zářily. „Stále zde byla šance... se vrátit..."

„Ne!" křičel Palin, pokoušeje se vysvobodit z Raistlinova stisku. „Nevěřím ti!"

„Proč ne?" Raistlin stále mladého muže držel. Jeho hlas zesílil. „Ty jsi jim to řekl sám. Cožpak si nevzpomínáš, Paline? Magie se musí dát na první místo, svět až na druhé. Tohle jsi jim řekl ve Věži. Svět pro tebe neznamená o nic víc než pro mne. Nic není důležité — tvoji bratři ani tvůj otec! Magie! Moc! To je to jediné, co něco znamená jak pro mne, tak pro tebe!"

„Tak já nevím!" vykřikl zlomeně Palin, škrábaje nehty do Raistlinovy ruky. „Nemohu přemýšlet, nech mě být! Nech mě být..." Jeho prsty bezvládně spadly z Raistlinových zápěstí, hlava mu poklesla do dlaní. Oči se mu naplnily slzami.

„Ubohý mladíku," řekl vlídně Raistlin, položil ruku na Palinovu hlavu, jemně si ji přitáhl do klína a konejšivě hladil jeho kaštanové vlasy.

Zničující vzlykot trhal Palinovo tělo. Byl opuštěn, sám. Lži, samé lži. Každý mu lhal, jeho otec, mágové, svět! Nakonec, znamenalo to něco? Magie. To bylo vše, co měl. Jeho strýc měl pravdu. Ten spalující dotek jeho jemných prstů, jemný černý samet pod jeho tváří, zvlhlou slzami, ta vůně okvětních lístků růží a koření. To by byl jeho život... To a tato hořká prázdnota uvnitř. Prázdnota, kterou by naplnil celý svět.

„Plač, Paline," řekl Raistlin měkce. „Plač, jako jsem plakal kdysi já, před dlouhou, dlouhou dobou. Potom si uvědomíš, jak jsem si uvědomil i já, že to není k ničemu dobré. Nikdo tě neslyší, když vzlykáš sám do noci."

Palin náhle zdvihl svou slzami zmáčenou tvář a hleděl Raistlinovi do očí.

„Konečně rozumíš?" usmál se Raistlin. Jeho ruka odhrnula mokré vlasy z Patinových očí. „Zvedni se, mladíku. Je čas, abychom šli, než přijde Královna. Mnoho musí být vykonáno -"

Palin si Raistlina prohlížel chladně, přestože se jeho tělo stále otřásalo vzlyky a svého strýce viděl jen rozmazaně skrze slzy. „Ano," řekl. „Konečně rozumím. Zdá se, že příliš pozdě, ale rozumím. A ty se mýlíš, strýčku," mumlal zlomeně. „Někdo

tě přece jen slyšel volat do noci. Můj otec."

Zvedaje se na nohy, Palin si rukou otřel oči. Stále ještě nespouštěl oči ze strýce. „Uzavřu Portál."

„Nebuď blázen!" řekl Raistlin s posměškem. „Nenechám tě, to přece víš."

„Vím to," řekl Palin nadechuje se roztřeseným dechem. „Ty mne zástavu —"

Já tě zabiji!"

„Ty mne... zabiješ," pokračoval Palin a jeho hlas ochaboval. Otočil se, aby se natáhl pro Magiovu hůl, která stála opřená o desku vedle Raistlinova křesla. Když uchopil hůl, v křišťálu zazářilo matné světlo.

„Jaké je to plýtvání," zasyčel Raistlin a těžce se zvedal z křesla. „Proč zemřít pro takové nesmyslné gesto? Neboť to nesmyslné bude, to tě ujišťuji, můj drahý synovče. Udělám vše, jak jsem si naplánoval. Svět bude můj! Ty budeš mrtvý a kdo to bude vědět, nebo koho to bude zajímat?"

„Ty to budeš vědět, tebe to bude zajímat," řekl Palin tichým hlasem.

Obrátil se zády ke strýci a kráčel pevnými kroky k Portálu. Stín byl hlubší a tmavší, nechávaje zeď uvnitř propasti vystoupit v hnusném kontrastu. Palin cítil zlo, cítil ho, jak prosakuje skrze Portál, jako když teče voda do poškozené lodi. Myslil na Královnu, konečně schopnou vstoupit na svět. Plameny války se měly znovu přehnat přes zemi, když síly dobra povstanou, aby je zastavily. Viděl svého otce a matku umírat strýcovou rukou, své bratry padající v oběť strýcovým kouzlům. Viděl je oblečené do dračího brnění, jedoucí do boje na dracích zla, za sebou oddíly hrozných bytostí zplozených z temnot.

Ne! S pomocí bohů by to zastavil, pokud by mohl. Ale když zvedal hůl, uvědomil si, že nemá ani tu nejnejasnější představu, jak Portál uzavřít. Dovedl vycítit v holi sílu, ale nedokázal tu sílu ovládnout. Raistlin měl pravdu. Jaké stupidní, nesmyslné gesto! Slyšel, jak se za ním směje jeho strýc. Nebyl to ale tentokrát smích posměšný. Byl to smích zmatený, téměř rozčilený.

„To nedává žádný smysl, Paline! Nenuť mne to dělat!"

Nabíraje zhluboka dech se Palin snažil soustředit svou energii a své myšlenky na hůl. „Zavři Portál," šeptal a nutil se k tomu, aby nemyslel na nic jiného, přestože se jeho tělo chvělo strachem. Nebyl to strach z umírání, to mohl říci sám sobě s tichou hrdostí. Miloval život. Nikdy ho nemiloval tolik jako nyní, uvědomil si. Ale opustil by ho bez lítosti, i když myšlenka na zármutek, který by jeho smrt způsobila těm, kteří ho milovali, ho naplnila smutkem. Nicméně jeho matka a otec by věděli, co udělal. Oni by rozuměli. Bez ohledu na to, co řekl jeho strýc.

A budou proti tobě bojovat, to Palin věděl. Budou proti tobě a tvé Královně bojovat, jak proti tobě bojovali již jednou předtím. *Ty nevyhraješ*.

Palin sevřel hůl, jeho ruka se při tom potila a tělo se třáslo. Neměl strach z umírání. Bál se... bál se bolesti.

Bolelo by to moc... kdyby umíral?

Potřásaje rozčileně hlavou se proklínal za to, že je tak zbabělý, a vytrvale hleděl na Portál. Musel se tolik soustředit, aby to dostal ze své hlavy. Musí donutit strach, aby mu sloužil. Nikoli, aby ho ovládal. Byla zde ale přece jen naděje, že uzavře Portál před svým strýcem... před..."

„Paladine, pomoz mi," řekl Palin. Jeho pohled zamířil ke stříbrnému světlu, vyzařující z vršku hole stálou, nekolísající jasnost ve stínové temnotě. „Paline! Paline!" křičel Raistlin drsně. „Varuji tě — "

Z konečků Raistlinových prstů vyrazil blesk. Palin ale nespustil oči z hole. Její světlo se rozjasňovalo, zářic tak silně, že jeho krása a jemnost odstranily Palinovy poslední obavy.

„Paladine," mumlal.

Jméno boha dobra milostivě vymazalo zvuk magického zpěvu, který Palin slyšel za sebou.

Bolest byla rychlá, náhlá... a rychle pominula.

Kapitola desátá

RAISTLIN STÁL OSAMĚLE V LABORATOŘI, Opíraje se o Magiovu hůl. Světlo hole již vyhaslo. Arcimág stál v temnotě tak husté jako prach, který nerušené ležel na kamenné podlaze, na kouzelnických knihách, na křesle, na stažených těžkých závěsech z purpurového sametu. Ticho toho místa bylo stejně hluboké jako jeho temnota.

Raistlin ztišil svůj dech, naslouchaje tichu. Zvuku ticha, jenž nebyl rušen ani myší, ani netopýrem, ani pavoukem, neboť žádná živá bytost se neodvážila vstoupit do laboratoře, která byla střežena těmi, jejichž hlídka měla trvat až do konce světa a ještě déle. Raistlinovi se zdálo, že téměř slyší jeden zvuk — zvuk padajícího prachu, zvuk míjejícího času...

Unaveně vzdychaje, arcimág pozvedl hlavu a podíval se do temnot. Porušil po věky trvající mlčení. „Udělal jsem to, co jsi po mně chtěl," křičel. „Jsi spokojen?" Nepřišla žádná odpověď. Pouze jemně šustil prach, unášený dolů do věčné noci.

„Ne," mumlal Raistlin. „Neslyšíš mne. A tak je to dobře. Snad sis nemyslel, Dalamare, že když jsi zaklínal můj přelud pro tento účel, že jsi zaklel i mne! Ale ne, učedníku," Raistlin se hořce zasmál, „nemysli si o sobě tolik. Jsi dobrý, ale ne tak dobrý. Nebyla to tvá magie, co mne probudilo ze spaní. Ne, bylo to něco jiného..." Ustal a snažil se vzpomenout si. „Co jsem řekl tomuto mladému muži?" *Stín na mé mysli*? Ano, to je to, co to bylo.

„Ach, Dalamare, ty máš štěstí." Arcimág pokýval hlavou zakrytou kápí. Na malý okamžik temnotu zaplašil divoký záblesk v jeho zlatých očích, třpytícím se zlatým plamenem.

„Kdyby on byl tím, čím jsem byl já, byl bys nyní ve smutných nesnázích, můj elfe. Skrze něj jsem se mohl navrátit. Ale právě tak, jak mne jeho slitování a jeho láska osvobodily od temnot, do kterých jsem se sám uvrhl, tak mne tam stejně pevně poutají."

Světlo ve zlatých očích pobledlo, temnota se opět navrátila.

Raistlin si povzdechl. „Ale to je v pořádku," šeptal, nakláněje hlavu nad holí, o kterou se opíral. „Jsem unaven, tak unaven. Chci se vrátit do spánku." Jak kráčel po kamenné podlaze, jeho černé roucho mu šustilo kolem kotníků a jeho nohy nezanechávaly v tlusté vrstvě prachu sebemenší stopy. Arcimág se postavil před sametovou oponu. Položil na ni ruku, zastavil se a díval se po laboratoři, kterou nemohl vidět s výjimkou svých vzpomínek, své mysli.

„Jenom chci, abyste věděli," křičel Raistlin, „že jsem to nedělal pro vás, mágové! Nedělal jsem to pro Konkláve. Nedělal jsem to pro svého bratra! Měl jsem jeden dluh, který jsem ještě ve svém životě chtěl splatit. Nyní jsem ho splatil. Mohu spát v pokoji."

Raistlin nemohl ve tmě vidět hůl, o kterou se opíral, ale nepotřeboval to. Znal každý záhyb dřeva, každou titěrnou nedokonalost na jejím povrchu. Láskyplně ty věci hladil, jeho jemné prsty se dotýkaly tlapy zlatého draka, přebíhajíce přes každou malou plošku chladného křišťálu, který ta tlapa držela. Raistlinovy oči hleděly někam do temnoty, — hleděly do budoucnosti, kterou mohl zahlédnout při světle

černého měsíce.

„Bude skvělý v Umění," řekl s tichou pýchou. „Nejskvělejší mág, jaký doposud žil. Přinese našemu povolání čest a věhlas. Díky němu bude magie ve světě žít a neustále vzkvétat." Arcimágův hlas poklesl. „Ať bylo v mém životě jakékoliv štěstí a jakákoliv radost, Paline, mělo to svůj původ v magii."

„Magii tě dávám..."

Raistlin držel hůl okamžik déle, tiskna to hladké dřevo ke své tváři. Potom ji slůvkem rozkazu poslal od sebe pryč. Hůl zmizela, pohlcena nekonečnou nocí. Hlavu skloněnou únavou, Raistlin položil svou ruku na sametovou oponu a zmizel, splývaje v jedno s temnotou, tichem a prachem.

Kapitola jedenáctá

PALIN SE POMALU PROBRAL Z BEZVĚDOMÍ. První, co pocítil, bylo zděšení. Ten ohnivý náraz, který spálil a sežehl jeho tělo, ho nezabil! Přijde další. Raistlin by ho nenechal žít. Naříkaje, Palin se krčil k chladné kamenné podlaze a čekal bázlivě, kdy uslyší zvuk magického prozpěvování, kdy uslyší praskání jisker z těch tenkých konečků prstů, kdy opět ucítí onu spalující bolest...

Všechno bylo tiché. Palin soustředěně naslouchal, zadržuje dech, s tělem třesoucím se strachem, ale neslyšel docela nic.

Otevřel opatrně oči. Byl ve tmě tak husté, že vůbec nic nebylo vidět, dokonce ani jeho tělo.

„Raistline?" šeptal Palin a pozvedl opatrně hlavu z vlhké kamenné podlahy. „Strýčku?"

„Paline!" křičel nějakým hlas.

Palinovo srdce se strachem zastavilo. Nemohl dýchat.

„Paline!" křičel znovu ten hlas, hlas zcela naplněný láskou a úzkostí.

Palin vydechl úlevou a padaje zpět na kamennou podlahu, vzlykal radostí. Slyšel kroky, jako by někdo v těžkých botách vystupoval po schodech. Světlo z pochodně prosvítilo temnotu. Kroky se zastavily, světlo z pochodně se kmitalo, jako by se ruka, která je drží, třásla. Potom se kroky daly do běhu a na cestu jim svítila pochodeň.

„Paline! Můj synu!" Palin se ocitl v náruči svého otce.

„Co ti to udělali?" křičel Karamon přiškrceným hlasem. Upustil pochodeň, zdvihl tělo svého syna ze země a houpal ho na své silné hrudi.

Palin nemohl mluvit. Opřel si hlavu o prsa svého otce a poslouchal, jak mu rychle bije srdce. Cítil ten známý pach kůže. Na jeden poslední okamžik dovolil, aby mu paže jeho otce poskytly útočiště a aby ho chránily. Potom s jemným povzdechem zvedl hlavu a podíval se do otcova bledého, úzkostlivého obličeje.

„Nic, otče," řekl tiše a odtáhl se od Karamona. „Jsem v pořádku. Opravdu." Posadil se a zmateně se rozhlédl kolem v chabém světle vrhaném pochodní, plápolající na podlaze. „Ale kde to jsme?"

„Venku, pryč od toho — toho místa," zabručel Karamon. Pustil svého syna, ale pochybovačně a starostlivě ho sledoval.

„Laboratoře," mumlal Palin zmateně. Jeho pohled mířil k zavřeným dveřím — a dvěma bílým, těla zbaveným očím, které se před ním vznášely.

Mladý muž začínal vstávat.

„Opatrně!" řekl Karamon znovu, pokládaje kolem něj svou paži.

„Řekl jsem ti, otče, že jsem v pořádku," řekl Patin pevně, setřásl otcovu pomoc a vstal na nohy bez pomoci. „Co se stalo?" Podíval se na zapečetěné dveře laboratoře.

Dvě oči patřící zjevení na něho hleděly bez mrknutí, nehýbajíce se.

„Ty jsi tam vešel," řekl Karamon a jeho čelo se zachmuřilo, zatímco se jeho pohled také přesouval k zapečetěným dveřím. „A ty dveře se zabouchly! Snažil jsem se dostat dovnitř. Dalamar na ně použil nějaké kouzlo, ale ty dveře se nechtěly otevřít. Pak ale přišlo více těchto...těchto věcí —" ukázal zamračeně k oněm očím — „a já...

já si už moc víc nepamatuji. Když jsem se probral, byl jsem s Dalamarem ve studovně..."

„Což je to místo, kam se nyní vrátíme," řekl hlas za nimi. „Pokud mi ale prokážete poctu tím, že se mnou posnídáte."

„Jediné místo, kam nyní půjdeme," řekl Karamon vážným tichým hlasem, když se otočil čelem k temnému elfovi, který se objevil za nimi, „je domov. A žádná další kouzla!" zavrčel, dívaje se upřeným zlým pohledem na Dalamara. „Půjdeme, jestli to bude potřeba. Ani můj syn, ani já se nikdy nevrátíme nazpět do jedné z těchto prokletých Věží."

Aniž by věnoval Karamonovi pohled, Dalamar šel kolem toho velkého muže k Palinovi, který stál tiše vedle svého otce. Ruce měl složené v rukávech bílého roucha, oči sklopené, jak se slušelo v přítomnosti vysoce postaveného čaroděje.

Dalamar napřáhl ruce a sevřel mladému muži ramena.

„*Quithain*, mágu," řekl temný elf s úsměvem, nakláněje se, aby políbil Palina na tvář, jak bylo u elfů zvykem.

Palin na něj hleděl ve zmatku, jeho tvář zčervenala. Slova vyslovená elfem se převracela v jeho mysli. Mnoho smyslu mu nedávala. Uměl trošičku jazyk elfů, to se naučil od přítele svého otce, Tanise, ale potom, co se mu to vše stalo, úplně se mu ten jazyk vypařil z hlavy. Zoufale zápolil se svou pamětí, aby si vzpomněl, neboť Dalamar stál před ním. Díval se na něj a šklebil se.

„*Quithain*..."opakoval si Palin pro sebe. „To znamená... blahopřeji. Blahopřeji, mágu..."

Lapal po dechu, hledě nevěřícně na Dalamara.

„Co to znamená?" dožadoval se Karamon a upřeně hleděl na temného elfa. „Nerozumím."

„Je jedním z nás, Karamone," řekl Dalamar klidně. Potom uchopil Palinovu paži a doprovodil ho kolem jeho otce. „Jeho trápení jsou u konce. Složil Zkoušku."

„Litujeme, že jsme tě tomu opět podrobili, Karamone," řekl Dalamar velkému válečníkovi. Karamon seděl u stolu s vyřezanými ozdobami v nádherně vybavené pracovně temného elfa, obličej mu rudl a jeho čelo bylo stále ještě pokryté známkami zájmu, strachu a rozčilení.

„Ale," pokračoval Dalamar, „rychle se nám všem stávalo zřejmé, že uděláš vše, co budeš moci, abys zabránil svému synovi podstoupit Zkoušku."

„Můžete mi to mít za zlé?" zeptal se Karamon tvrdě, zvedl se a přešel k velkému oknu, zíraje ven na temné stíny dubů Soikanova háje.

„Ne," řekl Dalamar. „Nemohli bychom ti to mít za zlé. A tak jsme tedy vymysleli tento způsob, jak tě k tomu dostat."

Karamon se otočil a přitom se rozzuřeně mračil. Pak rýpl prstem do Dalamara. „Na to jsi neměl právo, je příliš mladý! Mohl zemřít!"

„To je pravda," řekl měkce Dalamar. „Ale to je riziko, jemuž čelíme my všichni. To je riziko, které podstupuješ, kdykoliv pošleš své starší syny do boje..."

„To je něco jiného," Karamon se odvrátil, jeho tvář potemněla.

Dalamarův pohled zalétl k Palinovi, sedícímu v křesle, sklenici ještě neochutna-

ného vína v ruce. Mladý mág hleděl omámeně kolem, jako by stále nemohl věřit tomu, co se přihodilo.

„Kvůli Raistlinovi?" smál se Dalamar. „Palin je opravdu talentovaný, Karamone. Tak talentovaný jako jeho strýc. Pro něho, stejně jako pro Raistlina, mohla být tou jedinou láskou magie. Ale Palinova láska k jeho rodině je silná. Ta by byla jeho volbou a to by mu zlomilo srdce."

Karamon sklonil hlavu a sepjal ruce za zády.

Palin, jenž za sebou uslyšel nejasně znějící zakuckání, položil sklenici s vínem a zvedl se na nohy, aby se mohl postavit vedle svého otce. Karamon napřáhl ruku a přitáhl svého syna blíž k sobě. „Dalamar má pravdu," řekl ten velký muž chraptivě. „Chtěl jsem pouze to, co bylo pro tebe nejlepší a - bál jsem se... bál jsem se, že si tě magie tak získá, že tě ztratím, tak jako jsem ztratil jeho. Já... já., víš, mrzí mne to, Paline. Odpusť mi."

Namísto odpovědi Palin svého otce objal. I on ovinul své mohutné paže kolem těla mladého mága a pevně ho k sobě přitiskl.

„Takže jsi uspěl! Jsem na tebe hrdý, synu," šeptal Karamon. „Tak hrdý."

„Děkuji, otče!" řekl Palin přerývaně. „Není co odpouštět. Konečně rozumím — " zbytek slov mladého mága v něm zadusilo vřelé objetí jeho otce. Potom, s plácnutím na záda, nechal Karamon svého chlapce jít, vrátil se k oknu a dál jen upřeně hleděl na stromy Soikanova háje.

Obraceje se dozadu na Dalamara, Palin se zmateně díval na temného elfa.

„Ta Zkouška..." řekl, „to vše se zdá být... tak skutečné. Přesto jsem ale zde. Raistlin mne nezabil."

„Raistlin!" Karamon se znepokojeně podíval kolem. Jeho tvář byla bledá.

„Uklidni se, můj příteli," řekl Dalamar, pozvedaje svou štíhlou ruku. „Zkouška se u každé osoby, která ji podstoupí, liší, Paline. Pro některé je velmi opravdová a může mít opravdové a katastrofální důsledky. Tvůj strýc, například, stěží přežil souboj s jedním takovým, jako jsem já. Justariova Zkouška způsobila, že má jednu nohu zmrzačenou. Ale pro jiné je Zkouška jen v jejich mysli." Dalamarova tvář nyní vypadala velice ztrhaně a jeho hlas se značně třásl prožitou bolestí. „To také může mít své následky. Někdy horší než ty drahé."

„Takže — to bylo vše v mé mysli. Já jsem nešel do Propasti? Můj strýc tam ve skutečnosti nebyl?"

„Ne, Paline," řekl Dalamar, teď opět vyrovnaný a klidný. „Raistlin je mrtev. Nemáme žádný důvod si myslet něco jiného, i když jsme ti to řekli. Nevíme to s jistotou, pochopitelně, ale věříme, že vidění, které popsal tvůj otec, je pravdivé, předané mu Paladinem ke zmírnění jeho žalu. Když jsme ti řekli, že jsme měli znamení od Raistlina, že je stále naživu, to vše byla součást úskoku, jehož cílem bylo tě sem dostat. Žádná taková znamení nemáme. Jestliže Raistlin dnes žije, je to pouze v našich legendách..."

„A v našich vzpomínkách," mumlal Karamon z okna.

„Vypadalo to ale tak skutečně!" protestoval Palin. Cítil ten jemný černý samet pod konečky svých prstů. Ten spalující dotyk rukou se zlatou pokožkou, to chladné, hladké dřevo Magiovy hole. Slyšel ten šeptající hlas, viděl ony zlaté oči ve tvaru

přesýpacích hodin, cítil vůni okvětních lístků růži, koření, krve...

Sklonil hlavu a třásl se.

„Já vím," řekl Dalamar s jemným povzdechem. „Ale byl to pouhý přelud. Strážce stojí přede dveřmi. Ty dveře jsou stále zapečetěné. A zapečetěné budou navěky. Nikdy jsi nevstoupil ani do laboratoře, tím méně do Propasti."

„Ale viděl jsem ho přece, jak vstoupil — " řekl nato Karamon.

„Všechno byl přelud. Jen já jsem to prohlédl. Pomáhal jsem to vlastně zosnovat. Bylo to navrženo tak, aby to na tebe působilo velmi skutečně, Paline. Nikdy na to nezapomeneš. Účelem Zkoušky je posuzovat nejen tvé schopnosti coby uživatele magie, ale, a to je důležitější, naučit tě něco o tobě samotném. Měl jsi odhalit dvě věci. Pravdu o svém strýci a pravdu sám o sobě."

Pravdu sám o sobě... Raistlinův hlas.

Palin si rukama urovnal látku svého bílého roucha. „Nyní vím, čemu jsem oddaný," řekl tiše, vzpomínaje na ten trpký okamžik, kdy stál před Portálem. „Jak řekl Mořský čaroděj, budu sloužit světu, a jak tak budu činit, budu sloužit sám sobě."

Usmívaje se, Dalamar se zvedl na nohy. „A nyní — vím, že jsi dychtivý navrátit se do svého domova a ke své rodině, mladý mágu. Déle tě nebudu zdržovat. Téměř lituji, že ses nerozhodl jinak, Paline," řekl temný elf s pokrčením ramen. „Měl bych radost z toho, kdybych tě měl za svého učedníka. Ale bude z tebe úctyhodný protivník. Je mi ctí, že jsem se podílel na tvém úspěchu." Dalamar napřáhl ruku.

„Děkuji," řekl Palin, červenaje se. Vzal Dalamarovu ruku do své a vděčně ji sevřel. „Děkuji ti... za všechno."

„Já," mumlal Karamon a odešel od okna, aby se postavil vedle svého syna. On také sevřel Dalamarovu ruku. Elfovy štíhlé prsty byly téměř pohlceny ve stisku toho velkého muže. „Já — myslím si, že tě nechám použít tu tvou magii... Abys nás poslal zpět do Útěšína. Tika bude na smrt vyděšená."

„Výborně," řekl Dalamar a vyměnil si s Palinem úsměvy. „Stůjte při sobě. Šťastnou cestu, Paline. Uvidím tě u Věže ve Ždárské cestě."

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře.

Dalamar se zamračil. „Co je to?" zeptal se podrážděně. „Dal jsem pokyny, že nesmíme být vyrušováni!"

Zdálo se, že se dveře otevřely samy. Dvě bílé oči zářily ze tmy. „Odpusť mi, pane," řeklo zjevení, „ale byl jsem pověřen dát tomuto mladému muži dárek na rozloučenou."

„Pověřen? Kým?" V Dalamarových očích se zablesklo. „Justariem? Dovolil si spočinout nohou v mé věži bez mého povolení?"

„Ne, pane," řeklo to zjevení, vlétajíc do místnosti. Jeho chladný pohled patřil Palinovi. Přiblížilo se pomalu k mladému mágovi, bezmasou ruku nataženou před sebe. Karamon se rychle přemístil, aby stál před svým synem.

„Ne, otče," řekl Palin pevně a položil ruku na otcovu paži. „Ustup stranou. Toto zde pro mne neznamená žádné nebezpečí. Co je to? Co pro mne máš?" zeptal se mladý mág zjevení, které se zastavilo pouze několik palců před ním.

Namísto odpovědi namalovala bezmasá ruka do vzduchu tajemný symbol. Objevila se Magiova hůl, pevně sevřená kostlivcovými prsty.

Karamon zalapal po dechu a ustoupil dozadu. Dalamar zjevení chladně změřil. „Nesplnil jsi své povinnosti!" Hlas temného elfa se v rozčilení zvýšil. „Při Královně, za toto tě pošlu do věčných muk Propasti —"

„Není to pravda, že jsem nesplnil svou povinnost," odpověděl strážce. Jeho dutý hlas Palinovi strašidelně připomínal říši, do které vstoupil — byť i jen v představách.

„Dveře k laboratoři zůstávají uzamčené a začarované. Klíč je zde, jak vidíš." Strážce natáhl druhou ruku a ukázal stříbrný klíč. „Vše je, jak bylo, neporušené. Žádná živoucí bytost nevstoupila dovnitř."

„Kdo potom —" začal zuřivě Dalamar. Náhle jeho hlas poklesl a tvář zpopelavěla. „Žádná živoucí bytost..."

Temný elf roztřeseně klesl do svého křesla, zíraje na hůl očima doširoka rozevřenýma.

„Je tvoje, Paline, jak bylo slíbeno," řeklo zjevení a podalo hůl mladému mágovi.

Palin se napřáhl a uchopil hůl třesoucí se rukou. Po jeho doteku se křišťál na vrcholku rozsvítil, šlehaje chladnou, jasnou září, naplňující tmavou místnost jasným stříbrným světlem.

„Dar od pravého pána Věže. S tímto darem," dodalo zjevení ledovým tónem, „přichází jeho požehnání."

Bílé oči se uctivě sklopily a zmizely.

Drže hůl ve své ruce, Palin se udiveně zadíval na svého otce.

Rychle mrkaje, Karamon se smál skrze slzy. „Pojďme domů," řekl tiše a položil paži kolem synových ramen.

O SPISOVATELÍCH

Nancy Varían Berberick žije v New Jersey. Její články se objevují v různých publikacích a její povídky byly zveřejněny v časopisech *Beyond*, DRAGON™ a AMAZING™ *Stories*.

Tracy Hickman, narozen v Salt Lake City. V současnosti přebývá ve Wisconsinu ve sto let starém domě ve viktoriánském stylu se svou manželkou a dvěma dětmi. Když nečte nebo nepíše, jí nebo spí. O nedělích diriguje místní sbor mormonské církve. Spoluautor DRAGONLANCE™ *Chronicles and Legends*. V současné době pracuje s Margaret Weis na tajném „Projektu X" určeném pro TSR.

Mary Kirchoff široce publikovala pro TSR, včetně knih z řady ENDLESS QUEST™ a *Portrait in Blood* pro knižní sérii AMAZING™ *Stories*. Redigovala *The Leaves front the Inn of the Last Home*, průvodce po světě DRAGONLANCE a *The Art of the* DRAGONLANCE *Saga*, která byla vydána na jaře 1987.

Richard A. Knaak žije v Schaumburgu, severozápadním předměstí Chicaga. Je držitelem bakalářského titulu v rétorice, který obdržel od University of Illinois v Champagne a v současnosti pracuje na dalším románu.

Roger E. Moore je redaktorem dvou časopisů zaměřených na fantasy hry, DRAGON™ a DUNGEON™ *Adventures*. Rodák z Louisville v Kentucky, je ženatý, má malého chlapce, který byl pojmenován J-Boy, podle druhu hamburgeru. Jeho povídka se poprvé objevila v květnovém vydám časopisu DRAGON v roce 1984.

Nick O'Donohoe, rodák z Iowy, prováděl výzkumy, pracoval se sbíječkou a dělal vedoucího ve skladištích. Nyní píše detektivní novely o Nathanovi Philipsovi (zatím napsal tři — *Apríl Snow, Wind Chill* a *Open Season*), učí na virginské technice a jako vedlejší činnost vaří pivo. Zatím stále hrozné.

Barbara Siegel a **Scott Siegel** jsou autoři pětadvaceti knih z oblastí tak rozdílných jako je fantasy, horor, dobrodružství, sport, svépomoc, obsahy filmů a životopisy slavných osobností. Barbara a Scott žijí ve dvoupokojové kobce na ostrově Manhattan s jejich vycpaným polárním medvědem (jehož nejlepším přítelem je uprchlý temný elf).

Warren B. Smith je autorem mnoha knih na hodně témat, jak beletrie, tak i literatury faktu. Žije v malé středozápadní komunitě na západním břehu řeky Mississippi. Píše na počítači značky Apple Macintosh, zatímco si poslouchá něco ze své rozsáhlé sbírky rokenrolových desek.

Margaret Weis se narodila ve městě Independence ve státě Missouri. Byla pro-

mována na missourské universitě a pracovala pro TSR jako knižní editor, než se spojila s Tracy Hickmanem v práci na novelách řady DRAGONLANCE. Margaret žije v Lake Geneva, Wisconsin se svými dvěma dětmi, teenagery, Davidem a Elizabeth Baldwin a se svými třemi kočkami. Ráda čte (především díla Charlese Dickense), má ráda operu a kolečkové brusle. Její povídka „*Zkouška bratrství*" byla publikována v roce 1984, v březnovém vydání časopisu DRAGON. Na naléhám vydavatele byl tehdy konec této povídky hodně radostný, ale zde Margaret předkládá svůj příběh takový, jaký ho původně chtěla mít.

Michael Williams, rodák z Kentucky, autor písní v románech řady DRAGONLANCE, také publikoval poezii v různých celostátních i regionálních časopisech. V současnosti žije v Louisville, kde učí na louisvillské univerzitě a pracuje na své nové knize.

Dračí kopí — sága

PŘÍBĚHY

svazek 1

Margaret Weis & Tracy Hickman

Magie Krynnu

Z anglického originálu
TALES volume 1
The Magic of Krynn
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1987
přeložila Dagmar Krafková
Vydal Radomír Suchánek, ul. Kosmonautů 2,
Brno, v nakladatelství NÁVRAT, Brno
jako svou 297. publikaci v roce 1996
Vytiskla CENTRUM, Brno, Vídeňská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 130 Kč

ISBN 80-7174-338-0